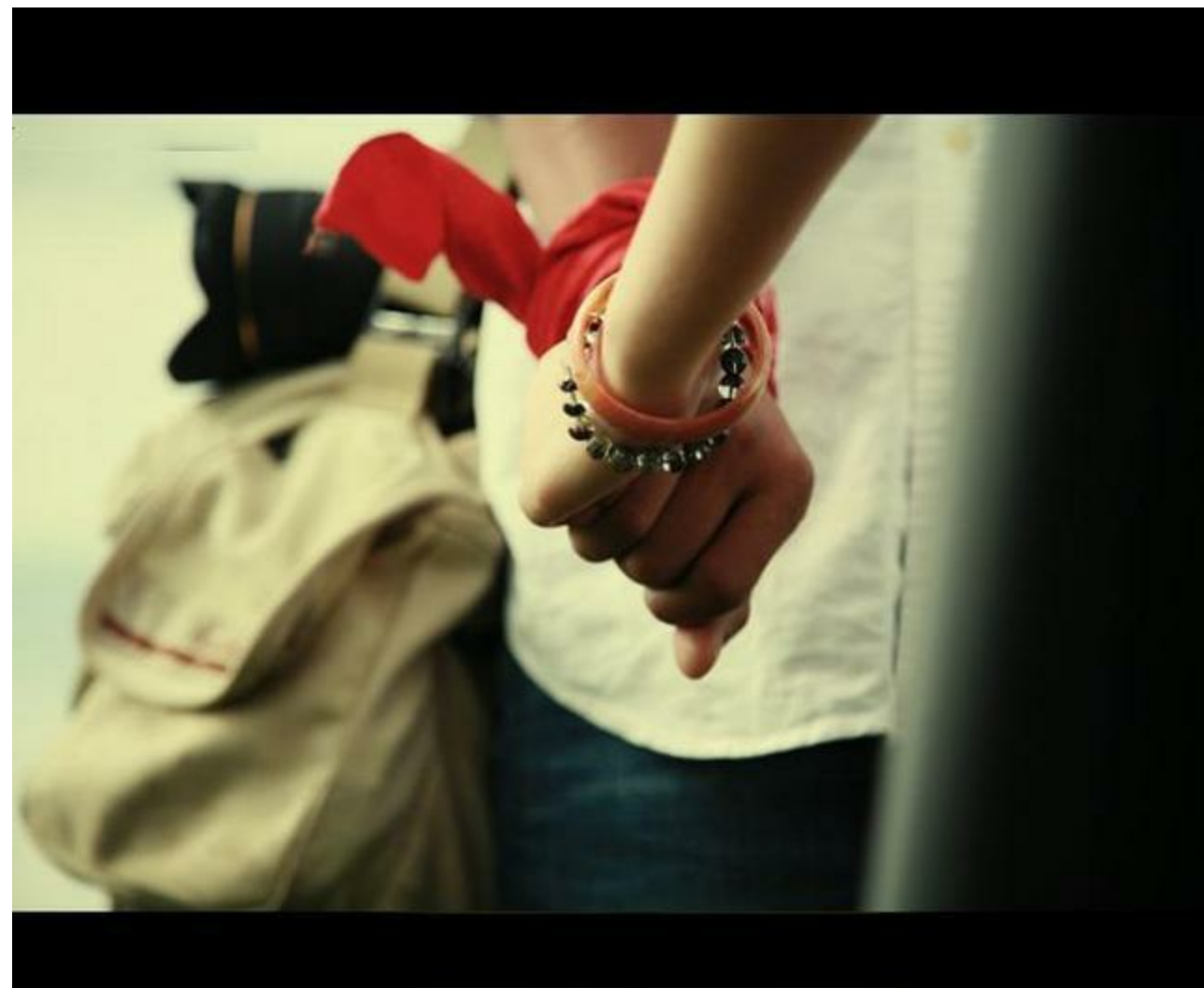

Mục lục

[Đội ba năm bên cầu Nại Hà](#)

[Ám ảnh mùa đông](#)

[Tiểu nga quỷ bên cầu Nại Hà](#)

[Núi Sông Quên Lãng Buồn Đau Thẳng Ngày](#)

[Lạnh](#)

[Hồ ly trắng](#)

[Nếu có kiếp sau anh nguyện cùng Em Hóa Bướm](#)

[Tình yêu lâu trên lâu dưới](#)

[Mưa ô tình gió ô tâm](#)

[Ác giả, ác báo](#)

Yêu trọn một đời

Ngược Nắng Để Yêu Em

Bông cúc nhỏ

Lạc Mai Như Tuyết

☪ TÀN ☪

Hồ tiên

Dừng lại một chút đi anh

Anh sẽ dừng lại

Giá như ngày ấy chúng ta không gặp nhau

Quá khứ hạnh phúc

Kiếp sau em chờ anh ở đâu

Nhan sắc

Giá như em đừng yêu anh nhiều quá

Chỉ cần thấy anh

Nếu trên thiên đường em gặp anh

Sợi dây tình yêu

Gõ 3 lần, anh yêu em

Tình yêu trong khoảnh khắc

Yêu em mười phần

Tiểu Khả, kiếp sau anh sẽ lấy em

Ở nơi đó, anh ă chờ em phải không?

Ngã rẽ

Chuông gió

Mùi tên của thần Eros

Nước mắt

Lá thư đến từ thiên đường

Thiên Thần Và Đôi Cánh

Hạ Tử

Nắm Tay Em

Ngày hôm nay, anh đón em ề.

Trà Duyên

Khi Nhan Sắc Bị Thu Hời

Yêu trọn một đời

Anh sẽ gọi cho ai khi say

Em là tình yêu duy nhất

Hãy đợi em, em sẽ đến ngay

Yêu một người là khi

Kiếp sau lại làm chồng của em

Kiếp sau bạn có còn nhớ mình từng yêu ai không

Mặc dù em muốn yêu anh

Em có phải người anh yêu

Đợi ba năm bên cầu Nại Hà

Dân chúng ùng Giang Nam thường truyền nhau rằng Diệp Thảo Thảo là một cô bé chỉ mới tròn mười tuổi mà đã ô cùng thông minh, xinh đẹp. Khi mới bước ào tuổi mười lăm, trước ngưỡng cửa nhà cô luôn tấp nập người đến mai mối. Nếu có một ngày mà người ta bất ngờ bắt gặp các tài tử đất Giang Nam nườm nượp tấp nập khắp mọi con đường góc phố, thì có thể chắc chắn được đó là ngày Diệp Thảo bước chân ra ngoài.

Thảo Thảo đẹp như những hạt sương long lanh, tinh khiết. Nàng như búp sen hồng e ấp giữa mặt hồ xanh trong của Giang Nam ào mỗi buổi sớm mai, một ẻ đẹp trong suốt, thơ ngây.

Thảo Thảo lấy Phong năm cô mười tám tuổi, cô như một nụ hoa đang chớm nở, tràn đầy sức xuân.

Không thể hình dung được Phong hạnh phúc đến mức nào, bởi anh đã lấy được một người con gái tài hoa, xinh đẹp bậc nhất của đất Giang Nam. Sau khi lấy Phong, Diệp Thảo Thảo không còn là một nụ hoa chớm nở nữa mà cô đã trở thành một bông hoa diễm lệ, đài các, tỏa ngát hương thơm. Họ là một đôi uyên ương đêm ngày quấn quít bên nhau, yêu thương nhau ô àn.

“Sẽ không bao giờ rời xa nhau.

Ta à em cùng hện ước trăm năm.

Nếu 97 tuổi rồi ai chết trước, sẽ đợi nhau ba năm ở cầu Nại Hà.”

Phong họa một bức hình của Diệp Thảo Thảo à lưu lại những dòng thơ ước hện lên tranh.

Diệp Thảo Thảo ẫn thường ngâm ca những khúc hát dân gian của ùng Giang Nam khi có Phong bên cạnh mình.

“Tự cổ chí kim, hồng nhan bạc mệnh.” Không đợi đến trăm năm, à cũng chẳng đợi đến được chín bảy tuổi, Diệp Thảo Thảo đã ngã bệnh, bệnh không thuyên giảm mà ngày càng

**nặng thêm. Phong bôn ba khắp nơi mong tìm thầy thuốc giỏi có thể chữa khỏi bệnh cho ợ
mình,
nhưng
ăn
chẳng
thể
giữ
được
mạng
sống
cho
cô.**

Ngày Diệp Thảo Thảo ra đi, dung nhan nhợt nhạt đi nhiều, mặt cô tái xanh, cô khẽ gọi:

- Phong!

Phong bật khóc nức nở:

- Sẽ không bao giờ rời xa nhau, ta ới em cùng hẹn ước trăm năm.

Diệp Thảo Thảo ghen ngào tiếp lời:

- Nếu 97 tuổi rồi ai chết trước, sẽ đợi nhau ba năm ở cầu Nại Hà. Phong, em đợi anh.

Phong thét gào thảm thiết tên ợ yêu: “Thảo Thảo!”

Vẫn là ẻ đẹp thanh tú, ẻ yêu kiều chẳng gì sánh nổi, Diệp Thảo Thảo nhoẻn miệng cười ra đi.

Ở thời đó, xã hội thịnh hành tục lấy ợ lẽ, tái giá, có đám nào mai mối cho anh, Phong đều cự tuyệt, chẳng muốn lấy bất kể người con gái nào khác. Phong hao gầy nhanh chóng,

chẳng đến ba năm, anh cũng mắc bệnh nặng, anh từ chối mọi trị liệu, thuốc thang. Gần đến lúc hấp hối, anh nói ới người nhà:

- Thảo Thảo e rằng đã đợi ta lâu quá rồi. Mọi người đừng đau lòng ì ta, ta lại cảm thấy rất hạnh phúc ì sắp được gặp em!

Khi Phong đi, nét mặt ánh lên niềm hạnh phúc tột cùng.

Câu truyện cổ này được lưu truyền rộng rãi à đã được sáng tác thành một bài hát của Giang Nam.

“Bên cầu Nại Hà, gió âm thổi từng cơn. Một người con gái đẹp đứng đó, cô đơn trong đợi chờ. Chỉ nguyện gặp được anh mà thôi, nào có sá gì biết bao hiểm nguy.”

Ngày Phong đến, Diệp Thảo Thảo héo úa, gầy yếu như một trang giấy mỏng, nhìn thấy Phong, cô bỗng trở lên tươi tỉnh, sắc xuân trở lại trên gương mặt xinh đẹp. Ngày hôm đó, trên cầu Nại Hà, có cơn mưa thâm tình của Giang Nam, đó là những giọt nước mắt hạnh phúc được trùng phùng của búp sen Giang Nam.

Ngày Phong à Diệp Thảo Thảo chuyển kiếp, hai người ước hẹn: “Sẽ không uống bát canh quên của bà Mạnh!” Họ muốn được cùng làm đôi uyên ương đời đời kiếp kiếp bên nhau.

Nhưng lúc đó họ đâu có ngờ rằng, những chuỗi ngày đợi chờ cực khổ bên cầu Nại Hà đã khiến cho linh khí của Diệp Thảo Thảo bị hao mòn gần hết. Hai người ẫn nghĩ rằng kiếp sau

họ

sẽ

lại

được

là

một

đôi

traí

tài

gái

sắc

bên

nhau.

Họ trở lại ới kiếp nhân gian ào năm 1981. Diệp Thảo Thảo sinh ào một ngày mùa đông

tại mảnh đất Trung nguyên, Phong được sinh tại đông bắc ào tiết trời mùa thu.

Ngày Diệp Thảo Thảo chào đời, cô tròn đôi mắt tròn đen láy nhìn ra xung quanh, cuối cùng

cô phát hiện ra một nhóm người lạ mặt, cô biết rằng mình đã được đầu thai chuyển kiếp.

“Cuối cùng thì mình cũng lại được ở bên cạnh Phong rồi.” Nghĩ đến ấy cô không thể nhịn được cười.

Các sản phụ ở giường bên đều không khỏi giật mình kinh ngạc. Cô nghe thấy một người phụ nữ tóc đã điểm bạc nói: “Một đứa con gái người thì dài quái dị, đã xui xẻo không khóc

thì chớ mà lại còn cười, liệu có phải ma quỷ không?” Diệp Thảo Thảo chợt nhớ ra, một

đứa trẻ ừa mới sinh ra thì phải khóc, cô bắt đầu mở miệng khóc nhưng chẳng ra nước

mắt, rồi cô lại nghe được người phụ nữ đó nói: “Càng khóc trông càng xấu xí.”

Tiền kiếp là tuyệt đại mỹ nhân đất Giang Nam, ừa được đầu thai thì lại không nhận được

bất kz một lời hoan nghênh nào của mọi người. Ở kiếp này, Diệp Thảo Thảo lại được đặt

cho một cái tên quái lạ, chẳng giống ai, là Tang Thượng. Tất cả mọi người đều cảm thấy

đây là một cái tên kì quái, cô cũng chẳng thể hiểu nổi. Ngay từ lúc đầu cô chẳng có cảm

giác gì ới cái tên này, nhưng khi cô bước ào tiểu học có đứa con trai gọi cô là “Tang

Thượng, Tang Thượng, con ma Nhật Bản, ô ..ô” thì tất cả mọi người đều bật cười. Tang

Thượng ô cùng buồn bã, quay trở về nhà, cô liền hỏi mẹ về cái tên của mình: “Sao lại gọi con là Tang Thượng?” Mẹ cô trả lời: “Chọn đại lấy một cái tên, không có { nghĩa gì cả nhưng mà độc đáo, những đứa con gái tầm thường muốn hơn người chỉ có cách lấy một cái tên thật là đặc biệt”.

Tang Thượng ô cùng tuyệt vọng khi lần đầu tiên cô nhìn thấy gương mặt của mình trước gương, không phải là gương mặt đẹp mỹ lệ Diệp Thảo Thảo trước kia, chỉ là một khuôn mặt phổ thông, đôi mắt to tròn nhưng không thấy sắc khí, ngũ quan tầm thường, khí chất tầm thường. Cũng trong thời khắc đó, cô mới chính thức chấp nhận mình là Tang Thượng không còn là một Diệp Thảo Thảo xinh đẹp của ngày trước. “Cô ấy là một đóa sen thoát tục của Giang Nam, còn mình chỉ là ngọn cỏ bình thường của Trung nguyên. Nhưng, còn Phong,

anh

có

thể

nhận

được

ra

em,

đúng

không?”

Tư chất của Tang Thượng rất bình thường, cô học ô cùng chăm chỉ cần cù, nhưng thành tích lại không được xuất sắc. Bước vào cấp hai, cô không thích ứng được, thường xuyên có { nghĩ hủy hoại bản thân, hủy hoại cuộc sống của mình. Những lúc đơn độc, buồn tủi nhất, cô thường nghĩ về Phong, nhớ lại những chuỗi ngày hạnh phúc xưa kia. “Mình phải

nỗ lực, phải làm hết sức có thể, mình muốn làm Diệp Thảo Thảo của Phong”. Ý nghĩ đó đã thôi thúc cô trở thành một người con gái ngoan hiền, à ô cùng siêng năng..

Học rồi lại học, cuộc sống của cô gần như chỉ biết có đến ấy. Có những lúc cô rất muốn học thêm những môn đòi hỏi tính nghệ thuật, năng khiếu cao, nhưng chỉ học được vài ngày thì bị mọi người kiến nghị, phản đối. Tang Thượng làm iệc gì cũng chẳng có thiên bẩm, năng khiếu,Tang Thượng học được cách lấy nụ cười làm vũ khí để bảo vệ bản thân trước những chông gai khó khăn trước mặt. Cô gái tập được cho mình không phải nghĩ ngợi trong bất cứ chuyện gì.Trong giấc mơ đơn điệu, tẻ nhạt chỉ có hình bóng của Phong thôi cho giấc mơ của cô có chút sắc màu. Bước vào tuổi trưởng thành, cuộc đời cô cũng chẳng có gì sáng lạn hơn, cô lớn lên bình lặng như chính cuộc sống của mình, à hình ảnh của cô trong mắt người khác cũng ô cùng mờ nhạt.

Tốt nghiệp cấp ba, thành tích của Tang Thượng chỉ đạt ở mức trung bình, do vậy mà cô cũng chỉ được học ở một học iện y học cỡ trung bình. Tang Thượng rất thích ngôi trường này ới những hàng cây xanh bao quanh khuôn viên trường, cô thích cái cảm giác khoác trên mình chiếc áo blue trắng. Ở trong ngôi trường này, cô cũng vẫn chỉ là một cô gái tầm thường, không được sự chú ý của mọi người, chẳng ai biết đến,chỉ đến khi gần tốt nghiệp đại học, cô gái mới bắt đầu thành công khi vượt qua kỳ thi tuyển và lấy được tấm bằng chứng nhận bác sĩ.

Tang Thượng vẫn luôn nhớ đến Phong, cô rất muốn biết cuộc sống của người yêu hiện giờ ra sao, liệu anh có nhớ đến người xưa, có như cô, vẫn luôn đi tìm anh, mòn mỏi đợi chờ người yêu.

Cạnh nơi cô đang học là một trường Đại học rất nổi tiếng. Cảnh sinh viên trường đó rất thích sang trường cô tập thể dục, bởi ở ngôi trường của cô có khu thể thao rất đẹp. Sau mỗi giờ chơi thể thao, trên người đám nam sinh đó luôn toát ra mùi mồ hôi, có những lúc

họ bị những lời trêu chọc của đám nữ sinh: “Ợ hợ, bị trúng độc rồi, mau đưa thuốc lại đây”. Lũ con trai quay ra nhìn đám nữ sinh đang đỏ mặt, à họ lớn tiếng cười. Tang Thượng từ trước đến giờ chưa gặp tình huống nào như vậy, bởi mỗi lần cô đi qua cũng chẳng ai để tâm lưu { đến.

Có một lần, Tang Thượng tình cờ quen biết ới một nữ sinh iên trường nọ, cô gái có mái tóc cắt ngắn, mặc trên người bộ đồ con trai, à có đôi mắt sáng lạng, tinh tường. Cô nhảy qua một cái lan can rất cao à ngã bị thương. Cô ngửa mặt, ngược nhìn lan can, quát chửi “Chết tiệt”, cô cắn răng chịu đau. Tang Thượng đi đến bên cô, đỡ cô dậy, dịu dàng ôm lấy cô của mình, à nhanh chóng xử lý vết thương cho cô gái. Trong lúc Tang Thượng lặng lẽ xử lý vết thương, cô gái hiếu kỳ nhìn theo Tang Thượng, rồi nói: “Thao tác xử lý vết thương của bạn rất chuyên nghiệp.” Tang Thượng mỉm cười. Khi cô gái rời khỏi kí túc, cô bắt tay ới Tang Thượng: “Mình là Lan” “Mình là Tang Thượng”

Chỉ đơn giản như vậy, Tang Thượng đã quen biết ới cô gái tên Lan.

Lan thường đến trường để gặp Tang Thượng, cô thích khoác tay lên bờ vai gầy nhỏ của Tang Thượng nghênh ngang đi dạo phố. Mỗi lần gặp bạn bè trong lớp, cô đều phấn khích giới thiệu Tang Thượng: “Đây là người ợ thứ mười của tớ, tên Tang Thượng.” Bạn bè nói Lan thật đào hoa, nhăng nhít, Tang Thượng chỉ đều mỉm cười, nụ cười ẩn lặng lẽ như vậy, không khiến cho người xung quanh có một ấn tượng đặc biệt nào. Đây là khoảng thời gian mà tình bạn đẹp nhất giữa hai người, sau nhiều năm, mỗi lần nhớ lại Tang Thượng lại không khỏi xúc động.

Giáng sinh ấy, Tang Thượng là sinh viên năm thứ tư, Lan đến tìm cô à muốn cô tham gia lễ hội trường Lan. Tang Thượng cũng không hào hứng muốn đi nhưng ới Lan, cô miễn cưỡng chiều theo { bạn.

Cô tìm cho mình một góc ngồi mà không ai chú { đến, uống một tách trà đắng, nhưng Lan

không buông tha cho cô. Lan dắt Tang Thượng à đi giới thiệu ới mọi người:

- “Đây là ợ của tớ nhá, đây là bà ợ thứ mười rồi”

Tang Thượng ngược nhìn chín bà ợ của Lan, ai đấy đều rất xinh đẹp. Tang Thượng không ngừng mỉm cười, mệt đến muốn chết, nhưng Lan ẫn không tha, Lan tiếp tục kéo cô đi, Lan tự hào nói ới mọi người: “Có Tang Thượng tớ chẳng cần lấy thêm thê thiếp nữa”

Cho đến lúc Tang Thượng không thể chịu đựng nổi nữa, cô nói ới Lan

- Lan, mình mệt lắm rồi.

Lan ẫn tiếp tục kéo tay cô lôi len ào một nhóm đông đúc khác

- Không sao, không sao, mình sẽ giới thiệu ới bạn một người cuối cùng nữa thôi.

Tang Thượng chỉ còn biết lắc đầu đành chịu thua cô bạn.

- Ha ha, Tang Thượng, đây là người mình giới thiệu cuối cùng.

Tang Thượng nhìn chăm chú ào một chàng trai rất phong độ, đẹp trai.

- Tang Thượng, đây là sát thủ sát gái mm lợi hại nhất trường tớ, Trụ.

Tiếng Lan ang ọng ra xung quanh

_Trụ, đây là ợ của mình, Tang Thượng.

Trụ à lên một tiếng, bình thản bắt tay chào cô:

- Chào bạn

Cổ họng cô khan lại, cô nghe thấy giọng mình thì thào: “Em biết anh, anh có còn nhớ em không?”

Lan à Trụ ô cùng ngạc nhiên. Trụ quay đầu, cười nhạo Lan, Lan hỏi: “Tang Thượng, sao thế?” Tang Thượng ẫn nhìn Trụ không chớp mắt: “Em đã sớm nhận ra anh. Có lẽ nào anh đã quên tất cả?”

Có một người con gái từ xa chạy lại, “Trụ, chúng mình khiêu ũ đi.” Trụ nhìn Tang Thượng: “Xin lỗi, tôi nghĩ bạn nhận nhầm người rồi!” Tang Thượng nhìn theo người con trai rất

giống ới Phong của cô đang dắt tay một cô gái có dung mạo xinh đẹp như Diệp Thảo Thảo trước kia.

Lan nói ới cô:

- Đó là người con gái đẹp nhất trường mình, thông minh, tài giỏi nhất đám con gái tên là Khiết. Cô ấy à Trụ công nhận là một đôi trời sinh.

Tang Thượng không nói, Lan hỏi cô:

- Tang Thượng bạn làm sao thế? Bạn hôm nay thật lạ.

Tang Thượng lắc đầu

- Không, không phải ậy, họ không phải là một đôi trời sinh, người ở bên Trụ đáng lẽ phải là mình.

Lan ngạc nhiên khi nhìn thấy cô rơi nước mắt, Tang Thượng lầm lũi ra ề.

Từ đó trở đi, Tang Thượng như biến thành một con người khác, cô thường một mình đến những nơi Trụ thường xuất hiện, xem Trụ đá bóng, Khiết cũng là khán giả của Trụ.

Tang Thượng nhiều lần lấy hết dũng khí đến bắt chuyện ới Trụ. Mới lúc đầu, Trụ còn nhẩn nại đưa mắt nhìn cô, ề sau, anh cảm thấy không thể kiên nhẫn được nữa, mỗi lần nhìn thấy Tang Thượng, không đợi cô mở miệng anh liền gọi: “Khiết, chúng ta đi đi.” Bỏ mặc cô đơn độc một mình.

Nhưng Tang Thượng không ì thế mà nản lòng. Cô giống như một bóng ma luôn bám theo sau Trụ à Khiết à chịu đựng sự sỉ nhục, nhạo báng của họ, mỗi buổi tối, Tang Thượng lại tự nhủ ới lòng mình: “Kiên trì nhé, hãy nhớ đến những khổ nạn đợi Phong bên cầu Nại Hà mà cố gắng”

Lan nhiều lần mắng Tang Thượng: “Bạn làm sao mà lại trở thành một con người không biết tự trọng ậy.” Tang Thượng lặng im. Lan giậm chân hậm hực, Lan đã mất hết niềm tin nơi cô. Lần cuối cùng Lan gặp cô à nói:

- Tang Thượng, tôi không biết lí do của bạn là gì, nhưng bạn không còn là chính con người bạn ngày xưa. Tang Thượng., hãy bảo trọng.

Tang Thượng mỉm cười cho đến khi Lan nói xong à bước đi. Bóng Lan ừa khuất, Tang Thượng không tìm được lòng mình, cô bật khóc nức nở.

Sau này, Tang Thượng, Trụ, Khiết, Lan đều tốt nghiệp ra trường, ra trường không lâu sau, Trụ à Khiết kết hôn.

Ngày đó, lần đầu tiên Tang Thượng uống rượu., cô muốn rũ bỏ tất cả, muốn được như một người mất trí, chẳng biết, chẳng nhớ gì cả. Tang Thượng mất đi chỗ dựa cuối cùng, trong đầu cô ang ọng tiếng mình à Phong bên cầu Nại Hà:

- “Kiên quyết không uống bát canh của bà lão Mạnh!”

Tang Thượng từ đó không bước chân ào cuộc sống của Trụ. Cô được ào làm trong một bệnh iện có tiếng tăm, cuộc sống của cô giống như trước kia, ầm lặng lẽ, cố gắng làm tốt công iệc của mình.

Không phải bất cứ những thành tích xuất sắc nào cũng đều là do bẩm sinh mà có. Dần dần Tang Thượng hiểu được đạo lị này. Bởi ì rất siêng năng cố gắng à đôi ới iệc thể sự ầm giữ được cho mình ẻ bình thản, cho nên nghiệp ụ của cô dần dần có những bước tiến triển tốt đẹp. Đến năm ba mươi tuổi, cô trở thành một bác sĩ rất có tiếng tăm trong ngành.

Tang Thượng tuy không phải là một người con gái có ẻ đẹp diễm lệ, à cũng chẳng có điểm gì hấp dẫn thu hút người khác, duy chỉ có những lúc cô khoác lên người chiếc áo blue trắng, những lúc ấy nhìn cô thật khiêm nhường, giản dị nhưng cũng chẳng kém phần mạnh mẽ.

Và cũng từ đó cô không còn nghĩ gì đến chuyện tình cảm, trái tim cô giờ đây giống như một hoang mạc khô cằn.

Năm cô hai tám, cô gặp một người con trai kém cô ba tuổi. Ngay lần gặp đầu tiên, chàng trai mời Tang Thượng đi uống Trà à tặng cô một bó hoa hồng lớn. Tang Thượng thích uống những tách trà đắng, trà đắng như chính cuộc đời cô đang trải, cô trầm ngâm nhâm nhi từng ngụm trà. Cô không thích những bông hồng nhung mà chàng trai tặng, nhưng khi đối diện ới thái độ quyết tâm theo đuổi của chàng trai, cô cũng chẳng biết phải từ chối thế nào.

Chàng trai bước sang hai tám tuổi, anh cầu hôn ới Tang Thượng. Tang Thượng chỉ nói một câu:

- Không thể được!

Cô quay lưng bước đi.

Tối hôm ấy, Tang Thượng lặng lẽ, trầm ngâm nhìn ánh trăng chiếu rọi ào cửa sổ, cả đêm không chợp mắt. Cô nhớ đến cũng một đêm trăng thanh lạnh lẽo, Phong dịu dàng khoác áo cho cô, giọng anh ngọt ngào, êm ái: “Thảo Thảo, nhớ giữ gìn sức khỏe đấy.” Có Phong bên cạnh mình, những đêm trăng lạnh cũng trở lên ấm áp. Lại nhớ đến người con trai đang theo đuổi mình, cô cười cay đắng: Lòng mình giờ như hoang mạc khô cằn, một giọt nước nhỏ nhoi làm sao có thể làm mát lòng cô được đây.

Tang Thượng cứ nghĩ là rồi cuối cùng chàng trai cũng phải bỏ cuộc, nhưng cô đã lầm. Anh ẫn một mực mời cô đến quán trà cô thích nhất à uống loại trà mà cô thường uống. Chỉ có điều anh không còn đem những bó hoa hồng đến tặng cô như ngày xưa.

Thực ra anh cũng là một chàng trai không tồi, để lấy được một người con gái tốt làm ợ là một chuyện rất dễ dàng. Tang Thượng có lúc khuyên anh:

- Hãy suy nghĩ cho bản thân mình.

Anh trả lời:

- Khi gặp em lần đầu, anh đã suy nghĩ kĩ ề tương lai của mình rồi.

Tang Thượng không biết nói gì nữa, nhưng cũng chẳng biết phải giải quyết chuyện tình cảm sâu đậm của cô à Phong ở kiếp trước ra sao.

Năm ba chín tuổi, Tang Thượng gặp lại người bạn xưa kia của mình, Lan. Lan mang con gái mình đến bệnh viện nơi cô đang làm khám bệnh. Lan thay đổi rất nhiều, người cô tròn hơn xưa, không còn đôi mắt tinh anh như lúc xưa, mái tóc ngắn dạo trước giờ là một mái tóc dài gọn sóng. Lúc đầu Tang Thượng cũng chưa nhận ra bạn.

Cho đến lúc đứa bé gái thét lên: “Mẹ, con không muốn tiêm.” Giọng nói bướng bỉnh, ngang ngược của nó mang đến cô một cảm giác thân thuộc, cô chăm chú nhìn đứa bé con: Vẫn mái tóc cắt ngắn ngày xưa, ả đôi mắt tinh anh ngày xưa, kí ức ùa ề.

Tang Thượng cất tiếng hỏi: “Lan phải không?” cô ừa dứt lời thì hai hàng nước mắt đã tuôn trào. Lan ngạc nhiên nhìn cô: “Tang Thượng”. Lan gắng hỏi lại, giọng nói, ngữ điệu không còn như ngày xưa.

- Ủ, mình là Tang Thượng.

Mắt Lan sáng lên, nhưng đôi mắt không còn ể sáng trong, tinh anh như ngày nào. Hai người bất động, nước mắt lăn dài trên hai gò má.

- Mẹ, đây có phải là dì Tang Thượng mà mẹ hay nhắc đến?

Giọng cô bé lạnh lạnh ang lên thức tỉnh họ. Hai người phụ nữ chạy đến ôm chặt lấy nhau mà khóc.

Khi rời khỏi iện, Lan hỏi: “Tang Thượng, đi uống gì bây giờ?” Mẹ, dì Tang Thượng không phải là ần thích uống trà đắng hay sao.” Con gái Lan tiếp lời. Lan à Tang Thượng nhìn nhau tủm tủm cười .

Cuộc sống của Lan rất hạnh phúc, cô yêu à lấy một người cũng yêu mình tha thiết. Và sau đó có một đứa con gái giống mình như đúc.

Tang Thượng nhìn Lan hạnh phúc, cô lại nhớ đến Trạ, cô cho là chắc anh cũng rất hạnh phúc, à chắc họ cũng có một đứa con giống Khiết y hệt ?

Lần đầu tiên tình cờ gặp lại Lan, Tang Thượng không hỏi đến chuyện của Trạ, cho dù nhìn đứa con gái giống Lan y hệt khiến cô không khỏi nghĩ đến cuộc sống hanh phúc của Trạ à Khiết, nhưng cô ẫn không dám đề cập đến anh. Cô nhớ ngày xưa cô à Lan chia tay nhau cũng là ì Trạ, Lan rất hiểu con người cô, nhưng duy nhất ở phương diện tình cảm thì Lan không bao giờ có thể hiểu được. Những chuỗi ngày dài đằng đẵng đứng bên cầu Nại Hà đợi Trạ, ai có thể hiểu được? ậy còn Trạ? Trạ có hiểu được không?

Tang Thượng à Lan bắt đầu lại tình bạn thân thiết bị gián đoạn xưa kia, nhưng Lan cũng không còn là người con gái có ánh mắt lạnh lợi, hoạt bát, Lan cũng không thể khoác ai cô nói: “Đây là ợ của tó.” Tang Thượng rất thích đôi mắt của Lan, thích tính cách ngang ngạnh của Lan, đứa con gái giống Lan như giọt nước cát tiếng: “Dì Tang Thượng, đi ới cháu ” mỗi lần tan học, nó thường một mình chạy đến chỗ Tang Thượng, xem cô bình lạng làm iệc. Đứa trẻ à Tang Thượng dần dần thân thiết, quán qu{t nhau, nó bắt đầu òi

inh

cô:

“Tang

Thượng,

hôm

ngày

mình

đi ”

Lan nghe con gái nói vậy, cô liền mắng con: “Thật là không biết điều, Tang Thượng có phải cậu dạy nó như vậy không?” Mỗi lần nghe thấy vậy mắt Tang Thượng lại ngấn lệ. Một cô bé ở tuổi mười bốn thích nghênh ngang kéo tay cô đi giữa đường, à cũng rất bình đẳng khi tranh cãi một vấn đề nào đó với cô.

Lan có một bạn thường xuyên, công việc à cuộc sống lúc nào cũng ội ã giống như một cơn gió. Vì vậy cô cũng không có thời gian để nói chuyện, uống trà với Tang Thượng. Lan nhìn Tang Thượng tỏ { hối lỗi: “Tang Thượng, xin lỗi nhé, mình bận quá.”

Tang Thượng mỉm cười lắc đầu. Mỗi lần thấy con gái mình thản nhiên gọi: “Tang Thượng” Lan lại cảm thấy có lỗi với cô: “Tang Thượng, mình làm nó hư mất rồi.” Tang Thượng lại lắc đầu cười. Nhưng khi vừa quay mặt bước đi, nhưng giọt nước mắt đã lăn dài trên gò má.

Con gái Lan có mấy lần hỏi cô:

- Tang Thượng, sao lại không kết hôn?

Tang Thượng trả lời nó:

- Chẳng có ai muốn lấy đi.

Cô bé giận dữ: “Bọn đàn ông thôi tha đúng là có mắt như mù cả rồi!” Tang Thượng âu yếm

nó, ẩn đôi mắt sáng ngời, tinh anh.

Có một ngày, Tang Thượng dẫn cô bé đi uống trà, cũng lúc đó, người đàn ông theo đuổi cô bấy lâu đến tìm à mời hai người đi uống trà.

Người đàn ông rất ít nói, Tang Thượng cũng chẳng nói gì, chỉ có mỗi cô bé con độc thoại từ đầu đến cuối, Tang Thượng à người đàn ông chỉ cười à lắng nghe đứa bé kể ề những chuyện thú ị, mới lạ diễn ra xung quanh nó. Mỗi lần hai người nói chuyện, nó lại liếc nhìn họ à cười rất ranh mãnh.

Trên đường ề nó hỏi Tang Thượng: “Tang Thượng, hình như người đó rất yêu dì thì phải?” Tang Thượng trả lời: “Dì cũng chẳng biết.” “Tại sao?” “Chẳng biết tại sao cả.” Tang Thượng đột nhiên không tìm được nước mắt, cô òa khóc. Đứa trẻ ỗ nhẹ lên tay cô:

- Tang Thượng, dì có chuyện buồn à?

Nó nói tiếp:

- Mẹ đã kể cho cháu nghe một câu chuyện, thời sinh iên của mẹ, mẹ yêu nhất hai người, một trai, một gái. Mẹ thường nói ới người con gái kia là mẹ rất yêu cô ấy, nhưng ới người con trai thì lại không dám bày tỏ tình cảm của mình. Cho đến một ngày, người con gái mà mẹ yêu nhất lại theo đuổi người con trai kia, mẹ bảo, mẹ quá yêu hai người, mẹ không chịu được cảm giác đau đớn khi bị phản bội. Tang Thượng, dì có biết chuyện đó không?

Tang Thượng thần thờ, mông lung, nhớ ề ngày giáng sinh năm đó. Lan kéo cô ào một chỗ đông người, luôn miệng nói: “Không sao, không sao đâu, giới thiệu cho bạn người cuối cùng là thôi.” Lan nói: “Sao bạn lại trở thành một con người không có lòng tự trọng ậy.” Lan nói “Bạn không còn là chính con người bạn ngày trước.” đã có rất nhiều chuyện có thể buồn, Lan không có lí do gì mà không đau lòng. Tang Thượng, Tang Thượng hỏi, mà cứ cố chấp đi tìm hạnh phúc của cuộc đời mình, mà đã làm tổn thương biết bao

hiều người bên cạnh mày?

Gặp lại Lan, ẩn bản rộn trong cuộc sống à gia đình đột nhiên Tang Thượng không biết liệu Lan có thực sự được hạnh phúc hay không. Tang Thượng ẩn luôn cười hồn hậu khi Lan cười à nói ới cô “Tang Thượng, cuộc sống như vậy là mình mãn nguyện lắm rồi.”

Một ngày, Tang Thượng ừa tan ca, Lan gọi điện muốn hẹn gặp cô, nhưng không phải ở quán trà bình thường như mọi khi mà hai người ẩn thường đến. Lan hẹn cô đến một hộp đêm, xung quanh ô cùng náo nhiệt, nhạc bật âm ỉ. Lan uống hết từng ly, từng ly rượu một mà cũng chẳng nói rõ lí do. Tang Thượng lặng lẽ nhìn cô. Lan nói:

- Tang Thượng, sao lại không uống?

Tang Thượng ẩn chẳng nói gì, bỗng Lan bật khóc: “Sao mình ẩn không thể quên người con trai đó, tại sao mình lại yêu một người đàn ông ô tâm như vậy?” Tang Thượng cảm thấy lồng ngực mình nhói đau, tim cô se thắt.

Cô ẩn chẳng nói gì, chỉ nhìn ào đôi mắt đỏ hoe, đầm nước mắt của Lan:

- Tang Thượng, Tru mắc bệnh hiểm nghèo! Tang Thượng, Tang Thượng Minh ẩn yêu anh ta, rất yêu, yêu nhiều lắm, Tang Thượng, cậu nói cậu yêu anh ấy, nhưng cậu có yêu nhiều bằng mình không? Mình yêu anh ấy đời đời kiếp kiếp. Vì vậy, khi biết cậu yêu anh ấy mình mới tức giận như vậy. Nhưng còn Tru, Tru thì sao? Sau khi kết hôn ới Khiết, mình ẩn chỉ yêu anh ấy, chẳng cần biết tương lai rồi sẽ ra sao. Nhưng, tại sao sau kết hôn một năm rồi lại li hôn? Tại sao Tru chỉ thích những người con gái thông minh xinh đẹp? tại sao? Tại sao người đàn ông mà mình yêu thương lại thích đùa giỡn tình cảm của các cô gái
Lan nắm lấy tay Tang Thượng, rồi cô lại rót từng ly rượu đầy à uống. Tang Thượng không biết nói gì, cô ô thức thốt tên anh: “Phong”

Lan uống rượu say, say đến chẳng biết trời đất là gì. Tang Thượng đỡ lấy Lan, dìu Lan ra khỏi hộp đêm.

Tối hôm ấy, Lan ngủ ở nhà cô. Đến nửa đêm, Lan nôn mửa ra hết rượu, mùi rượu nồng nồng, Tang Thượng lau chùi, dọn dẹp cho Lan, những giọt nước mắt lại trải dài trên gò má cô.

Lan ngủ rất ngon, Tang Thượng chăm chú nhìn Lan ngủ. Lại một đêm nữa cô mất ngủ.

Sáng hôm sau Lan tỉnh dậy, câu đầu tiên Lan hỏi cô: “Tang Thượng, mình có nói gì không?”

Tang Thượng cười: “Không có, cậu uống rượu xong rồi ngủ mà..” Lan thở phào nhẹ nhõm.

Nơi Trụ nằm cũng chính là bệnh viện mà cô đang làm, Tang Thượng đến thăm anh.

Trụ nằm trên giường, mắt anh nhắm chặt. Tang Thượng bước ào, Trụ mở mắt, trên khuôn mặt anh thấp thoáng nỗi thất vọng. Trụ béo lên trông thấy, đứng bên cạnh anh,

Tang Thượng thấy khuôn mặt anh to tròn hơn ngày xưa nhưng vẫn giống Phong của ngày trước, vẫn ẻ nho nhã phóng khoáng của Phong, vẫn là Phong hào phóng, phong lưu xưa kia. Tang Thượng lặng lẽ nhìn anh.

Nhìn thấy Tang Thượng, anh ngạc nhiên hỏi: “Bác sĩ, có chuyện gì à?” Tang Thượng lắc đầu: “Chỉ là muốn xem bệnh tình của anh như thế nào thôi”. Trụ cười: “Đã làm sao? Sống chết thì đã làm sao?”.

Tang Thượng cũng cười: “Đúng vậy, cũng đã làm sao? Chẳng qua chỉ là ẩn đề hết kiếp này rồi thì đầu thai à lại làm một con người khác mà thôi.”

Tang Thượng toan ngoảnh mặt bước đi. “Bác sĩ.” Trụ gọi. Tang Thượng quay đầu lại, điềm tinh hướng mắt nhìn về phía anh. “Bác sĩ, mỗi ngày có thể lên nói chuyện ới tôi một lúc được không?” Tang Thượng cười, Trụ ngập ngừng e ngại: “Xin bác sĩ đừng hiểu lầm, tôi có rất nhiều chuyện muốn được tâm sự nhưng chẳng tìm được ai” “À.” Trụ nhắc đầu, anh trấn tĩnh trở lại: “Không hiểu tại sao, nhưng khi gặp bác sĩ, tôi có cảm giác muốn thổ lộ hết nỗi lòng của mình”. Tang Thượng nhìn anh, bệnh của Trụ có lẽ đã rất nặng, cô nhẹ nhàng gật đầu, rồi nhanh chóng bước đi.

Hôm đó cô đứng bên cửa sổ, đầu cô ang ọng câu nói thân quen: “Sẽ không bao giờ rời xa nhau, ta à em cùng hẹn ước trăm năm”.

Nhưng trong một tuần sau đó, Tang Thượng không đến tìm Trụ. Con gái Lan đến tìm cô, nó ghé sát tai cô ới điệu bộ bí hiểm à nói: “Tang Thượng, di biết không, mẹ cháu đang yêu một người bị bệnh hiểm nghèo”. Tang Thượng hỏi: “Dạo này mẹ cháu làm gì?” nó phùng miệng: “Mẹ cháu thật là nhẩn tâm, so ới lúc trước chẳng có gì thay đổi”.

Nó ừa nói dứt lời thì đột nhiên đổi giọng: “Không, có thể mẹ cháu rất khổ tâm, nhưng mẹ buồn mà chẳng chịu nói ra.” Tang Thượng ô cùng ngạc nhiên ề sự lạnh lợi, nhạy cảm của cô bé. Nó lại cười: “Tang Thượng, sao ậy? Tại sao lại nhìn cháu bằng ánh mắt đấy?” Tang Thượng xoa đầu nó: “Trẻ con thì biết gì”.

Một tuần sau, Tang Thượng đang thu xếp ề nhà thì có người gọi cô: “Tang Thượng”

Thì ra là bác sĩ điều trị cho Trụ. Tim cô thất lại, toàn thân gần như tê liệt.

- Tang Thượng, bệnh nhân của tôi nói cô là bạn anh ta, anh ta muốn được nói chuyện ới cô những lúc cô rảnh.

Tang Thượng gạt đầu trả lời: “Tôi biết rồi!”

Ngày hôm sau, cô đến thăm Trụ, nhìn qua cánh cửa được làm bằng thủy tinh, cô thấy bên cạnh Trụ có một người con gái trẻ đẹp, dịu dàng đang lấy đồ ăn cho anh. Tang Thượng quay ề, cô chẳng biết lị do mình tồn tại là ì cái gì.

Bác sĩ của Trụ lại tìm gặp cô: “Tang Thượng, sao cô lại không đến?”

Tang Thượng nói: “Anh ấy còn phải gần gũi bên cạnh người nhà của mình.” “Ai chà, nói đến người nhà của anh ta, chàng trai này thật lợi hại. Các cô gái xinh đẹp đều bị anh ta bỏ rơi thế mà chẳng cô nào hận anh ta cả, lúc anh ta nằm iện, họ ẫn ra ào thăm nom luôn.

Làm con trai là phải ậy chứ ”

Tang Thượng đột nhiên muốn được nghe kể ề câu chuyện của Trụ.

Ánh chiều le lói chiếu ào căn phòng nhỏ. Một ài tia nắng nhuộm àng lên gương mặt làm gương mặt anh càng thêm rạng ngời.

Tang Thượng mơ hồ nhìn thấy thấp thoáng bóng Phong mặc một chiếc áo dài màu trắng đang quay đầu lại cười, rồi cô nhìn thấy nét mặt tươi cười của Thảo Thảo sau tấm rèm kiểu đang dần hé mở.

Tang Thượng đứng ngoài cửa phòng bệnh, cô không thể nhấc chân đi tiếp.

Trụ đột nhiên mở mắt, nhìn thấy Tang Thượng, anh cười:

- Bác sĩ, cuối cùng mới gặp được bác sĩ, tôi đợi chị rất lâu rồi!

Tang Thượng mỉm cười:

- Lúc này anh ngủ rất say, tôi không muốn đánh thức anh.

- Có rất nhiều iệc tôi thật không hiểu nổi. Thôi, cuộc đời này của tôi đã làm nhiều chuyện cũng chẳng thể hiểu nổi!

Trụ lại nói tiếp: “Bác sĩ đã nghe kể ề câu chuyện của tôi chưa?” Tang Thượng trả lời: “Tôi biết một ít”

Trụ nhìn Tang Thượng à hỏi: “Chuyện gì?” trong đôi mắt ánh lên ẻ giễu cợt. Tang

Thượng thẳng thắn nhìn anh à nói: “Anh là một người đàn ông rất cuốn hút”.

Trụ thở dài: “Không biết cuộc đời này của tôi có phải là một sai lầm? Bác sĩ, chị có tin ào tiền kiếp, hậu kiếp?” Tang Thượng ngẩn ngơ nhìn Trụ, chị có tin ào tiền kiếp, hậu kiếp?

Tang Thượng bừng tỉnh, cô cười: “Tin chứ. Có bao nhiêu sự iệc ta có thể tin, nhưng cũng có bao nhiêu sự iệc ta không thể tin?”

Trụ nói: “Nếu tôi nói rằng tôi à người ợ yêu của tôi kiếp trước hẹn ước kiếp này lại yêu thương nhau, chị có ngạc nhiên không?” Tang Thượng thần thờ nói: “Anh cứ nói đi ”.

Trụ kể ề câu chuyện kiếp trước của mình, tim cô được sưởi ấm trở lại.

Trụ nói: “Đã hẹn ước sẽ lại yêu thương nhau ở kiếp này, ày mà, tôi đã tìm cô ấy cả một

đời, ẩn chẳng tìm thấy bóng dáng cô ấy ”.

Tang Thượng hỏi anh: “Không phải là anh đã kết hôn rất nhiều lần rồi đó sao?”

- Đó là ì bọn họ đều có nét rất giống ới cô ấy, nhưng đến khi kết hôn rồi tôi mới nhận ra bọn họ không phải là cô ấy.

Căn phòng lặng tiếng.

Tang Thượng nói ới anh:

_Tôi phải đi bây giờ

Trụ nói: “Cám ơn chị, bác sĩ. Về sau, chị nhớ thường xuyên đến thăm tôi nhé!”

Tang Thượng nở nụ cười hiền hòa:

-Anh nghỉ ngơi cho tốt, đừng có nghĩ lung tung nữa

Rời khỏi bệnh viện, Tang Thượng đến nhà Lan. Con gái Lan tươi cười rạng rỡ: “Tang Thượng, cháu chờ đi rất lâu rồi, đi đi đâu ấy?”

Tang Thượng uớt tóc nó:

-Tang Thượng bận đi nói chuyện ới một người bạn.

- Có phải là cái chú tặng cô hoa đúng không?

Mắt đứa trẻ sáng rực, Tang Thượng không nhịn được cười.

Về sau Tang Thượng cũng không đi gặp Trụ mặc cho Trụ luôn nhắn cô đến nói chuyện ới anh, cô cũng chẳng tìm cho mình được lị do ì sao từ chối không đến thăm anh.

Trong khoảng thời gian đó, cô cũng rất bận rộn ới các bệnh nhân của mình, cô không còn thời gian chăm sóc cho bản thân. Mọi người nhìn cô ra sức làm iệc đều lo lắng, khuyên cô phải giữ gìn sức khỏe. Cô cũng chỉ cười à để ngoài tai những lời khuyên nhủ.

Con Lan đến tìm cô, nhìn thấy cô ráng sức làm iệc. Nó không ngừng căn nhắc, có một lần cô à nó ề nhà, nó đột nhiên nói ới cô: “Tang Thượng, cháu rất thương đi ì sao đi cứ ra sức trách móc bản thân theo cái cách này?”

Nhưng Tang Thượng có thương cho bản thân không? cô không hề mệt mỏi, thực sự chẳng mệt mỏi chút nào.

Một ngày, Tang Thượng phải cứu chữa cho một bệnh nhân trong cơn nguy hiểm, trong lúc cấp cứu cho bệnh nhân cô nghe một hộ lý nói: “Hình như Trụ sắp không qua khỏi rồi.”

Tang Thượng đứng chết lặng như khúc gỗ.

Cô chạy đến phòng Trụ như một kẻ điên dại. Trụ ngừng tất cả các phương pháp trị liệu, anh nằm đó, tĩnh lặng, mắt ô hồn nhìn ề tấm rèm trắng tinh khiết treo ở cửa sổ. Tang

Thượng bước đến bên giường Trụ, Trụ mỉm cười khó khăn

-Bác sĩ!

Tang Thượng gật đầu.

Trụ lại nói: “Tôi luôn có cảm giác trông chị rất quen.” Tang Thượng nói: “Năm anh là sinh iên năm thứ tư, tôi đã ra sức theo đuổi anh, là con bé ngốc nghếch học trường y, bạn của Lan.” Trụ sững sờ mất một lúc, anh nói: “Xin lỗi.” Tang Thượng lắc đầu., Trụ hỏi: “Lan thế nào rồi?” “Tốt” “Phiền cô nói ới Lan, có rất nhiều chuyện đã xảy ra nhưng tôi đều hiểu hết.”

Trụ thở bắt đầu khó khăn hơn, anh đưa mắt nhìn xung quanh rồi nói ới cô: “Người tôi đợi duy nhất chỉ có cô ấy, nhưng giờ này cô ấy đang ở đâu?”

Tang Thượng trả lời:

-Có thể ở kiếp sau.

Trụ lắc đầu:

-Tôi không còn nhiều sinh lực để có thể đợi đến kiếp sau, có thể chết đi rồi tôi sẽ chỉ là cát bụi.

Cô quay mặt đi, né tránh gương mặt của Trụ, Phong.

Trụ thở càng lúc càng khó khăn hơn, nhưng ẫn cố mở to đôi mắt. Tang Thượng nhìn ào

mắt anh, xung quanh cô có người khóc, có tiếng người nói:

-Trụ, anh hãy ra đi thanh thản!

Trụ không trả lời, trong đôi mắt anh hiện ề hai kiếp sống đơn độc, đắng cay đã phải trải qua.

Tang Thượng đột nhiên nắm lấy tay anh: “Trụ, anh đã nghe ca khúc này chưa?”

“Sẽ không bao giờ rời xa nhau.

Ta à em cùng hẹn ước trăm năm,

Nếu 97 tuổi rồi ai chết trước,

sẽ đợi nhau ba năm ở cầu Nại Hà”

Giọng cô dịu dàng, nồng ấm, bay bổng xé tan bầu không khí ảm đạm, chỉ có Trụ mới hiểu rõ được hàm { của câu hát.

Mắt anh chột rục sáng, anh nắm chặt lấy tay Tang Thượng thốt lên:

-Thảo Thảo!

Sau đó, ánh mắt Trụ rã rời, anh thì thào.

Chỉ có Tang Thượng mới biết anh muốn nói gì.

- Vì phạm sai lầm một lúc, mà anh đã sai lầm mất một đời!

Nước mắt cô tuôn trào, ồ òa, à từng giọt lệ rơi xuống tay Trụ, ướt đầm. Trụ từ từ nhắm mắt, miệng anh nở một nụ cười mãn nguyện.

Trụ đi rồi, Tang Thượng ấn bẹn rộn làm iệc ới ai trò của một bác sĩ, ấn là khuôn mặt quen thuộc tạo cho mọi người cảm giác hiền hòa, nhân hậu.

Ba năm sau, Lan lâm bệnh. Trước lúc chết cô kể cho Tang Thượng ề câu chuyện của đời mình.

Cô kể lại:

- Tang Thượng, bạn biết không? Lúc bạn đứng bên cầu Nại Hà, có rất nhiều quỷ nữ xung

quanh bạn đã đoạt được linh khí của bạn, chúng muốn có được tình yêu của Phong. Mình

cũng ì quyết tâm không uống bát canh quên của bà Mạnh mà phải mang hận một đời.

Tang Thượng, nếu quãng thời gian ở đại học, mình sớm biết bạn chính là người con gái đã đứng đợi Phong, thì dù gì xảy ra mình cũng sẽ giúp bạn hoàn thành ước nguyện.

Lúc Lan ra đi, ánh mắt cô lại mang ẻ tình anh ngày nào.

Lan chết không lâu, Tang Thượng kết hôn, phù dâu là con gái Lan. Đôi mắt cô bé chẳng còn ẻ lạnh lợi như xưa, nó cũng không còn gọi cô bằng cái tên trống không như ngày trước.

Hạnh phúc nhất có lẽ là người đàn ông đã theo đuổi cô trong suốt những năm qua, anh cuối cùng cũng đã có được tình yêu của mình.

Tang Thượng ề hưu khi tuổi đã khá cao. Tóc bà bạc phơ, bà ẫn thường cùng người bạn đời của mình đi uống trà ở quán nước quen thuộc trước kia, à bà cũng ẫn thường đi dạo ở những nơi có nhiều cỏ cây.

Khi Tang Thượng ề già, đôi mắt bà trong ắt như nước hồ mùa thu, tất cả những ai gặp bà đều phải thốt lên rằng: “Bà lão này hồi còn trẻ chắc phải là một tuyệt sắc giai nhân”.

Ám ảnh mùa đông

Người tôi yêu viết văn để sống. Mọi câu chuyện của em đều bắt đầu bởi u ám và kết thúc đầy u tối, liệu như vậy có ổn ko? Em khóc ở đời à em làm người ta khóc giống y như đời trên giấy Khi nhìn thấy những câu chuyện ấy của em, đôi khi tôi đau lòng

Em bò lẩn ngủ gục ngay trên bàn phím, ới những trang bản thảo dang dở đang chờ em, tôi đi qua nhìn em mà lòng xót xa .

Tôi biết, nước mắt em đã rơi nhiều lắm, lẩn xối xả như là chẳng điều gì có thể khiến em cảm lòng. Cứ sau một đêm, trên những dòng chữ dài xuôi ề hai thái cực: sự sống à cái chết, em lại uống những ly rượu màu đỏ sẫm rồi gục đi một lả.

Em đã sống cô đơn như thế rất nhiều ngày qua, ngay cả khi em có tôi bên cạnh, tôi ở bên em mà em ẫn cứ mãi cô đơn.

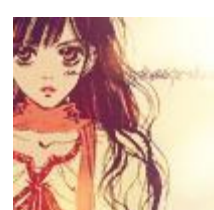
Em học thói quen gói ghém lòng em như thế từ bao giờ? Từ trong hơi men à len ào từng câu chữ

Chua chát

Tôi không muốn em như ấy, tôi muốn em là chính em nhưng không phải bằng cách đau khổ đến nhường ấy Phụ nữ cần được nâng niu, tôi đã bên em cho hết mọi yêu chiều nhưng hình như tôi lại là loại người không biết nâng niu phụ nữ.

Phụ nữ cần được đòi hỏi, tôi đã mơn mõi chờ em đòi hỏi, nhưng chỉ là những câu nói lặng thính à ánh mắt có in hình giọt nước .

Một năm rồi, em ẫn cứ thế sao?

Từ khi nào, em đã không còn muốn khác? Một nỗi buồn man mác liệu có đủ dinh dưỡng để nuôi sống trái tim em?

Tiếng trẻ con khóc ang lên như một khúc ca gọi hồn, cô ấy dờ dẫm à uể oải bước tới đưa nôi cho đứa trẻ . Một nụ cười thật nhẹ à thật khẽ, đứa trẻ đã lặng im

Trước đây cô ấy ít khi cười, nhiều khi muốn chọc cho cô ấy cười một chút thôi cũng khó. Đã có lúc tôi nhăn nhó, nói cô ấy là một cô nàng “tự kỷ” cô ấy cười: “Em chỉ mắc một chút chứng trầm cảm thôi.”

Cô ấy thích sự nhẹ nhàng đến đơn điệu. Mà cuộc sống luôn đem lại cho ta những ước muốn ngược đời. Càng thêm khát sự nhẹ nhàng bao nhiêu thì cuộc sống của cô ấy lại luôn xoay theo chiều dữ dội .

Thằng bé lại khóc, cô ấy nựng nó trên tay: “Con hư quá, khuya rồi con biết không? Ngoan nào, ngoan nào, ngủ đi.”

- Em cũng ngủ đi chứ, giờ này khuya lắm rồi, em ko ngủ, con khóc đòi mẹ ngủ đấy.

Tôi đứng bên cạnh cô ấy thì thầm nhưng cô ấy ko thêm quay lại trả lời tôi lấy một câu.

Càng ngày càng đáng ghét, cô ngốc, người đàn bà kênh kiệu.

Tôi nhìn đứa con của mình.

- Con thật hạnh phúc khi có mmột bà mẹ thật đẹp, phải ko bé yêu....

Thằng bé ngủ rồi, chắc nó không còn nghe được những gì tôi nói.

Cũng được 3 tháng rồi còn gì, mà ẫn còn quấy đêm hoài như thế, chỉ cực cho bà mẹ trẻ, nhỉ?

Cô ấy đứng bên cửa sổ, gió tháng 11 lùa ề, hơi lạnh chạy qua khiến tôi nghiêng ngả, cô ấy khẽ run người, co mình, lấy hai tay ôm lấy chính mình.

- Sao ko để anh ôm em thật chặt?

Cô ấy khóc, nước mắt chảy thành từng ệt dài lăn trên hai gò má cứ dầm dlan lên , nước mắt chảy dày bờ mi buồn .

- Em lạnh lắm, anh ôm em chặt, thì ai ôm anh chặt? Anh có rét không?

..

Cuộc đời tôi có nhiều sai lầm mà nếu cho tôi được một lần làm lại, tôi sẽ không cho phép mình sai nhiều như thế.

Như đa số những người đàn ông còn quá trẻ, tôi ko hiểu giá trị của tình yêu, càng ko thể biết, ai yêu mình nhiều nhất.

Khi tôi ở Hy Lạp cùng mẹ, (mẹ tôi làm cho một công ty du lịch, bà rất hay đi đây đó à thỉnh thoảng, nếu tôi có muốn đi cùng, bà cũng sẽ ko từ chối, nếu điều đó ko quá ảnh hưởng đến iệc học của tôi) có một nhà chiêm tinh, đã nói ới tôi ề những chòm sao chiếu ào ận mệnh. Ông nói tôi là một kẻ sẽ cô đơn trong con đường độc bộ, những ì sao chiếu ào bản mệnh tôi nói lên điều đó. Một kẻ ngang tàn sẽ luôn làm những điều sai trái.

Tôi chẳng tin ào những chòm sao, cũng như bao người, tôi không hiểu nhiều ề nó,

nhưng có lẽ sau này, ngồi đầu đó chiêm nghiệm, tôi à những người có chòm sao như tôi, sẽ thấy rằng điều đó hẳn là đúng đắn lắm. Tôi đã sai trái rất nhiều như chính những chòm sao phản chiếu.

Đã có rất nhiều người con gái muốn tôi ôm lấy họ, xem tôi như một hoàng tử, ôm lấy họ để họ được nũng nịu, yếu mềm, họ khóc khi ông tay tôi đi xa, không còn chiều họ thêm được nữa. Nhưng có một người lại muốn ôm lấy tôi, không muốn buông ra, đó chính là cô ấy.

Đôi khi khóc một mình nhưng muốn tôi nhìn thấy, đôi khi đau một mình nhưng lại muốn tôi chạm lấy nỗi đau ấy.

Ừ, tôi yêu cô ấy, có lẽ thế!

Có điều, thói quen phạm sai lầm thì tôi chưa bao giờ bỏ cả. Điều này, sau này làm tôi xót xa mỗi lần nghĩ lại. Nhiều lần, tôi làm cô ấy đau lòng, không đúng, đã làm cô ấy rất đau lòng. À mà cũng chẳng phải, tôi đã giết chết dần sự cảm nhận nỗi đau của cô ấy.

Trước khi quen cô ấy, tôi ngủ ới bao nhiêu người đàn bà, tôi còn chẳng nhớ nổi nữa? Lần đầu tiên là năm lớp 9, ới mối tình kéo dài 9 ngày. Sau này, cô bạn 9 ngày đó rất hận tôi.

Có lẽ là lần đó tôi nhớ nhất ì nó là lần đầu tiên. Sau này tôi quan hệ nhiều “như một thằng điên” à ko thể nào nhớ mặt, nhớ tên cũng như số lần mà tôi đã làm chuyện ấy.

Tôi gặp cô ấy khi tôi học lớp 12, thấy cô ấy hay hay, đơn giản chỉ ấy.

Như bản tính trầm cảm của người đàn bà bí ẩn, cô ấy thật ít nói, à rất chuẩn mực. Thời gian bỏ ra để chinh phục cô ấy khiến tôi “cai” nhiều thứ. Suốt một thời gian dài, tôi chỉ biết có “một mình” cô ấy thôi, không à không ai khác cả.

Và thế là cô ấy đã yêu tôi.

Yêu có lẽ là nhiều lắm.

Cô ấy tắm mưa để chạy đến đem cho tôi một cây dù, khi tôi tan học.

Xé cái áo đang mặc mà cô ấy thích nhất để cầm máu cho tôi khi tôi ngã xe.

Bán đi thứ đồ kỷ niệm quí giá của mẹ để lại (cô ấy mất mẹ từ nhỏ) khi tôi có lung lay ề tài chính khi quá tay ăng bạc rất nhiều.

Ôm tôi thật chặt khi tôi bị bố đánh ì đã dám cầm xe.

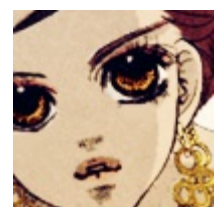
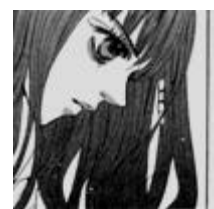
Làm thêm kiếm tiền giúp đỡ bạn thân tôi khi biết nó gặp khó khăn.

Luôn ở đó khi tôi cần à ko hề than trách. Dù tôi làm gì, cô ấy cũng đều luôn tha thứ .

Người đầy ết xước bởi những cơn say của bố, mắt sưng à thâm quầng ì khóc lóc chờ tôi những lần ham chơi. Vậy mà tôi, thì ko làm gì cho cô ấy cả .

Rồi cô ấy tiêu tụy đi, suy sụp đi, yếu ớt đi .Cho đến khi cô ấy phát hiện ra, tôi đã ngủ ới bạn thân của cô ấy, cô ấy cũng bỏ qua rất dễ dàng xoà Cứ xem như là ko hề biết.

Bạn thân cô ấy xấu hổ, khóc lóc à an nài, cô ấy chỉ cười cứ như người ngoài cuộc. Thật lạ lùng, điều đó làm tôi nổi khùng. Tôi không thể chịu được cái sự khoan dung thái quá ấy

Vậy là tôi thách thức, thách thức cô ấy ới những cuộc tình mới của tôi, đây tội lỗi, tôi công khai, ngày lại ngày tôi đâm cô ấy thêm sâu à thêm nặng.

Sẽ chẳng ai tin, cũng giống như tôi ko dám tin, rằng tình yêu lại có sức mạnh diệu kz đến

thế. Cô ấy cứ làm lủi bám đuôi lấy tôi. “Em chỉ muốn em ôm lấy anh”, “Em sẽ buông tay ra khi mà anh thực sự hiểu điều anh muốn.”

Phụ nữ không biết rằng, họ càng yêu thương người đàn ông của mình bao nhiêu thì càng hứng chịu sự hắt hủi bấy nhiêu. Cô ấy chắc hẳn ko biết điều ấy.

Một ngày kia, tôi suy sụp, ngồi trên dốc những con đường ghồ ghề tội lỗi, tôi cảm thấy một cái gì đấy thực sự đang bóp nghẹt mình. Một trong những cô gái mà tôi quan hệ, đã có thai, à cô ta chỉ mới có 16 tuổi. Tôi thực sự bối rối, chẳng biết phải giải quyết thế nào . Tôi cảm thấy ghen ngào à đặng ngắt . Chỉ muốn khóc như một thằng con trai ử dột.

Và cô ấy biết .

Chúng tôi đã cãi nhau .

Vì tôi muốn phá à cô ấy muốn giữ.

Thật điên rồ khi cô ấy muốn giữ nó, đứa con ko phải của mình, đứa con của người tình của kẻ mà cô ấy yêu thương.

Tôi ko thể chịu được, áp lực quá lớn đó, cô ấy phản kháng mạnh mẽ à một mực nói cô ấy sẽ chăm lo tốt cho đứa trẻ.

Cô ấy khóc, còn tôi chỉ muốn nổi điên, tôi tát cô ấy: *“Em im đi, em giả dối, em khốn nạn! Sao em ko dám nhìn vào bản thân mình, rằng em đang ghen, rằng em muốn giết nó hơn cả anh nữa. Nhưng em đang giả vờ, em giả vờ làm người tốt đến bao giờ?”*

Tôi bỏ đi.

Đêm đó, tôi uống rất nhiều, rồi tham gia đua cùng một ài thằng bạn cũ.

Kết thúc câu chuyện nhạt nhẽo của cuộc đời tôi, là đêm đó tôi đã chết ì tai nạn.

Giờ đây, tôi chỉ còn là một bóng ma, những ngày tháng mùa đông lạnh giá ko thể ôm lấy người mà mình yêu thương, chỉ có khi chết đi mới nâng niu những gì đang sống, thật quá đổi muộn màng.

Cô nàng 16 tuổi đã nghe lời cô ấy, không để đứa con tôi đi theo cha nó, họ đã ko phá . à bây giờ thì, cô ấy đang là mẹ của con tôi, đứa con ko phải do cô ấy sinh ra, nhưng cô ấy đã giữ lời, nuôi nấng à yêu thương nó bằng tất cả bản năng cũng như trái tim người mẹ. Cô ấy đã luôn tự trách mình rằng chính cô ấy là người gây ra cái chết của tôi. Cô ấy luôn nói, nếu chúng tôi không cãi nhau thì sẽ không bao giờ tôi có chuyện.

Tôi luôn dõi theo hai mẹ con cô ấy . Nước mắt tôi tan ào không trung, hoà ào từng làn gió lạnh.

Anh biết em lạnh lắm, anh muốn ôm em lắm nhưng anh sợ, một bóng ma, sẽ chỉ làm em thêm lạnh lẽo ..

Đến bao giờ em mới ngừng khóc ì anh?

Đừng iết truyện à thổi hồn bi thương ào đó .

Ngừng sống bằng nước mắt trong niềm đau dầy ò Không phải em giết anh, em đừng cố lừa mình tự trách Anh đã tự giết mình ì anh đã không biết cách yêu em .

Lạnh lắm, đừng khóc, nước mắt mùa đông không làm em thêm ấm, chỉ chảy ào lòng anh – một bóng ma xót xa, muốn ôm em ngàn lần mà ko thể .

Quanh quẩn bên em ì khi sống đã không thể bên em.

Muốn chạm ào em ì khi sống đã để em xa cách ..Linh hồn anh mãi ở bên em, chuộc lại lỗi lầm mà khi sống anh đã gây nên tội. Dù biết rằng chẳng thể bù đắp được đâu, nhưng nhìn em đau, để thấy mình biết đau, đau lắm .

Một năm rồi phải ko anh? Một năm trôi qua, anh đi, em cất lòng mình muôn àn giọt

đăng. Không hiểu ỉ sao em yêu anh, đừng hỏi những điều mà chẳng bao giờ em hiểu .

Một điều cứ mãi y nguyên như thế em yêu anh thật nhiều Mùa đông lạnh à ồng tay em lạnh .

Tiểu nga quý bên cầu Nại Hà

Nguyên tác: Cối Luân Hồi – Thân Long, dịch: Trang Hạ

Ai cũng nói hễ chết không còn ương ắn. Bao nhiêu chuyện đời ắn kể đấy thôi. Không mất không hết. Không tử không sinh

Tôi là một nga quý.

Tôi là một tiểu nga quý lắm chuyện ở dưới Âm ty, hầu hạ dưới quyền Ty chủ cối Luân hồi.

Chúng tôi được coi là loài ti tiện nhất thấp bé nhất trong cối đất trời, chỉ sống trong địa ngục tăm tối, đời đời kiếp kiếp

Công iệc của tôi là đi tuần bên cầu qua (sông Lú), một iệc nhàn hạ, bởi ngoài những bóng hồn lẽ quỷ đói đôi khi đi qua, thì không có gì xảy ra, sẽ chẳng có gì xảy ra.

Tôi thường chờ dẫn ngời bên cầu Nại Hà, chờ dẫn nhìn những hồn phách cô đơn, lẻ loi bay qua. Ngày ngày, tháng tháng, năm năm, ngày nối ngày, năm lại năm.

Một ngày, Ty chủ cối Luân hồi gọi tôi tới, nói tôi đã trung thành canh giữ, bởi tôi đã đi

tuần cầu Nại Hà suốt 300 năm, chưa hề xảy ra sai sót. Bởi vậy nên cho tôi làm sứ giả đi cầu hồn, cho tôi cơ hội lên chốn nhân gian.

Cõi người thật sự rất tươi đẹp, thứ gì cũng có, so ới chốn địa ngục tối đen u ám này thật như một giấc mộng. Nhưng chỉ tiếc mỗi lần tôi đi lên cõi nhân gian đều là nửa đêm, mà đều là đi lấy hồn phách con người. Thời gian lâu dần, tôi biết loại người như tôi, à không, phải nói là loài quỷ như tôi, làm loài người sợ hãi đau khổ nhất, bởi lẽ chúng tôi xuất hiện, có nghĩa là một cuộc đời người kết thúc.

Tôi chỉ có thể cười đau khổ, bởi con người tin vào số mệnh, nhưng lại sợ hãi số mệnh, rồi căm ghét lây sang cả chúng tôi. Thời gian trôi thật nhanh, một trăm năm lại đã trôi qua. Ty chủ cõi Luân hồi nói ới tôi, người đã có 400 năm đạo hạnh rồi, chờ khi người tu đủ 500 năm đạo hạnh, người có thể lên cõi người để đầu thai, hoặc tiếp tục tu hành nơi địa ngục, rồi đi làm một thần tiên. Khi đó tôi rất vui mừng, vui tới mức cười lên, có lẽ là lần đầu tiên tôi cười. Bạch Vô Thường đại ca lúc đó trêu tôi, nói tôi cười còn xấu hơn quỷ. Tôi nghĩ: Tôi chính là quỷ đây, mà Bạch Vô Thường cười còn xấu hơn tôi, loài người mà nhìn thấy anh ta cười, hân quá nửa sợ chết giấc. Trong một trăm năm cuối cùng này, tôi tiếp tục cố gắng làm tròn mọi iệc Ty chủ giao cho. Nhưng sao tôi thấy 100 năm sao dài hơn cả 400 năm trước đây? Tôi rất hy vọng nó trôi nhanh, để một ngày, tôi sẽ được đầu thai

Một ngày, tôi đi bên cầu Nại Hà, trong bóng tối mơ hồ tiếng khóc thút thít rất mãnh. Tôi bước tới xem, thì ra là một quỷ nữ đang khóc phía đó. Tôi hỏi ỉ sao cô đến đây, cô ta bảo, cô ta ô { đã làm tắt mất ngọn đèn lòng soi sáng đường luân hồi chuyển kiếp rồi. Những lúc vui ẻ, tôi cũng thường hay giúp đỡ người khác (quỷ khác), lúc đó tôi đang vui ẻ, nên tôi bảo, tôi có thể dẫn cô quay về phủ Luân Hồi. Quỷ nữ gạt nước mắt, cười ới tôi, nói:

“Cảm ơn anh!”. Trong sát na đó, ngực tôi như bị cái gì đâm mạnh một cái, tim hỗn loạn

Tôi chưa bao giờ thấy một hồn quỷ cười đẹp như thế, tôi chỉ cảm thấy sao chân tôi mềm

nhũn ra

Quay ề phủ Luân Hồi, Ty chủ tra sổ k{ lục của quỹ nữ, nói cô ta là ong chết oan, không được đầu thai chuyển kiếp, chỉ có thể ào giam trong Thành Chết Oan (Uổng Tử Thành) mà thôi. Cô ta khóc than, tôi phút chốc cũng thấy thương xót, hỏi Ty chủ liệu có cách gì cho cô ta đi đầu thai không? Ty chủ nổi trận lôi đình, mắng nhiếc tôi thậm tệ, mắng đến mức toàn thân tôi run lẩy bẩy, cô ta cũng sợ hãi không dám khóc nữa. Tôi cúi đầu nuốt giận dẫn quỹ nữ đến thành Uổng Tử, trên đường đi tôi không nói một lời. Đến thành Uổng Tử, tôi để cô ta đi ào, cô ta gật đầu, đi ào trong. Tôi nhìn theo cô ta đi khuất, lúc đó, cô ngoái lại, lại nói một câu: “Cảm ơn anh”. Bóng quỹ nữ tan ra trước cổng thành, chỉ còn lại tôi thần thờ đứng đấy.

Ngày lại qua ngày, tôi thất kinh phát hiện ra tôi ẫn nhớ đến cô ta. Nên đôi khi tôi chạy tới thành Uổng Tử, lên nhìn cô. Tôi phát hiện cô ta thường ội ã chạy ra Lầu Nhớ Quê (Vọng Hương Đài) từ rất sớm, rồi ở đó đứng nhìn ra suốt một ngày, cuối cùng khóc lóc đi ề. Tôi không hiểu ì sao, mỗi lần nhìn thấy cô ta khóc, tôi cũng rất muốn khóc

Mùa xuân đã lặng lẽ tàn, những bông liễu tan tác đã biến thành đầy trời tuyết bay. Khi chim nhạn trở ề, chân trời những đám mây chiều tà sáng lên màu tuyệt diệu, xa như đôi mắt như nước chảy tiêu tan, gần như đã in ào sâu trong trái tim. Vô tình, có nỗi niềm cảm động mơ hồ dường như đang quán qu{t mãi trong lòng, chưa từng theo nhạn phương Nam bay ề miền di cư.

Tiết Thanh minh tảo mộ năm ấy, tôi đã tìm thấy mộ của cô ta. Một doi hoàng thổ, trước có cốc rượu, đĩa trái cây ba màu (tam sắc quả phẩm), hai người đang than khóc, một người lớn, một đứa trẻ con. Tôi thần thờ đứng nhìn hai người họ, một nỗi buồn à mát mát tôi chưa từng bao giờ cảm thấy đã đến quán lấy tim tôi, tôi ở lại nơi đó rất lâu, đến tận nửa đêm. Uống một chén rượu nhân gian, rượu mạnh đắng cay, lòng tôi có dư ì không biết

nên gọi là gì.

Một lần, tôi ô tình hỏi Bạch Vô Thường đại ca, những người chết oan thì làm thế nào đầu thai được? Anh ta nói, cần có nhân quả. Tôi hỏi, nhân quả là gì? Anh bảo, nhân quả thực ra chính là sự trả giá, nếu có người gieo nhân ắt có người nhận quả, như có người tặng cơ may đầu thai thì người chết oan có thể trở lại cõi người. Anh còn nói, cơ hội đầu thai thì có quỹ nào ngu lắm cũng không bao giờ nhường.

Ngày nối ngày trôi mãi mãi, Ty chủ cõi Luân hồi kêu tôi tới, bảo tôi biết năm trăm năm đã qua. Ngài hỏi tôi chọn gì. Tôi nói tôi rất muốn được đi đầu thai, Ty chủ hỏi tôi thích đầu thai đi xứ nào, tôi trả lời tôi mong được cô ấy đi đầu thai. Ty chủ trợn mắt nhìn tôi – sứ giả câu hồn, Bạch Vô Thường đại ca còn kinh hãi hơn, lưỡi anh rơi xuống đất. Ty chủ phán, nếu tôi từ bỏ 500 năm đạo hạnh, tôi sẽ lại trở thành một tiểu ngạ quỷ đi tuần quanh sông Nại Hà. Tôi đáp: “Con xinâng!” Nói xong, tôi lặng lẽ đi ra, lúc này lòng tôi yên tĩnh, dường như chưa có gì xảy ra

Ngày cô ấy ra đi, tôi lén lút trông theo, cho đến lúc quỷ nữ uống bát canh Mãnh Bà lãng quên tất cả, rồi bước lên Đài hoá kiếp (Chuyển Luân Đài). Xa quá, tôi không thể nhìn thấy cô ấy nữa, tôi không kìm được bước từ chỗ nấp ra, ngóng tới phương đó. Mãnh Bà giật mình ngạc nhiên nhìn tôi, bà thở dài, rồi lại tiếp tục nấu món canh lãng quên

Tôi lại biến thành tiểu ngạ quỷ, tôi ẩn giữ nhiệm vụ đi tuần bên sông Nại Hà, tôi hàng ngày ẩn đi đến chân cầu Nại Hà, tôi đi ngóng. Tôi tin tưởng, rồi một ngày nào đó, khi cái chết đến, cô ấy sẽ quay trở lại qua đây Một ết nước mắt lăn qua giấc mơ. Ngày lại nối ngày lại một ngày qua. Tôi ở bên chân cầu ngóng đợi ngày lại ngày. Ngày trôi nhiều quá tôi không nhớ đã trôi bao ngày. Ty chủ cõi Luân hồi kêu tôi tới, nói, tôi đã canh gác đủ 500 năm rồi, giờ tôi có thể tự quyết định con đường sau này. Ty chủ ừa dứt lời, tôi đã bàng hoàng, lại đã 500 năm rồi ư, suốt 500 năm nay tôi luôn đợi ở chân cầu cõi Chết nơi âm ty

này, nhưng ì sao tôi không thấy cô ấy quay ề đây Ty chủ nhìn thấy tôi thần trí hoảng
hốt mơ hồ, chỉ thờ dài.

Trong cơn mê man tôi lại bước chân ra đến bên chân cầu Nại Hà. Ở cây cầu cỏi Chết này,
tôi đã ngồi một nghìn năm nay. Ở bên cây cầu này, tôi đã chờ đợi suốt 500 năm nay. Năm
trăm năm một cuộc bể dâu, ngay cả đá cũng lên xanh rêu. Nhưng tôi thì không thấy cô ấy
quay lại Sau này, Bạch Vô Thường nói cho tôi hay rằng, mỗi hồn lên trần gian đầu thai,
có trời mới biết cô ấy đã đầu thai thành ai, là nam hay là nữ. Phút chốc tôi thấy mình rất
ngu ngốc, quá ngốc. Nhưng ì sao lại có sự xếp đặt đó. Và trong khoảnh khắc đó mắt tôi
duềnh lên những lệ Trong sâu thẳm đêm tối, một con quỷ khóc than. Giờ đây tôi không
biết mình còn chờ đợi gì nữa, quá khứ đã trở thành quá khứ, y như ết nước mắt lặn
trong giấc mơ đêm qua, sáng nay tỉnh dậy nào biết tìm nơi đâu. Những nỗi niềm trong
mộng, mơ màng như tiếng trống ồ xa xôi, kinh hoảng như thế giới sụp đổ. Khi tỉnh mộng
chợt chỉ còn sót lại những mảnh ỡ không thể nào ghép ừa nhau, như những chữ nghĩa
iễn ông, khó lòng nói được. Nhưng những lời thì thậm còn lấp ló đâu trong trí óc thì như
mảnh sáng chớp điện, xé toạc màn đêm ãnh hằng trong tâm trí. Không biết mộng thấy gì,
cũng không mong đuổi theo phù ân trong mơ.

Tôi biết, nếu không đau lòng, sẽ không phải rơi nước mắt. Lướt phím tơ khế ngâm, hát gì
khúc bi ai, trong cỏi hồng trần đã quá nhiều chuyện bi thương. Buồn tay giở bút mực, khó
iết nổi câu cười, những hoan lạc ui ầy thế gian nào ai biết? Và tôi như bông hoa đại
trong gió sương, tôi biết ì ai mà nở. Lại như ngọn cỏ dại cô đơn giữa hoang u, tôi biết
xanh ì ai? Tôi một lần nữa út bỏ cơ hội được đầu thai, tôi sợ phải gặp lại chốn ạn dậm
bụi trần từng mê hoặc tôi Tôi sợ phải nhìn thấy nụ cười duyên dáng làm tôi ãnh iễn
không thể nào quên Ty chủ thấy tôi thì than, loại quỷ còn giằng giữ nghiệp chướng cỏi
trần như tôi có tu cũng chẳng thể thành thần tiên.

Tôi lại ngồi bên chân cầu Nại Hà, tôi làm một tiểu ngạ quỷ, tôi chờ đợi một người có lẽ chưa từng bao giờ tồn tại. Lại ngồi đầu cầu bên này, tôi nhìn những hồn ma quỷ đi qua cầu, mặt chúng dường như đều ẽ nên một câu chuyện, trong những đôi mắt trống rỗng của chúng, phản phát kể lại một khoảnh khắc nào của dĩ vãng. Nhìn chúng nhón nhác, tôi thầm mừng vì bởi tôi còn tri giác, còn cảm nhận, tôi dần dần hiểu, cõi nhân gian đã mang cho tất cả mọi người ô số dấu hỏi, mà câu trả lời biết tìm nơi đâu? Địa ngục này ư? Tôi nghĩ không phải, bởi trong tim tôi, cũng ẩn còn quá nhiều chất ngất những câu hỏi. Tôi một lần nữa lại quay về với cuộc tồn tại không vui sướng, không hy vọng, không đau buồn, cuộc tồn tại của một hồn quỷ.

Buồn tay lướt dây đàn, ổn định hát bằng giọng trường ca, ai ngờ tiếng đàn nào nề, đổ quỳen rỉ máu, người mong về cội. Thời thanh xuân nào biết đến sầu thương, phổ chi lời thơ mang buồn Nào ai hay giữa bạt ngàn thanh âm bỗng hai tim gặp gỡ, để một đời sầu nhớ! Dây đàn rung cùng tiếng trái tim, hận tay ụng khó đàn lên nỗi lòng, để cho nửa khúc ụng lời, cả điệu bi ai. Chìm nổi ngàn kiếp, trong nỗi nhớ chỉ còn ngàn điều hụt hẫng.

Ngoái lại ngày cũ, người ơi iệc thiếu gì thị phi phải trái. Hy vọng biết bao mọi nỗi nhớ về hội tụ, ai ngờ lại thành chiếc thuyền ô hướng không người chèo lái băng giữa hoang vu. Thời gian cứ ngày nối ngày trôi qua, tôi ngày nối ngày đi lại bên cầu, tuy rằng tôi đã không còn gì để mong mỏi, nhưng mỗi lần đi qua tôi lại không kìm lòng được ngóng sang, nhìn xem trên cầu liệu có xuất hiện hình bóng tôi nhớ nhưng. Cứ mỗi lần như thế, tôi đều tự mắng mình thậm ngược, tự mắng thậm mình ài cầu, nhưng, chỉ cần đi tới đấy, tôi lại làm cái iệc ngu xuẩn ấy. Thậm chí tôi còn ngơ ngẩn đến mức đi ra thành Uông Tử, nhìn xem liệu có ong nào đang khóc trên Vọng hương đài chẳng. Trong những ngày sau này, tôi bắt đầu có chút hối hận, hối hận vì sao lúc cô ấy ra đi tôi không bước lên nói với cô ấy một câu; hối hận vì sao khi cô ấy ra đi tôi không trốn đi để khỏi phải nhìn cô ấy lần cuối; hối

hận ì sao khi cô ấy ra đi

Thế gian hạnh phúc bởi còn kị ức, còn có thể ghi nhớ sắc màu thế giới; Thế gian bi ai bởi còn kị ức, còn có thể ghi nhớ bóng tối của thế giới. Ma thuật của thời gian đã chồng màu sắc lên đen à trắng, xé toạc chúng ra, phủ bụi lên còn lại đầy trời bay những mảnh giấy ụn, cho tôi đuổi theo ới, cho tôi ghép lại Để quên. Để không thể quên. Để quên mà không thể. Tất cả. Trên những đoá hoa tươi nở trong mưa mùa xuân, giữa những cánh hoa rụng bay tan tác trong gió thu, hãy để những gì tươi đẹp sau cùng ngân lên khúc ca tình yêu lưu luyến không rời dưới tia nắng. Hỡi những cánh hoa không chịu lìa xa, sao giống trái tim tôi nát tan ụn ỡ. Hỡi thiên nhiên, người làm những cơn gió xuân dịu dàng gọi thức linh hồn hoa, sao người nữ để những cơn mưa thu bịt bùng giết chết đời hoa, ì sao trên thế gian này có khởi đầu tức là có kết thúc Li biệt ần luôn ội ã thế, ấy tay nhé, ằng mây bên trời xa ần cũ. Người qua ội ã, chỉ giây lát ngoài lại người mới chợt hiểu. Mà lúc đó đã là cuối cuộc ui, nhạc tàn người tan, ấy tay chào nhau, nhìn nhau như sắp lìa xa nhau. Có tiếng người đi trong gió thu, những nếp áo ần quanh mềm mại, những tiếng dịu êm bên tai, như sợi điều gió, điều càng bay càng ời xa. Sợi dây đã đứt từ lâu, à cánh điều giờ biết lưu lạc phương nào. Tôi không ngờ rằng tất cả đã kết thúc, tôi còn giữ chặt sợi dây, tôi chờ cánh điều quay lại, quay lại. Biệt ly ội ằng quá, ấy tay chào nhau, còn ghi nhớ hơi thở em, còn nhớ đến tóc dài em, còn đôi khi tìm hình bóng em Khi mùa thu quay trở lại, tôi không biết phải tất cả đã như bông hoa bị mưa dập nát bị gió cuốn đi, tan tác, mai một, mất đi không dấu ết. Khó lòng gặp nhau, sao dễ lìa nhau, mà hoa như tuyết dễ tàn

Rất lâu ề sau, rất lâu, rất lâu Hôm đó, tôi gặp được Địa Tạng Vương Bồ Tát. Địa Tạng Vương Bồ Tát là ị Phật tối cao của chốn địa ngục, cũng là người hiền hoà thiện lương nhất. Huệ nhãn của Địa Tạng Vương Bồ Tát thoáng chốc nhìn thấu nỗi do dự mê hoảng

đau đớn tích tụ nghìn năm trong lòng tôi. Bồ Tát kinh hãi bởi, một hồn quỷ như tôi sao lại có tâm sự. Bồ Tát thở dài: “Chúng sinh nơi bề khô, quay đầu lại là bờ”. Nhưng tôi đã không hiểu lời của Ngài. Tôi mang tất cả những nỗi lòng dồn nén của tôi kể cho Bồ Tát nghe. Bồ Tát hỏi tôi: “Cái gì là Duyên?” Tôi không trả lời nổi. Bồ Tát lại hỏi tôi: “Cái gì là Tình?” Tôi hoàn toàn không rõ. Cuối cùng, Bồ Tát hỏi tôi: “Người muốn gì?”. Không ghìm giữ nỗi bản thân, tôi khóc ròng đau đớn an xin Bồ Tát cho tôi được một lần làm người, xin Bồ Tát hãy cho tôi à cô ấy kết một đoạn trần duyên. Bồ Tát đồng ý, đồng ý cho tôi đổi nghìn năm tu đạo hạnh lấy một cơ duyên được cùng cô ấy làm người trong một kiếp luân hồi. Cuối cùng, Bồ Tát nói: “Vạn sự tuz Duyên, đừng Chấp nữa!”.

Hôm đó, tôi cuối cùng đã được chuyển thế làm người rồi. Nhà tôi là danh gia ọng tộc trong ùng, tôi ừa sinh ra đã là Thiếu gia. Thời gian trôi, tôi lớn lên, tôi phải lòng cô gái nhà hàng xóm. Nhà cô ấy là nô bộc cho nhà tôi, từ nhỏ cô ấy đã hầu hạ trong nhà tôi, ngày nhỏ chúng tôi thường cùng chơi đùa ới nhau, nhưng lớn lên chúng tôi dần lạnh nhạt ới

nhau. Nhưng tôi nhận ra, tôi càng ngày càng thích cô ấy. Và tôi nghĩ, cô ấy hẳn cũng phải thích tôi.

Năm cô 18 tuổi, cha mẹ không ngăn cản được { tôi, đành sang nhà cô ấy cầu thân, gia đình cô tất nhiên nhận lời ngay. Hôm đó, tôi chạm mặt cô ấy ở cửa, tôi ui ể định nói ới cô ài câu, ai ngờ được, tôi chỉ thấy trong mắt cô tràn ngập căm hờn. Trái tim tôi phút chốc ngưng đọng lại, tôi nôn nao quay ề, mơ hồ dự cảm một điều gì đó sẽ xảy ra. Quả nhiên, ngày tôi đón dâu ề, cô ấy đã bỏ trốn cùng một người con trai trong làng. Cha tôi nổi trận lôi đình, sai đám gia đình đông đúc trong nhà đuổi theo, tôi hoang mang cũng chạy theo đám người.

Không mấy lâu chúng tôi bắt được đôi trai gái, tôi kinh ngạc, mê hoảng, khiếp sợ, không biết nên nói gì, chỉ biết đứng đực ra nhìn cô. Cô ấy cũng nhìn tôi, con người trong đôi mắt trong như một ực xoáy đầy hận thù nuốt chửng tôi. Trong lúc bối rối hoang mang, trái tim tôi co thắt lại: “Cô ấy hận thù tôi!” Trước mắt tôi tối sầm Chờ lúc tôi tỉnh lại, gia đình nói cho tôi biết cô ấy đã cùng chàng trai kia chạy trốn, cuối cùng cả hai nhảy xuống ực sâu tự sát Tôi ừa nghe thấy tin đó, cả thế giới dường như không còn tồn tại nữa, thời gian, không gian như hoá thành hư không Người yêu dấu ngày xưa nay chỉ còn lại nét mặt xám tối. Viên thuỷ tinh quá khứ đã ụn thành cát lổng trong tay tôi, bị những ngọn gió thời gian à không gian thổi bay tung, bay mất dần, tan ào trong gió. Gió ời gió ề đâu? Sao không mang tôi đi theo, nhưng gió đã lấy trái tim tôi đi xa, làm ơn đừng ứt bỏ tôi ở lại một mình, gào thét ở tận cùng thế giới, thét gào ô hận. Đêm đen sẽ đến, sự sống sẽ tiêu tàn, ì sao tương tư nhau mà không thể quay lưng nhau, ì sao tương tư nhau mà không thể òa lên nhau?

Chờ đến lúc tôi tỉnh dậy một lần nữa, tôi phát hiện mình đã ở bên cầu Nại Hà, Bạch Vô

Thường đang đứng bên cạnh nhìn tôi. Chờ khi tôi định thân, Bạch Vô Thường nói cho tôi biết, sau khi ngất đi không lâu, hồn tôi đã lìa khỏi xác Anh ta còn nói cho tôi biết, người con gái ì tình mà tự ẫn kia, chính là hồn quỷ nữ năm nào tôi đau khổ chờ đợi, giờ đã phải đi ào thành Uổng Tử rồi! Đầu óc tôi mụ mị, tất cả mọi k{ ức đều dội tới, tôi không biết phải làm gì Bạch Vô Thường dắt tay tôi đến trước Địa Tạng Vương Bồ Tát, Bồ Tát mỉm cười im lặng. Tôi không nén được hỏi ngài: “Vì sao cô ấy hận thù tôi?”. Bồ Tát nói, đây là nhân quả. Tôi hỏi, nhân quả là gì. Bồ Tát nói: “Hữu duyên chính là nhân quả. Ngươi đã từng cho cô ấy một kiếp luân hồi, cô ấy cả đời hầu hạ ngươi, đó chính là nhân quả. Ngươi cho cô ấy một kiếp luân hồi, là bởi ì cô ấy đã bị chết oan ì ngươi. Cô ấy ì ngươi mà chết, cho nên cô ấy đòi ngươi đền cô ấy một kiếp luân hồi. Con người thường bảo là có Tiền sinh Hậu thế (kiếp trước thế nào thì kiếp sau nhận báo ứng thế), nhưng thực ra làm gì có trước à sau, chỉ có kiếp này ở đây thôi! Có đến có đi, nhưng trước sau không có sinh không có tử”.

Tôi cảm thấy tất cả là một sai lầm lớn, ào một thời điểm đặc biệt, gặp một người đặc biệt, xảy ra một điều gì đặc biệt. Dường như có thể thấy sẵn một kết quả, nhưng thế sự đâu phải thế. Tôi đã sai lầm. Tôi đã bỏ lỡ mất một ngàn năm của tôi. Tôi đã bỏ lỡ mất hai kiếp đầu thai đáng lẽ được hạnh phúc làm người của tôi. Trong khoảnh khắc đó tôi ngộ được hai chữ luân hồi, con người còn phải luân hồi, là bởi con người có ô àn sai lầm, ô àn ân hận, ô àn mất mát, nên phải đi tới kiếp sau để đền bù. Nhưng nếu cứ luân hồi mãi mãi, con người làm sao nhớ được kiếp trước đã làm gì, trong một cõi nhân gian hẹp hòi, để chỉ đường cho kiếp sau đi hoá giải?

Luân hồi là lời kinh của Phật, để chúng sinh mê muội hiểu rằng ngoài đầu là bờ, nhưng những người còn Chấp thì sao hiểu { nghĩa lời Phật, ngoảnh lại những iệc mình đã làm họ lại hối tiếc. Còn tôi, chí ít, tôi đã không hối tiếc.

Giờ đây, tôi đã hiểu lời Phật nhắc tôi, nhưng tôi ẫn không đáp lời Phật, tôi cũng không muốn đi ngấm ngội lời Bồ Tát. Bởi tôi đã nếm trải được hạnh phúc, nếm trải được đau thương, đã từng hạnh phúc, đã từng đau thương. Đã có được một giấc mộng một nghìn năm, đã có nợ kiếp trước duyên kiếp này, đã có tất cả, tôi đã mãn nguyện rồi. Tôi, cuối cùng, đã ứt bỏ mọi cơ hội tiếp tục luân hồi hay tu đạo hạnh, tôi tình nguyện ĩnh iễn quần quanh ở cái kiếp tiểu nga quý mà tôi đã ảo mộng suốt nghìn năm, ĩnh iễn làm một tiểu nga quý bên chân cầu Nại Hà. Bởi tôi tin tưởng, lại sẽ có một ngày, tôi sẽ gặp lại cô ấy, một cô gái ĩnh iễn không đổi thay

Chương Hai: Lá thu rơi muôn lối

Người có tâm, tất ngấm ngội nhiều chuyện, cũng sẽ quên nhiều chuyện. Tôi không biết một con quỷ dưới địa ngục thì có tâm hay không.

Ngày ngày tháng tháng trôi, tôi thấy tôi ngày lại ngày càng trở nên lãnh đạm, rất nhiều những chuyện trong quá khứ đều trở nên mờ nhạt, tôi đã dần dà lãng quên đi những xúc động, những thương xót, những lúc đau đớn, quên rồi, dường như quên tất cả rồi

Trí óc đã quên rất nhiều, cần có thứ gì đó mới mẻ lấp đầy, cho nên, tôi bắt đầu chăm chú nghiền ngấm những lời nói của Bồ Tát năm ấy, dường như tôi hiểu ra đôi chân lị.

Cõi phù sinh đều là khổ ải, ạn ật chỉ có hình tướng mà chẳng có gốc căn (ạn tượng bản ô). Đó là lời Bồ Tát, tôi tin rằng Bồ Tát đúng, nhưng tôi ẫn không thể hiểu, ì sao đã có Cõi Người mười dặm hồng trần, thì tại sao nó lại chỉ là Hư Không? Chả lẽ cõi người chỉ là một trò chơi mà Thần Phật dùng để giày ò con người thôi ư? Làm cho con người không chịu đựng nổi biển khổ nữa đành quay đầu ề Cõi Phật? Thần Phật ti tiện nham hiểm như thế, thì đáng cho xuống địa ngục! Nhưng, tôi dứt khoát không tin rằng Thần Phật đang đùa giỡn ới người đời, bởi Phật luôn là đáng từ bi nhất. Và tất cả tất cả những điều này, nên giải thích thế nào?

Tôi ùi đầu ào kinh kệ, một lòng niệm giáo lý nhà Phật, tôi muốn biết, tất cả, ì sao lại xảy ra? Tôi còn nhớ được đôi chút chuyện ngày xưa trên trần gian, giờ hồi tưởng đến, tôi không đành ngoái lại. Nếu tôi có thể hiểu được nhân quả của chuyện cũ, tôi tin rằng, những đau khổ trên thế gian này sẽ dần tiêu tan đi. Tôi đã trải qua ngàn năm mơ hồ à đợi chờ, tôi muốn giúp đỡ những linh hồn đang còn mê man như tôi, những người đang còn đau khổ như tôi, như thế giúp chính tôi được giải thoát.

Mãi mê tìm kiếm, đông qua đã bao năm, không biết không hay, tôi lại đã ùi đầu ào kinh kệ 300 năm. Ty chủ đã gọi tôi qua, khen tôi đắc Đại Đạo, cho tôi làm phán quan bên ngài, tôi tạ ơn à từ chối. Bạch Vô Thường đại ca lại kinh ngạc tới mức để rơi lưỡi xuống đất, nói tôi sao đã xem nhẹ được danh ọng, thật đã “tứ đại giai không” (mời tham khảo một bài iết khá thú ị ở đây), (thoát được những lệ thuộc thể phách hư ảo cõi nhân gian như không hình người, không bản ngã, không súc sanh, không dài lâu.) có thể iên mãn đắc đạo như thần tiên (bạch nhật phi thăng). Tôi chẳng nói gì, trong lòng tôi mắng thầm: Tôi cũng chẳng phải sư, Không cái gì mà Không, coi thường danh lợi gì đâu, chẳng qua là trong lòng tôi đang rối bời mà thôi.

Nhưng cũng không rõ từ bao giờ, những người quanh tôi, à không nên gọi là quý quanh tôi, bắt đầu kính trọng tôi, Bồ Tát cũng thường gọi tôi đi nghe ngài giảng kinh thuyết pháp. Thực ra tôi chỉ hiểu rõ một điều, cho dù hiểu rồi, tôi vẫn thấy không phải tất cả những lẽ Phật đều đúng, bởi tôi tin cõi mang mang đất trời tự nó đã có chân lý, chân lý là gì? Tôi cảm thấy đó chính là đừng để chúng sinh phải khổ đau nữa.

Bồ Tát nói phải cắt đứt mọi dục ọng, nhưng tôi lại thấy đó đâu phải là Lẽ Phải, một cuộc sống đã tắt mọi dục ọng thì còn gì để sống? Nhưng tôi không dám nói ra mồm, tôi chỉ mơ hồ trong sâu thẳm, rồi cật lực tìm đáp án giữa những trang kinh.

Đọc hàng nghìn ạn trang sách Kinh, đọc Phật gia, đọc Đạo gia, tôi chỉ thấu đáo nửa chừng,

rồi cảm thấy tuy những lời đó có lý, nhưng đều đâu phải thứ tôi cần tìm. Nhất là “Nam Hoa Kinh” của Trang Tử, tôi hoàn toàn bị lý lẽ “Bướm bay múa – Hồ điệp phi ư” của ông ta làm quay cuồng đầu óc, bị đánh lạc hướng, ngập tràn trang giấy, không rõ nên nói sao. Càng làm tôi mơ hồ hơn là mỗi lần Bồ Tát hỏi tôi Thiên cơ.

Tôi hoặc tuz tiện đáp lời, hoặc trầm ngâm không nói.

Bồ Tát thì phẳng phất nụ cười, tôi không thể hiểu { ngài ra sao, hoang hoải rồi tròn ngày.

Rồi lại thế 200 năm, tôi kinh ngạc ì tính nhẫn nại của chính mình, sao tôi ẫn có thể cứ đọc mãi sách kinh, cho dù tâm tôi không ở trang sách mà ẫn đọc nổi.

Xem ra đọc Kinh Phật cũng có ưu điểm, đó là niệm Kinh chẳng thành, nhưng lại được lòng Bồ Tát, được Ngài truyền thụ cho tu luyện pháp môn, học những bẻ khí thăng thiên, khai huyết phi thăng, sát pháp biến hoá

Tôi ốn chỉ là một tiểu ngạ quỷ ti tiện, ốn làm gì đủ tư cách học, cũng chẳng biết học ề làm cái gì, nhưng Bồ Tát nói, tu luyện pháp lực chính là gốc rễ cho iệc trừ ma giữ đạo. Tôi không hiểu, nếu Phật pháp đã là ô biên, thì ì sao còn tồn tại tà ma ngoại đạo. Nhưng Bồ Tát nói, có những kẻ bản tính ngoan cố độc ác, không thể giáo hoá. Tôi ngoan ngoãn nghe lời ngài.

Có một ngày, tôi đang ật ờ tại địa phủ, bước chân lơ đãng đưa tôi đến nơi Mãnh Bà đang nấu canh Lãng Quên. Mãnh Bà ngủ gật. Tôi bước tới gọi bà dậy, Mãnh Bà hốt hoảng thức giấc, hoảng loạn ngó trước nhìn sau, hồi lâu mới thở phào nhẹ nhõm. Tôi lấy làm lạ, sao bà lo âu thế, bà nói, nếu có quỷ nào không uống bát canh của bà đã đi dầu thai, thì bà mang tội lớn. Tôi hỏi bà, ì sao hồn quỷ phải uống canh Lãng quên rồi mới được đi dầu thai?

Bà trả lời, để k{ ức của hồn đó không bao giờ được nối tiếp. Để mỗi kiếp nó đều có muôn àn những nỗi tiếc, cứ thế đến ngày nó mệt mỏi chán ghét những đau đớn dần ặt, nó từ

bổ cơ hội được luân hồi, nó sẽ một lòng theo đại đạo.

Tôi nghi ngại quá, tôi thấy điều đó khác gì lừa dối con người, cố { dày ò con người. Tôi hỏi, chẳng lẽ người đời toàn xấu xa thôi sao? Vì sao không để cho những hồn ma đó ui ể tiếp tục đầu thai làm người.

Sắc mặt của Mãnh Bà chuyển từ ngạc nhiên sang sợ sệt, không trả lời tôi, ội ã đẩy tôi tránh xa bà

Từ chỗ Mãnh Bà ề, lòng tôi dồi lên như sóng, tôi không muốn tin rằng những thủ đoạn dối đãi ới chúng sinh như thế này là hợp lẽ. nhưng đó rõ ràng lại là luật trời, ậy ì sao luật trời là một bất công lớn lao? Trong sách Phật đều nói chúng sinh là bình đẳng, tức là nói mỗi chúng sinh có toàn quyền lựa chọn con đường sống của họ, nếu họ có chọn lấy những đời lầm lạc, thì cũng có thể hiểu được.

Nhưng nếu ép chúng sinh ì khổ sở dày ò trăm đường rồi đành phải quay đầu ề đại đạo, thì rõ ràng đây là một trò lừa đảo. Đại đạo cũng tốt, cõi người cũng tốt, ù trụ ạn ật đều sinh ra trong tự nhiên, bản thân mỗi ật đã có một giá trị riêng của mình, ì sao buộc phải dùng cách ép uổng đó để bắt họ hướng ề đại đạo?

Ôm nỗi hoài nghi, tôi lại ùi đầu ào kinh sách, tôi không biết tôi đã lật dở bao trang kinh, chỉ có một lời đáp, chỉ có trái tim hướng ề đại đạo mới là đúng, lỵ do ư? Không có lỵ do, cũng không cần lỵ do. Dần dần, tôi trở nên lười đọc kinh sách, chỉ chuyên tâm đi tu luyện những pháp thuật trừ ma.

Thời gian lại qua 500 năm, địa ngục xảy ra một sự kiện,

Mọi người coi đó là một chuyện nhỏ, nhưng ới tôi, đó là một sự kiện lớn đã thay đổi ãnh iễn mệnh ận

Châu Bút phán quan Tàn Sở dưới quyền Tàn Quảng Vương đã yêu một cô gái cõi trần gian (những chuyện thế này đôi khi xảy ra), song ông đã trốn lên cõi người. Sứ giả địa ngục

khuyên can ông cũng ô ích, Thập điện Diêm La bèn phái âm quan quỷ binh đi tóm Tần Sở quay ề. Không ai ngờ Tần Sở quá yếu say đắm không chịu rời bỏ, chỉ tìm cách lên trần gian gặp cô gái kia, à ông trốn ngục. Cuối cùng ẫn bị bắt lại, nhưng quỷ sứ đã bắt luôn theo cả linh hồn cô gái kia, dầy cô ỉnh iễn giam cầm trong hang địa ngục tăm tối, để phán quan ỉnh iễn không bao giờ có thể gặp lại cô ta.

Phán quan đau đớn quá, nhục mạ thần linh huỷ diệt nhân tính, làm mọi thần đều nổi giận, quyết định huỷ diệt Tần Sở, mãi mãi không được siêu thoát.

Hôm đấy, trên Tru Hồn Đài (đài hành hình giết hồn), phán quan bị xiềng bằng xích sắt.

Móc sắt Nhiếp Hồn móc xuyên xương lồng ngực, phán quan Tần Sở ngoài dáng cao lớn ra, tan nát không còn thấy sót lại chút hình hài người.

Tôi cảm thấy trong tim tôi đau đớn như bị bóp giật, tôi nhìn trộm Địa Tạng Vương Bồ Tát trên đài cao. Gương mặt ngài ẫn từ thiện ôn hoà từ bi nhưng không chút cảm xúc, tôi tưởng tôi thấy thấp thoáng trong con người thâm thu{ ấy một tia lạnh lùng. Trong tôi lạnh buốt, tôi chỉ cảm thấy chính tôi đang chìm xuống, chìm xuống mãi giữa từ bi.

Trái tim bây giờ của bạn đã mất hết những xót thương sao?

Tần phán quan cuối cùng bị sấm sét đánh tan thành khói bụi

Mọi người rời đó đã lâu, tôi lẳng lặng mò đến chân Tru Hồn Đài.

Tôi nhìn một mảnh áo đỏ của phán quan còn sót lại

Tôi thấy một nỗi thê lương ô hạn độ.

Giây phút đó bỗng một trận gió tới, một mảnh ải lụa uông ẫn bị gió thốc tới, tôi ội ấ chụp lấy, kz lạ sao, địa ngục mà cũng có gió ư?

Tôi nghi hoặc cầm manh ải sót lại, trên ải có chữ:

“Thu xanh năm ấy, nhận lạc bên cầu, duyên gặp nhau

Lòng như nước chảy trôi, mây ẽ ngọn núi thắm

Cúi đầu mỉm miệng cười như hoa sớm, muốn say mê dọc kiếp này bên nhau

Từ ấy, ngồi buồn dằng dãi canh thâu nghe tiếng mưa tan ỡ”

Một khúc “Môi Hồng” diễm tuyệt!

Mơ một câu ngồi buồn dằng dãi canh thâu mưa nghe tan ỡ. Tôi đột ngột nhớ ra những chuyện cũ từ nghìn năm, tôi cô đơn bên cầu, tôi cô đơn làm quỷ, tôi ngồi buồn dằng dãi, tôi ô ọng chờ một người con gái không bao giờ quay trở lại.

Một giọt nước mắt lăn xuống, thấm dần lên tấm ải trên tay tôi, đây là lần đầu tiên bao nhiêu tương tư đau khổ, bao nhiêu li biệt u uất đã lại đào lên qua nghìn lớp khoá trong đáy sâu tim tôi, nước mắt cũng thấm ào tim tôi như đang thấm tấm lụa trên tay tôi.

Chỉ có điều giờ tôi không biết, giọt lệ của tôi đã chảy ì tôi hay ì phán quan họ Tàn? Hay chảy ì người con gái ấy? Hay chảy ì tương tư? Hay nước mắt chỉ chảy ì chính bản thân nước mắt

Gió tiếp tục nổi lên thổi bay phơ phất những mảnh ải rách nát sót lại trên đài hành hình, địa ngục không bao giờ có gió, phải chăng đó chính là linh hồn oan khuất của Tàn phán quan đã bắt tử? Thổi lay động mảnh ải trên tay tôi, tôi như đã mò mịt hiểu ra { nghĩa của gió, tôi cầm mảnh ải đi xuống khỏi Tru Hồn Đài, tôi đi ề hướng địa phủ u tối thâm sâu, khi ngoái lại, gió đã lặng, chỉ tan tác đây đó những mảnh ải áo rách nát của phán quan, như những mảnh lá đỏ rụng xuống giữa thu thăm thẳm

Lúc này tôi nhận ra, hay là Tàn phán quan ẫn còn tồn tại

Tôi lén lút đi tới gian ngục giam linh hồn của người nữ kia, gương mặt tiều tụy thảm hại còn sót lại chút xuân sắc ngày xưa, tôi không nén được tiếng thở dài.

Tôi không ngờ ma quỷ cũng lụy bởi tương tư, cũng đau đớn bởi biệt ly, cũng tiều tụy bởi đôi lứa chia duyên ương rẽ.

Tôi đưa mảnh ải đó cho hồn quỷ nữ kia, tôi quay người rời khỏi lao ngục, tôi không muốn

phải nghe thấy tiếng khóc của người nữ kia.

Đi một đoạn, tôi không nghe thấy tiếng khóc, mà lại nghe thấy từ trong ngực tôi cất lên một tiếng hát tuy ai oán nhưng kiên định:

“Thu xanh năm ấy, nhận lạc bên cầu, duyên gặp nhau

Lòng như nước chảy trôi, mây ẽ ngọn núi thẳm

Cúi đầu mỉm miệng cười như hoa sớm, muốn say mê dọc kiếp này bên nhau

Từ ấy, ngồi buồn dằng dãi canh thâu, nghe tiếng mưa tan ỡ”

Tiếng ca nghẹn ngào, nhưng chứa một nỗi ngọt ngào; tiếng ca ai oán, song mang đôi chút bình yên. Tiếng hát càng bay càng cao, nhưng lại như sát ngay bên tai tôi, tôi cắn chặt môi, thả thân hoá một làn khói xanh, tôi bay ra khỏi chốn địa ngục

Hôm đó, tôi hiểu ra tình yêu là gì, tình yêu dạy người ta chết đi cũng hẹn được bên nhau.

Hôm đó, tôi đã căm ghét sự thâm uyên ô đày nhưng mê man ô bờ của địa ngục.

Hôm đó, tôi dứt bỏ iệc đi tìm đại đạo trong kinh Phật.

Hôm đó, tôi bỏ địa ngục.

Hôm đó, tôi quay trở lại ới cõi người.

Tôi phản bội địa ngục, đại đạo, tôi đi tìm đạo chân chính của tôi giữa cõi người.

Trong giây phút tháo thoát khỏi địa ngục, tôi quay đầu lại nơi địa ngục đã trói buộc hai nghìn năm của tôi, “Chờ khi nào tôi hiểu được những lẽ đời chân chính, tôi mới quay lại!”.

Tôi nghĩ, đến lúc đó, hẳn tôi sẽ không còn mê man, không còn đau khổ nữa

Chương Ba: Trong cõi phù ân

Trời mờ sáng, khóm núi phủ một dải mây u ám, tôi dật dờ giữa đám mây mù. Trong tim tôi tràn ngập cảm giác không thể nói ra, bình yên à hỗn loạn, kiên quyết mà lưỡng lự. Có lẽ đây là lần tôi ra đi ỉnh ỉnh, cảm giác trào lên đầu đó trong tim, để tôi thấy nỗi hoang mang à cô độc tột cùng.

Ra đi thật dễ dàng, cũng chẳng cần nói chia tay, cũng chẳng cần ẵm tay, nhưng rời khỏi nơi đã gắn gốc rễ, thành cụm bèo phiêu dạt trong gió lạnh lẽo trở thành khoảnh khắc không ai quên được. Chim di cư còn biết chốn bay ề, lá rụng từ cây còn biết ề cội, giây lát ấy, tôi rút cuộc hiểu ra cảm giác của những người bạt xú chết nơi đất khách, cuộc đời đã trôi chảy hết, ạn sự đã dĩ ăng, nắm xương còn mòn mỏi hóng ề quê cũ.

Tôi không biết tôi sẽ sống bao lâu, có lẽ 100 năm, có thể 1.000 năm, có thể 10.000 năm. Một ạn năm rất dài, dài tới mức tôi không biết dài bao lâu, nhưng khi kết thúc, cũng không biết ạn năm đó kết thúc ở một ngày nào, rồi liệu có người nào mang nắm xương tàn của tôi ề lại chốn mà hôm nay tôi ra đi.

Nắng xuyên qua mây mù, rọi ạn dặm nhân gian rõ ràng. Tôi đứng trong ánh nắng cảm giác được nổi nhẹ nhõm chưa từng nếm trải, từng sợi nắng từng sợi ắm áp hắt ào bùng tim tôi, ánh sáng quyen rũ như xuyên suốt thân thể tôi đang trong eo như một đám mây.

Một hồn quỷ thì làm sao nhìn thấy được nắng trời, hạnh phúc làm sao khi tôi được Bồ Tát truyền giáo Pháp môn tu Tiên, tôi lãnh ngộ được ân sủng từ thiên nhiên. Tôi ô tình nhớ tới Bồ Tát, trong tim tôi ngài là bậc tối cao nhân từ, tôi kính trọng ngài, tôi yêu ngài.

Nhưng cùng lúc đó tôi nhớ đến nổi tuyệt ọng của Tàn phán quan, gương mặt gỗ đá tuyệt ọng trong oán hận, những mảnh hồn sót lại nhầy nhụa à tẩm lụa áo bay pháp phối, à lúc đó gương mặt Bồ Tát lạnh lùng như băng, đôi con ngươi sâu thẳm Tôi chưa biết từ bao giờ bắt đầu có một sợi tơ ai oán ới Bồ Tát, cũng không rõ tôi đã thương xót Tàn phán quan từ bao giờ.

Không quên nổi nụ cười nhân ái như cha của Bồ Tát.

Không quên nổi ánh mắt ô thần khi sấm sét giáng tới của Tàn phán quan.

Không quên nổi khúc hát ai oán của linh hồn đơn côi nơi ngục tẩm tối.

Đầu óc hỗn loạn, như có ô số người đang cãi cọ trong tôi, kéo tôi ề nhiều hướng Tôi

không biết tôi nên ngã về đâu, về ai.

Tôi ngơ ngẩn ngồi bên đường, nhìn người qua lại, mỗi người đều một vẻ mặt vội vã, vội vàng tới, vội vàng đi. Tôi hâm mộ họ, họ biết họ nên đi đâu, còn tôi thì chẳng biết đi đâu, cũng không ai nói cho tôi biết, tôi nên đi về đâu.

Ngày của người trôi sao nhanh, chớp mắt, mặt trời đã tắt đi tà huy của mình, đêm lại tới rồi, bốn phía người đi thưa dần, đôi khi có người ngang qua, mặt có nỗi thêm mau về ngôi nhà nhỏ. Nhà, tôi biết bao. Trong nhà có thể ợ đã nấu xong cơm, chờ người chồng về sum họp, con cái chờ bố mang quà về

Mà những người vội vã qua đường này, có lẽ cũng đang nhớ bữa cơm thịnh soạn chờ ở nhà và người ợ dịu dàng, đám con ngoan, mở cửa về con cái sẽ sà ào lòng, ợ mỉm cười êm ái

Nhà, tôi không có nhà, cũng không biết ở đâu có nhà của tôi.

Đột nhiên, tôi nghĩ đến ngôi nhà một nghìn năm trước tôi đã đầu thai, ở đó có cha tôi, có mẹ, có cô ấy tôi như người chết đuối ở được cọc, người đi đường ban đêm nhìn thấy một tia sáng đèn, tôi không kìm được nỗi cảm động: “Tôi phải về nhà!”

Vào giây cuối cùng khi đêm tới, trong ngọn khói leo lét, đèn nến thấp lên đây đó, tôi hoá thành làn gió, bay về phương xa, nơi xa là nhà tôi, cách xa đã nghìn năm.

Loáng thoáng nhớ vị trí nhà nghìn năm trước, ở bên núi. Tôi khôi phục óc tưởng tượng, bước lên đường núi. Đường núi quanh co, bên núi có thị trấn nhỏ, gọi là “Đào Nguyên Hương”, tôi từng sống ở đây. Đi trên đường núi, bốn bề xanh ngắt điệp trùng, chim hót ượn kêu, hoa dại phả vào tôi hương vị nhân gian.

Được sống trong đời sống này thật hạnh phúc, tôi nghĩ. Tôi lục lọi tìm kiếm ước những gì còn nhớ về cuộc sống trần gian ngày xưa, xuân hoa thu nguyệt hạ đổ quỳên, tuyết hoa trắng trời mùa đông.

Hoa đào trước cổng ườn cũ, không rõ hôm nay tôi ề có nở hoa rực đầy cành như ngày xưa? Cây liễu bên hồ trước làng liệu còn bày trẻ con đùa nghịch? Những quán rượu dọc đường bay hương thơm liệu còn nhộn nhịp như ngày cũ? Những ngôi nhà cổ còn che người qua cơn mưa gió? Những bạn bày thanh mai trúc mã thơ trẻ xưa liệu còn đầu thai ề đất cũ này?

Nghĩ rồi chân bước chậm dần, quê càng gần lòng càng âu lo, cách biệt ngàn năm thời gian, cố hương, ẫn là cố hương của tôi chứ? Thị trấn ngày càng gần, tim tôi càng thắt thỏm, cảm xúc hỗn tạp, không biết nên bắt đầu từ đâu. Trong tâm trạng hoang mang, tôi một lần nữa đặt chân lên quê cũ.

Ấn tượng ề khu ườn xưa đã mất, tất cả xa lạ, những con phố xa lạ, những cái cây xa lạ, những người mãi mãi là người lạ. Tất cả ừa như ẫn có gì quen thuộc, màu iên đá lát đường như xưa, dáng cây ẫn yếu điệu như xưa, gương mặt người dường như ta từng gặp, chỉ có điều không biết nói từ đâu.

Quanh quẩn mãi, tôi mới tìm được nền nhà nghìn năm trước, nơi tôi đã từng sống ới cha mẹ à người thân. Nhà đã không còn, nền đất đã biến thành rừng hoa đào, giữa rừng chỉ còn sót lại một hòn thạch sư lở lói cho tôi biết đây ốn là nhà tôi, đây, là nhà tôi, ngôi nhà một nghìn năm trước, ngôi nhà đã không còn tồn tại.

Chậm rãi đi giữa rừng đào, cẩn trọng soi xét kỹ dưới chân mình đất nào là nền nhà cũ, đâu là phòng, tôi không ngờ tôi có trí nhớ tốt thế, nhớ được bao nhiêu chuyện xưa cũ. Nhè nhẹ ngẩng đầu nhìn ề xa xăm rừng đào, đôi mắt ằng ặng mây mù, mơ hồ như rừng không còn nữa, tôi đang đứng giữa nhà tôi, lầu gác ồm mái, hiển hiện trong mắt.

Trong nhà giữa như ọng đến tiếng mẹ gọi tôi ề ăn cơm, thư phòng dường như có tiếng cha mắng tôi trốn học. Tiểu iện tường đông, đầu tường như mọc chút rêu xanh, đó là âm thanh gì? Cô ấy ở bên tường gọi tôi, đòi tôi gấp cho cô ấy một cành hoa đào, bắt một con

chim sẻ nhỏ

Một cánh hoa rụng xuống, ngã lên những ân sóng tầng tầng giữa dòng, từng òng sóng từng ằng loang ra, trong làn ánh sáng xao động, phòng ốc, đình iện chìm đi không dấu ết, cha mẹ, gia nhân, những lứa bạn bè quen thân hoá thành hư ảo theo sóng nước. Chỉ có hoa đào như cũ, những cánh hoa bay trong gió như mơ như ảo, như khói như mưa, như khóc như than, trái tim tôi như những làn khói bay xa, phiêu dạt theo cánh hoa, phiêu bạt

Đêm tối, tôi mang bầu rượu, ngồi bên hòn đá thạch sư, nói chuyện cả đêm ới đá. Tôi kể ới đá quá khứ của tôi, nói ới nó chuyện kiếp trước của tôi, nói ới đá ề cha mẹ tôi xưa, nói ới đá ề sự ô tri của tôi, nói ới đá sự đau đớn của tôi, nói ới đá sự buồn bã của tôi, nói ới đá những khao khát của tôi, nói ới đá sự hoảng loạn của tôi

Cuối cùng tôi đắp ba doi đất ằng bên hòn thạch sư, làm thành mộ của cha mẹ tôi à người tôi yêu, dùng chỗ rượu còn sót lại, tế cúng linh hồn đã xa xưa của họ. Rượu thấm ào đất, thoáng đã khô ngay, tôi hy ọng nhờ rượu này có thể rửa đi những đau thương à bất hạnh mà tôi đã mang đến cho họ nghìn năm trước, có thể rửa đi những tiếng than ì sự bất hiếu của tôi, những oán hận ì tôi ngỗ ngược.

Nhưng tôi không biết rượu có khả năng đó thật không, đi giải những ết thương suốt ngàn năm, đi bù đắp những tiếc nuối đã ngàn năm.

Tôi quyết định ở lại sống nơi quê nhà, sau khi từ bỏ địa phủ, tôi hồn phách rã rời, không còn muốn bước chân ra đi nữa, tôi muốn có một cái nhà, đây đã là nhà tôi ở kiếp trước, cũng sẽ là nhà tôi ở kiếp này.

Tôi ổn định ở lâu trong rừng hoa đào, nhưng rừng đào en thị trấn. Vốn cô độc trong địa phủ, tôi không thể sống chung ới hàng xóm, hàng xóm luôn thấy tôi cổ quái, tránh né tôi, tôi rất buồn, tôi muốn sống như họ, nhưng tôi không biết bắt đầu từ đâu. Vì thế tôi đành

dọn ra rìa núi ngoài thị trấn, tự lợp cho mình một gian cỏ.

Mặt trời mọc rồi lặn, năm nối năm, ngày trôi qua rất nhanh, tôi cũng tập tành dần thói quen người trần gian, tôi tự cày lấy ài mầu đất cần cỗi, trồng ài loại rau, nuôi ài con gà con ịt. Cuộc sống tuy thanh đạm, nhưng so ới cuộc sống u ám nơi âm ty, tôi cảm thấy rất mãn nguyện. Đôi khi tôi cũng xuống núi ào thị trấn, bán ài thức rau mình trồng, ài con gà ịt mình nuôi, rồi ào quán quen nhắm ài cốc rượu nhỏ.

Dần dà, tôi quên mình là quỷ, quên mình đang đi tìm đại đạo, tôi dường như cảm thấy mình là người, là một kẻ phàm phu nhàn rỗi.

Một ngày, núi yên tĩnh xuất hiện một người khách không mời mà tới.

Hôm đó, tôi ừa cho gà ịt ăn xong, chuẩn bị nghỉ ngơi, uống ấm trà. Một đạo sĩ bước tới trước mặt tôi, định hoá duyên (xin đồ khát thực).

Tôi bèn đưa chút cơm rau à trà nước cho ông. Khi đưa tay ra nhận, mặt đạo sĩ biến sắc, trở nên rất khùng khiếp, mắt chòng chọc nhìn thẳng ào mặt tôi. Rồi không nói không rằng, quay người chạy mất. Tôi cảm thấy thật kz quặc, nhưng không ngờ một tai hoạ từ trên trời giáng xuống

Sáng hôm sau, tôi còn chưa cơm nước gì, thì thấy đạo sĩ kia dẫn một đoàn người lên núi, có cả đạo sĩ, hoà thượng, rất nhiều dân làng. Nhóm người ừa nhìn thấy tôi đã cuống lên, rồi toả ra bao ây tôi, hoà thượng niệm kinh liên tục, niệm những gì mà tôi nghe không hiểu. Những đạo sĩ thì ném bùa chú tới tấp, cầm chuông rung lắc loạn xạ, thoáng chốc sân nhà tôi náo loạn gà ịt bay chó chạy, ruộng rau bị dẫm nát tan hoang. Tôi chịu không nổi phản đối, các người đang làm cái gì đấy! Ai ngờ đạo sĩ kia hất một thứ đen sì ào người tôi, một mùi tanh nồng nặc lên mũi, thì ra là một chậu máu!

Tôi nổi cơn thịnh nộ, tiến tới, ung tay lên một quyền, đạo sĩ bị đánh bay ăng ra ài trượng, thổ ra máu tươi, nằm úp trên đất phều phào. Tôi sững lại, giờ mới nhớ ra công

phụ tôi tu luyện suốt ngàn năm đâu phải sức người thường chịu nổi, may quá tôi chỉ ra một đòn nhẹ, nếu không đạo sĩ kia chết ngắc.

Đám người hỗn loạn kêu oai oái, một đạo sĩ mắng chửi: “Đồ súc sinh quỷ đói, lại còn không sợ máu chó đen!” Tôi mắng lại: “Người mới nói nhảm, ta không phải ác quỷ, ta là ta là ”

Tôi sững sờ.

Tôi là quỷ, tôi chính là quỷ đây.

Đạo sĩ quát: “Ngạ quỷ nhà ngươi, ỉ sao không ở địa ngục, chạy lên trần gian hại người! Quyết không tha cho ngươi!”

Tôi giận dữ, tôi nào hại người. Tôi hét lên: “Tôi chưa hề hại người!”

Đạo sĩ hét lớn: “Ác quỷ không hại người, lên trốn trần gian làm gì! Xảo trá!”

Tôi giận bùng bùng, tôi chỉ muốn ề sống ở quê hương tôi, chỉ muốn có một mái nhà.

Chẳng lẽ như thế là sai lầm ư? Ai ngăn cấm quỷ ề dương gian! Ai! Tôi không hại ai, tôi chưa bao giờ hại ai. Tôi chỉ sống trên mảnh đất của tôi thôi!!! Tim tôi ngày càng kích động, lời mắng mỏ của đạo sĩ làm tôi không kiềm chế nổi nữa, tiếng niệm kinh, tiếng chuông, những tiền giấy bay tới tấp đầy trời, những gậy gộc gạch đá đập lên người làm tôi bức bối.

Một luồng sức mạnh tiềm ẩn trong thân tôi bạo phát, tôi ngửa đầu lên trời gào thét, một luồng âm khí từ ngực tôi ụt thoát, tức khắc biến thành một quầng ần ụ xanh lè à hoá thành cơn lốc dữ dội, thổi bay đất đá, mái nhà bị san phẳng, ruộng ườn tơ tước, cây cối bật nhào rẽ. Mấy hoà thượng đạo sĩ bị thổi bay, những người còn lại sợ hãi kinh khủng, cuống cuồng bỏ chạy xuống núi.

Hôm sau, tôi ào thị trấn định mua ài thứ cất lại nóc nhà.

Ai ngờ ừa ào trấn, những người gặp tôi mặt thấy đều xanh lè, hoảng hốt bỏ chạy. Người người tán loạn sợ hãi, cả những lính gác cổng thành đều không rõ nấp ào đâu trốn. Tôi

cũng không hiểu xảy ra điều gì, cho đến khi tôi tới quán mì quen thuộc của ông Vương định ăn chút lót dạ, tôi mới hiểu ra.

Ông Vương nhìn thấy tôi đi ào, sợ run lên cầm cập, ội àng bảo: “Đừng đến nữa, đừng có đến nữa ”

Tôi nghi hoặc nhìn, ông ta nói ấp áp: “Anh là quỷ thật ư?”.

Óc tôi oà ra một tiếng, tôi hiểu rồi, tôi hiểu hết, người, không bao giờ đón nhận quỷ, cũng sẽ không bao giờ cho phép quỷ chia sẻ cõi sống cùng họ. Tôi không biết trong lòng tôi là cảm xúc gì nữa, là bi thương, là bi phẫn, là buồn bã, tôi ngơ ngẩn quay người đi ra khỏi quán nhỏ, nhìn phố không người, hàng quán xô lệch.

Tôi muốn gào, tôi muốn gọi, tôi muốn khóc Tôi, nơi quán rượu trống hoác, cầm hồ rượu, út xuống một đồng xu, tôi đi khỏi thị trấn không ngoái đầu.

Giữa rừng đào, tôi uống một hơi cạn nửa hồ rượu, còn lại nửa bình rưới lên đất.

Tôi ổn định năm nay mùa hoa đào nở, tôi sẽ xây những nấm mồ thật cho họ, nhưng xây rồi nào để làm chi, mà tôi cũng chẳng còn thể nào ở lại nơi này.

Tôi ổn tưởng đây là quê nhà, nhưng không phải, nghìn năm trước là, nghìn năm sau không! Bãi bể ruộng dâu, thiên địa ô tình, ai ngờ nhân gian lạnh lùng thế, những người bạn ta từng quen thân, lại nghĩ ta không phải đồng loại mà út bỏ ta, những người qua đường từng đi bên cạnh, giờ trốn tránh ta, như ta là hồng thủy, ta là thuốc độc

Lần này tôi không có nước mắt, nhưng trong tim tôi đau như là nhỏ nước mắt, đau tới mức tôi không thể thở

“Lang tang ” chiếc hồ rượu ỡ tan dưới chân, như mảnh ườn tan nát của đời tôi, giấc mơ tan nát của tôi.

Chương Bốn: Tình ề chốn nào

Ngọn cả lả bóng tà dương, lả ngoài bóng tà dương, nước lạnh mây àng, nếu có ruột cũng

đau đớn đứt ruột, nữa là tôi không có ruột.

Những ngày trên cõi thế, tôi như con trùng bám trên lá khô trôi dạt dờ, ập ờ mãi không hết ngày, những cơn sóng triều của nhân gian lôi tôi đi, tôi muốn phản kháng, nhưng hết sức, cũng không kháng cự nổi. Tôi không biết bờ bên kia của tôi là phía nào, tôi chỉ biết nhìn xa ời triều lên triều xuống, kệ dòng trôi dạt.

Tôi là quỷ, là thứ con người ghê sợ nhất, cho dù tôi dùng nỗi niềm nào đi khao khát những dịu dàng êm ái, nhưng cũng không bao giờ có được một trái tim ấm áp, bởi ì tôi là quỷ.

Dần dà tôi quy thuận số mệnh của mình, ban ngày, tôi nấp trong góc tối, nhìn ra những tập nập nhiều màu của người sống, ban đêm, tôi lẫn ào dòng người, thử đi nếm những niềm vui cõi hồng trần. Tôi tưởng tôi đã rèn một chiếc mai, cõng nó lên, sống cầu thả tạm bợ qua ngày, giữa xã hội của con người.

Bình minh, những tia nắng sớm uể oải chiếu ào từ cửa sổ, trời đã sáng rồi

Tim tôi bỗng trở nên lo âu luống cuống, tôi không thích bình minh à nắng trời. Sự mát mẻ của bình minh à tia nắng ấm làm da tôi có cảm giác hỗn loạn, một hơi ấm từ ngoài thấm ào làn da còn lạnh lẽo, làm tôi cảm giác ngứa ngáy à tê tái bứt rứt khó tả. Trên da như có nghìn con côn trùng đang bò, muốn bắt chúng không được. Tâm trạng càng lúc càng còn cào

Lại qua một đêm ngập trong rượu. Với người đời, một ngày ừa mới bắt đầu, ới tôi, một cuộc ui sống ừa kết thúc. Tôi không ngăn được tôi căm ghét cả thế giới này, mọi sức mạnh thần linh trên đời.

Tôi thích đêm đen, ì tôi là ngạ quỷ, giữa tiếng câm lặng yên tịch, trái tim tôi từ tốn lại, màn đen kịt của đêm che phủ lên tất cả những gì tôi không muốn để người đời thấy. Tôi thả lỏng người trong bóng đêm, tôi lúc này mới thực sự là tôi. Tôi không cần để { xung quanh, không cần canh cánh bên lòng mọi sự, cho dù bên tôi ẩn chứa những ác mộng của

đêm đen tôi cũng không bận lòng. Bởi tôi ới ác mộng là một, đều thuộc ề bóng tối

Trong màu đêm ô tậ, tình cảm của tôi chảy lan, theo nước triều lên xuống, tất cả đã là
ật ngoài ta, đã không còn liên quan gì đến tôi Quan trọng nhất là trong màn trời tối
đen, tôi được phục sinh.

Tôi rất cô độc. Tôi khao khát được đến gần, khao khát được quan tâm. Hy ọng có một
người bên tôi, lúc nào cũng bên tôi. Đó, sẽ là những giây phút hạnh phúc nhất. Hiện thực
thì ô cùng u ám, tôi không còn cơ hội nào cất tiếng nói ới con người, kể chuyện tâm sự.
Đôi khi, tôi phát hiện một cơ hội nhỏ nhoi, nhưng cũng chỉ là một chấm sáng ụt tắt. Lâu
dần, tôi bắt đầu buồn phiền, bắt đầu oán trách. Cuối cùng, tôi cũng chẳng được thần linh
nào đoái hoài, có thể ngay cả thần phật cũng đã ứt bỏ tôi rồi, bắt tôi phải sống trong đêm
tăm tối.

Những lúc lên đèn, người như một đàn ong huyền náo trong tổ ong, tôi thêm được hưởng
sự huyền náo thoải mái ấy, nhưng tôi dường như không sống trong cõi người, tuy tôi nhìn
được họ, nhưng tôi mãi mãi không thể tới gần.

Xuân đi xuân lại, thu ề thu qua. Những mầm non từng ươn nở trong gió xuân, những
chiếc lá đã mọc lên giữa đêm hè, những khúc biệt ly lưu luyến bay múa giữa gió thu,
những bùn hoá dưới tan tác tuyết đông, rồi như phép lạ xuất hiện ở đầu cành, lại một
màn xanh tươ óng toàn thân cây. Cỏ cây như đều hơn hở sinh sôi, có sinh có tử, có đến
có đi, kể tới hôm nay tiếp kể ừa lìa ngày qua.

Nhìn những sinh linh mạnh mẽ ấy, tim tôi như dây đàn bị ai lướt một khúc nhạc, nặng lòng
à cuống qu{t. Cây cỏ cũng có thể ấy, tôi tuy là một hồn quỷ, nhưng tôi đã sống qua hai
nghìn năm rồi, tôi cũng đã từng tu luyện đại đạo rồi. Giữa bao la chúng sinh, tôi cũng điềm
nhiên có một số mệnh như ai. Tôi đã bỏ địa ngục rồi, không thể quay ề đấy nữa, à tôi
cũng không muốn quay ề, tôi đã tới cõi mười dặm hồng trần này rồi, thì tôi sẽ sống như

một “người” trong nhân gian, tôi không muốn làm một “quỷ” chỉ có quyền sống dưới địa ngục.

Tôi phiêu dạt tứ xứ, lưu biệt lãnh đẵng, tôi lại tìm một nơi mới cho tôi trồng lên số mệnh mình.

Tôi muốn tìm một người bầu bạn, bên mình suốt đời. Quên đã bao mùa nhận bay ề phương Bắc, quên đã bao mùa én con rời tổ. Bạc những ết bụi hoàng thổ con đường cũ dưới chân tôi, bạc những ngọn khói liễu heo hắt bên mình. Giữa đất trời chỉ có mỗi một tôi đi

Nhớ chớm thu năm ấy

Ngoài quan tái cảnh ật không còn giống như Giang Nam, Trung Nguyên, trời cao mây nhạt, mệnh mang chân trời, có khúc ca ọng tới:

“Trời xanh xanh, cỏ mệnh mang, gió thổi cỏ ngã xuống, hiện lưng cừu đàn.”

Tôi đi lang thang trong thảo nguyên, nhìn núi Hạc Lan uy nghi xa xa, những mạch núi gân guốc dưới nắng mặt trời. Trên thảo nguyên không có đường đi, chỉ có những người du mục đôi khi ngang qua đuổi một đám bò cừu.

Lòng tôi nhẹ nhõm, có lẽ bởi phong cảnh rộng rãi ngoài biên ải đã giúp tôi thả rộng lồng ngực, hít ào ngọn gió xua mây mù trong tim tôi. Tôi rất muốn chào hỏi người chăn cừu, trò chuyện ới họ, nhưng tôi lại sợ người ta phát hiện ra tôi là ai, tôi do dự mãi. Tôi chỉ nhìn theo họ lùa những đàn súc ật đi xa dần

Có một ngày, tôi ngồi trên một gò cỏ nhỏ, yên lặng ngắm đám mây màu uyển chuyển cuối trời. Màu mây biến đổi diệu kz, lúc là ngọn núi, lúc thành cái mũ, lúc là con ngựa, một chú dê Dê? Tôi đột nhiên phát hiện, không biết từ lúc nào một đàn dê đã chạy tới bên tôi, dê rất đáng yêu, chỉ cúi đầu yên lặng gặm cỏ Tôi ôm một chú dê ào lòng, uớt e lông dê, lúc đó, một chú chó chăn dê chạy đến chỗ tôi, dừng lại trước mặt tôi, nhìn tôi, tôi nhìn nó.

Một lúc sau, con chó chặn dê lười biếng nằm xuống chân tôi, tôi đưa tay xoa đầu nó, mũi nó ngửi hít áo quần tôi, thè lưỡi liếm tay tôi. Một bóng người chạy tới, là một con người, tôi bắt đầu tự dưng lo lắng, không biết nên bỏ đi hay nên

Người đó đã chạy đến trước mặt tôi, con chó dưới chân tôi đứng dậy, nhiệt tình chạy tới bên chân chủ, ưỡn đuôi rồi rít.

Người đó chăm chú nhìn tôi, tôi cũng nhìn người đó, là một cô bé, chừng mười lăm mười sáu tuổi. Tôi luống cuống đứng dậy, tôi sợ họ nghĩ mình là kẻ trộm, sợ họ ghét mình, sợ nói chuyện ới họ. Tôi ngốc nghếch cười ới cô bé, nhưng ì quá lo âu, tôi cứ ôm khư khư con dê trong lòng không thả ra.

Cô gái quỵ xuống, đỡ lấy con dê trong tay tôi, ôm nó ào lòng. Rồi bảo tôi, anh có đói không?

Tôi không ngờ cô gái nói ới tôi câu đó, tôi há miệng trợn mắt không trả lời được. Cô gái ấy đi xuống sườn đồi, nhìn tôi dờ dẩn không phản ứng, quay lại nói thêm: “Đi ới em đi!”

Rồi cô ấy cười rạng rỡ

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy một nụ cười đẹp như thế

Không, tôi đã từng nhìn thấy, tôi đã từng gặp

Tôi quay lại một nghìn năm trước, bên chân cầu Nại Hà, một nụ cười không có gì xinh đẹp hơn

Trái tim tôi buốt nhói một { nghĩ “lẽ nào là cô ấy?”

Tôi không biết nên làm gì, nên nói gì, chỉ thấy chân mình đã bước, theo cô ấy.

Dưới sườn núi là một lều Mông Cổ, tôi đứng ngoài lều, lưỡng lự. Cô ấy mở rèm cửa, lại cười ới tôi, rồi ẩy tay cho tôi.

Trong lều Mông Cổ, trên bếp lửa đang đun nồi thịt dê, một người đàn ông cao to kêu tôi ngồi xuống. Cô cười ui đưa cho tôi bát sữa ngựa. Tôi chẳng biết nói gì, ụng ề lúng túng,

thời thì họ đưa gì tôi ăn nấy, nghe họ nói chuyện tôi biết tên cô gái là Hốt Lan, người đàn ông cao lớn là cha cô.

Tôi chăm chú ăn thịt dê, uống sữa ngựa, bố cô nhìn tôi ăn bèn cười ha hả, còn cô nhìn tôi tủm tỉm, tôi cũng cười theo ngô nghê.

Ăn hết, tôi quẹt mồm, lúc này Hốt Lan mới mồm mím à nghiêm túc nói: “Anh ăn thức ăn nhà tôi, anh trở thành nô lệ cho nhà tôi, đây là luật lệ của thảo nguyên!”.

Tôi lại dờ dẩn cả người, mồm há hốc, nhưng thấy cô ấy nói rất nghiêm túc, tôi chỉ còn biết âng. Lúc này cô cười lên một tràng giòn giã lạnh lạnh như chuông bạc, bố cô cũng cười phá lên sảng khoái, chỉ có tôi ngồi đó, mồm ẫn tiếp tục há hốc.

Bố cô hỏi tôi: “Anh là người ở đâu?” Tôi ngơ ngẩn lắc đầu, ông ta lại hỏi: “Anh mấy tuổi?”

Tôi không dám nói tôi 2000 tuổi, ì thế, tôi thờ thẩn lắc đầu. Bố cô nhìn tôi dò xét: “Thằng này bị dờ hơi chẳng!”.

Cô cứ cười tủm tỉm mãi, rồi bảo bố: “Người này thú ị ghê, bố giữ nó lại nhé!”

Bố cô đánh giá tôi, không nói gì. Tôi nhìn cô, tôi nhìn qua đôi con ngươi nâu xanh trong ắt, tôi dường như thấy cả quá khứ xa thăm thẳm, những biệt ly cũ, những nhớ nhung xưa, những sầu đau xưa, tất cả tất cả xưa xa Tôi không kìm được nước mắt chảy ròng ròng xuống má, tôi đập đầu lên nền đất, an xin: “Xin hãy giữ tôi ở lại đây, cho dù bắt tôi làm nô lệ cho ông, xin ông hãy cho tôi ở lại!”

Tôi thành tâm khẩn cầu, như năm đó tôi khóc ròng đau đớn an xin Bồ Tát.

Hai cha con người Mông Cổ kinh ngạc ì phản ứng của tôi, nhưng thấy tôi thành tâm à đầy nước mắt trên mặt, cả những lời nói khẩn cầu không thể giả tạo, họ tỏ ẻ thương hại.

Cuối cùng cha cô giữ tôi lại.

Trong tim tôi có niềm ui không lời, tôi lén nhìn cô gái, muốn biết cô nghĩ gì, mắt cô ẫn trong sáng, nhưng dường như trong sâu thẳm tâm hồn có chút nghi ngại.

Tôi không dám nhìn cô lần nữa, những ngọn triều trong hồn tôi đã phản chiếu lại một đôi mắt trong k{ ức nhìn tôi căm hận ai oán, tôi sợ hãi đôi mắt ấy, tôi sợ hãi ánh nhìn ấy. Tôi sợ hãi số mệnh

Tôi tự nhủ: Cho dù cô coi tôi là gì, đời này kiếp này tôi nguyện làm nô lệ cho cô một đời một kiếp, cho dù tôi là nô bộc, nhưng chỉ cần được ở bên nhau, được nhìn thấy nhau, cũng đủ

Từ đó, tôi ở lại, ngày ngày tôi ở bên cô, cưỡi ngựa, chăn dê

Ngày nối ngày qua, tôi ngày ngày cầu xin, cầu cho cô mãi mãi ui tươi, cầu cho cô mãi mãi không bao giờ ghét bỏ tôi, mãi mãi để cho tôi theo cô, mãi mãi làm nô bộc của cô Tuy cô ấy chưa bao giờ coi tôi là nô lệ, nhưng tôi là một ngạ quỷ, một ngạ quỷ chỉ có thể làm nô bộc

Tôi đã từng nghe người nói, những cây cỏ đá núi cũng có linh hồn, nếu nó cứ một lòng một dạ cầu nguyện làm người, rồi sau sẽ được biến thành người thật. Tôi tuy đã có hình người,nhưng tôi ẩn ngày đêm mơ được làm người, không rõ bao nhiêu đêm mộng say, tôi mơ thấy tôi biến thành người thật sự.

Cứ thế qua ài năm, cô đã lớn, mỗi ngày nhìn thấy cô, tôi như mê mẩn tâm thần, nhưng tôi cố gắng kìm nén tình yêu dành cho cô ấy, khao khát ới cô ấy. Tôi ãnh iễn ghi nhớ những ảo mộng đau đớn khắc cốt ghi tâm của kiếp trước, đôi mắt oan khuất của một người con gái tình nguyện chết đi.

“Chỉ sợ tình thâm thiết, tan ỡ mộng mỹ nhân” tôi hiểu rõ lẽ đời này. Tôi tình nguyện làm một cái cây cho cô ngồi bóng mát, tôi tình nguyện làm lưng ngựa cho cô tuz { ung roi cưỡi, tôi tình nguyện làm đốc đao cho cô phòng thân, tôi tình nguyện làm ò đựng trà sữa cho cô uống.

Tôi không muốn hé nổi lòng ới cô ấy, không muốn hoang tưởng được ôm cô ào giấc

ngủ, bên nhau cười xem hoa nở, hoa rụng Tôi đã không còn tin đời mình có hạnh phúc, không muốn biết tôi à cô liệu có duyên, nếu những giấc mơ tươi đẹp đó có thể ì tôi mà tan ỡ, tôi nguyện mãi mãi im lặng

Rồi sau, cha cô mất. Trước lúc chết, ông hứa gả cô cho một chàng trai trẻ của bộ tộc khác. Ngày đón dâu, cô ấy trang điểm rất đẹp, làn da mịn trắng hơn cả sữa ngựa, tóc nhóng nhánh hơn ngọc trai, những phấn hồng trên gò má hồng hơn những mây chiều, ánh sáng trong đôi mắt cô ấy đẹp hơn mọi ngôi sao lạnh lẽo bên trời.

Tôi dăm dăm nhìn cô ấy, giá như cô ấy là cô dâu của tôi, nếu như là của tôi Tôi chỉ thấy mình rơi dần ào địa ngục, chìm sâu dưới bóng đêm ô tặc, những bùn lầy tằm tôi nuốt chửng tôi, tất cả đã như một kết thúc. Tôi dăm dăm nhìn cô ấy, tôi thấy cô rực rỡ thế, sáng rạng như thế, tôi thấy đôi mắt long lanh màu hổ phách, trong mắt cô những câu hỏi khôn cùng, tôi không cách nào hiểu nổi những gì trong mắt, bởi những lời trong đôi mắt nói nhiều quá, quá nhiều.

Đám rước dâu đi xa dần, tôi đứng lại một mình giữa thảo nguyên bao la, tôi đứng rất lâu, tôi không biết giờ tôi nên làm gì, tôi không biết, trái tim tôi đã bị móc mất, tôi đã mất tất cả.

Đêm tối xuống thảo nguyên, tôi ngửa mặt nhìn trời cao, trên tấm màn lông ngỗng bao la phủ ồm trời kia, gương mặt cô ấy hiện ra xinh đẹp à rạng rỡ mỉm cười, rồi lại biến mất. Trong một giây khắc đó ánh sáng bỗng chói loà ạn trượng, mắt tôi nhìn thấy những ánh sao như mưa rơi tấp tắp, cả thế giới đã ngừng lại, tôi không biết nụ cười đã mất đi ấy là những hồi ức từ tiền kiếp hay chính là tương lai của côi này.

Đứng một mình giữa đêm khuya, chợt phát hiện thấy chính mình đã lệ rơi xuống ướt đầm mặt mày

Tôi thấy kiếp người đau khổ quá, tôi không dám thổ lộ cùng con người, không dám đi dọ

tìm, sợ tất cả sẽ kết thúc. Ai biết được thế gian này cái gì có khởi đầu thì đều có kết thúc, mà đến lúc kết thúc tôi mới hiểu, đáng lẽ tôi phải nắm lấy cơ hội sớm hơn, nhưng, làm sao tôi biết được điều đó?

Đêm trên thảo nguyên rất yên tĩnh, tĩnh tới mức cho tôi nghe thấy tiếng tim đập, cũng không thể ngủ, tôi ôm lấy cái chăn cô ấy ấn đắp, thở mùi thơm cô ấy còn để lại mơ hồ, trong tim tôi không hề đau đớn, không hề hối hận, tôi chỉ nhớ lại những ánh mắt của cô ấy, những cái nhìn trong eo như nước

Khi sắp li biệt, thường có muôn ngàn lời muốn nói. Nhưng ra đi thì ắt phải ra đi. Ngày em đi, gió sẽ thổi hết những hơi thở em để lại, mặt trăng sẽ mang nốt những chuyện cũ của em, làn mây trắng sẽ xóa đi những vết thương ngày xưa của em, à đám sao sẽ che giấu cái khoảnh khắc em ẵm tay sau cùng.

Tôi ĩnh ĩnh ghi nhớ khoảnh khắc ấy, như khoảnh khắc lần đầu tiên tôi nhìn thấy em. Đột ngột, một đôi tay ạch tằm cửa ra, ánh trăng dát bạc toả khắp lều, trong lều là tôi, kinh ngạc ạn lạn, ngoài lều là cô ấy, gương mặt đã hút hồn tôi bao cơn mê! Tôi không dám tin vào mắt mình, cho mãi tới khi cô ấy chạy ào trong lều, chầm chậm ngồi xuống cạnh tôi. Tôi nhận ra mình ắt còn ôm chặt tấm chăn của cô ấy, thoáng chốc tôi đỏ mặt xấu hổ ghê gớm, không biết phải giải thích thế nào, tôi ứa ngược lên, nhìn cô ấy, cô ấy cũng nhìn tôi, như trên sườn núi nào gặp tôi. Tôi không nói lên lời.

Cô ấy sát tới, nhẹ nhàng đỡ cái chăn trong tay tôi, rồi nhẹ nhàng nói: “Ôm em đi ”

Tôi không chống cự, không thể chống cự, không muốn chống cự, run rẩy đưa tay ôm lấy eo cô ấy. Cô ấy rúc vào lòng tôi, khóc nghẹn lời Tôi ôm chặt cô, cô cũng ôm chặt tôi, bầu chặt cánh tay tôi, chúng tôi cùng khóc. Chúng tôi ôm nhau rất lâu, cho đến lúc nước mắt khô đi

Đêm đó, cô ấy thành ợ tôi. Tôi rất ui, rất hạnh phúc, dường như một nghìn năm luân hồi

đã chuộc lại cho tôi tất cả, số phận u ám trầm uất đã rời tôi, tôi thấy giây phút này, đến địa phủ cũng nên gọi trong ánh mặt trời. Tôi cảm tạ thần phật anh minh, cảm tạ lòng nhân từ của trời đất, thoát khỏi bể khổ, tôi thành tâm cầu nguyện đất trời.

Chúng tôi đến một đồng cỏ thật xa để dựng lều, ngày trôi qua thật hạnh phúc, thứ hạnh phúc yên bình như nước. Chúng tôi ăn như thuở trước, cùng nhau cười đùa, cùng nhau chần dề. Đêm xuống, cô ấy dựa vào lòng tôi, thủ thỉ những tâm sự của mình. Tôi thường lơ mơ ngủ quên, rồi cô ấy nổi giận lay tôi dậy, rồi cô ấy lại thủ thỉ tiếp những câu chuyện mãi mãi không kết thúc, mãi mãi

Những ngày ui sượng qua mau, trời đất như cố { nhạo tôi, cho tôi nếm một chút hạnh phúc, rồi bắt tôi công nổi đau ãnh hằng

Cô ấy ốm, ngày càng tiêu tụy, thuốc gì cũng không khỏi, thân thể cô ngày càng yếu ớt, còn như chiếc lá thu trước cơn gió, tôi nghĩ mọi cách, thậm chí đi đánh tuz tùng của Tây Vương Mẫu Côn Lôn bị thương, ăn cắp tinh của Tuyết Liên. Nhưng cô ấy không khoẻ lại. Tôi nhìn hai gò má cô ấy ngày càng gầy xanh xao, nhìn đôi mắt đen quẩn luyến, tôi không kìm được lệ.

Cô ấy cười thê thiết: “Ở bên anh, thực sự rất hạnh phúc, em không hối hận ”

Trong sát na đó, tôi chợt hiểu ra! Tôi là quỷ, quỷ hút mất tinh khí của người! Là tôi đã hại cô ấy, tôi là một con quỷ hại người! Tôi khóc không thành tiếng, cô ấy ôm chặt lấy tay tôi, nước mắt nhòa cái nhìn của hai chúng tôi

Khi đôi tay cô ấy chậm rãi trượt xuống khỏi tay tôi, tôi không còn nhớ gì nữa, tôi chỉ nghe thấy cô ấy nói câu cuối cùng: “Đừng bỏ em ”. Nổi đau ngập tràn thân thể tôi, căng tức rồi bùng nổ ra, biến thành đầy trời cát bay lấp hết thảo nguyên Trong bão cát, tôi gạt đi dòng lệ cuối cùng, cô đơn đi về phía thế gian mênh mang.

Luân hồi, Nhân quả, Tình duyên, Yêu đương, Thương đau, Mê hoảng trong giờ phút này

đều hoá thành sao băng rơi, ạch qua chân trời, rơi ào trong cõi xa sâu ô đáy. Thế giới là một màn đen kịt, là trái tim tôi, trong tim loé lên một ánh sao băng huy hoàng ngấn ngủi, thế giới đã sáng lên trong khoảnh khắc đó, thứ ánh sáng không bao giờ tắt nổi

Cô ấy ì tôi đã lại chết đi một lần nữa, nhưng tôi không hối hận, bởi chúng tôi đã từng được hạnh phúc, quen nhau kề nhau, không rời không lìa, những ngày ôm ấp bên nhau không sợ li tan. Tôi sẽ lại chờ cô ấy, chờ cô ấy lại quay lại trần thế này, tôi tin lần sau tới, tôi sẽ tìm được cô ấy, tìm được cách ở bên cô. Tôi tin, rồi sẽ có một ngày, cô ấy sẽ quay lại.

Vạn thế luân hồi, nghìn ảnh hợp tan, mây ề lại bên trời, trăng mém góc rùng, không rõ gió ô định ề đâu, là ề, hay là đang ra đi?

Trái tim ừa nhói, lệ đã một hàng

Núi Sông Quên Lãng Buồn Đau Tháng Ngày

Ngày yêu Giản An Xuyên, Dương Tiểu Khiêu mới năm tuổi. Giản An Xuyên trộn thật nhiều cơm chiên trứng à mỡ heo để dụ khị cô bé.

Khi ấy, Dương Tiểu Khiêu đang học lớp lá, tan học ề nhà không thấy ai, liền ngồi trước cửa khóc hu hu. Lúc này, cậu bé lớp ba Giản An Xuyên ló đầu ra khỏi lỗ hổng nơi cửa nhà mình bảo, Dương Tiểu Khiêu, bộ không có cơm ăn à? Con heo này, ào đây đi.

Vì thế, Dương Tiểu Khiêu đành chấp nhận bị gọi là “heo” mà ào nhà cậu. Cô bé ngây ngô

ăn món cơm chiên trứng mà cậu loay hoay cả nửa ngày mới mang ra được. Giản An Xuyên đầu cổ nhể nhại mồ hôi, cười bảo cô bé, con heo này, mau ăn đi.

Dương Tiểu Khiêu lúc ấy rất ngây thơ, đâu ngờ trong cơm có trộn một loại thuốc xổ nào đó.

Ai ai cũng biết, Giản An Xuyên đối với Dương Tiểu Khiêu ô cùng “ác độc”. Từ lúc Dương Tiểu Khiêu mới chập chững biết đi, Giản An Xuyên đã độc địa bắt sâu róm bỏ ào lòng bàn tay nhỏ nhắn của cô một cách “dịu dàng” rồi nhìn cô bé khóc thét hoảng sợ; hay lấy sữa bò còn nóng hôi hổi đổ đầy miệng cô. Sau này lớn lên, Dương Tiểu Khiêu còn bảo, Giản An Xuyên anh xem, làm cho bờ môi anh đào nhỏ bé của em trở nên giống hệt Thư Kz rồi. Giản An Xuyên liền cẩn thận ngấm ngấm mặt mũi cô, mãi cho đến khi đôi má Dương Tiểu Khiêu ửng hồng lên

Dương Tiểu Khiêu còn nhớ, năm Giản An Xuyên sáu tuổi, cậu ra ẻ thần bí kéo cô đi uống một loại nước bồng rắt nào đó. Cô cảm thấy rất khó chịu, không muốn uống. Giản An Xuyên cũng lấy làm bối rối, chẳng hiểu ỉ sao ông nội có thể uống một cách ngọt ngào như ậy, cuối cùng đưa ra kết luận, phải uống một ngụm thật to. Kết quả cậu à Dương Tiểu Khiêu ba tuổi đều ngất xỉu phải chở ào bệnh iện.

Không biết trên thế gian này, ỉ một chén cơm chiên trứng mà yêu một cậu bé tám tuổi, cô bé Dương Tiểu Khiêu năm tuổi có phải là người đầu tiên hay không?

Cũng ỉ món cơm chiên trứng ấy, Giản An Xuyên đến trường trễ mất 12 phút, bị thầy giáo phạt đứng bên ngoài phòng học, phải “thân thiết” gặp gỡ ới ông mặt trời suốt cả buổi.

Việc này càng khiến cho cậu thích gọi Dương Tiểu Khiêu là “heo” hơn, chẳng những ậy còn mạnh mẽ mạnh mẽ miệng.

Năm sau, Tiểu Khiêu lên tiểu học, Giản An Xuyên đương nhiên trở thành bảo mẫu toàn thời gian của cô bé. Trên đường đi học, Giản An Xuyên ừa giúp cô xách cặp ừa giục, con

heo này, mau lên một chút xem.

Dương Tiểu Khiêu tung tăng dưới ánh mặt trời, sau đó hé miệng cười ới cậu, được thôi, Cơm Chiên Trứng.

Ở trường, Dương Tiểu Khiêu thấy không được học cùng lớp ới Giản An Xuyên thì bắt đầu khóc lóc ầm ĩ. Thầy giáo phải mất cả buổi giải thích, cô bé mới dần hiểu ra, mình cần thêm ba năm nữa mới được học cùng Giản An Xuyên. Nhưng đợi đến khi lên lớp ba, cô bé mới phát hiện ra mình bị gạt, Giản An Xuyên đã học đến lớp sáu rồi.

Dương Tiểu Khiêu rất ảm ức, đem chuyện kể ới Giản An Xuyên. Giản An Xuyên ồ gáy cô bé bảo, không ngờ em đúng là đầu heo thật.

Khi ấy, Dương Tiểu Khiêu mới phát hiện ra, Giản An Xuyên là một kẻ chuyên “đánh con gái”. Nhưng phát hiện này cũng không giải cứu cô bé năm tuổi Dương Tiểu Khiêu thoát khỏi sự độc ác của Cơm Chiên Trứng, thậm chí cô còn nín thở thừa nhận đáng ể ung tay của cậu thật là oai phong.

Năm Giản An Xuyên ào trung học, Dương Tiểu Khiêu bắt đầu có một loại ảo giác, rằng mối quan hệ giữa cô à cậu hết như bụng dạ trứng phải đồ thiêu, càng lúc càng phát tác mạnh mẽ.

Giản An Xuyên học lớp chín đã có bạn gái, trên đường dạo phố giáp mặt Dương Tiểu Khiêu. Giản An Xuyên cười khi khi ới cô bé, Dương Tiểu Khiêu làm mặt quỷ lại ới cậu, cõi lòng cô bỗng dưng cảm thấy tê buốt lạ thường, hết như một bát cơm chiên trứng thật lớn tỏa hương ngào ngạt bị người ta đoạt mất, hơn nữa còn đoạt ào ban ngày.

Về sau, Dương Tiểu Khiêu nói ới cậu, cô lớn lên nhất định còn đẹp hơn người con gái kia bội phần. Gian An Xuyên ồ gáy của cô bảo, ừ, em rồi sẽ có bạn trai còn ưu tú hơn cả anh. Lớp sáu, Dương Tiểu Khiêu gấp rút hy ọng mình hãy mau lớn thêm một chút. Người con gái bên cạnh Giản An Xuyên cứ không ngừng biến hóa hết như một chiếc đèn lồng ậy.

Dương Tiểu Khiêu âm thầm ui sướng, âm thầm đau khổ. Hóa ra, lớn lên rồi lại thương tâm như vậy ư?

Cô bắt đầu iết nhật ký cũng là vì Giản An Xuyên. Cô nói, cô để ý một cậu bé. Bởi món cơm chiên trứng, cô yêu cậu bé tám tuổi ấy, vì một bé gái năm tuổi như cô mà loay hoay đến nhể nhại mồ hôi.

Có điều, Giản An Xuyên lại không hề hay biết Dương Tiểu Khiêu đã yêu cậu.

Một dịp tình cờ, hết sức tình cờ, Giản An Xuyên một mình đi mua một xâu kẹo đường thật to, tặng cho Dương Tiểu Khiêu ừa tan học. Cậu ui ể nhìn chiếc miệng xinh xắn của cô ội ả liếm mút, đáng ẻ hăng say thích thú, cảm thấy hoàn cảnh lúc này hết như một câu chuyện cổ tích, ừa có chút xa xôi nhưng cũng thật rõ ràng.

Cậu nhớ năm bốn tuổi tặng cho Dương Tiểu Khiêu ừa biết đi một con sâu róm. Việc này do một người cô họ hồi ấy đang học lớp lá nói cho cậu biết, sâu róm sẽ hóa thành một con bướm xinh đẹp. Cậu chỉ ước ao cô bé Dương Tiểu Khiêu bụ bẫm ấy sẽ được trông thấy cánh bướm xinh đẹp kia.

Còn sữa bò nóng hôi hổi, cậu chỉ muốn cho Dương Tiểu Khiêu uống nhanh hơn mà thôi, bởi vì nó thật sự rất thơm.

Dương Tiểu Khiêu đột nhiên hỏi cậu, sao lại không đi ới bạn gái?

Giản An Xuyên muốn ỗ đầu cô như thường lệ, bảo rằng, con heo này, có kẹo đường rồi còn lảm chuyện như vậy sao? Tay đưa lên lưng chừng nhưng lại không ỗ xuống, cậu phát hiện ra Dương Tiểu Khiêu đã mang dáng dấp của một thiếu nữ tự khi nào, đành phớt lờ nói, mặc kệ em.

Dương Tiểu Khiêu nhớ rõ ngày hôm nay. Ngày sinh nhật mười lăm tuổi của mình. Giản An Xuyên không nhớ, nhưng cũng giống như năm trước, anh mời mình ăn một xâu kẹo đường, ngọt lắm. Mình len lén nhìn lên chóp mũi của anh, trên đó có ài nốt ban nho nhỏ,

nhưng không hề gì, anh ân tuấn tú như một chàng hoàng tử nhỏ.

Buông nhật kị xuống, Dương Tiểu Khiêu cảm thấy buồn bã. Cô iết nhật kị suốt bốn năm, trên mặt giấy đã phủ kín một cái tên – Giản An Xuyên.

Thầm yêu một người sẽ lãng phí rất nhiều thời gian chẳng? Chẳng những vậy, còn phải giả bộ ô tư hay ra ẻ cam tâm tình nguyện nữa!

Qua hết mùa hè, Dương Tiểu Khiêu đậu ào trường trọng điểm cấp ba. Giây phút bước qua cổng trường, cô quay đầu lại nhìn Giản An Xuyên, hỏi cậu, nơi đây anh đã từng dắt tay người khác đi đúng không?

Giản An Xuyên mỉm cười mơ hồ. Dưới ánh mặt trời, Dương Tiểu Khiêu cảm thấy ruột gan mình rối bời, nước mắt từng giọt tuôn rơi. Cô nghĩ, tuy chỉ có ba năm, nhưng mình mãi mãi cũng không theo kịp bước chân của anh. Lúc mình học cấp hai, anh đã lên cấp ba, khi mình cố gắng đậu ào trường cấp ba, anh lại đến đại học ở phương Nam bắt đầu cuộc sống mới. Giản An Xuyên, có phải khoảng cách ba năm ấy, em mãi mãi không thể rút ngắn được đúng không? Em trong ba năm ấy một mực yêu anh, còn anh trong ba năm ấy lại một mực không hay không biết.

Giản An Xuyên ừa lau nước mắt cho cô ừa mắng, con heo này, đậu ào trường trọng điểm cấp ba cũng không cần kích động như thế chứ!

Dương Tiểu Khiêu mấp máy môi, nhưng cuối cùng cũng không mở miệng.

Ngày Giản An Xuyên ề phương Nam, Dương Tiểu Khiêu không ra nhà ga tiễn cậu. Giản An Xuyên biết, cô còn có lớp học.

Xe lửa từ trạm Thanh Đảo rút còi lẩn bánh, cho đến khi gặp trạm kẻ tiếp ngừng lại, Giản An Xuyên bỗng nghe được thanh âm của Dương Tiểu Khiêu từ ngoài cửa sổ ọng ào. Cô nôn nóng gọi tên cậu – Giản An Xuyên, Giản An Xuyên.

Giản An Xuyên thoáng sửng sờ, sau đó cuống quýt đẩy mở song cửa. Dương Tiểu Khiêu

chạy ề phía cậu, mồ hôi ướt đầm. Giản An Xuyên tuy có chút tức giận nhưng lòng lại càng đau nhiều hơn.

Dương Tiểu Khiêu thở dốc, mái tóc đen nhánh rối tung phủ dài lên chiếc cổ mảnh khảnh.

Phút giây ấy, khoảng cách giữa cậu à cô có thể chạm được tay ào nhau.

Em tới đây làm gì? Giản An Xuyên chau mày.

Dương Tiểu Khiêu ừa thấy cậu nổi giận, bao nhiêu lời nói dang tới cổ họng đều trôi tuột đi mất, chỉ biết khổ sở nhìn Giản An Xuyên, ánh nhìn buồn bã.

Hai phút sau, xe lửa lại rời trạm. Giản An Xuyên muốn mở miệng nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng không thốt ra được.

Rất nhiều năm sau, cậu ẫn còn nhớ rõ dáng ể chực nói lại thôi cùng đôi mắt nhấp nháy khổ sở của Dương Tiểu Khiêu tại sân ga. Cậu biết, cô đến nơi này chính là có điều gì đó muốn nói ới cậu, chỉ là chưa thốt thành lời mà thôi.

Sau này, Dương Tiểu Khiêu cũng nhớ đến cái hôm cô trốn học đến sân ga chặn đường Giản An Xuyên. Cô chỉ muốn đem tình cảm ắp ủ bao nhiêu năm qua nói cho Giản An Xuyên biết rằng, là cô yêu cậu.

Nhưng khi ở trước mặt Giản An Xuyên rồi, cô còn chưa kịp mở miệng, xe lửa đã rời bến.

Cô bị nhân iên trực trạm mời lên thêm ga, rồi ở đó, cô ọng ề hướng xe lửa chạy đi lớn tiếng gọi – Giản An Xuyên, Giản An Xuyên . Sau đó nước mắt rơi đầy.

Lên đại học rồi, Giản An Xuyên iết thơ cho Dương Tiểu Khiêu, khích lệ cô cố gắng học tập, không nên lãng phí thời gian một cách ô nghĩa. Dương Tiểu Khiêu cũng hồi âm lại, mĩa mai cậu rằng, chẳng phải hồi cấp hai cậu cũng chơi bời lêu lổng, rồi cũng đổ ào một trường đại học danh tiếng ở phương Nam đấy thôi. Hai người chẳng ai nhắc lại chuyện Dương Tiểu Khiêu đến trạm xe lửa cả, ì hình như trong lòng bọn họ đã hiểu thấu nhau rồi.

Năm mười một, có một gã trai tên gọi La Á bước ào cuộc đời Dương Tiểu Khiêu. La Á nói, Dương Tiểu Khiêu, mình thích bạn. Dương Tiểu Khiêu nhìn gã bằng đôi mắt trong eo, lòng thầm ao ước, lời này đáng ra mấy năm trước cô nên nói cho Giản An Xuyên nghe mới phải. La Á nói tiếp, nhưng Dương Tiểu Khiêu à, mình không phải thích bạn nhất đâu. Dương Tiểu Khiêu thoáng kinh ngạc rồi chuyển sang trầm lặng. Cô bảo, được rồi, La Á, mình thích nhất cũng chẳng phải là bạn.

Ở cạnh La Á, bề ngoài có ẻ là bạn tốt, thế nhưng bên trong như thiếu mất một thứ gì đó để có thể chia sẻ những tâm sự ngổn ngang trong lòng.

Dương Tiểu Khiêu kể ới La Á, mình để { một người con trai, từ năm tuổi đã bắt đầu, thích suốt mười hai năm. Kể xong, cô chăm chú nhìn La Á hỏi, nói xem bạn có tin không?

La Á bảo, tại sao lại không? Mình cũng bắt đầu thích một cô nàng hồi còn ở nhà trẻ đấy.

Dương Tiểu Khiêu hỏi, ậy tại sao bạn lại không nói cho cô ấy biết?

La Á đáp, bởi ì lúc đối mặt ới cô ấy, mình luôn cảm thấy bản thân sắp nghẹt thở đến nơi, ha ha.

Dương Tiểu Khiêu bảo, La Á, bạn gạt người ta.

Những lúc áp lực học tập lớn, hai người thường xuyên online trên mạng. La Á không thích những trò chơi internet cho lắm nên hay cùng Dương Tiểu Khiêu nói chuyện phiếm.

Nickname của Dương Tiểu Khiêu là “Tuế Tuế Hồng Liên Dạ”. La Á nói cái tên này chẳng lọt tai chút nào. Dương Tiểu Khiêu bảo nó được trích ra từ câu thơ: “*Thùy tri tuế tuế hồng liên dạ – Lương xử trầm ngâm các tự tri.*” (1)

La Á nghe xong, hàng mi khẽ động, không nói thêm gì nữa.

La Á hỏi Tiểu Khiêu, trong mấy cái đầu tròn nhấp nháy ấy, cái nào là của Giản An Xuyên?

Tiểu Khiêu nói, cô không có QQ của Giản An Xuyên. (2)

Có lần cô hỏi La Á, có nên nói cho Giản An Xuyên biết, cô yêu cậu ta hay không.

Tay La Á khẽ khàng mơn trớn mái tóc dày của cô, gã nói, mình chỉ cảm thấy, khi thượng đế cho ị thiên sứ của người xuống trần gian làm thiếu nữ, thì đã ban cho nàng ta một đặc quyền tươi đẹp nhất, chính là được các chàng trai nói ra ba từ “Anh Yêu Em” ới nàng chứ không phải do thiên sứ nói ới anh ta.

Dương Tiểu Khiêu ngược nhìn La Á, nước mắt từ đâu bỗng đọng đầy hai hốc mắt.

Trong những tháng ngày rất lâu sau đó, Dương Tiểu Khiêu ừa kể lại chuyện Giản An Xuyên cho La Á nghe, ừa học cách lãng quên cậu ta đi.

Sau đợt thi cao đẳng, đến lúc báo nguyện ọng, La Á nói, Tiểu Khiêu, bạn đến nơi nào, mình theo nơi đó, bộ dáng thật sôi nổi háo hức. Dương Tiểu Khiêu không chút do dự, iết tên trường đại học của Giản An Xuyên. Viết xong, cô ngẩng đầu lên nhìn La Á, đột nhiên cô thấy được trong mắt gã thấp thoáng một nỗi u buồn.

Cô cười trêu bảo, muốn được ở cạnh người bạn thích thì cũng đừng có giả bộ báo tên trường giống mình chứ.

La Á phá ra cười lạc giọng.

Liên tiếp trong nhiều ngày, La Á không tìm gặp Dương Tiểu Khiêu. Dương Tiểu Khiêu bỗng cảm thấy không quen, nhưng khi nghĩ đến người con gái thuộc ề La Á cũng giống như Giản An Xuyên ới mình thì lại trở ề ẻ thản nhiên.

Tháng ngày thiếu ắng La Á, Dương Tiểu Khiêu cứ trầm mình trên mạng. Cô gặp được một người bạn ảo mấy năm qua trên QQ tên gọi “Vong Xuyên”, liền cùng anh ta u ơ trò chuyện.

Dương Tiểu Khiêu kể mình ừa chấm dứt kz thi cao đẳng, đang chờ xét nguyện ọng. Bên máy tính đối diện, “Vong Xuyên” trầm ngâm nửa ngày rồi bảo, em gái hàng xóm của cậu cũng không biết thi cử thế nào?

Lời cậu nói khiến cho Dương Tiểu Khiêu ngáy ra thật lâu. Cô ngờ, liệu anh ta có phải là

Giản An Xuyên hay không? Nghĩ rồi, bàn tay đánh chữ cũng trở nên run rẩy.

Cô hỏi, anh quan tâm em gái của mình như vậy à? Thế sao không gọi điện hỏi cô ta? Anh tên là gì?

“Vong Xuyên” gõ ra một tràng chữ tắt kèm theo một khuôn mặt cười, sau đó offline.

Bất chợt, điện thoại reo ầm ầm. Dương Tiểu Khiêu kích động chạy đến tiếp lấy ống nghe, là giọng của La Á. Hai đứa trẻ to đầu lâu ngày không gặp, huyền thuyên kể đủ mọi chuyện trong thời gian qua. La Á nói, Tiểu Khiêu, mình đang ở dưới lầu, có phong thư muốn gửi cho bạn.

Dương Tiểu Khiêu gác điện thoại chạy ội xuống lầu, trông thấy La Á, cô sụt sùi thì bật khóc. Cô nói, La Á, cô gái kia không cần bạn, bạn cũng đừng nên dày dạn bản thân như vậy chứ!

La Á vuốt e mái tóc dày của cô, cười nhạt giục cô trở lên.

Dương Tiểu Khiêu chân sảo nhảy lên lầu, ừa đặt mình ngồi trước máy tính, biểu tượng trên QQ liền không ngừng chớp tắt. Cô lấy làm hân hoan, trách sao duyên số trên QQ của mình lại tốt như vậy, ừa bỏ đi một lúc thì có người nhớ đến ngay.

Mở ra, là tin nhắn của “Vong Xuyên”. Cậu bảo ừa gọi điện thoại cho cô gái kia, không phải máy bận mà là không ai nhắc máy. Cậu nói, đây có lẽ là số mệnh. Giống như nhiều năm về trước, lúc cậu bốn tuổi bắt sâu róm cho cô bé ấy xem, khiến cô sợ khóc thét, đổ sữa bò nóng cho cô bé uống thì lại làm cô phỏng, còn có lần hại cho cô phải vào bệnh viện nữa.

Cô tiếp tục bấm vào tin nhắn, cậu nói, cậu thích em gái mười mấy năm rồi, thế nhưng, cho đến giờ vẫn chưa nói cho cô ta nghe, bởi vì mỗi khi đến gần cô ấy, cậu đều cảm thấy như sắp nghẹn thở. Cậu bảo cậu không sao quên được cái lần cô đến trạm xe lửa tiễn cậu nhập học, gần hai phút ấy cô chỉ nhìn cậu mà không nói gì, lúc đó, cậu rất muốn bảo ới cô rằng,

cậu yêu cô.

Cuối cùng, cậu nói, cậu tên là Giản An Xuyên.

Dương Tiểu Khiêu cảm giác đây là lần đầu tiên cô gần Giản An Xuyên đến ậy, gần đến mức không thể không chế được trống ngực của mình, nước mắt tí tách rơi xuống, thấm ướt phong thư. Chợt nhớ đến phong thư trong tay, cô cuống quýt mở ra, đập ào mắt là một khuôn mặt cười thật to do La Á ẽ.

La Á nói, Tiểu Khiêu, tha thứ cho mình ì đã gạt bạn, mình sợ khi nói yêu bạn rồi gánh nặng của bạn sẽ lại nhiều thêm, không chịu ở bên cạnh mình nữa. Mình biết bạn là cô gái có tâm sự riêng, mình chỉ muốn bạn được vui ẽ, bởi ì mình yêu bạn. Nhưng mình phải chuyển nhà đi rồi

Dương Tiểu Khiêu giật mình kinh ngạc, cô nhớ La Á từng nói, thưởng để bạn cho thiếu nữ một đặc quyền tươi đẹp, chính là để chàng trai dũng cảm kia đến bên cạnh nàng, nói ới nàng câu – Anh yêu em!

Cô nghĩ, Giản An Xuyên dù yêu cô, nhưng suốt đời này có lẽ cậu sẽ không bao giờ cho cô cái đặc quyền như cổ tích ấy. Nghĩ mãi nghĩ mãi, cô ùng chạy xuống lầu, chạy ề phía con đường mà ô số lần trước đây La Á đưa tiễn cô ề nhà

Hoàng hôn đẹp như tranh ẽ, bóng hình La Á thấp thoáng nơi chân trời, hết như khúc ca thuở thiếu thời, rạng ngời như ánh lửa trong đôi mắt Tiểu Khiêu.

– HẾT –

(Dịch từ nguyên tác “Sơn Xuyên Vong Liễu Tuế Nguyệt Đích Bi Ai” tại Tạp Nỗ Nỗ thư vãng)

Chú thích:

(1) Tạm dịch: “Đèn hồng tỏa bóng đêm đêm – Nào hay hai kẻ nỗi niềm dẫn đo”

(2) Mạng chat của TQ, phổ biến như Y!H ở VN

Lạnh

Summary: Tương truyền, mỗi khi có tuyết rơi, là mỗi lần Shirahime đang khóc... Shirahime:

Tên người ta dùng để gọi nữ thần của tuyết.

CHAP 1

o0o

Những bông tuyết tinh khôi như tình yêu của một người thiếu nữ, nhẹ nhàng rơi trong đêm, phủ khắp đường phố trắng xóa...

o0o

Ngập ngừng một lúc, anh dừng lại, nhìn quanh một lượt, phố xá đã không còn một ai, ngoại trừ anh.

Anh đứng đó, một cảm giác mơ hồ dâng lên trong tiềm thức, ngẫm nghĩ một lúc lâu, mắt vẫn không ngừng hướng về bốn phía như kiếm tìm ai đó. Nhưng rốt cuộc anh cũng chỉ nhận được nỗi tuyệt vọng.

Sự thật...

cô gái ấy đã không còn nữa.

Chỉ còn lại những con đường trắng xóa ngập tràn hình ảnh cô...

Từng hạt tuyết, cành cây, kể cả màu trắng đều khiến anh liên tưởng đến cô

Một cơn gió buốt thổi qua mang theo hơi lạnh của đêm đông...

Thở dài một cái..., anh ngẩng đầu lên bầu trời xanh thẳm, buông ra một câu mà chỉ anh mới nghe rõ:

“Bây giờ thì anh đã biết tại sao tuyết màu trắng, bởi vì...nó tinh khiết...y như em vậy”

oOo

Tokyo một năm trước

Một ngày tuyết rơi dày đặc...

Khoảng không gian màu trắng. Tất cả đều đắm chìm trong một bầu không khí lạnh lẽo của Tuyết.

Anh chàng vừa run cầm cập, vừa chạy vội trên con đường không một bóng người. Nếu không phải vì em gái mình bệnh, phải ra mua thuốc thì chắc chắn anh sẽ không bao giờ ra ngoài giữa mùa đông lạnh lẽo thế này.

Nhưng...biết đâu chính vì thế mà mới đây số mệnh 2 người gắn liền với nhau?

Tuyết vẫn rơi, dày thêm, dày thêm...

Bóng dáng 1 cô gái dần dần hiện ra trước mặt anh, thấp thoáng mập mờ ẩn hiện giữa màn tuyết trắng. Cô là ai? Con người? Nữ thần? Hay ác quỷ? Bóng hình kia chỉ cách anh có mấy bước chân mà như xa thăm thẳm. Tuyết lạnh hơn, trắng hơn. Cảnh vật cũng tĩnh lặng và bí ẩn hơn. Như cô gái kia.

Và như có một ma lực nào , anh không đứng im mà lại bước đến bên cô đang đứng, đôi chân anh đang mất kiểm soát, dường như nó không phải là chính mình vậy. Trái tim anh nôn nao một cách kì lạ khi bước chân càng tiến gần đến cô. Đi được vài bước, anh dừng lại, đứng cách cô một khoảng cách gần. Đủ gần để anh thấy rõ diện mạo cô giữa lúc tuyết rơi lạnh lẽo

này.

Lạnh. Là cảm giác của anh lúc này. Cái lạnh buốt đang từ từ xâm lấn toàn bộ cơ thể anh. Và điều kì lạ nhất là dường như sự lạnh lẽo đến rét người ấy đều đang toát ra từ cô gái lạ mặt kia. Khuôn mặt cô trông lạnh, lạnh đến nỗi không một chút sinh khí.

Tuyết vẫn rơi, rơi phấp phới giữa khu phố xá vắng vẻ. Còn anh, anh vẫn đứng đó, nhìn cô gái mà trong lòng trỗi dậy những cảm xúc hỗn loạn, ngạc nhiên xen lẫn ‘lạnh’. Anh gần như bị choáng ngợp bởi vẻ đẹp của cô gái. Một vẻ đẹp lộng lẫy, kiêu sa nhưng cũng không kém phần dịu dàng, thánh thiện. Cô đẹp đến nỗi tưởng như vẻ đẹp kia không hiện hữu trên cõi đời này mà chỉ xuất hiện trong những truyền thuyết. Đúng rồi, truyền thuyết về bà chúa tuyết.

Cô có mái tóc đen dài, rất dài, dài mà mượt. Suối tóc dài ấy dịu dàng buông xuống gương mặt trái xoan cùng với làn da tuyết trắng tạo nên một vẻ đẹp rất riêng dành cho mùa đông. Đôi mắt cô màu nâu nhạt, có ánh nhìn sâu hút như nhìn thấu mọi thứ, một đôi mắt trong veo, đẹp mà buồn.

Cô gái quả rất đẹp nhưng lại quái dị. Nhất là ở cách ăn mặc, nó thật tương phản với cái thời tiết khắc nghiệt lúc này.

Bạn có bao giờ thấy một cô gái chỉ mặc vồn vện bộ váy mỏng nhánh trong mùa đông lạnh giá? Bộ váy màu trắng trải dài xuống đầu gối ấy tưởng như không thể nào giữ ấm cơ thể cho một người bình thường, nhưng khi mang trên người cô, nó lại trở thành một nét rất đặc biệt của riêng cô. Không đặc biệt sao? Một cô gái đẹp có làn da trắng tựa tuyết đang rơi giữa không trung, mặc bộ váy trắng và nhất là không mang dép giữa nền đất trắng xóa này.

Màu trắng...

Dù muốn lờ cô gái đi để tránh rắc rối, nhưng nhìn mặt cô trắng bệch, anh cũng không yên tâm để cô một mình. Anh nhẹ nhàng tiến đến bên cô, hỏi thăm

– Cô ơi, cô không sao chứ? Lạnh thế này sao cô lại đứng đây? Cô không mặc áo ấm, kéo bị cám lạnh đấy.

Cô gái nghe anh nói vậy thì ngược mặt lên nhìn anh, vẻ mặt đầy ngỡ ngàng, chần chừ 1 lúc rồi nhỏ nhẹ đáp lại:

– Tôi không thể.

– Tại sao?

– Vì tôi sẽ bị tan chảy mất.

– “Tan chảy? Tội nghiệp, thần kinh cô ta đúng là có vấn đề rồi” – Vậy nhà cô ở đâu? Hay để tôi đưa cô về.

– Nhà? Tôi không có nhà. – cô gái nghiêng đầu sang 1 bên, mở to đôi mắt trong veo nhìn anh

– Không có. ...Ừm...Vậy cô theo tôi về nhà đi. Đứng đây thì cô sẽ bị chết cứng đấy.

– Tôi không thể.

– Sao lại không.

– Vì tôi sẽ bị tan chảy.

– Gì mà tan chảy. Tôi chỉ biết là nếu cô tiếp tục ở đây thì không phải tan chảy đâu mà bị đông cứng luôn đấy !

Vừa nói anh vừa kéo tay cô gái đi. Tay cô gái đúng là lạnh thật. Lạnh như 1 cục băng .

Cô gái thấy thế thì vội gạt tay anh ra...

– Tôi không thể vào nhà.

–

– Vì tôi là tuyết, tôi thuộc về tuyết, tôi là...cô gái tuyết.

Bánh xe định mệnh của họ đã bắt đầu chuyển động...

CHAP 2

Thời gian trôi mau như một con thoi vút lướt qua không bao giờ quay lại.

Một tháng sau khi anh gặp cô.

Trời vẫn thật lạnh. Tuyết vẫn còn rơi, rơi càng lúc càng nhiều. Những bông tuyết lạnh lạnh và nhột nhột, lúc rơi thì trông đẹp thật, nhưng khi đã chạm đất rồi thì cũng chỉ còn lại một màu trắng xốp.

Anh và cô đang ngồi trong khu vườn trước nhà. Cùng với cảnh mùa đông buốt lạnh, gương mặt họ thoáng hiện lên nỗi u uất và sự ảm đạm.

- Rin, vậy là chỉ còn 1 tháng thôi phải không?

- Vâng, Jun.

Rồi hai người lại im lặng, hòa mình vào trong không gian tĩnh lặng ấy. Rin – là tên cô gái, là tên mà anh – Jun đặt cho cô.

Rin vốn không phải người, cô là tuyết, cô được sinh ra nhờ tuyết, số mệnh của cô gắn liền với tuyết. Rồi một ngày nào đó tuyết ngừng rơi, đó cũng là lúc cô không còn tồn tại trên đời.

- Em sẽ phải biến mất thật à? Không cách nào thay đổi được sao?

- Vâng, đó là nghĩa vụ của em. Hàng ngàn năm nay, những cô gái tuyết đều buộc phải sống như vậy. Chúng em điều khiển tuyết rơi, rồi phải có trách nhiệm làm nó ngừng rơi. Đó như đã là một quy luật...

- Thật nào nùng – Jun thở dài.

- Jun, anh có yêu tuyết không?

Jun nghe Rin hỏi thế, bất giác giật mình. Anh nghĩ ngợi một lúc lâu rồi quay đầu đi chỗ khác

như thể muốn tránh đi ánh nhìn của Rin

- Ba mẹ anh chết vì tai nạn tuyết...

Giọng nói của Jun thật khẽ nhưng cũng đủ để Rin nghe được.

- Em biết, chẳng ai là yêu thích tuyết cả. Tuyết luôn đem lại cho con người bệnh tật, tai nạn.

Đó cũng là lí do mà xưa nay những cô gái tuyết như chúng em đều bị loài người hắt hủi.

- Rin...

- Anh biết không? Tuyết lạnh thật đấy, nhưng...nếu anh thật sự quý mến nó thì bất giác nó cũng làm anh ấm lên.

Cô nói rồi cười. Nụ cười của cô đẹp thật. Nó làm Jun cảm thấy thật ấm. Jun hiểu, bây giờ Jun đã yêu cô rồi. Jun không muốn nghĩ ngợi thêm gì nữa, chỉ cần được ở bên Rin là Jun thấy vui lắm rồi, cho dù sau này hai người có phải chia tay đi chăng nữa...

- Jun, đi học thôi.

Đó là giọng 1 cô gái. Cô là bạn học cùng lớp với Jun, tên Yu. Hằng ngày sáng sớm, cô đều đến nhà Jun rủ Jun đi học cả. Có lẽ bởi vì một lý do rất giản đơn, đó là Yu đã thích thầm Jun, mà người ta thường gọi là tình cảm đơn phương ấy.

Nhìn từ nóc nhà xuống, thấy Yu và Jun đi cùng nhau, trông họ thật xứng đôi. Tim cô bỗng nhói lên một nỗi đau mơ hồ.

Rồi đây, khi cô biến mất, Yu vẫn sẽ luôn được mãi bên Jun. Còn cô, cô sẽ vĩnh viễn mất đi Jun. Bất giác, Rin thấy có chút gì đó không cam lòng.

Lần đầu tiên trong đời cô biết ghen...

Đi trên con đường tuyết trắng xóa. Jun và Yu mỗi người đều đeo đuổi một ý nghĩ riêng. Jun thì tất nhiên đang nghĩ về Rin rồi, vì anh yêu cô mà. Còn Yu thì nét mặt hơi buồn, trong lòng

cô giờ đây đang có rất nhiều thắc mắc, băn khoăn mà không sao giải đáp được.

- Jun à – Yu mở miệng

- Sao? Yu muốn nói gì?

- Um... Yu nghe hàng xóm nói là gần nay, Jun thường hay ngồi trước sân với một cô gái lạ mặt phải không?

- O..à.. Yu đang nói về Rin đây à.

- Rin? Cô..cô ấy là ai?

Yu nhỏ nhẹ hỏi. Vì chơi thân với Yu hồi nhỏ, nên Jun cũng chẳng muốn giấu giếm Yu làm gì.

Thế là anh từng bước, từng bước nói rõ cho cô nghe.

Những rắc rối thế là bắt đầu từ nay.

000

15 ngày sau

Ngày Rin biến mất không còn xa nữa

Hôm nay là ngày chủ nhật. Jun đã chủ động mời Rin đi chơi, mặc cho bên ngoài có lạnh cóng thế nào đi nữa. Vì anh biết là thời gian cô và anh bên nhau đang từng phút, từng giây ngắn dần đi.

Họ cùng cất từng bước nhỏ, nhẹ nhàng lướt đi trên nền tuyết trắng lạnh. Những bông tuyết cứ thế rơi trên tóc cô và anh.

- Rin, hôm nay em chơi vui chứ.

- Vâng, vui lắm – cô mỉm cười

Nhìn thấy cô vui, anh chàng bỗng vui theo.

- Jun..cho..cho em hỏi một câu..

- Sao?

- Anh..có mãi yêu em không?

- Tất nhiên.

Jun trả lời 1 cách dứt khoát, không lưỡng lự.

- Nếu anh có thêm 1 trái tim, anh có yêu thêm cô gái nào khác không?

- Không. Vì lúc đó...anh sẽ yêu em nhiều hơn.

- Nhưng khi em đã biến mất....

- Thì anh cũng sẽ luôn nhớ về em.

- Jun...

Nước mắt ..., giọt nước mắt không lạnh băng như tâm hồn cô mà lại nóng hổi lăn trên gò má trắng hồng. Cô cảm động quá. Lần đầu tiên có người lại yêu cô đến vậy. Cô cũng rất yêu, rất yêu Jun đấy chứ, nhưng cô biết, cô và anh mãi vẫn chẳng bao giờ có một kết cục hoàn hảo cả. Ngực cô bỗng đau nhói, nước mắt cứ thế tuôn ra. Cô thật sự không muốn xa Jun, cô yêu

Jun và muốn được mãi bên Jun. Nhưng biết làm sao được, biết làm sao được khi số mệnh đã buộc họ phải như vậy? Ông trời ơi, ngài nữ thấy hai đứa con của ngài phải đau khổ vậy sao?

Một hồi lâu lặng im trong tuyết rơi lặng lẽ, hai người họ chỉ nhìn nhau mà không ai cất nửa lời...

Rồi Jun bỗng từ từ bước đến bên Rin, lấy tay quạt nước mắt cho cô và ôm cô vào lòng. Anh sợ, thật ra anh cũng đang sợ, anh sợ sẽ mất Rin, anh sợ Rin sẽ biến mất...

- Rin, đừng nghĩ gì cả. Hãy quên hết đi...Lúc này đây..., em không phải là cô gái tuyết. Em là em, là Rin, là cô gái mà anh yêu.

- Jun, nhưng em...

- Chỉ lúc này thôi...

- Jun...Vâng...Vậy chỉ lúc này thôi...Hãy để em., hãy để em được yêu anh nhiều hơn. Dù cho sau này có phải đau khổ vì chia tay.

Hai người họ ôm lấy nhau. Ôm thật chặt như thể sợ đối phương sẽ rời xa nhau.

Xung quanh họ không có một ai, chỉ toàn là màu trắng, một màu trắng tinh khiết của tuyết.

Dường như Rin đã có một quyết định mới...

.....
Tuyết...tuyết lại tiếp tục rơi..., lặng lẽ rơi như phủ lấp một khoảng không gian nào đó, khoảng không gian vắng lặng dành cho hai người...

.....

CHAP 3

Thời gian trôi mau, cái gì đến rồi cũng sẽ đến. Mùa đông sắp kết thúc rồi. Sắp phải nhường chỗ cho nàng mùa xuân ấm áp. Điều đó cũng có nghĩa là Rin sắp phải biến mất. Nhưng chỉ có Jun là đang lo lắng thôi, còn Rin thì trông vẫn rất bình thản.

- Rin..., hôm nay có phải là ngày cuối của em không?

Rin nghe Jun hỏi, khẽ vuốt lại mái tóc của mình rồi nhìn thẳng vào mắt Jun mà nói

- Không – Cô mỉm cười khẽ lắc đầu.

- Vậy...còn bao lâu nữa.

- Mãi mãi...

- Sao?

Rin không trả lời nữa. Cô đứng dậy, khẽ ngước lên, lấy 2 bàn tay hứng lấy những viên bông tuyết lạnh giá đang rơi. Rồi quay sang Jun, buông ra một câu đầy hàm ý:

- Một thế giới đầy tuyết quanh năm, thật thú vị!

- ????

- Em quyết định rồi. Em không muốn xa anh. Vì thế, em sẽ không làm tuyết ngừng rơi, như thế...em cũng sẽ không phải biến mất.

Vừa mới nghe, Jun vui lắm. Còn gì vui hơn khi người con gái mà anh yêu sẽ mãi bên anh.

Nhưng...quanh năm đều là tuyết ư? Ai mà sẽ tưởng tượng ra được hậu quả của nó. Rin đã vì anh mà làm trái đi quy luật của thiên nhiên. Anh không muốn, anh thật sự không muốn thế.

Tuy nhiên, biết nói sao với Rin đây? Anh chỉ có thể chọn 1 trong 2 thôi. Hoặc là cả trật tự thế giới bị đảo tung lên, hoặc là Rin sẽ biến mất vĩnh viễn. Jun, anh sẽ làm thế nào đây?

- Rin, thật ra....

- Cô không được làm thế.

Giọng nói của 1 cô gái cắt ngang lời nói của Jun. Vâng, là Yu. Yu đứng bên ngoài đã nghe thấy tất cả. Yu bước đến bên Rin, nhìn chăm chăm vào cô, không quên ném cho cô ánh nhìn khinh bỉ

- Cô làm thế bộ muốn loài người chúng tôi chết vì lạnh cóng sao?

Rồi Yu quay sang Jun, nói tiếp

- Jun, Jun tỉnh táo lại chút đi có được không? Đừng để con yêu nữ này mê hoặc nữa.

- Tôi...chỉ muốn được ở bên Jun – Rin nói, nói bằng 1 giọng rất yếu ớt.

- Nực cười. Cô là yêu, không thể nào hòa nhập với con người được đâu

- Thôi, đủ rồi, 2 người đừng cãi nhau nữa, thật ra thì...thì....

Giọng Jun bắt đầu nhỏ dần, nhỏ dần. Jun cảm thấy khó thở quá. Người anh lúc này nóng ran, mặt đỏ bừng lên.

Và rồi Jun đã ngất đi...

- Jun, Jun...anh làm sao thế?

Rin hốt hoảng định chạy đến bên Jun. Nhưng bị Yu ngăn lại và nói bằng giọng hằn học:

- Cút đi, cô đừng đến đây nữa. Jun bị như thế là tại cô đấy. Anh ta bị sốt rồi biết không? Làm ơn...làm ơn biến mất giùm đi. Làm ơn hãy để cho mùa xuân đến đi. Chẳng ai yêu thích sự lạnh lẽo cả, chẳng ai cần 1 cô gái tuyết như cô đâu. Nếu cô muốn tốt cho Jun thì hãy đi đi, đừng trở lại nữa. Đừng có quá ích kỉ thế được không?

Ích kỉ. Hai từ ấy như 1 cây kim nhọn đâm vào ngực Rin vậy. Cô làm tất cả cũng chỉ vì Jun thôi, vậy mà lại bị cho là ích kỉ ư? Cô không hiểu, cô thật sự không hiểu nổi. Loài người quả là phức tạp quá. Phải chăng ngay từ đầu cô đã sai? Phải chăng ngay từ đầu cô đã không nên yêu Jun?

Rin thần thờ , lúc này cô như người mất hồn. Cô đứng đó, để mặc cho Yu dìu Jun vào nhà, bỏ lại cô 1 mình giữa khu vườn trắng xóa lạnh cóng.

Cô lạnh..., lần đầu tiên cô biết lạnh, lần đầu tiên một cô gái tuyết như cô biết lạnh. Nhưng đó đâu phải là cái lạnh của thể xác....Cô lạnh..., lạnh trong tâm hồn, lạnh trong trái tim.

Cô biết là đã đến lúc cô phải bỏ lại tất cả mà kết thúc nghĩa vụ của mình...

Vào giữa đêm đó, một cơn bão thật lớn xen lẫn tiếng gào của một cô gái. Tiếng gào phần uất như vọng về từ một nơi nào đó xa xôi. Có phải đó như là sự bộc phát về nỗi buồn và tình yêu mãnh liệt của Rin dành cho Jun?

Một ánh sáng ấm áp lóe lên trong căn phòng ngủ của Jun. Đó là Rin. Đây là lần đầu và cũng sẽ là lần cuối cô bước vào trong 1 ngôi nhà.

- Rin...- Jun đang nằm bỗng mở mắt ra, anh ngạc nhiên, ngạc nhiên tại sao Rin lại bước vào nhà.

- Suyt, nằm im, anh đừng động đây.

- Sao em...

- Đừng hỏi gì cả, Jun... Ừm...Đêm nay...em muốn tâm sự với anh...

Bão tuyết càng lúc càng dữ dội. Nhưng trong căn nhà của Jun thì không gian thật tĩnh lặng và lặng lẽ..

Đã quá nửa đêm.

- Anh biết không, Jun. Những cô gái tuyết như em lâu này luôn phải sống trong cô độc, không có ai làm bạn. Nên lúc gặp anh, em vui lắm. Lần đầu tiên ...anh đã cho em biết thế nào là cảm giác yêu thương...

Rin nói mà hai hàng nước mắt cứ trải dài, rơi thành từng giọt xuống khuôn mặt của Jun. Căn phòng yên tĩnh lúc này chỉ nghe thấy tiếng tí tách của nước mắt.

- Rin..

- Cho nên...cho nên có những lúc em muốn được mãi bên anh, mãi mãi...Anh cũng vậy phải không, Jun? Nhưng...nghiệt ngã thay...em phút giác giật mình, thì ra.....thì ra tính mạng anh đối với em thậm chí còn quan trọng hơn cả điều đó.

- Rin, cảm ơn em.

- Vâng, Jun. Em cũng..cảm ơn anh. Em luôn yêu anh và em mãi yêu anh...nhưng... điều đó không thay đổi được gì cả..., chuyện của chúng ta đã tới hồi phải đặt dấu chấm kết rồi.

- Ừm, anh hiểu, Rin.

Jun nói rồi nắm lấy tay Rin, nắm thật chặt..., anh tự nhủ rằng thế nào đi nữa anh cũng sẽ không buông tay Rin ra., nhất định. Lúc này, tay Rin không còn lạnh lẽo như hồi đầu tiên mới gặp nữa. Nó thật ấm, ấm đến nỗi có thể làm Jun quên hết mọi phiền muộn. Jun nhắm mắt lại, anh thấy thật yên bình khi có Rin bên cạnh. Phải chi...phải chi giây phút này mãi mãi ngưng đọng lại thì hay biết mấy.

Một nụ cười thoáng hiện trên đôi môi lạnh...

“Jun, vĩnh biệt anh”

“Anh hiểu, anh và em sẽ mãi không bao giờ có kết quả, vì em là tuyết mà, em thuộc về thiên nhiên, em không thuộc về anh...Bây giờ thì anh đã hiểu tại sao tuyết màu trắng rồi, vì nó tinh khiết, đơn thuần y như em vậy. Rin...anh sẽ mãi luôn nhớ về em. Em có...nghe thấy anh nói gì không, Rin...Rin....”

Một buổi sáng trong lành , Jun giật mình thức giấc. Như nhớ ra điều gì, anh vội đến bên cửa sổ, vén màn ra.

Tuyết đã ngừng rơi....

000

“Anh biết không, tuyết lạnh thật đấy, nhưng...nếu anh thật sự quý mến nó thì bất giác nó cũng sẽ làm anh ấm lên.”

苦修道術

終證仙途

我

如今應該擁有了

再度守護你的

力量

Hồ ly trắng

Một ngày trong núi, ngàn năm nhân gian. Nàng tên Ly Nhi, đã ở trong núi Trường Bạch này không biết bao nhiêu năm rồi. Nàng chỉ còn nhớ ban đầu khi thừa tướng Tể Can của nhà Ân ra lệnh hỏa thiêu giết sạch người trong tộc, chỉ một mình nàng thoát được, trốn ào trong núi Trường Bạch từ đó tới giờ.

Đúng vậy, nàng là một con hồ ly, một con hồ ly đã tu luyện không biết bao nhiêu năm.

Nàng nhớ mình từ một con hồ ly bình thường tu luyện cho tới ngày hôm nay có khả năng biến thành người, theo lời các tiên bối, như vậy hẳn đã có đạo hạnh ngàn năm rồi. Nhìn đỉnh núi phủ đầy tuyết đã đóng băng ngàn năm kia, nàng khẽ thở dài một tiếng, một ngàn năm, chẳng lẽ mình đã ở nơi gọi là hồ Hàn Tinh trong núi Trường Bạch này tu luyện cả ngàn năm rồi sao?

Trong núi tịch mịch quanh năm suốt tháng quả thực khiến nàng buồn chán chết đi được.

Nàng ấn thích trượt trên hồ Hàn Tinh luôn luôn đóng băng kia, ngắm nhìn khuôn mặt mình được phản chiếu trên mặt băng lóng lánh đó. Dung nhan nàng có lẽ không đẹp tới mức khuynh thành khuynh quốc nhưng cũng thật thanh tú động lòng người.

Nàng thường xuyên nghĩ, sao mình không đẹp bằng một nửa Đắc Kỷ tỷ tỷ năm đó nhỉ?

– Ly Nhi, Ly Nhi.

Tiếng gọi của ca ca nàng ang lên sau lưng, y đuổi theo gõ đầu nàng một cái, đau quá.

– Biết ngay tới đây thể nào cũng tìm thấy muội mà. Nào, hôm nay huynh xuống thôn dưới chân núi mua cho muội ít bánh ngọt, huynh biết muội thích ăn nhất những thứ này.

Nụ cười của ca ca ấn luôn cởi mở như ấy, tựa như tia sáng mặt trời ấm áp phương đông. Hơn một ngàn năm nay, y ấn luôn ở bên nàng, chưa bao giờ rời khỏi.

– Đi thôi, Ly Nhi.

Ca ca nhìn nhìn hàn tinh ngàn năm giữa hồ băng trên đỉnh núi tuyết, kéo nàng ề chỗ ở của cả hai, ừa đi ừa nói:

– Huynh đã nói ới muội bao nhiêu lần rồi, muội thích chơi trên hồ băng cũng được nhưng ngàn ạn lần đừng tới gần hàn tinh ngàn năm. Hàn khí của nó sẽ làm hỏng đạo hạnh của muội. Muội đã tu hành hơn ngàn năm, không thể dễ tổn hại được.

– Được rồi, muội biết rồi mà, ca ca. Huynh đã nói đi nói lại không biết bao nhiêu lần rồi. —

A, cái gì thế kia?

Mỗi lần ca ca nói tới chuyện này nàng đều cảm thấy phiền toái. Đột nhiên, xa xa trên mặt tuyết, một thân hình màu xanh khiến nàng chú {.

Y đã bị đông cứng, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt xanh mét.

Nàng cùng ca ca mang y ề nơi ở của họ, cho y uống một bát nước gừng còn nóng. Sắc mặt y chậm rãi phục hồi sắc máu, không ngờ lại là một chàng trai cực kz tuấn tú.

– Đây là ùng đất lạnh lẽo nhất, ngoại trừ thợ săn à người hái sâm ra hiếm khi có người tới. Một thư sinh như ngươi sao lại ở đây?

Ca ca hỏi y.

Khuôn mặt chàng trai đó lộ ẻ khó khăn:

– Không dám giấu hai ị ân nhân, tại hạ ốn là một thư sinh ở gần núi Trường Bạch, ốn định thời gian tới sẽ lên Trường An dự thi nhưng gia cảnh cũng chẳng dư dả gì, không có tiền đi đường. Thế nên tại hạ mới nghĩ tới ịch lên núi thử ận may xem, nếu có thể tìm được một cây nhân sâm hay may mắn săn được một con sói, bán da sói cũng thừa tiền đi đường rồi.

– Cái gì, săn sói sao?

Ca ca từ trên ghế nhảy dựng lên khiến nàng cười lớn. Mặc dù nàng gọi y là ca ca nhưng thật ra nàng à y không phải đồng loại, y là một con sói, một con sói tu hành ngàn năm.

– Cái này

Chàng trai kia kinh ngạc nhìn hai người họ, khuôn mặt đỏ lên:

– Tại hạ quả thực không biết lượng lượng sức mình. Một thư sinh tay trái gà còn không chặt, sau có thể săn được sói chứ, chỉ muốn thử ận may mà thôi, chủ yếu ẫn là đi đào sâm.

– Đừng nghĩ nhiều như ậy, thân thể ngươi còn yếu, yên tâm ở đây đi. Ủm Tên ta là Ly Nhi, đây là ca ca của ta.

– Ly Nhi? Tên rất hay Người cũng như tên, trong suốt long lanh.

Thấy hấn hiểu nhầm tên, nàng chỉ cười, không nói gì.

(ND: Tên của nhân ật chính là Ly Nhi, chữ Ly

trong hồ ly. Chàng thư sinh lại hiểu nhầm

thành chữ Ly

nghĩa là pha lê.)

Một lúc sau nàng cũng biết tên y. Y gọi là Thượng Quan Văn. Nàng bảo ca ca dọn dẹp cho y ở trong một gian phòng, một trận gió rét khiến y bệnh một thời gian ngắn, từ đó trở đi y luôn ở lại chỗ nàng, y nói muốn ở lại tới khi lên kinh dự thi ì nơi này không huyền ảo ồn ào như ngoài thế tục, có thể an tâm ôn thi.

Nhìn y ngồi trước cửa sổ chăm chú đọc sách, nàng lại nhớ tới buổi tối qua, y ôm lấy nàng, nói y sẽ yêu thương nàng cả cuộc đời này, tuyệt đối không rời xa nàng. Nhớ lại như vậy khiến khuôn mặt nàng đỏ bừng, khẽ cười, không quấy rầy y nữa, nàng nhẹ nhàng đi ra cửa, tới bên bờ hồ. Ngón tay nàng duỗi ra, móng tay từ từ dài ra, ẽ một òng tròn trên mặt băng. Một sợi chỉ bạc từ đầu ngón tay nàng luôn ào giữa làn nước, chẳng bao lâu đã kéo lên một con cá màu trắng. Nàng nhẹ nhàng nở nụ cười, cá trắng ấy rất bổ ừa hay có thể bồi bổ cho thân thể y.

– Ly Nhi.

Ca ca buồn bã nhìn nàng:

– Bệnh tình của y cũng đã khỏi, sao muội ẩn để y ở lại đây. Đã hơn ngàn năm nay nơi này chỉ có huynh à muội.

Ca ca liếc mắt nhìn con cá trong tay nàng:

– Muội cũng chưa từng đối xử tốt ới huynh như vậy. Hừ.

– Ca ca, huynh biết không? Lần đầu thấy chàng, muội đã biết chàng là người muội đợi hơn ngàn năm nay.

– Cái gì?

Ca ca há hốc miệng, sững sờ nhìn nàng.

Nàng không để { tới y, ngồi xuống dưới đất, nhìn hàn tinh ngàn năm tỏa ra ánh sáng bảy màu dưới ánh mặt trời, như đang tự nói ới mình, chậm rãi kể:

– Muội đã từng nói ới huynh, thừa tướng Tể Can của nhà Ân đã hỏa thiêu huyết động của tộc muội. Phần lớn những người trong tộc muội đều đã chôn thân nơi biển lửa, chỉ có muội à một số ít tể muội tránh được kiếp nạn đó nhưng lại rơi vào một cái bẫy khác trong động. Bọn muội bị nhốt lại trong lồng mang ề phủ thừa tướng. Muội hàng ngày nghe chúng nói muốn lột da bọn muội làm áo khoác dâng lên cho Trụ Vương, lại phải nhìn từng tể muội bị lôi ra, nghe tiếng kêu thảm thiết của họ, khiến muội sợ tới mức lui sát góc lồng sắt run rẩy sợ hãi. Muội không hiểu rốt cuộc bọn muội đã làm sai điều gì mà chúng có thể đối xử tàn nhẫn ới bọn muội như vậy, còn bọn muội lại chỉ có thể mặc cho chúng chém giết.

Nàng ngừng lại một chút, cho tới tận bây giờ nhớ lại tình cảnh lúc đấy nàng vẫn không rét mà run. Ca ca cũng không nói một câu, im lặng lắng nghe:

– Các tể muội cứ từng người từng người ra đi. Tới khi muội thấy mình cũng khó trốn khỏi ận xấu thì lại gặp được chàng. Muội nghe đám người đó gọi chàng là tiểu công tử, là con trai út của thừa tướng Tể Can. Khi đó chàng mới có mười ba mười bốn tuổi thôi. Chàng ngồi xuống bên song sắt nhìn muội, ánh mắt có ể không đành lòng, nhẹ nhàng nói ới muội: ‘Con thú xinh xắn kia, rốt cuộc mi có gì sai đâu mà bị đối xử tàn nhẫn như vậy chứ. Đừng có lên tiếng, tới đây, chui vào trong người ta, ta sẽ lên đem mi ra ngoài.’

Muội rúc vào trong chiếc áo choàng rộng của chàng, không dám kêu lên một tiếng. Chàng đưa muội tới tận chân núi rồi nói:

– Hồ ly nhỏ, mi mau chạy đi, chạy càng xa càng tốt. Ta nghe phụ thân nói mấy ngày nữa người sẽ tổ chức một cuộc săn bắt lớn, cứ gặp hồ ly thì giết. Ôi, ai bảo Đắc Kỷ làm nhiều chuyện khiến người khác phẫn nộ như vậy chứ? Nhưng chuyện này cũng đâu liên quan gì tới mi, mi mau trốn đi, trốn được bao xa thì trốn.

Muội trước đó chưa bao giờ rời khỏi huyết động của tộc mình, không biết phương hướng,

chỉ có thể cố nén sự sợ hãi trong lòng mà chạy trốn. Không ngờ lại chạy tới núi Trường Bạch cách xa ngàn dặm này rồi gặp được huynh. Muội còn nhớ lúc đó huynh ấy còn là một con sói chưa biết biến thân đấy. Hi hi, cuối cùng bọn mình cũng tu luyện được tới ngày hôm nay.

– Muội khẳng định là y sao? Đã qua hơn ngàn năm rồi, y cũng đã trải qua không biết bao nhiêu lần luân hồi rồi, làm sao muội dám chắc đó là y?

– Là chàng, muội sẽ không quên cũng sẽ không nhầm đâu. Khuôn mặt chàng, ánh mắt chàng, giọng nói của chàng muội đều chưa từng quên. Cuối cùng trời xanh cũng nghe được lời cầu nguyện thầm lặng suốt ngàn năm qua của muội mà cho muội gặp chàng. Có thể báo đáp ơn nghĩa ngàn năm trước của chàng, đây đúng là ơn huệ của trời cao dành cho muội.

– Nhưng muội có từng nghĩ tới người à yêu ớn khác biệt không? Muội ỉnh iễn không cách nào ở bên y đâu. Với lại, một khi y thi đỗ, sau này sẽ là quan lớn hiển hách, chắc chắn sẽ lấy thiên kim tiểu thư nhà người ta làm ợ. Khi đó muội phải làm sao?

Lời nói của ca ca đã chạm tới nỗi đau của nàng. Đúng ậy, nàng nào thể ở mãi bên y?

– Ca ca, muội không muốn nghĩ nhiều như ậy. Muội có thể ở bên chàng thêm ngày nào hay ngày ậy. Chàng cũng đã nói sẽ yêu thương muội mãi mãi.

Nói xong những lời này, nàng cũng càng lúc càng run rẩy.

– Nha đầu ngốc.

Ca ca thở dài, xoa xoa mái tóc dài chấm đất của nàng rồi không nói gì nữa.

Mỗi ngày, lúc y đọc sách nàng đều yên lặng ngồi bên cạnh y. Khi mệt y thích nhất ngắm nàng nhảy múa trên mặt băng

Những lúc đó, ca ca đều im lặng.

oOo

Thời gian trôi qua thật nhanh, chỉ trong chớp mắt ngày thi đã càng lúc càng gần, y cũng phải lên kinh dự thi. Nàng đang lặng yên thu thập hành trang giúp y, bỗng y ôm lấy nàng từ phía sau nói:

– Ly Nhi, Ly Nhi, muội yên tâm, ta nhất định sẽ đỗ khoa thi này, đến lúc đó nhất định sẽ ề đón nàng. Ừm Nếu nàng không yên tâm thì theo ta tới Trường An đi.

Nói xong, bỗng y giật mình một cái:

– Ôi, đáng tiếc, ta đã thử nhiều lần như vậy rồi nhưng vẫn không cách nào trèo lên đỉnh núi tuyết lấy băng phách ngàn năm được.

Câu nói này khiến nàng sững sốt, băng phách ngàn năm mà y nói ở chính giữa hồ Hàn Tinh trên đỉnh núi tuyết. Nghe nói trong hàn tinh ngàn năm đó là thiên cổ thần vật có thể khởi tử hồi sinh. Chỉ là đỉnh núi rất hiểm trở, chưa từng có người nào lên được trên đó.

Ngón tay y quán quán sợi tóc của nàng, lơ đãng nói:

– Nghe nói mấy năm gần đây Trường Tôn hoàng hậu bệnh tình nguy kịch. Tình cảm giữa thánh thượng ới hoàng hậu rất sâu nặng, người cũng rất lo âu. Nếu ta có thể có được băng phách ngàn năm, chữa khỏi cho hoàng hậu vậy sau này tất được trọng dụng rồi.

Nàng khẽ cắn môi nói:

– Đồi ới chàng inh hoa phú quí quan trọng thế sao?

– Ôi, nha đầu ngốc, mấy chục năm học tập gian khổ không phải chỉ để tề danh kim bảng, thanh danh hiển hách sao? Hơn nữa, ta muốn cho nàng cùng con cháu sau này cũng có thể theo ta hưởng inh hoa. Ta thực không muốn nàng phải tiếp tục sống kham khổ trong núi như thế này.

Nàng chỉ cười nhẹ, không nói gì nữa. Có lẽ không lâu nữa y sẽ biết nàng thực ra là gì.

Nhưng dù sao, thứ y đã muốn, nàng nhất định phải giúp y có được.

Y đã ngủ, nàng ngồi bên cạnh y, ngắm kỹ khuôn mặt của y. Nàng sợ sẽ có ngày y không ở

bên nàng nữa, nàng sẽ quên mất hình dáng của y

oOo

Nàng khó khăn bước từng bước từng bước một lên đỉnh núi tuyết, nàng nghe thấy tiếng gọi của ca ca nhưng ẫn cố lờ nó đi. Nàng biết, khí lạnh của hàn tinh ngàn năm sẽ khiến cho đạo hạnh của nàng tổn thương rất nhiều, song ì y, nàng ẫn ui lòng.

Khí lạnh thấu xương thấm ào lục phủ ngũ tạng nàng, khiến toàn thân nàng đau nhức cũng khiến suy nghĩ của nàng trở nên mơ hồ. Nàng dùng một chút khí lực cuối cùng đánh nát hàn tinh ra, một hạt châu lấp lóe ánh sáng lạnh rơi ào tay nàng. Đây là băng phách ngàn năm trong truyền thuyết có khả năng khởi tử hồi sinh sao?

Khi tỉnh lại, đập ào mắt nàng là đôi mắt đỏ như máu của ca ca. Y nổi giận:

– Sao muội lại ngu ngốc như vậy. Vốn dĩ huynh à muội cố gắng tu luyện thêm mấy trăm năm nữa là có thể thành tiên rồi. Thế mà muội Muội

Y chỉ tay ào nàng, tức giận tới mức nói không ra lời.

– Muội biết, lúc này muội phải tu luyện lại hơn nghìn năm nữa.

Nàng yếu ớt nói.

Ca ca xoay người lại nhìn chăm chăm ào nàng:

– Biết? Muội biết? Muội chỉ biết inh hoa phú qu{ của y mà đi làm chuyện ngốc nghếch như vậy sao?

– Muội không hối hận.

oOo

Nàng cùng y tới thành Trường An. Trường An phồn hoa hơn so ới Triều Ca trong trí nhớ của nàng không biết bao nhiêu lần. Con đường làm quan của y đã rộng mở, thuận lợi đứng hạng ba trong kz thi đình, đỗ thám hoa.

Mà lúc này nàng đã không thể ra trước ánh mặt trời được nữa, chỉ có thể ở bên y ào buổi

tôi. Cũng may là ban ngày y rất bận rộn, không rảnh để tìm hiểu vì sao nàng không tới gặp y ào ban ngày. Y còn những con phố lượn không hết, những bữa tiệc dự không xuể à những vị khách khứa tiệc từng không ngớt.

Còn nàng, nàng chỉ có thể trốn ở những chỗ mà người ta không chú ý ngắm nhìn y. Đúng vậy, ban ngày nàng phải hiện nguyên hình, hóa thành một con hồ ly trắng như tuyết.

Đêm khuya, nàng như ngàn năm trước, cuộn mình nằm trong lòng y, nghe y hưng phấn kể lại: Hoàng hậu đã được băng phách ngàn năm cứu, bệnh tình đã suy giảm nhiều. Hoàng đế cũng rất thích y, địa vị trong triều sau này nhất định sẽ vượt xa trạng nguyên. Nàng chỉ yên lặng nghe y kể, không hề nói một câu.

– À, đúng rồi, hoàng hậu cảm ơn ân cứu mạng nên đã hứa gả một vị công chúa cho ta. Ly Nhi, tương lai sau này của ta đã mở rộng rồi.

Nàng chờ người ra, cuối cùng y ẫn phải rời xa nàng sao. Có lẽ y cũng cảm giác được tâm tư của nàng nên ôm chặt cơ thể mềm mại trong lòng nói:

– Ly Nhi ngốc, cho dù ta có lấy công chúa thì người ta yêu nhất ẫn là nàng mà. Nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, nhưng ta hứa ới nàng, suốt cuộc đời này, người ta yêu nhất mãi mãi là nàng.

– Ừ.

Nàng nhẹ nhàng đáp lời, khuôn mặt cảm thấy hơi mát, hóa ra một giọt lệ đã trào ra từ trong khóe mắt.

oOo

Công chúa xuất giá, cả nước cùng vui. Mọi người ai ai cùng tò mò, hưng phấn nhìn đám đưa dâu của công chúa đi xuyên qua thành Trường An tới phủ phò mã do hoàng đế ban cho. Xa hoa như vậy khiến cho kích động hiện rõ trên trên khuôn mặt y. Tất cả đều lọt vào đôi mắt nàng.

Cũng do quá mức bi thương khiến nàng không chú ý tới bên cạnh có một thị nữ đi qua. Bị thị nữ giẫm ào, nàng đau đớn kêu lên một tiếng, còn cô thị nữ ngã trên mặt đất ừa nhìn thấy nàng cũng sợ hãi kêu lên:

– Á, cứu mạng, có . Có hồ ly.

Nàng bị dọa tới mức run sợ, liều mạng không để ý tới ết thương, hoảng hốt chạy trốn.

Xung quanh ang lên tiếng mọi người kinh hãi:

– Má ơi, cái gì thế.

– Trời ạ, là hồ ly tinh.

– Đúng là hồ ly, đánh chết nó đi.

Cuối cùng nàng ẫn bị bắt lại, rồi lại như ngàn năm trước, bị ném xuống trước mặt y. Nàng đau lòng nhìn y còn y chỉ liếc nhìn nàng một cái, trong mắt thoáng hiện ẻ nghi hoặc, thì thào nói:

– Sao ánh mắt này lại quen tới ậy?

– Cái gì?

Nàng công chúa xinh đẹp bên y hỏi:

– Chàng ừa nói gì cơ?

– À, không có gì. Chỉ là một con hồ ly thôi mà, đâu phải chuyện gì ghê gớm.

Y lơ đãng giải thích.

– A, bộ lông của con hồ ly này cũng không tồi. Vừa hay, đem làm khăn quàng cổ cho công chúa được đấy.

Thị nữ của công chúa nhìn nàng nói.

Nàng run rẩy, ừa sợ hãi, ừa bi thương, nàng muốn nói cho y biết nàng là Ly Nhi, là Ly

Nhi của y, nhưng nàng không thể nói, mọi người chỉ nghe thấy những tiếng kêu của nàng mà thôi.

– Cái này.

Khuôn mặt y thoáng hiện ẻ không đành lòng:

– Hay cứ thả nó đi, nhìn nó cũng thật đáng thương.

– Trời ạ, chỉ là một con hồ ly thôi mà, mấy người già ẫn nói hồ ly là loài ật xấu xa nhất.

Phò mã cần gì để { tới nó.

– Được rồi, được rồi, ậy cứ theo { nàng đi.

Có lẽ y cảm thấy không cần ì một con hồ ly mà làm cho công chúa mất hứng nên nói:

– Người đâu, đem nó đi đi, cẩn thận lột da nó, đừng làm hỏng đấy.

– Vâng.

Nàng bị một người hầu của hậu iện nhanh chóng đem đi, đôi tay hấn như một gọng kìm kẹp chặt khiến nàng không thở nổi. Khi rời khỏi đại sảnh nàng ẫn nghe được y lẩm bẩm:

– Lạ thật, sao không thấy Ly Nhi nhỉ, nha đầu ấy đi đâu rồi

– Ly Nhi đang ở đây, thiếp ở đây

Nàng gắng sức la lên, nhưng không ai hiểu

Nàng nhắm đôi mắt lại, chờ đợi tai họa ớn đã rơi xuống đầu nàng từ ngàn năm trước.

Bỗng nhiên, người hầu kia kêu lên một tiếng, nàng mở mắt ra, thấy một con sói trắng đang cấn trên cổ hấn. Là ca ca, y không an tâm ề nàng nên theo hai người tới Trường An.

Ca ca biến hình thành người, ôm nàng chạy khỏi Trường An, dừng chân ở một nơi hoang ắng ngoài thành.

– Ly Nhi, Ly Nhi, muội sao rồi, huynh đây mà.

Nàng nhìn từng giọt lệ lóe lên trong mắt ca ca.

Thị nữ nọ giẫm lên người đã khiến nàng bị thương nặng rồi, trong miệng nàng giờ đầy máu tươi.

– Ca ca, xin huynh mang muội ề nhìn chàng đi. Muội muốn ngắm chàng lần cuối.

– Ly Nhi ngốc.

Ca ca ừa đau lòng ừa tức giận nhưng cuối cùng ẫn không đành lòng từ chối nàng, lén lút mang nàng trở ề phủ phò mã.

Nàng lẳng lạng nhìn y cùng tân nương ào động phòng trong tiếng chúc mừng của mọi người, nhìn hai người họ hân hoan trong đám cưới, nhìn y ôm người ợ mới cưới ào trong lòng

Sắc trời đã chuyển dần sang tối, ầng trăng tròn đọng lại nơi chân trời, nàng dùng chút sức lực cuối cùng để hóa thành hình người.

– Ca ca, trở ề núi Trường Bạch đi. Muội muốn ề nhà, đưa muội ề nhà, ề nhà đi

Ca ca ôm chặt lấy nàng:

– Được, chúng ta ề nhà, huynh mang muội ề. Ly Nhi, muội biết không? Huynh yêu muội, yêu muội đã ngàn năm rồi, sao muội không hiểu chứ?

Nàng muốn nói cho ca ca: nàng biết, nàng ẫn luôn biết y yêu nàng, y là người yêu nàng nhất trên đời, nhưng chờ đợi cả ngàn năm chỉ ì một người. Lúc này nàng đã không thể nói gì ới y.

Một cơn gió thổi qua, nàng cảm thấy từng cơn lạnh thấm khắp toàn thân mình. Nàng bỗng thấy chiếc áy trắng của mình tung bay trong gió, thấy mái tóc dài đen nhánh của mình phát phơ giữa không trung, thấy một con hồ ly trắng như tuyết nằm trong lòng ca ca.

– Ly Nhi, Ly Nhi.

Ca ca ngửa mặt lên trời khóc

Giữa buổi tối ngày ui của công chúa, mọi người đều nghe tiếng một con sói kêu lên đầy bi thương suốt đêm. Không ai hiểu, rốt cuộc chuyện gì lại khiến nó đau thương như ậy

Nếu có kiếp sau anh nguyện cùng Em Hóa Bướm

Nhiên cùng Hạo chia tay, hơn hai năm tình cảm, cùng lời nguyện hẹn ước trong hai năm ào giây phút này đã tan thành mây khói. Nhiên không khóc, cũng không níu kéo, chỉ lặng lẽ, bình tĩnh chấp nhận tất cả. Nhiên là một cô gái trong sáng như nước, nàng ấy luôn sâu muộn, nhưng lại để lộ ra ẻ bình tĩnh, kiêu ngạo như thế. Nhiên rất thích bướm bướm, nàng từng nói ới Hạo rằng: “Nếu có kiếp sau, em tình nguyện làm một con bướm bướm, có thể cùng người mình yêu tự do bay lượn, không sợ cuộc đời ngắn ngủi, chỉ cần đã từng trải qua những giây phút hạnh phúc là đủ rồi.”

Nào ai ngờ, ận mệnh của nàng cũng giống như một con bướm bướm, thê mĩ động lòng người

Thực ra, Hạo ấy còn rất yêu Nhiên, hấn đưa ra lời đề nghị chia tay, là bởi ì người thứ ba mới xuất hiện. Cô ta là một thiên kim tiểu thư giàu có, cô mê đắm Hạo, dùng đủ cách để câu dẫn Hạo. Ban đầu, Hạo có từ chối, nhưng sau này, Hạo biết, cô ấy có thể cho hấn những thứ mà Nhiên không cho được. Như quần áo hàng hiệu, xe thể thao đắt đỏ, à thứ quan trọng nhất chính là triển ọng trong tương lai. Những thứ đó đã làm Hạo rung động, cho nên Hạo đầu hàng

Hấn sắp cùng bạn gái mới qua Australia du học.

Nhiên đã sớm biết hết mọi iệc. Nàng không đi tiễn Hạo. Nhưng mà, nàng lại thầm khóc một mình suốt cả đêm dài đằng đẵng, tim của nàng rỉ máu, nhưng nàng lại không muốn cho người khác biết.

Vì muốn quên đi đau khổ, Nhiên bắt đầu liều mạng làm iệc. Ban ngày đi làm, buổi tối rảnh rồi thì nàng tới cô nhi iện làm công ích, bởi ì Nhiên trưởng thành tại đây. Nàng kể chuyện cổ tích cho lũ trẻ nghe, dạy chúng ca hát, chơi đùa cùng ới chúng, giúp đỡ các sơ giặt giữ quần áo, nấu cơm, cứ ở nơi nào có Nhiên, thì nơi đó tràn ngập tiếng cười.

Thỉnh thoảng, Nhiên cũng có ghé qua nhà cha mẹ của Hạo, thu dọn nhà cửa. Chỉ có điều rất ít trò truyện, hay ăn cơm cùng ới bọn họ. Mỗi lần tới đây dọn dẹp, nàng liền ội ã rời đi. Bởi ì trong nhà chỉ có một đứa con đó chính là Hạo, Hạo đi rồi nên trong nhà chỉ còn lại hai người già cô độc, ì thế nàng mới làm như vậy.

Thời gian thấm thoát trôi qua, Hạo cùng ới bạn gái của hắn tốt nghiệp, trở ề đất nước thân thương, nhưng Hạo lại có cảm giác trong nhà ẫn còn tồn tại bóng dáng của Nhiên. Ở ngoài sân có loại hoa bách hợp mà Nhiên thích, khăn trải bàn lúc ăn cơm cũng là màu sắc cùng hoa ă mà Nhiên thích, trong nhà còn có đôi dép lê mang kiểu dáng mà Nhiên thích, mọi thứ dường như đang muốn làm rõ điều gì đó.

Hạo tìm cha mẹ, hỏi: “Có phải Nhiên ẫn thường hay tới nhà?”

Cha mẹ Hạo ốn muốn dấu giếm iệc này, nhưng thấy con như thế, biết dấu không được, bọn họ do dự một hồi, thú thật: “Hạo, thực ra trong ba năm con ắ nhà, Nhiên ẫn thường tới đây chăm sóc bọn ta, thay bọn ta giặt đồ, nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa, nàng là một cô gái tốt. Hạo, bây giờ con đã trở ề rồi, bọn ta muốn con suy nghĩ, xem nên có trở ề ới Nhiên được hay không? Còn nữa, bọn ta muốn nhận Nhiên làm con gái nuôi ”

Nghe tới đó, Hạo giận tím mặt, nói ới cha mẹ: “Không thể nào, con cùng nàng ấy đã chia tay lâu như vậy, sao lại có thể lại bắt đầu thêm lần nữa, còn nữa, nếu chuyện này nếu lỡ

để cho bạn gái của con biết thì phải làm sao hả? Các người sao lại hồ đồ như vậy?”

Nói xong, Hạo liền xoay người rời khỏi nhà, hần thông qua bạn bè tìm thấy Nhiên. Hần hẹn nhiên gặp ở một quán cà phê, ba năm không thấy, Nhiên vẫn không hề thay đổi, thân thể gầy gò, đôi môi mỏng manh, chiếc áo liền áo màu trắng, còn có loại khí chất sâu muợn nhưng lại kiêu ngạo kia nữa. Mà Hạo, đã thay đổi hoàn toàn, quần áo hàng hiệu, xe hơi xa hoa, còn có bộ dáng trang nghiêm của một sinh viên mới du học ở nước.

Hạo không quanh co, mà đi thẳng ào vào, hỏi Nhiên: “Vì sao mấy năm nay lại chiếu cố cha mẹ của ta?”

Nhiên không lên tiếng, hơi cúi đầu uống ly cà phê của mình. Hạo có hơi tức giận, hần hỏi Nhiên. “Cô làm như vậy là muốn ta cảm thấy áy náy sao? Hay là cô muốn thông qua cha mẹ ta để cứu ăn điều gì? Ta hiện tại nói cho người biết, KHÔNG THỂ NÀO, ta cùng bạn gái chuẩn bị ”

“Tôi làm như vậy, không ỉ cái gì cả.” Nhiên đột ngột đứng dậy ngắt lời của Hạo, à nói với Hạo. “Tôi chỉ ỉ từ nhỏ không có cha mẹ, nên muốn hưởng thụ cảm giác yêu thương của cha mẹ mà thôi. Anh đã suy nghĩ nhiều quá rồi.”

Nhiên nói xong lập tức rời khỏi. Nhìn bóng dáng của Nhiên đang đi xa, Hạo thầm nói trong lòng: Nhiên, mãi mãi vẫn là Nhiên, luôn luôn lãnh ngạo như thế, chỉ sợ, ngay cả lúc chúng ta chia tay, nàng ngay cả một giọt lệ cũng không nhỏ xuống.

Sau khi Hạo trở về, nhờ quan hệ của cha ợ, nên được đảm nhiệm chức quản lý ở một công ty, tiền đồ rất sáng lạn. Tiếc rằng, { trời khó đoán, trong một lần trên đường đi làm, Hạo không cẩn thận gây tai nạn xe cộ, à không may là ảnh hưởng rất nghiêm trọng tới mắt, cần phải phẫu thuật, nhưng quan trọng là cần phải có người hiến màng giác mạc, nếu như không có, thì Hạo có lẽ sẽ đui mù cả đời.

Khi biết được tin này, bạn gái của Hạo không chút do dự lựa chọn chia tay. Hạo cười khổ,

thì ra tình cảm trong ba năm nay không đáng giá chút nào. Cuộc sống của Hạo bắt đầu khốn khó, công việc không có, chia tay bạn gái, tuổi còn trẻ mà phải mù lòa của đời. Hạo mất hết niềm tin, tinh thần sa sút, ai khuyên cũng không được. Lúc này cha mẹ mới thuê một chuyên viên đặc biệt chăm sóc hắn. Vị y tá này chưa bao giờ nói chuyện, chỉ lẳng lặng chăm sóc hắn, mặc kệ hắn đang buồn bực ra sao, nhưng cô vẫn giúp hắn ra ngoài tản bộ, giúp hắn nấu cơm, giặt giũ.

Kz thật, Hạo có thể cảm thấy được, người luôn luôn ở bên cạnh chiếu cố hắn không phải là ai khác, đó chính là Nhiên. Mà mỗi lần Hạo hỏi: “Cô là Nhiên đúng không, cô nói cho ta biết đi, có được không?” Nhưng trả lời hắn chỉ là im lặng. Dưới sự chiếu cố của Nhiên, tâm tình của hắn cũng từ từ có chuyển biến tốt, thỉnh thoảng lại kể chuyện cười cho Nhiên nghe, à mỗi lần như thế, Nhiên chỉ điều lẳng lặng nhìn hắn mà nhẹ cười.

Một ngày ào ba tháng sau, bác sĩ đột nhiên thông báo ới hắn: “Có người chịu hiến mạng giác mạc cho ngươi, sau khi phẫu thuật ngươi liền có thể thấy được ánh sáng.”

Hạo nghe được, ừa hưng phấn lại ừa kích động, hắn hỏi thầy thuốc: “Là ai tình nguyện hiến giác mạc cho ta? Ta muốn gặp mặt người nhà của người này để cảm ơn.”

Thầy thuốc lắc đầu. “Không cần, người hiến tặng không báo tên, ngươi chỉ cần đợi phẫu thuật xong là được rồi.”

Hạo rất muốn nói tin tốt này cho Nhiên, nhưng mấy ngày hôm nay Nhiên lại không tới.

Hạo rất ội àng hỏi cha mẹ: “Nhiên đâu rồi? Con muốn gặp nàng.”

Nhưng cha mẹ hắn chỉ nói: “Nhiên ra ngoài làm việc, phải mất mấy hôm nữa mới có thể trở về. Đợi khi ngươi phẫu thuật xong là có thể gặp nàng.”

“Thật không? Tốt quá, con sẽ lập tức đi phẫu thuật, phẫu thuật xong thì con sẽ được gặp nàng đúng không? Nếu con phẫu thuật thành công, chuyện đầu tiên mà con phải làm đó chính là bồi thường những năm đau khổ ừa qua mà nàng phải chịu đựng, sau đó con sẽ

cưới nàng, cùng sống ới nhau cho tới lúc già yếu, mãi mãi không rời xa nàng ”

Hạo thao thao bất duyệt, giống như một đứa trẻ đang cao hứng. Cha mẹ của hắn cũng yên lặng gật đầu, nói: “Đúng ậy, iệc phẫu thuật nhất định sẽ thành công.”

Vài hôm sau, Hạo phẫu thuật thành công. Hôm nay là ngày hắn tháo ải băng, Hạo rất khẩn trương, cứ nghĩ tới sau khi mở to mắt là được gặp Nhiên thì rất kích động pha lẫn hưng phấn. Mà khi ải băng được tháo xuống rồi, thì đứng trước hạo chỉ có bác sĩ mặc áo trắng cùng cha mẹ ới ẻ mặt tiêu tụy. “Nhiên đâu? Con muốn gặp Nhiên.”

Nghe như thế, mẹ của hắn nhìn không được mà khóc thét, sau đó bất tỉnh mấy lần, Hạo cùng cha phải ắt ả lắm mới khuyên được mẹ đang thương tâm. Cha Hạo kéo Hạo ra ngoài, mặt ông đầy lệ, kể ới hắn một câu chuyện xưa: ào rất nhiều năm trước, có một đôi ợ chồng trẻ rất muốn sinh được con trai. Bởi ì trong thời phong kiến, không có con nối dõi thì sẽ bị người khác chê cười cùng phỉ báng. Nhưng không nghĩ tới, người ợ nọ sau khi mang thai lại hạ sinh ra một đứa con gái. Đôi ợ chồng hồ đồ, đem con gái đưa tới cô nhi iện, lại ở đó nhận ề một bé trai. Bọn họ chăm sóc chu đáo đứa bé trai này, nào ngờ, sau hai mươi năm, đứa bé trai đã trưởng thành mang bạn gái ề nhà. Từ lần đầu tiên gặp mặt, bọn họ đã bắt đầu hoài nghi. Trên cổ của cô gái kia có cái bớt màu đỏ, hơn nữa độ tuổi cũng sắp xỉ ới nhau, thì ra cô gái đó chẳng phải người nào khác, mà chính là đứa bé gái năm xưa đã bị họ ứt bỏ.

“Hạo, con biết không? Đứa bé trai kia chính là con, còn bé gái kia chính là Nhiên. Thực ra, chúng ta đã sớm nhận ra nhau, nhưng Nhiên muốn chúng ta tiếp tục gạt con, nàng ấy không muốn con bị tổn thương. Con nằm iện, nàng cố { tới chăm sóc con, nàng còn bị bệnh tim bẩm sinh, nhưng ẫn luôn gạt mọi người. Kiếp này, chúng ta rất có lỗi ới nàng. Nàng, nàng đã chết rồi, à cũng chính là nàng hiến giác mạc cho con. Đây là thư mà trước khi nàng đi đã để lại cho con.”

Chưa run rẩy lấy một lá thư màu hồng phần từ trong túi ra. Hạo nghe tới đó, nghĩ rằng nghe lầm, hiện giờ hắn không biết mình đang nằm mơ hay là sự thực. Hắn cầm lấy phong thư mà Nhiên để lại, nhẹ nhàng mở ra: Hạo, xin hãy cho em được gọi anh một cách thân thiết như vậy một lần cuối cùng. Em phải đi rồi, trước khi đi, em không có tâm nguyện gì khác, chỉ có một tâm nguyện duy nhất đó chính là hiến mạng giác mạc cho anh. Em hi vọng anh biết quý trọng hai mắt của mình, quý trọng sinh mệnh của chính mình, thay em chăm sóc cha mẹ cho thật tốt. Hạo, anh biết không, tuy rằng chúng ta đã chia tay lâu như vậy, nhưng thực ra em vẫn luôn rất yêu anh, xin hãy cho phép em nói với anh một câu cuối cùng. Hạo! Em rất yêu anh, yêu không hồi hận!

Vài hôm sau, Hạo từ trong cơn hôn mê tỉnh lại, lẳng lặng mang theo hoa bách hợp đi tới trước mộ của Nhiên, hắn quì trên mặt đất, nói với Nhiên: “Nếu có kiếp sau, anh nguyện cùng em hóa bướm.”

Tình yêu lâu trên lâu dưới

Cô ở lâu trên tưới hoa, nước bồn nhỏ xuống rơi trên áo sơ mi trắng anh mới giặt sạch sẽ, anh nén cơn tức giận mang áo đi giặt lại lần nữa. Nước lạnh ngắt, tay lạnh đến độ đỏ hồng. Hàng xóm mà, nhìn đi, anh nghĩ.

Cô ở lâu trên phơi quần áo chưa bao giờ kẹp lại cho chắc, các loại đồ nhỏ như áo lót,

bít tất . luôn bị gió thổi bay tứ tung. Anh thường xuyên đổ mặt mang trả lại cho cô đồ

lót, còn liếc cô một cái nhìn toàn trông trắng. Hàng xóm mà, nhìn đi, anh nghĩ.

**Cô ở lầu trên thích náo nhiệt, mỗi tối cuối tuần nhà cô luôn tụ tập một đám bạn bè hò hét
nức trời. Ngày hôm sau người ta thấy anh lúc đi làm tăng ca mặt mày lộ rõ ẽ mệt mỏi.**

Hàng xóm mà, nhìn đi, anh nói.

**ở lầu trên rất thích lên mạng, ì khá xinh đẹp nên thích đi gặp bạn ảo, có lần cô đi gặp một
người bạn ảo à nói chuyện rất tâm đắc rất lâu rất lâu, đột nhiên nói to: “Hãy! Sao anh
giống cái ông cụ non lầu dưới nhà tôi thế nhỉ!”**

**Suýt nữa anh đã phun hết ngụm cà phê ừa hớp xong, tưởng cô đã nhận ra mình từ lâu
rồi chứ.**

**Cuối cùng cũng xem như chính thức quen biết nhau. Cô là cô nàng 24 tuổi độc thân hoạt
bát phóng khoáng. Anh biết năm ngoái cô ừa tốt nghiệp Học iện Âm nhạc Trung ương,
nhưng đã nhảy iệc tới ba lần; bạn trai xung quanh cô không lúc nào không có, giống như
tìm công iệc ấy, cơ hồ không phải là điều tất yếu trong cuộc sống của cô Cô lắc đầu
than thở rằng trước mặt anh không thể giấu giếm được bất cứ chuyện riêng tư nào. Anh
ngắm gương mặt thanh tú của cô, không biết chuyện gì mới có thể khiến cô có chút chút
biểu hiện nghiêm túc được. Về đến nhà, anh ngẩn ngơ một lúc lâu, cảm thấy anh đã thân
thuộc ới cô như thế, nhưng lại đến lúc này mới coi như “quen biết” cô.**

**Cô ở lầu trên tiếp tục tưới nước cho hoa, nước bùn bắn lên áo sơ mi anh ừa mới giặt. Cô
ở lầu trên phơi quần áo không bao giờ chịu kẹp lại, anh thường xuyên đổ mặt đem đồ cô
rơi xuống ban công nhà mình lên trả lại. Cô ở lầu trên ẫn thích náo nhiệt, cứ đến tối cuối
tuần là bạn bè lại tụ tập huyên náo ầm ĩ. Hàng xóm mà, nhìn thôi, nhìn nữa.**

**Nhìn mãi nhìn mãi, họ lại trở thành anh em chí cốt. Tự anh cho rằng, đây là chuyện hết sức
xui xẻo.**

Anh ở lâu dưới bắt đầu không có ngày nào được nghỉ ngơi, cứ đến cuối tuần là ngược
ngừng đứng trong cửa hàng áo lót phụ nữ nhìn cô ới thân hình không được đẹp cho lắm,
cầm những chiếc áo lót sexy đưa lên người ướm lên ướm xuống, còn nghiêm túc hỏi {
kiến anh, nhưng khi có được câu trả lời lại tức giận đùng đùng, nằng nặc bắt anh mời cơm
mới chịu nguôi giận. Anh ở lâu dưới luôn luôn nghe được tin thất tình của cô, được cô
mời đi ra ngoài uống rượu nhưng luôn phải tính tiền, cô nôn ra đầy đất anh lại phải chăm
sóc, tháo giày cho cô, đắp chăn cẩn thận. Anh ngắm gương mặt quen thuộc của cô trong
lúc ngủ ẩn có những phút giây giật mình hoảng loạn, cô ấy tin tưởng mình là người đàn
ông tốt thế cơ đấy, anh làm bầm, rồi đóng cửa lại cho cô.

Rồi một ngày cô xuống lâu tìm anh để kể lể thì bắt gặp một cô gái lạ trong nhà anh. “Bạn
gái anh, hà hà.” Anh hơi lúng túng, cười, cô cũng cười theo, nét cười { nhị sâu xa. Sau đó
cô cứ ngồi lì ra mặc bao ám hiệu của anh, không chịu ề, anh đành bất lực nói bạn gái cùng
ra ngoài ăn cơm, chẳng ngờ cô cũng lấy l{ do mình chưa ăn cơm ra để đi theo. Một bữa
cơm mà sao khó khăn ất ả quá, bạn gái cuối cùng cũng ngược ngập ra ề. Cô uốn lưng
nói thào ào tai anh rất đặc { rằng: “Ha, người anh em! Xong đời, anh bị đá rồi! Bình
thường anh luôn thấy em bị thất tình, bây giờ đến lượt em ngắm cảnh anh bị thất tình!”
Anh nhìn gương mặt hớn hờ rạng rỡ của cô, thực chỉ muốn cầm cái gì đập ào đó.

Anh lại tìm thêm mấy người bạn gái, cô ấy luôn phá bĩnh, hơn nữa còn nghĩ ra đủ kiểu
khác nhau để phá, dường như quấy rối những cuộc hò hẹn của anh đã trở thành một
trong những thú vui trong đời cô. Anh lúc đầu còn nhẫn nhịn, sau đó tức giận, rồi sau lại ủ
rũ, khi cô lại đuổi cô gái từng là mối tình đầu của anh đi, cuối cùng anh cũng thực sự phẫn
nộ. Anh chỉ ào cô đang cười trên nỗi đau của kẻ khác mà nói: “Sao em cứ khiến tôi khó
chịu mãi thế hả?” Cô giương mắt lên ra chiều bất hạnh: “Vì em thích anh mà ” Tim anh
đập thình thình một lúc, trừng mắt nhìn cô: “Nói năng cho đàng hoàng!” Cô đảo đảo mắt,

cười yếu điệu: “Em cũng ì anh thôi! Anh là người anh tốt của em, sao em có thể để anh mình đi ào chỗ bất hạnh chứ!”

Anh bắt lực thở dài, cảm thấy mình chẳng có chút biện pháp nào đối ới cô cả.

Anh đi công tác, trong hai tháng cô bỗng thấy hụt hẫng ô cùng, có chút nhớ mong người anh em tốt ấy. Một ngày sau, cô đi mua một chiếc áo ngắn mới, không có anh bên cạnh dạo phố ới mình, bỗng cảm thấy mệt mỏi chán ngán. Cô ội ã trở ề nhà, gọi điện thoại cho anh, giọng cô nũng nịu đầy “ám muội”. Anh lập tức giận dữ, hét lớn, em không nên giờ giọng bốn cột ào lúc này ào hoàn cảnh này chứ, không nên đem bạn bè ra làm trò đùa nữa! Tỉnh lại rồi thì làm ơn nghĩ lại xem em đã làm những gì cho ông anh đáng thương này!

Cô nghe thấy giọng nói của anh cùng lúc xuất hiện trong cầu thang, xem ra anh đi công tác ề rồi. Cô liền chạy như bay xuống lầu, hét ầm ỹ “Để chúng ta lập tức bắt đầu cuộc tình này đi”, nói xong kéo tay anh đi ăn mừng. Uống đến khi cô bắt đầu lơ mơ, sống chết thế nào cũng không chịu để anh đưa mình ề nhà. Đêm đó cô ngủ trên giường anh, trên gối đầu có mùi hương của anh. Còn anh nằm trên sô-pha, cả đêm không thể chợp mắt nổi. Anh biết khi cô bắt đầu nghiêm túc sẽ thế nào, à cũng biết đáng điệu cô không nghiêm túc sẽ thế nào.

Đột ngột không báo cô biết trước, anh đổi iệc, chuyển nhà đi nơi khác. Điện thoại ề sau cũng thưa dần, dường như khoảng cách không gian càng lúc càng xa, trong lòng cũng hụt hẫng đi nhiều, giống như khoảng thời gian bên nhau chưa bao giờ xảy ra. Anh bắt đầu những cuộc hẹn hò không có cô phá bình, ngoài mặt nghiêm túc, trong lòng lại cảm thấy lạc lõng ô cùng.

Có lúc anh nhìn lên ban công tầng trên nhà mới dời hẳn, một ngày nọ anh bỗng muốn gọi điện hỏi thăm xem cô có ổn không, lại tự cười giễu mình, có lẽ cô đã quên anh từ lâu rồi.

Lầu trên lầu dưới, lầu dưới lầu trên.

Lầu dưới nhà cô có người mới chuyển đến.

Cô ở lầu trên tưới hoa, nước bùn nhỏ xuống áo sơ mi trắng của người hàng xóm mới giặt, người đàn ông trung niên ấy ngoác miệng chửi lớn, kinh thiên động địa ài ngày mới hết.

Hàng xóm mà, nhin đi, cô nói, rồi từ đó cô không trồng hoa nữa.

Cô ở lầu trên phơi quần áo không chịu kẹp lại, mấy thứ đồ nho nhỏ như áo lót bí tất .

bị gió thổi bay, hàng xóm mới lầu dưới gõ cửa, rồi cười cợt dâm đãng nói, tiểu thư, màu áo lót của cô đẹp thật đấy. Cô giật bản mình ội khép ngay cửa khóa chặt lại, dựa ào tường thở hổn hển. Hàng xóm mà, nhin đi, cô nói. Từ đó cô không phơi đồ ngoài ban công nữa.

Cô ở lầu trên thích tụ tập náo nhiệt, cứ đến tối cuối tuần là bạn bè túm lại âm ỉ không ngớt. Lúc đó ban công lầu dưới sẽ phi lên mấy iên đá. Hàng xóm mà, nhin đi thôi, cô nói. Từ đó nhà cô không có bạn bè lui tới nữa.

Cô lại chia tay ới bạn trai, lần này không hề uống rượu, cô chợt tỉnh táo hơn lúc nào hết, nhận ra rằng không phải đôi bên không đủ hấp dẫn nhau, mà là không ai có thể chịu nổi tính khí ương bướng của cô. Trong hoảng loạn, cô ừa khóc ừa chạy xuống lầu dưới muốn làm gì đó, đột nhiên một cảm giác quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn bao trùm lấy cô – cô muốn chạy xuống gõ cửa nhà anh.

Cuối cùng cô cũng biết được tất cả là bắt đầu từ đâu rồi, cô nghĩ cô nên sớm biết anh là người thích hợp nhất ới mình mới phải. Cô ngấm gương mặt mình trong gương, khóc mãi khóc mãi, cô nghĩ mình quyết không để lọt mất cơ hội duy nhất này nữa, bỏ cuộc không phải cá tính của cô. Cô bắt đầu tìm kiếm như điên số điện thoại của anh, mảnh giấy ghi số đó cô cứ tưởng đã quăng ào thùng rác từ lâu rồi đang dính phát phơ trên kính cửa sổ. Cô lập tức cầm lấy điện thoại.

Tiếng chuông ang lên, cô nhìn thấy số điện thoại người gọi đến, chờ người.

“Alo?”

“Anh, anh chuyển ề rồi ”

Di động trượt xuống, cánh bướm xinh đẹp từ lâu trên bay xuống, hai người ôm chầm lấy nhau, hạnh phúc ô bờ

Mưa ô tình gió ô tâm

Đêm gió mùa chột lạnh, trời bỗng đổ cơn mưa. Mưa như trút nước tràn ngập trên phố phường. Có một đôi tình nhân tập ội ào một mái hiên en đường. Vội àng trú Vội àng tránh Mưa

Họ nép ào nhau dưới mái hiên, người con trai đứng lên phía trước như chắn che bụi mưa, không cho ướt bạn mình, nhẹ nhàng òng tay ra đằng sau ôm chặt lưng cô gái.

Ngoài trời, mưa ẫn mưa như trút

Có hai bố con nhà nọ, người ướt nhẹp từ đầu đến chân đang đội mưa chạy đến. Mái hiên trở nên đông ui, mái hiên chột như chật chội. Đôi tình nhân đứng lui lại, ông bố đẩy đứa con gái ào phía trong. Còn mình đứng phía ngoài, nửa bị mưa rơi ướt, nửa bị bụi mưa

roi.

Ngoài trời, mưa ầm mưa không ngớt

Trên phố, có một người đàn bà nhỏ bé mặc áo mưa ướt sũng, lưng thưng đôi thùng đi trong mưa. Khuôn mặt già nua ướt nhèm ì mưa hắt, người đàn bà tay như run lập cập, tiến lại gần cất tiếng run hỏi khê:

- Anh, chị ăn bánh mì không?

Anh thanh niên đưa mắt liếc nhìn, cô gái khê gật đầu.

- Bán cho cháu một cái. Còn bé gái, bé có ăn không?

- Dạ em không! Con bé cười nheo mắt. “Chú cũng không!” Ông bố khê gật đầu cười nói thay lời cảm ơn.

Người con trai rút tờ 10.000 đồng: “Thôi, cô khỏi trả lại”. Tay nhận cái bánh bẻ làm đôi chia cho cô bạn mỗi người cầm một nửa. Bà bán bánh mì đưa mắt nhìn, rồi cúi xuống, lặng im không nói, cặm cùi cất tiền.

Ngoài trời, mưa ầm mưa rả rích

- Này bà có cái áo mưa nào khác không?

- Có mỗi cái đang mặc thôi!

- Bán lại cho tôi. Tôi cho con bé mặc ề không đứng đây nó ồm ắt.

- Bán thì lấy gì mà đi. Mà mua thì trả bao nhiêu?

- Bán nhiều thì bán.

- Lấy bảy nghìn nhé?

- Cái áo rách thế mà bán bảy nghìn à?

- Thôi mua thì năm nghìn. Không thì thôi ậy, tôi cũng chẳng muốn bán đâu.

Ông bố rút tờ 5000 đổi lấy chiếc áo mưa nhãn nheo, rách tả tơi lỗ chỗ mặc ội cho đứa con gái. Hai bố con lên xe, đứa bé núp đầu ào sau lưng bố tay ậy chào đôi tình nhân nọ. Ông

bổ gồng mình phóng xe đi trong mưa gió. Bà bán bánh mì lấy tấm nilon đang bọc chiếc thúng trùm lên mình rồi đợi mưa đi tiếp. Tiếng rao như nhỏ lại, cái bóng nhỏ khuất dần sau màn đêm mưa bão.

Gió ngày càng thổi mạnh, ngoài trời mưa ầm mưa.. trắng xóa

- Mưa như này biết bao giờ mới ngớt anh nhỉ?

- Chắc phải một lúc nữa em ạ.

- Mưa to quá!

- Ừ!

- Hay là anh gọi taxi cho em ề trước đi. Đứng đợi như này biết đến bao giờ mới ề được đến nhà.

-

Người con trai như khựng lại đôi chút rồi cúi xuống đất tay nhặt tờ báo che ội lên đầu chạy ra đường đợi bắt xe cho cô gái. Mưa càng lúc càng to, đường phố như không còn bóng xe qua lại. Mưa càng lúc càng lớn, tờ báo nhỏ như không còn đủ khỏe khoắn để che chắn những hạt mưa nặng trĩu đang rơi rớt trên đầu.

Anh chạy lên phía đầu phố. Cuối cùng thì cũng có ánh đèn xe xuất hiện. Taxi đến, cô gái bước lên xe ra ề còn một mình người con trai ở lại. Mưa như to hơn à gió càng thổi mạnh. Anh rút tay ào túi quần lần tìm bao thuốc rút một điếu ra châm. Ánh lửa bùng loé lên nhưng rồi lại tắt lịm bởi mưa ướt tạt ào. Ném điếu thuốc xuống đất, anh đứng khựng người bồi hồi ngắm mưa rơi.

Ngoài trời, mưa ầm mưa day dứt

- Em ề đến nhà rồi, anh cũng ề sớm đi nhé. Về cẩn thận không ốm

Xóa cái tin nhắn, dắt chiếc xe xuống ệ đường, người con trai phóng xe đi ề “cẩn thận” trong màn mưa đêm trắng xóa. Gió thổi mạnh, những hạt mưa như đang òa ỡ à trở nên

nặng trĩu, như trở nên bỗng rất à mưa như ngày càng nặng hạt

Mưa ô tình, hay gió gió ô tâm

Ác giả, ác báo

Nàng thức dậy giữa đêm ì một tiếng động khe khẽ dưới tầng một. Trộm chẳng, không thể nào. Ngồi biệt thự tuy rộng rãi à biệt lập ới xung quanh, nhưng theo nàng, rất an toàn.

Bởi lẽ chồng nàng nuôi hai con chó béc giê khá lớn, à chúng được huấn luyện để không ăn những gói thức ăn ở bên ngoài ném ào, thường là những gói thức ăn trộn bả để ô

hiệu hoá những con chó dữ. Chồng nàng đã đi công tác ắng, còn đưa con hai tuổi của nàng đang ngủ rất say . Bà giúp iệc đã ngủ từ lâu. Nàng mở cửa phòng à đi xuống. Tiếng

động ẫn phát ra ở nơi nào đó quanh đây. Nàng bật đèn. Cả gian phòng khách dưới tầng 1 sáng như ban ngày. Tiếng động ngưng bật, rồi lại ang lên đều đặn như thách thức. Định

thần nghe kĩ lại, nàng chợt lạnh người. Nó giống hệt những tiếng đéo đục gỗ, thứ âm

thanh trước đây nàng ghét cay ghét đắng. Nhưng nàng đã chắc mẫm rằng nàng sẽ không bao giờ phải nghe thấy những âm thanh ấy nữa, ì đứa con riêng của chồng nàng, thằng

bé thường xuyên tỉ mẩn ới những mẫu gỗ, đã chết từ đúng năm mươi ngày trước.

Vốn là người bản tính cứng cỏi, nàng quả quyết bước xuống. Lần này thì nàng phát hiện ra, tiếng động bắt nguồn từ căn phòng chứa đồ cũ, trước đây là phòng đưa con trai riêng

của chồng nàng hay ngồi trong đó. Nàng run rẩy mở cửa, không có gì trong đó cả. Tiếng

động cũng ngừng bật. Có lẽ là ảo giác, chắc chắn thế, không thể là ma được. Mà rút cục, nếu ma có tồn tại, thì nó cũng sẽ phải chịu khuất phục trước con người, nhất là người như nàng, trước đến nay ớn không biết sợ là gì. Nàng chỉ tin vào những thứ hữu hình.

Đêm đó nàng ngủ chập chờn. Gần sáng, nàng thấy tiếng cửa kẹt mở, nàng thấy đứa con riêng của chồng đang bước ào, bàn tay cầm một khúc gỗ, như đang chuẩn bị đục đẽo nó. Nó tiến đến bên giường nàng, cặp mắt gườm gườm hung dữ. Rồi nó giơ khúc gỗ lên trước mặt nàng, như thể muốn giết nàng. Nàng những muốn ớn chạy, nhưng có cái gì đó ớn hình như dán chặt lấy lưng ớn ớn chiếc giường.. Khúc gỗ đã giáng xuống, nàng hét lên. Sáng đến công ty, ai cũng ngạc nhiên trước gương mặt phờ phạc à đôi mắt thâm quầng của nàng. Họ ớn quí mến à nể trọng nàng. Tuy là ợ sếp, lại giỏi giang, nhưng nàng luôn giữ thái độ chan hoà đúng mực ớ tất cả mọi người. Họ khuyên nàng nên nghỉ ngơi à không nên làm ớn quá sức. Nàng gượng cười à ào phòng làm ớn. Mở máy tính, nàng cố quên ớn sự ớn quái dị đêm qua, nhưng nó cứ quẩn quanh trong óc nàng. Đến khi nàng tưởng như đã quên được nó rồi, thì đột nhiên hình ảnh đứa con chồng lại hiện ra, choán hết tâm trí nàng. Khi thì nó ngồi lăm lè đục gỗ, lúc lại là đôi mắt to khác thường của nó đang nhìn nàng, như giận dữ, như oán hận.

Đêm hôm ấy , nàng đi ngủ sớm. Con buồn ngủ được hỗ trợ bằng một chút rượu à ớn iên thuốc an thần đến một cách dễ dàng. Nhưng đến gần sáng, những tiếng đục đẽo lại ớn lên, đều đặn, nhịp nhàng. Nàng run rẩy ngồi dậy, à lại bật đèn, chầm chậm đi xuống cầu thang. Tiếng động, tất nhiên, ớn phát ra từ căn phòng nhỏ ấy, như thể đứa con chồng ớn chưa từng chết , à nếu nàng mở cửa , thằng bé sẽ dừng tay quay ra nhìn nàng, như trước đây nó ớn nhìn, bằng đôi mắt gườm gườm to đáng sợ.

Căn biệt thự Hoàng mới chuyển tới đẹp à bề thế. Tuy ở gần trung tâm thành phố nhưng nó biệt lập ớ cái không gian ớn ã bên ngoài. Một ườn cây bao bọc xung quanh ngôi nhà

bốn tầng to à rộng, tạo cho nó dáng ẻ mơ màng cổ kính. Lần đầu tiên theo Hoàng tới đây, Phương đã phải thốt lên trầm trồ: “ Đẹp quá anh ơi!”

Hoàng ôm Phương ào lòng mãi nguyện. Phương xinh đẹp duyên dáng, là thư kí của anh.

Phương ừa tròn 25, kém Hoàng đúng 15 tuổi. Tuy nhiên trông họ ấ rất xứng đôi, ì

Hoàng đang 40, đúng thời kì phong độ nhất. Công ty mà Hoàng làm tổng giám đốc đang

rất ấ nên làm ra. Phương ào công ty của Hoàng làm được một năm thì họ cưới nhau.

Ai cũng bảo Hoàng may mắn, cưới được người ợ xinh đẹp trẻ trung , lại chấp nhận cả

đứa con trai riêng mười tuổi của Hoàng ới người ợ trước. Nhưng có người lại bảo

Phương chấp nhận như ậy ì cơ ngơi quá ư đồ sộ của Hoàng. Mặc kệ những lời bàn ra

tán ào, những tán đồng phản đối, đám cưới của họ ấ diễn ra đình đám tại một khách

sạn sang trọng bậc nhất Hà Nội.

Tuy giàu có nhưng cuộc sống của Hoàng không hoàn hảo. Vợ anh mất trong một tai nạn

giao thông, đứa con trai sau một thời gian dài trầm cảm ì cái chết của mẹ thì tâm tính bất

đầu thay đổi. Nó trở nên lầm lì ít nói, à luôn có thái độ thù địch ới những người phụ nữ

mà Hoàng dẫn ề nhà. Phương cũng không phải trường hợp ngoại lệ. Mỗi khi nhìn thấy

Phương, mắt thằng bé trợn trừng gườm gườm nhìn cô. Phương cố lại gần nó, cười ới nó

thì nó lùi lại à đáp trả cô bằng ánh mắt căm ghét. Thấy những cố gắng của mình ô hiệu,

Phương dần không quan tâm đến nó. Cả ngày, ngoài giờ học, thằng bé thường ngồi hàng

giờ trong căn phòng chứa những thứ đồ cũ dưới tầng 1, say mê đục đẽo những khúc gỗ

mà Phương không biết nó kiếm được ở đâu. Nàng bắt đầu ác cảm ới thằng bé, à khó

chịu ới nó, như chính nó khó chịu ới sự xuất hiện của nàng.

Hoàng, mặc dù khổ tâm ì sự đối nghịch giữa hai người mà anh rất mực yêu thương,

nhưng những chuyển công tác, những thương ụ làm ấ liên miên khiến anh nhiều khi

quên bắ.

Phương mang bầu, rồi đưa con chung giữa họ ra đời, một thằng bé khôi ngô xinh xắn, như một thiên thần nhỏ. Hoàng hạnh phúc ô cùng. Phần lớn thời gian anh à Phương dành cho thiên thần bé nhỏ, họ gần như quên mất Hoàng còn có một đứa con riêng, à ngày ngày thằng bé ấy ẩn nhìn cái gia đình hạnh phúc ba người mà nó không được dự phần ấy ới ẻ cảm hận tột cùng.

Cho đến một ngày nọ, khi Phương đang mua đồ ở siêu thị gần nhà, chợt ruột gan nàng nóng như lửa đốt. Nàng ội ã ề nhà. Bà giúp iệc ừa xin ề quê mười ngày. Ở nhà lúc này chỉ còn đứa con chồng à thiên thần sơ sinh của nàng. Nàng bước ào nhà à nghe thấy tiếng khóc của đứa con yêu. Chạy lên phòng con, nàng sững người khi thấy đứa con chồng đang dùng một cái chăn mỏng trùm lên mặt đứa trẻ, gương mặt bình thản đến lạnh lùng. Nàng lao tới, đẩy nó ra à rít lên: “ Cút ngay, tao cấm mày bước chân ào đây!” Thằng bé giương đôi mắt to cảm hận nhìn nàng, như thể lúc này người bị hại mới chính là nó, rồi nó đi ra. Nàng đóng xầm cửa lại, quay ra nựng con, thì thầm ới đứa con bé bỏng: “Nó sẽ không bao giờ còn đụng được tới con nữa đâu, mẹ hứa đấy!”

Hoàng bật cười khi một sáng nọ, Phương gọi điện thoại cho anh, giọng lo lắng: “ Hình như nhà mình có ma anh ạ.”

Anh trấn an ợ: “Anh không nghĩ là phu nhân giám đốc lại sợ ma đâu. Thế con ma nó làm gì em nào?”

Giọng Phương ở đầu dây bên kia hoảng loạn thấy rõ: “Em không sao cả, nhưng thằng Long (tên đứa con riêng) thì thấy. Máy hôm liền, nó có ẻ hoảng loạn, cứ đến nửa đêm thì bắt đầu la hét. Em hỏi, nó không nói, ì nó có bao giờ nói chuyện ới em đâu. Em mời bác sĩ tâm thần đến nói chuyện ới nó, ông â{ bảo, nó kể ới ông ấy rằng mấy đêm nay nó hay thấy một bóng ma xuất hiện. Mà lạ lắm anh ạ, mỗi khi gặp nó , bóng ma lại nghiêng răng ken két, nghe ghê rợn lắm.”

Hoàng rùng mình, không thể có chuyện hoang đường đó được. Nhưng nghe giọng Phương như vậy, anh biết cô không nói đùa. Hoàng thu xếp ề ngay chiều hôm ấy. Anh bấm chuông, Phương ra đón anh từ cửa, nét mặt cô xanh xao: “ Tội nghiệp thằng Long quá. Nó bỏ ăn mấy hôm nay rồi, anh khuyên con ăn chút gì đi.” Anh bước ào nhà, à thấy dọc cầu thang là mấy lá bùa trừ tà. Phòng của Long cũng có. Phương ngượng ngịu: “ Em không phải người mê tín, nhưng làm thế này cho yên tâm anh ạ. Em cũng trấn an con, bảo nó đừng sợ. Nhưng, thực ra em cũng lo cho con lắm. Chưa bao giờ nó như thế này cả”. Nước mắt Phương trào ra. Hoàng cầm lấy bàn tay ọ, à thấy trong lòng mình có chút hối hận. Thế mà trước đây, đã có lúc anh hiểu lầm nàng, cho rằng nàng lạnh nhạt à ghét bỏ đứa con riêng của mình.

Những ngày Hoàng ở nhà là những ngày Long dần dần bình phục. Và Hoàng bắt đầu thấy yên tâm phần nào. Anh cho rằng có lẽ những gì Long thấy chỉ là ảo giác. Đã đến lúc anh lại sắp phải đi công tác nước ngoài. Anh ào phòng Long, ôm lấy con: “ Nào con trai, phải cứng rắn lên, trưởng thành đến nơi rồi mà còn sợ ma mãnh ớ ả. Ảo giác thôi con ạ. “ Thằng bé không nói, chỉ nhìn bố trân trân. Trong mắt nó, Hoàng đọc được nỗi cô đơn à sợ hãi ô bờ bến. Mãi sau, nó mới nói: “ Bố ề sớm ới con nhé.”

Cổ họng Hoàng chột nghẹn lại, anh gật đầu, ôm lấy con lần nữa, rồi ội ã đi ra. Hoàng không biết rằng đó là lần cuối cùng anh được ở bên đứa con trai tội nghiệp.

Ba tuần sau, khi đang ở Hàn Quốc, Hoàng nghe được tin dữ: Long đã chết. Bác sĩ bảo khi khám xét, Long chết trong trạng thái hoảng loạn tột cùng. Chân tay co quắp, à gương mặt biến dạng méo xệch.

Lễ tang của Long đầy ồng hoa trắng, ai cũng xót thương cho thằng bé, nhất là Phương, cô gần như khóc lả đi. Cô luôn tự trách mình không biết làm gì để cứu Long. Ngay sau hôm Hoàng đi, Long lại rơi ào trạng thái hoảng loạn. Nó ốn bị trầm cảm. Trong khi ấy, bóng

ma lại hiện ề quấy rầy, à tiếng nghiêng răng của bóng ma đã khiến thằng bé chết dần ì
sợ hãi

Hết đám tang Long, Hoàng lại thấy chính Phương mới là người cần được an ủi, chứ không phải là mình. Phương không thể đi làm, luôn trong tình trạng mệt mỏi à suy sụp. Phương hay ngồi một mình tư lự, đôi lúc Hoàng thấy cô ngồi trong phòng khóc một mình. Một tuần sau đó, Hoàng lại phải đi công tác. Anh ôm lấy Phương, hứa hẹn: “Ở nhà ngoan nhé, anh sẽ ề nhanh thôi.” Nàng gật đầu à tiến anh ra cửa.

Ngay khi chiếc xe ô tô chở Hoàng ừa đi khuất, Phương chạy ào phòng chứa đồ cũ. Một cảm giác rờn rợn bao bọc lấy cô. Hít một hơi dài, nàng lôi ra một cái bọc giấu kín trong góc. Nàng giở ra, bên trong là một mớ ải màn tuyền trắng, hai thanh gỗ mà khi cọ sát mạnh ào nhau tạo ra những tiếng kêu ken két. Nàng ơ tất cả bỏ ào một góc à một ngọn lửa bốc lên, thiêu cháy tất cả. Lòng căm ghét đã khiến nàng nhấn tâm hại chết thằng bé à Hoàng không hề biết những ảo giác của đứa con trai mình là do Phương đem lại.

o0o

Những tiếng đục đẽo giờ đây không chỉ phát ra ào lúc nửa đêm. Nó ang lên bên tai nàng ào bất cứ lúc nào. Một lần, như để tự trấn an mình, nàng gọi bà giúp iệc lên: “ Này, chị có thấy khó chịu không, sao nhà nào cứ suốt ngày đục đẽo cái gì ấy nhỉ?”

Người giúp iệc mở to mắt: “ Tôi có nghe thấy tiếng gì đâu.” Nàng gào lên: “ Có mà, chị chú { mà xem, tôi nghe thấy rõ lắm.”

Lần này, bên tai nàng còn có cả tiếng kêu ken két, rõ như khi nàng khoác tấm ải trắng cọ sát hai thanh gỗ ào nhau trong phòng đứa con chồng. Gương mặt nàng trắng bệch như một xác chết, hai bàn tay run lẩy bẩy.

Hôm sau, chị giúp iệc tới gặp nàng: “ Tôi muốn xin cô nghỉ ít hôm.” Nàng nắm chặt lấy tay chị ta: “Đừng bỏ tôi lúc này, tôi sợ lắm.”

Trong thâm tâm người giúp iệc cảm thấy thương xót cho người phụ nữ này. Cô ta còn trẻ đẹp, thế nhưng khôn khổ thay, cô ta dường như bị ma ám. Có lẽ căn nhà này đúng là có ma thật. Tốt nhất mình nên rời bỏ nơi này, nếu không đến một lúc nào đó, mình cũng sẽ giống cô ta.

Khi đã đi ra khỏi căn biệt thự, người giúp iệc tự nhủ đây là lần cuối cùng mình ở nơi này.

o0o

Chín mươi ngày sau khi Long mất, Hoàng lại lặng lẽ tiễn đưa người ợ trẻ. Bác sĩ khám nghiệm bảo rằng Phương cũng bị mắc chứng ảo giác, giống Long. Và bí mật của Phương.

Yêu trọn một đời

17/12/2010

Năm ấy, cô mười sáu tuổi, lần đầu thích một chàng trai. Anh không cao lắm, nho nhã thư sinh nhưng lại thích chơi đá bóng, có một giọng nói rất trầm, thành tích học tập tốt, thường đứng nhất trong lớp. Tuy lúc ấy, vấn đề yêu sớm đã không còn là chuyện gì to tát, nữ sinh theo đuổi nam sinh cũng không còn là tin tức nóng hổi, cô càng không phải là dạng con gái hướng nội, nhưng cô chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ tỏ tình với anh, chỉ nghĩ rằng, nếu được mãi mãi đứng xa xa dõi theo anh là đã tốt lắm rồi.

Khi ấy cô thường xuyên gặp anh trên đường, chào hỏi một tiếng cũng vui sướng cả ngày trời, tan học rồi cũng không về nhà mà đến sân vận động chạy chậm chậm từng vòng từng vòng... chỉ để nhìn anh đá bóng. Cô còn học cả cách xếp sao may mắn, mỗi

ngày viết một câu cô muốn nói với anh lên một mảnh giấy, gấp thành một ngôi sao may mắn nho nhỏ, vui sướng đặt vào trong một chiếc lọ to. Cô thường nhìn anh và nghĩ, một chàng trai như anh, chắc sẽ thích một cô gái dịu dàng ân cần chẳng, đó là cô gái có mái tóc dài đen nhánh, một đôi mắt long lanh, lúc vui vẻ sẽ mím môi cười nhẹ nhàng. Tóc của cô rất đen nhưng lại chỉ ngắn đến vành tai, cô có một đôi mắt to nhưng mỗi khi cười sẽ híp lại thành một đường chỉ. Cô vẫn soi mình vào gương thầm nghĩ, nếu một ngày nào đó cô trở thành mẫu người con gái ấy, có khi nào anh sẽ thích cô? Nhưng nghĩ thì nghĩ thế thôi, mỗi tháng cô vẫn chạy ra tiệm cắt tóc để xén gọn mái tóc vừa hơi hơi dài ra của mình lên đến mang tai, vẫn cười ha ha thật to mỗi khi gặp chuyện vui, đến nỗi đôi mắt to híp lại thành một đường nhỏ.

Năm mười chín tuổi, cô thi đậu vào một trường đại học tầm tầm bậc trung. Anh phát huy khả năng của mình, đậu vào một trường đại học nổi tiếng ở một thành phố khác. Khi cô ngồi trên tàu hỏa rời khỏi thành phố nhỏ đã nuôi nấng cô từ thuở mới lọt lòng này, tràn ngập trong đầu là những hồi ức nhỏ nhoi của cô và anh. Cuộc sống đại học đã mở màn bằng mười mấy ngày tập huấn quân sự gian khổ. Buổi tối trước khi ngủ, những bạn gái khác đều trốn trong chăn lén lút gọi điện thoại về tâm sự kể lể với bạn trai, còn cô đã mấy lần bấm xong dãy số quen thuộc nhưng cuối cùng cũng không nhấn nút gọi. Mười mấy năm rồi, cô mới biết được lần đầu thế nào gọi là nhớ nhung, thì ra, nhớ nhung là một loại sức mạnh khiến con người có thể vô ý rơi nước mắt lúc nào không hay.

Cuộc sống bốn năm trong trường đại học cũng không quá dài, một cô gái dễ thương hoạt bát như cô không thiếu những kẻ theo đuổi, nhưng cô vẫn lựa chọn độc thân. Nhiều người tò mò hỏi cô vì sao, cô luôn mỉm cười nhẹ nhàng, đáp: “Học tập là quan trọng mà.” Quả thực cô cũng rất cố gắng học tập, chỉ để thi đỗ nghiên cứu sinh trường

anh. Trong bốn năm, mái tóc cô không ngừng dài thêm, cô cũng không cắt ngắn đi nữa. Có một lần khi họp lớp cũ, mọi người thấy cô thì đều choáng váng, một mái tóc dài suôn thẳng đen nhánh, một đôi mắt to long lanh với màu kẻ mắt thật đẹp khiến đôi mắt ấy càng thêm sinh động, làn da trắng hồng, luôn mím môi cười khế, không ai nhận ra cô bé lém lỉnh ngày xưa nữa. Lúc anh nhìn thấy cô cũng không khỏi rung động, nhưng khi ấy tay anh đang vòng quanh chiếc eo thon của một người con gái khác. Cô nhìn thấy cô gái dịu dàng xinh đẹp hơn mình bên cạnh anh, nhưng che giấu rất giỏi sự hụt hẫng trong lòng, chỉ cười nhẹ với anh, nói: “Lâu quá không gặp.”

Hai mươi hai tuổi, cô đậu vào nghiên cứu sinh trường anh với thành tích cao nhất. Anh không tiếp tục học lên mà vào một công ty nước ngoài, công việc xuất sắc, lương mỗi năm nhanh chóng tiến đến bảng sáu người cao nhất. Cô tiếp tục trải qua cuộc sống học sinh đơn điệu thậm chí héo mòn, vẫn sống độc thân. Một lần nghỉ phép về nhà, vừa vào đến nơi thì mẹ cô đã kéo sang một bên, lo lắng xót thương, “Con gái à, học là việc tốt. Nhưng phụ nữ luôn phải cưới chồng sinh con, đó mới là đúng đắn.” Cô gật đầu, bước vào phòng sắp xếp đồ đạc mang về. Lấy chiếc lọ to đựng đầy những ngôi sao may mắn ra trước hết, đặt trên giá sách. Trên giá là một dãy những chiếc lọ đựng sao, đều đầy ắp, vừa đúng sáu bình.

Hai mươi lăm tuổi, với học vị thạc sĩ của một trường đại học danh tiếng và bằng thành tích ưu tú, cô nhanh chóng tìm được một công việc tốt, lương tháng trên vạn tệ. Lúc ấy anh đã tự mở công ty riêng, làm ăn rất thuận lợi. Khi chi nhánh công ty thứ ba được khai trương, anh kết hôn với thiên kim tiểu thư của phó thị trưởng, song hỷ lâm môn. Cô xuất hiện trong buổi hôn lễ linh đình ấy, nghe thấy người cạnh bên nhắc đến chú rể tuổi trẻ tài cao, cô dâu gia thế hơn người, vừa du học về, tướng mạo như hoa, đúng là một đôi trai tài gái sắc. Cô ngấm nụ cười phơi phới mãn nguyện của anh, trong lòng

chợt dậy lên một cảm giác hạnh phúc, một cảm giác thật kỳ lạ, như thể cô gái đang nở nụ cười tươi như hoa đứng bên cạnh anh chính là cô vậy.

Hai mươi sáu tuổi, cô kết hôn với một đồng nghiệp trong công ty, từ khi quen nhau đến khi kết hôn không đến nửa năm, gần gũi đến mức cô không biết hai người có yêu nhau hay không. Hôn lễ của họ tổ chức rất đơn giản dưới sự yêu cầu kiên quyết của cô, chỉ mời vài người bạn thân thiết đến dự. Đêm ấy cô uống rất nhiều rượu, lần đầu tiên uống nhiều đến thế, không say nhưng lại nôn đến ruột gan đảo lộn. Cô đứng trong nhà vệ sinh ngắm gương mặt bị hơi nước bao phủ dần trở nên mờ hồ trong gương, lần đầu có cảm giác muốn khóc một trận thật dữ dội. Nhưng phút cuối, cô vẫn dậm lại son phấn, bước ra ngoài tiếp tục đóng vai một cô dâu hạnh phúc tốt bậc. Trong túi áo khoác ngoài của cô có một ngôi sao may mắn mà sáng nay cô đã gấp vội vàng, bên trong viết, “Hôm nay, em đã trở thành vợ của người khác. Nhưng em biết, người em yêu là anh.”

Năm ba mươi sáu tuổi, cuộc sống của cô giản dị êm đềm. Một hôm trên đường đi vô tình gặp được một người bạn cũ, nhắc đến anh, bất ngờ biết được việc làm ăn của anh thất bại, cú shock nặng nề này khiến anh cứ lang thang ở các quán bar, vợ con xa rời. Cô tìm đến mấy ngày trời mới thấy anh trong một quán bar nhỏ. Cô không mắng anh, chỉ đưa cho anh một phong bì dày, bên trong là tất cả những gì cô tích lũy được, sau đó nói rằng, “Em tin anh sẽ bắt đầu làm lại được từ đầu.” Anh mở phong bì ra, một dãy số cực lớn đập vào mắt khiến anh không thể nào tin nổi, những người bạn “thân thiết” khi xưa đều lạnh lùng trốn tránh khi nghe anh nói đến hai chữ “mượn tiền”, cô chẳng qua chỉ là một người bạn cũ mà anh suýt nữa đã quên tên, nhưng lại khẳng khái rộng lượng đến thế ư? Cô vẫn cười nhẹ nhàng, nói, “Bạn bè chẳng phải nên giúp đỡ lẫn nhau sao?” Đêm ấy khi chồng cô biết được sự tình, một tát tai thật mạnh đã giáng xuống mặt cô, gầm lên: “Hơn triệu đồng mà đưa hết cho hắn không nói tiếng nào, có phải cô có tình ý

gì không hả?” Cô bị đánh ngã sóng soài xuống đất, không rơi lệ cũng chẳng nói năng gì, càng không trả lời chất vấn của chồng mình. Tuy cô chưa từng thừa nhận cô yêu anh trước bất kỳ ai, nhưng cô cũng quyết không phủ nhận rằng cô yêu anh.

Năm cô bốn mươi tuổi, công ty của anh đã trở thành một trong những công ty có sức cạnh tranh lớn nhất trong cùng ngành nghề. Đêm ấy anh gửi đến nhà cô hai triệu tệ cùng mười phần trăm cổ phần công ty. Chồng cô vừa vui hể hả vừa nói, “Không cần khách sáo như vậy, bạn bè giúp đỡ nhau là chuyện nên làm”, vừa ký tên lên giấy tờ chuyển nhượng cổ phần. Cô không nói gì, chỉ bảo một câu, “Thôi thì ở lại ăn bữa cơm đi.” Anh không có lý do gì để từ chối. Khi các món ăn được dọn lên, anh sững sờ khi nhận ra những món anh thích đều có đủ. Nhưng khi anh ngẩng đầu lên nhìn thấy cô đang chăm chú gấp thức ăn cho chồng con, trong lòng bỗng hụt hẫng, cảm thấy mình đã suy nghĩ quá nhiều. Trước khi ra về, anh lấy một tấm thiệp mời từ trong túi ra, cười nói: “Hy vọng các bạn có thể đến chung vui.” Cô tưởng rằng anh lại khai trương một công ty con mới nên cũng không để ý nhiều, đón lấy rồi để tạm trên ghế salon. Tiễn anh xong rồi quay người vào nhà bếp dọn rửa bát đĩa, cô chợt nghe thấy tiếng chồng mình kêu to: “Câu nói ‘Con người hễ có tiền là phong lưu’ quả không sai. Nhìn người bạn cũ của em đây này, đã kịp cưới vợ hai nhanh đến thế rồi.” Tay của cô chợt run lên, một mảnh bát vỡ sượt qua, máu thoáng chốc tuôn chảy, từng giọt từng giọt tí tách rơi xuống. Cô nhìn khoảng nước bị nhuộm hồng, chợt nhớ đến váy cưới trên người cô gái dung nhan như ngọc của mười mấy năm về trước, hình như cũng chính là màu sắc ấy.

Năm cô năm mươi lăm tuổi, một hôm nọ bỗng ngã xuống ngất đi ngay tại nhà mình, rồi được đưa vào bệnh viện. Sau một đợt kiểm tra, sắc mặt bác sĩ nặng nề, gọi chồng cô ra một bên nói chuyện. Cô vốn là một phụ nữ thông minh, gọi bác sĩ lại rồi hỏi nghiêm túc: “Tôi còn sống được mấy ngày nữa?” Ba tháng!

Bạn bè, họ hàng lần lượt đến thăm cô. Anh là người cuối cùng. Cô nằm trên giường, đã bắt đầu mê loạn, nhưng vừa nhìn thấy ngôi sao may mắn trong tay anh, cô lập tức tỉnh táo. “Cái này cho em phải không?” Cô chỉ vào ngôi sao ấy, trên gương mặt lộ ra nét cười thấp thoáng. Anh vội vã trả lời, “A, phải. Đúng thế. Đây là anh mang đến cho em.” Đúng là mèo mù vớ cá rán, đây vốn do một cô bé gây quỹ cho Hội chữ thập đỏ tặng anh

khi tình cờ gặp ở sân bay, lúc ấy anh đang cuống lên để đi gặp cô, lúc nhận lấy cũng chưa kịp nhìn rõ là thứ gì thì đã vội lên xe ngay, trên đường đi cứ giữ chặt lấy mà cũng không biết. Cô đón lấy ngôi sao may mắn ấy, giữ chặt đặt trước ngực một lúc lâu không buông rời.

Cuối cùng, cô chỉ chiếc bàn bên cạnh đó, bên trên cũng đặt một ngôi sao may mắn, đêm qua cô đã tốn hơn một tiếng đồng hồ mới gấp xong, chậm rãi nói với anh: “Trong căn nhà em ở trước kia, vẫn còn ba mươi chín lọ đựng sao may mắn, đợi khi em đi rồi, anh đặt chúng và cả hai ngôi sao này cùng hỏa thiêu với em, được không?” Anh vẫn chưa kịp trả lời thì cô đã nhắm mắt, gương mặt an lành. Hôm hỏa táng cô, anh làm theo di nguyện của cô, rải những ngôi sao may mắn lên khắp trên người cô, ba mươi chín lọ, không cẩn thận đã làm rơi ra một hai ngôi sao mà không phát hiện thấy. Khi anh quay người bỏ đi, chợt nhận ra trên đất vẫn còn hai ngôi sao. Lúc nhặt lên, anh nghĩ, thôi kệ, xem như giữ lại làm kỷ niệm vậy.

Anh bảy mươi tuổi.

Một hôm nọ, khi anh đeo cặp kính lão ngồi đọc sách trong vườn hoa, đứa cháu nội bốn tuổi bỗng mang hai mảnh giấy nhỏ ra, khoái chí chạy đến trước mặt anh, hét lên, “Ông ơi, ông ơi, dạy cháu đọc chữ.” Anh đẩy đẩy gọng kính, nhìn kỹ dòng chữ trên mảnh giấy nhỏ đó, “Kiệt, hôm nay bộ áo đá bóng màu xanh anh mặc rất đẹp. Còn nữa, con số 6 này em cũng rất thích, ha ha.” Anh cau mày, hỏi cháu mình, “Hai mảnh giấy này cháu tìm ở đâu ra thế?” “Đâu phải giấy đâu ạ, đó là hai ngôi sao ông đặt trên bàn sách ấy. Cháu mở nó ra, thì thấy bên trong có chữ nè!” Anh ngẩn ra, lại nhìn vào mảnh giấy thứ hai, “Kiệt, có một hạnh phúc là có một người có thể khiến mình bất chấp tất cả để yêu người đó trọn một đời.”

Có một hạnh phúc là có người có thể khiến mình bất chấp tất cả để yêu người đó trọn một đời. Anh nhắm đi nhắm lại, nước mắt đã chảy tràn.

Ngược Nắng Để Yêu Em

Tôi nhìn theo Linh Chi qua cửa kính trong suốt của quán cafe. Bất chợt, hình như tôi thoáng thấy nụ cười trên môi cô bé – nụ cười nhẹ nhàng mang ánh nắng

- Em yêu anh.

Cô gái ấy ản luôn đơn giản như ậ. Trong sáng, ngây thơ à tâm hồn không gợn chút bụi trần. Vẻ đẹp thánh thiện có chút trẻ con à câu tỏ tình thẳng tưng của cô ấy làm tôi không thể không ngạc nhiên nhưng cũng phải bật cười. Tôi biết cô không nói đùa. Khuôn mặt cô không thể hiện một ẻ gì là đùa cả. Đôi mắt đen tròn như búp bê mở to nhìn tôi, chờ đợi một câu trả lời.

- Nhưng em cũng biết là anh đã có bạn gái cơ mà. – Tôi trả lời, thay cho một lời từ chối.

- Tất nhiên là em biết. Ai cũng bảo anh chị là một đôi trời sinh, em cũng nghĩ ậ. Nhưng em cũng chỉ còn cơ hội này để nói ra thôi. Cuối năm học này em sẽ đi du học. Em không muốn phải hối tiếc.

- Linh Chi, anh xin lỗi. Quan hệ của bọn anh ản rất tốt. Và em cũng biết đấy, 5 năm là quãng thời gian đủ dài để bọn anh tin tưởng có thể đi cùng nhau đến cuối con đường.

- Em đã từng rất ngưỡng mộ mối tình đó của hai người, à bây giờ ấ ậy. Nhưng cuộc đời chẳng nói trước được điều gì. Hôm nay sống, mai chết. Hôm nay yêu, mai giận, ai mà biết được. Bạn thân em, thích một cô gái cũng 5 năm như anh chị, từ cấp hai đến giờ nhé, ậy mà cũng chia tay rồi đấy thôi.

Sự ngây thơ của cô làm tôi không thể nhìn được cười. Cô ấy – Phan Linh Chi, mới chỉ 18 tuổi, đang là học sinh cuối cấp của một ngôi trường danh tiếng bậc nhất Hà Nội. Học hành luôn đứng hàng top, ngay từ lớp 11 đã xin được học bổng đi du học. Thông minh, xinh xắn, đáng yêu à suy nghĩ thì đơn giản như một đứa trẻ. Cô bé ấy tuy chưa từng trải sự đời, sống trong một gia đình khá giả à nề nếp, được bao bọc kĩ càng như một tiểu thư khuê các, nhưng kiến thức xã hội của Linh Chi rất nhiều, từ kinh tế đến ăn hóa, chính trị, quân sự, hay kể cả game. Duy chỉ có chuyện tình cảm là Linh Chi lại suy nghĩ đơn giản đến mức lạ kì. Hiếm có người nào lại thẳng tính như Linh Chi, yêu thì bảo yêu, ghét thì nói ghét, ngay trước mặt người ta, không quan tâm họ có thích hay không, phản ứng thế nào. Có thể là từ bé đã ậy, cũng có thể là sau đợt trầm cảm kéo dài năm ngoái.

Kỉ ức chợt ùa ề trong tôi. Sau đợt thi để giành suất học bổng toàn phần đi Anh, chỉ ngồi ở nhà à cắm cúi học, Linh Chi hầu như kiệt sức hoàn toàn. Không chỉ có ậy, cô ấy bắt đầu có dấu hiệu trầm cảm. Ngồi một mình trong nhà suốt ngày, đến bữa chỉ ăn ài thìa cơm cho lấy lệ, khuôn mặt cứ thẫn thờ, ô cảm. Bố mẹ à anh trai cô ấy – cũng là thằng bạn thân nhất của tôi, mất ăn mất ngủ ì chuyện đó, mời cả bác sĩ tâm lị ề nhà nhưng sự hồi phục của Linh Chi có ể rất chậm. Họ hàng tới nhà, mặc kệ, Bạn bè đến chơi, mặc kệ. Thứ duy nhất mà cô ấy quan tâm đến là chiếc MP3 màu hồng nhạt – món quà của tôi tặng cô ấy ào sinh nhật lần thứ 16. Cả ba chúng tôi chơi rất thân ới nhau. Mặc dù tôi à Dương – anh cô ấy – hơn Linh Chi đến tận 5 tuổi, nhưng hình như mỗi lần ở cạnh nhau là khoảng

cách ề tuổi tác như trở thành con số 0 tròn trĩnh. Đơn giản thôi, thực sự tôi chưa thấy cô gái nào đam mê bóng đá như Linh Chi. Cô ấy có thể ngồi nói chuyện ới chúng tôi suốt cả ngày trời ề bóng đá, từ Premier League, Champions League, La Liga, SeriA hay kể cả V-League. Rồi đến chính trị, quân sự, chiến trận từng ngày ở Trung Đông. Ngay cả mấy trò game hầu như chỉ dành riêng cho lũ con trai mà cô ấy cũng am hiểu tường tận. Nói tóm lại, trong mắt tôi, Linh Chi là một cô em gái thú ị, còn tôi, cũng biến thành một ông anh trai bonus của cô ấy. Tôi có thể thay thẳng Dương đưa đón Linh Chi đi học mỗi khi nó bận, đưa cô ấy đi dạo phố sau những giờ học căng thẳng khi thẳng Dương bận hẹn hò, rồi xem phim hay cùng nhau đi đập gián trên Vincom nữa. Dĩ nhiên rồi, cô ấy, là em gái của tôi cơ mà.

- Linh Chi, anh Duy tới thăm con đấy. – Mẹ cô ấy mở cửa, nói ọng ào phòng.

Cô ấy quay ra, nhìn thẳng ào tôi, à sau gần ba tuần trầm cảm, cô ấy mỉm cười. Tôi bỗng chốc trở thành bác sĩ tâm lý thứ hai của cô ấy, sau ông bác sĩ thật. Mà theo mọi người nhận định thì có ể như chính tôi mới là người làm chi Linh Chi ngày càng ui ể trở lại như trước kia. Hể rảnh rồi là tôi lại tới chơi ới cô ấy. Linh Chi nghịch ngợm hết như một đứa trẻ, hết bắt tôi chơi cờ ua, lại quay sang cờ cá ngựa, không thích nữa lại đòi thi đua xe trên máy chơi game. Nhưng dù có chơi trò gì đi nữa thì trên tay hoặc trong túi cô ấy ẫn là chiếc MP3 của tôi, tai ẫn đeo earphone màu trắng. Tôi không dám hỏi ỉ sao, chỉ cảm thấy rằng, hình như, cô ấy coi tôi là một người đặc biệt hơn những người khác, một chút. Cũng có thể, ỉ tôi là anh trai của cô ấy – anh trai “bonus”.

Hết hè, Linh Chi hầu như đã bình thường trở lại. Nhưng thay ỉ đi du học ngay khi kết thúc lớp 11 thì bố mẹ cô ấy lùi thời gian du học lại một năm, ỉ lo cho sức khỏe của Linh Chi. Cô ấy ẫn ậy, ẫn tinh nghịch, ẫn ngây thơ, ẫn trẻ con như trước. Ngay như lúc này đây,

cô ấy ngồi trước mặt tôi, tỏ tình, à đưa ra một í dụ không thể trẻ con hơn làm dẫn chứng. Cô ấy so sánh tình yêu 5 năm của tôi – một tên con trai 23 tuổi, không dám tự hào nhưng cũng có năm năm lăn lộn bon chen ngoài cuộc sống từ thời còn là sinh viên – ới một mối tình thời cấp hai của bạn thân cô ấy. Khập khiễng quá mức. Tôi à Thùy Mai học cùng lớp cấp ba, cũng có cảm tình ới nhau từ ngày đầu ào lớp, nhưng phải đến khi cả hai đứa thi đỗ đại học, chúng tôi mới chính thức nói lời yêu. Đến nay là 5 năm. Tình yêu của chúng tôi được nuôi dưỡng cả một thời gian dài như thế, à quyết định đến ới nhau cũng không phải bỗng bột trẻ con nữa. Lúc đấy cả hai chúng tôi đều đã 18 tuổi à có thể quyết định tương lai của mình. Còn người bạn nào đó của Linh Chi? Ôi trời, tôi sẽ phải giải thích thế nào ới cô bé này đây? Cũng là 5 năm, nhưng sao cô ấy lại so sánh ậy được chứ.

- Nghe này cô bé, em không thể nghĩ đơn giản thế được. Giữa người lớn à trẻ con

- Giống nhau cả thôi. Vẫn là như thế, chỉ có điều người lớn toàn hiểu theo cách thật phức tạp, cứ làm rối tung mọi iệc lên. Người lớn lúc nào cũng cho rằng những iệc họ làm luôn to tát à quan trọng. Nhưng rồi anh xem, riêng ới chuyện tình cảm, ai cũng giống nhau hết.

- .

- Xin lỗi. Em không có { trù ẻo chuyện tình của anh chị. Nhưng nếu giả sử – Linh Chi ngập ngừng – Vì một lý do gì mà anh chị chia tay nhau. – Nói đến đây, cô gái ấy bắt đầu đỏ mặt – Em còn cơ hội chứ?

Giờ thì đến lượt tôi bị cấm khẩu. Không ngờ Linh Chi lại mạnh dạn nói ra câu này. Thực sự những mẫu con gái như Linh Chi rất hiếm gặp. Làm gì có mấy ai mà lại tự tỏ tình, rồi tự thú nhận là sẽ chờ đợi như cô ấy, như thế chẳng khác gì tự hạ thấp giá trị của mình cả.

Nhưng tôi đã nói cô ấy là một cô gái kì lạ mà. Sự trẻ con của Linh Chi làm tôi không giận cô ấy được, chỉ mỉm cười.

- Em không ngại làm người đến sau, khi mà anh à Thùy Mai đã có 5 năm bên nhau sao?
- Tất nhiên là có, nhưng nếu chỉ ì sĩ diện mà để tuột mất tình yêu thì thật là ngốc. Anh đồng { chứ?
- Linh Chi, thực ra chuyện này rất khó nói, em biết mà.
- Anh chỉ cần đồng { thôi mà – Linh Chi mắt rung rung
- Ừm, thôi nào cô bé. Anh đồng {, được chứ. Nhưng em phải nhớ rằng em sẽ không có nhiều cơ hội đâu. Anh thực sự rất yêu Thùy Mai.

Tôi nói thẳng ới Linh Chi. Thà mất lòng trước, được lòng sau chứ tôi không thể gieo ào lòng cô bé những hi vọng để rồi cô ấy phải chờ đợi được. Tôi luôn coi cô bé ấy như em gái của mình, à dĩ nhiên rồi, luôn mong Linh Chi có thể tìm được người yêu thương cô thật sự. Tôi nói đồng { chỉ để trấn an tinh thần cô bé lúc này, ì thực sự, tôi rất sợ nhìn thấy cô khóc.

- Em hiểu. Nhưng khi đã chờ đợi thì em sẵn sàng chấp nhận. Cảm ơn anh.

Linh Chi đứng dậy ra ề trong sự ngỡ ngàng của tôi. Tôi nhìn cô ấy qua cửa kính trong suốt của quán cafe. Ra khỏi quán, Linh Chi dừng lại, rút chiếc MP3 màu hồng nhạt ra, cắm earphone rồi gấn ào tai à bước đi.

Hình như, tôi nhìn thấy nụ cười trên môi cô ấy.

Vội àng đấy.

Nhưng trong trẻo à tinh khôi đến lạ kì.

Nụ cười nhẹ nhàng mang ánh nắng, len lõi chọt làm ấm trái tim tôi.

Tôi chọt giật mình. Trong một thoáng lơ là, hình ảnh Linh Chi đã ô tình chiếm lấy đầu óc tôi thay ì Thùy Mai. Tôi cảm thấy có lỗi ới Thùy Mai quá. Nhấp ội một ngụm cafe trước khi nhắn tin cho Thùy Mai, tôi thầm nói ới chính mình: “Linh Chi là một thiên thần.

Nhưng Thùy Mai mới là người mình yêu”.

Điện thoại reo bản Fore er quen thuộc. “Honey is calling”. Tôi mỉm cười. Chúng tôi đang hạnh phúc.

Tháng 6. Thành phố ào hè ới sắc đỏ rợp trời của hoa phượng, sắc tím đẹp đến ngỡ ngàng của bằng lăng. Đã tròn năm tháng rồi tôi hầu như không tiếp xúc ới bất kì ai ngoài giờ làm iệc. Thi thoảng thằng Dương có tới tận nhà, ào tận phòng kéo tôi ra ngoài hóng gió nhưng cũng chẳng ăn thua. Tôi ẫn như một thằng ngốc khép mình ới thế giới

Ai bảo con trai không yếu đuối?

Tôi xấu hổ nhận ra rằng tôi yếu đuối ô cùng, ít nhất là lúc này.

Chúng tôi đã chia tay.

Tôi à Thùy Mai.

Nực cười đúng không? 5 năm cho một mối tình dài đằng đẳng. Đâu phải chúng tôi không yêu nhau. Chúng tôi đã rất yêu nhau. Nhưng tôi ẫn không hiểu tại sao cô ấy lại nói lời chia tay, khi mà chúng tôi gần như xác định sẽ ở bên nhau mãi mãi.

Bạn thân cô ấy nói ới tôi có sự xuất hiện của người thứ ba. Khi tôi cần một lị do, cô ấy không trả lời rõ ràng, chỉ nói chung chung rằng chúng tôi không hợp nhau? Không hợp nhau ư? Không hợp nhau mà có thể yêu nhau đến tận 5 năm ư? Tôi đau. Nhưng tôi đồng {

buông tay. Bởi khi tình yêu đã hết, có muốn níu giữ cũng ô ích.

Kết thúc buồn của một mối tình, đã từng rất đẹp.

Một ngày tháng 6 nóng bức, 4h sáng, tôi nhận được một cuộc điện thoại. Mắt mở hé xem ai lại gọi ào giờ này. Tôi ngạc nhiên, giật mình ới tên hiển thị trên màn hình

Là Thiên thần.

Cô ấy gọi cho tôi ào giờ này làm gì?

Lâu lắm rồi Linh Chi ấy mới liên lạc ới tôi. Tôi tỉnh cả ngủ, lưỡng lự, nghĩ xem có nên nghe máy không. Cô ấy cần người tâm sự ư? Không, Linh Chi sẽ chẳng làm iệc ô bổ thế này ào giờ này đâu. Hay là nhà có iệc gì? Hoảng hốt, tôi bấm nhận cuộc gọi khi chuông đã reo gần hết.

- Alô?

- Anh!

- Ủ. Có chuyện gì không em?

- Anh đang ngủ à?

- Không, anh tỉnh rồi. Sao ậy em?

- 30' nữa anh có mặt trước cổng nhà em được không? Mình đi ngắm sen Hồ Tây, anh nhé.

Tôi im lặng hồi lâu. Bên kia, Linh Chi cũng không gặng hỏi thêm. Cô ấy cứ chờ máy như ậy, à chờ câu trả lời của tôi. Tôi ẫn không biết nên trả lời thế nào.

- Không được à anh?

- Sao bỗng dưng em lại có { tưởng này ậy?

- Cuối năm nay đi rồi, em muốn có những kỉ niệm thật { nghĩa gắn ới Hà Nội. Giúp em nhé!

Ừ nhỉ. Cũng sắp rồi còn gì. Những lần gặp thằng Dương, tôi nghe nó có nhắc đến iệc này, nhưng lúc đó hầu như tôi không quan tâm lắm. Tôi đúng là ông anh trai tồi, không hơn.

Em gái sắp đi du học, sắp chia tay mọi người để đến một nơi hoàn toàn xa lạ, ậy mà cũng chẳng thêm quan tâm. Tự nhiên, tôi thấy có lỗi ới Linh Chi quá.

- Được rồi. Em chờ anh một lát. Anh sang ngay. Bao giờ tới anh sẽ gọi, đừng ra ngoài đứng chờ, sẽ bị cảm đấy. Nghe lời anh, nhé!

- Vâng – Cô ấy ngoan ngoãn trả lời.

Chúng tôi hình như là những vị khách đầu tiên tới đây. Không khí buổi sáng tinh mơ thật trong lành, mát mẻ và tinh khôi. Hương sen đầu hè ngọt mát, dịu dịu, thanh khiết đến lạ lùng. Chúng tôi cứ đứng cạnh nhau, im lặng ngắm nhìn hồ sen sáng sớm. Màu xám của đầm lầy, màu xanh tươi của lá, màu hồng của hoa sen. Tất cả hòa quyện vào nhau, nhẹ nhàng và ngát hương. Chẳng hiểu sao, tôi thấy lòng thanh thản vô cùng. Lâu lắm rồi mới có cảm giác như vậy kể từ ngày chúng tôi chia tay.

- Em có làm phiền anh không? – Linh Chi hỏi, không nhìn vào tôi

- Không, anh còn phải cảm ơn em đấy chứ.

- Anh không sao chứ? Trông anh gầy quá đấy.

- Sao là sao? Anh vẫn bình thường mà – Tôi cười ha hả

- Anh cười giả bộ. Em biết mà.

Tôi im bặt. Không gì có thể qua nổi mắt thiên thần. Cô ấy rất giỏi phán đoán tình cảm người khác. Tôi đưa ánh mắt nhìn ra xa, trút một tiếng thở dài.

- Em nghe anh Dương nói rồi. Em rất tiếc. Anh buồn lắm phải không?

-

- Em đang nghĩ, liệu có phải là em độc miệng, là em trù ẻo chuyện tình cảm của anh chị không nữa. Em xin lỗi, em không cố ý đâu.

Tôi mỉm cười, trấn an Linh Chi:

- Không phải do em đâu. Bọn anh, đơn giản là đã hết tình cảm. À không, cô ấy đã hết tình cảm với anh.

- Anh có biết là sao không?

-

- Không chỉ là sự xuất hiện của người thứ ba đâu. Bởi vì, anh quá yêu chị ấy, anh đã giữ chị ấy quá chặt. Giữ tình yêu, cũng giống như bàn tay ta cầm nắm cát. Nắm quá chặt sẽ khiến

cát theo kẽ tay ta mà rơi xuống hết.

- Anh

- Anh không có thói quen làm mới mọi thứ, đúng không? Đã bao giờ anh đưa chị ấy đi ngắm sen ào sáng sớm như thế này, hay ngắm hoàng hôn mỗi chiều tà chưa?

Tôi sống sờ trong ài phút. Cô ấy nói đúng quá. Tôi yêu Thùy Mai, nhưng hình như ậy là chưa đủ. Rõ ràng là tôi đã mặc định Thùy Mai là bạn gái của mình. Tôi khô khan, trong khi cô ấy lãng mạn. Thùy Mai cần điều gì đó mới mẻ hơn cho tình yêu của chúng tôi, nhưng tôi lại không nhận ra điều đó. Giờ thì quá muộn rồi. Tôi chua chát:

- Anh ngốc lắm, đúng không? Để uột mất tình yêu một cách đáng tiếc như ậy.

- Chưa muộn đâu anh – Linh Chi quay sang tôi – Anh gặp chị ấy một lần đi, nói rằng anh sẽ thay đổi.

- Liệu cô ấy có chấp nhận lời xin lỗi của anh không?

- Nếu còn yêu anh, chị ấy sẽ nghĩ lại. Đừng bỏ cuộc khi còn cơ hội.

Tôi nhìn Linh Chi đầy cảm kích. Phải rồi, không thể để 5 năm bên nhau có một kết thúc buồn như ậy được. Tôi cần thay đổi. Thay đổi bản thân để thay đổi tình yêu của cô ấy.

Như ỡ lẽ được nhiều điều, tôi quay sang cười ới Linh Chi.

- Thấy chưa, anh phải cười thế này này. Trông cái mặt bí xị của anh lúc này mà nấu cả ruột. Hi. Minh ề thôi anh.

Chúng tôi bước đi trên lối nhỏ đầy những cỏ xanh mượt, giữa rừng hoa sen ngát hương đầy thanh khiết. Tôi bỗng thấy Linh Chi dừng lại.

- Hay anh chụp cho em một kiểu ảnh nhé.

- Sao em không bảo để anh đưa máy ảnh đi. Giờ chỉ có điện thoại thôi.

- Không sao ạ.

- Vậy chờ anh chút nhé.

Tôi chạy nhanh ra mua một bó sen, loại sen Bách Diệp to à đẹp, rồi đưa cho Linh Chi. Cô ấy mỉm cười nhận lấy rồi đứng cho tôi chụp. Hình ảnh của thiên thần buổi sáng sớm, giữa rừng sen thơm ngát, trong trẻo à tinh khôi cùng bó sen hồng lọt ngay ngắn giữa màn hình điện thoại của tôi.

Vẫn là nụ cười ấy.

Lần thứ hai, tôi thấy trái tim mình loạn nhịp ì thiên thần.

Không thể nào, tôi ấn còn yêu Thùy Mai cơ mà

Tôi xin chuyển công tác ào một chi nhánh của công ty tại Sài Gòn. Hà Nội đẹp, nhưng nó lưu giữ nhiều kỉ niệm của chúng tôi quá. Tôi cần một môi trường mới để quên đi chuyện cũ. Thùy Mai ba lần bảy lượt từ chối gặp tôi. Bạn học, bạn công tác, bạn dự án. Còn tôi thì cũng ngày càng không mặn mà ới chuyện níu kéo cô ấy nữa. Tôi thực sự chán chường à mất niềm tin ào tất cả. Linh Chi ấn suốt ngày hỏi han tình hình à ngay thơ đưa ra ô số lời khuyên cho tôi. Tôi chỉ im lặng lắng nghe. Làm sao cô ấy có thể hiểu được tâm trạng của tôi chứ, làm sao có thể hiểu được sự phức tạp của tình yêu chứ.

Tôi tới chào gia đình Linh Chi để ào Sài Gòn. Ba mẹ cô ấy chúc tôi lên đường bình an, còn không quên cho tôi một gói trà sen làm quà. Thăng Dương buông mấy câu ẻ giận dỗi, mắng tôi là đồ ngốc rồi lên nhà, không thêm ngoái lại. Linh Chi không nói gì nhưng rõ ràng tôi nhận thấy nét mặt cô ấy đang rất buồn. Cô ấy tiễn tôi ra cổng, lúc này mới chịu lên tiếng:

- Anh đừng đi không được sao?

Ánh mắt cô ấy rung rung nhìn tôi. Tôi bối rối thực sự. Chưa bao giờ tôi ở trong hoàn cảnh này. Yêu Thùy Mai 5 năm nhưng chuyện tình của chúng tôi lúc nào cũng lặng lẽ à bình yên một cách lạ kì, chưa cãi ã, chưa giận hờn. Nhiều lúc tôi nghĩ, phải chăng ì ậy mà chán

nhau? Tôi tới trước mặt Linh Chi, đặt tay lên ai cô ấy:

- Anh cứ tưởng em hiểu anh nhất cơ mà. Anh phải đi, cô bé ạ. Lúc nào mọi thứ bình thường trở lại, anh sẽ trở về thôi.

- Nhưng khi đó em đã không còn ở đây nữa.

Tôi lặng đi. Phải rồi, nếu ra đi, làm sao tôi gặp được Linh Chi. Nửa năm nữa là cô ấy đi rồi, trong khi tôi không biết bao giờ mới trở về. Nhưng tôi vẫn phải đi. Sau lần đi ngắm sen Hồ Tây sáng hôm ấy, tự nhiên tôi có cảm giác sợ phải đối mặt với Linh Chi. Tôi sợ rằng trái tim tôi sẽ lại đập sai nhịp với thiên thần. Tôi sợ cô ấy sẽ lại làm tôi rung động. Như thế, tôi cũng sẽ chẳng khác gì Thùy Mai, cũng sẽ trở thành kẻ phản bội. Ý nghĩ đó làm tôi cảm thấy phải rời xa Linh Chi, mặc cho tôi thực sự, thực sự không muốn điều đó.

Thiên thần

Cô ấy đang rơi nước mắt

Vì tôi

Trái tim tôi bỗng đau buốt

Phải chăng, tôi cũng thích Thiên thần?

Tôi thích ứng khá nhanh với môi trường mới. Bạn bè mới, đồng nghiệp mới, ai cũng hòa đồng và thân thiện. Họ giúp tôi rất nhiều trong việc làm quen với công việc, đường sá, nhà cửa. Nhưng có một điều lạ là trái với những gì tôi dự đoán, rằng tôi sẽ đau khổ một thời gian dài với hình bóng của Thùy Mai trong đầu, trong tim, thì giờ đây, trong tôi hình ảnh Thùy Mai ẩn xuất hiện, nhưng nhạt dần, nhạt dần. Thay vào đó là hình ảnh một cô gái, không, là một thiên thần, tay cầm bó hoa sen Bách Diệp to và đẹp, đang mỉm cười, xung quanh là một rừng hoa sen. Linh Chi ẩn xuất hiện đều đặn trong trí nhớ của tôi, và thỉnh thoảng là trong giấc mơ nữa. Bức ảnh chụp cô ấy ở Hồ Tây, tôi đã in ra và cho vào khung đặt trên bàn làm việc. Không thể phủ nhận là tôi nhớ Hà Nội ghé thăm, nhớ gia đình và

mấy thằng bạn thân không thể tả, à nhất là nhớ thiên thần đến điên cuồng. Quả thực, có một sự thật là chúng ta sẽ không biết mình có gì cho đến khi đánh mất nó, nhưng cũng có một sự thật khác là chúng ta không hề biết mình đang tìm kiếm cái gì cho đến khi có nó. Tôi không hiểu tại sao đến khi xa Linh Chi rồi, tôi mới cảm thấy tiếc nuối như vậy. Tôi xấu hổ, à cũng thấy mình thật tầm thường nữa. Tôi trách Thùy Mai, sao giờ chính tôi cũng không kiểm soát nổi bản thân mình thế này. Hay tại tình cảm đó đã nảy sinh từ lâu, nhưng tôi không hay biết mà cứ ngỡ như tình cảm anh em ngày nào. Thực sự lúc này, tôi rất muốn quay ề gặp lại Linh Chi, nhưng có gì đó ngăn tôi lại. Tôi sợ tình yêu mình dành cho cô ấy quá ội àng. Tôi sợ mọi người sẽ nghĩ cô ấy là kẻ thay thế. Sợ nhất là Linh Chi cũng sẽ nghĩ tôi chỉ là một kẻ tầm thường, nghĩ rằng tôi không thật lòng ì chia tay Thùy Mai chưa được một năm đã kịp yêu cô ấy. Những nỗi sợ hãi ô hình ấy cứ bủa vây lấy tôi. Và dường như, chúng đang đẩy Linh Chi ra xa tôi hơn thì phải.

Tháng 12. Khi Hà Nội đang là mùa đông ới những đợt gió mùa Đông Bắc rét đến tê người thì Sài Gòn ẫn còn nắng ấm. Nửa năm trời sống nơi đất khách quê người, tôi mới thấm thía cái không khí gia đình ấm cúng, tình bạn hữu chân thành à tình yêu ô điều kiện. Không một phút giây nào là tôi không nhớ đến Linh Chi, mặc dù hình như tôi đã buông xuôi cho số phận. Thiên thần chắc chắn sẽ gặp được người tốt hơn tôi, chắc chắn là như vậy.

Tôi nhận được mail của Linh Chi khi đang bù đầu ới đồng tài liệu cần hoàn thành gấp. Quá bất ngờ khi hộp thư đến hiển thị tên cô ấy. Phải mất một lúc tôi mới định thần lại được. Tay run run nhấp chuột ào mail

“Anh Duy.

Nửa năm rồi không gặp, em thực sự rất nhớ anh. Thời gian qua không có anh, em đã chín chắn hơn nhiều, đã người lớn hơn nhiều, đã trưởng thành hơn rất nhiều rồi. Em nghĩ

mình cần thay đổi, à em đã thay đổi, ì anh Anh đâu thể thích một con bé trẻ con như em, đúng không?

Nhưng khi đã thay đổi rồi, em mới chợt nhận ra, đâu còn có anh ở bên nữa. Quên một ai đó, khó ẬY sao anh? Anh không quên được chị Thùy Mai, cũng như em không thể quên anh. Mặc dù tình cảm em dành cho anh, có thể anh sẽ nghĩ nó bỗng bột, nhưng chỉ em mới biết, đó thực sự là tình cảm xuất phát từ trái tim em. Anh còn nhớ lời hứa của anh ới em một năm trước không? Anh hứa rằng nếu anh à chị ẤY chia tay, em ẫn còn cơ hội mà. Vậy mà anh còn chẳng thêm cho em cơ hội để được gần anh, để yêu anh

Ngày mai em rời Việt Nam rồi. Không biết đến bao giờ mới gặp anh được. Thành phố Manchester, nơi từ bé em ước ao một lần được đặt chân đến, em sắp thực hiện được ước mơ rồi. Nhưng nghĩ đến ịch không được nhìn thấy anh, em thấy trái tim em đau quá. Đêm qua, em mơ thấy mình được gặp anh. Nhưng cũng chỉ là mơ thôi, phải không anh?

P.S: Good bye, my first lo e. Cho em gọi anh như ẬY được không? Vì em thực sự, thực sự đã yêu anh ”

Tôi sưng sò. Tình yêu của Linh Chi dành cho tôi lớn quá. Có nằm mơ tôi cũng không thể ngờ được cô ẤY ẫn dành tình cảm cho tôi nhiều đến ẬY. Tại sao tôi lại ngu ngốc che giấu tình cảm của mình chứ? Tại sao lại xa Hà Nội, xa thiên thần của tôi chứ. Nửa năm qua tôi đã nhớ cô ẤY thế nào chứ? Nhớ đến mức phát điên lên được. Vậy mà tôi đã làm được gì.

Chỉ lặng lẽ theo dõi Linh Chi qua facebook, qua những status trên yahoo à hỏi thông tin qua anh trai cô ẤY. Chỉ có ẬY. Thật ngu ngốc. Giờ thì sao? Cô ẤY sắp rời xa tôi thật rồi.

Ngày mai thôi, Thiên thần sẽ đến một nơi rất xa, cách Việt Nam cả trăm ngàn cây số, biết bao giờ tôi mới lại nhìn thấy cô ẤY?

Quan trọng hơn, thiên thần, cô ẤY chưa biết rằng, tôi cũng yêu cô ẤY nhiều đến thế nào

Chuyến bay Sài Gòn – Hà Nội chỉ còn cách giờ cất cánh đúng 10 phút.

Tôi sẽ không đứng nhìn nữa. Dù là ngắn ngủi, nhưng tôi cũng sẽ ề ể kịp gặp Linh Chi. Tôi sẽ nói ới em những tình cảm của mình. Nhất định là như ậy.

“Sài Gòn nắng ấm lấm em à. Thế nhưng anh đang rời nơi đây ể ề ới Hà Nội, Hà Nội của chúng ta. Một Hà Nội đang trong mùa đông ới cái lạnh cắt da cắt thịt.

Anh đang rời nắng ể ề ới rét.

Anh rời ánh mặt trời ấm áp ể ề ới tiết trời hanh lạnh đến thấu xương.

Và anh

Ngược nắng ể yêu em.”

Bông cúc nhỏ

Những bông cúc hoạ mi trắng mỏng, luôn tiêu biểu cho sự thanh cao trong eo

Tôi lớn lên trong những lớp chọn, trường chuyên ưu tú nhất, không những ưu tú, tất cả ba mươi bạn học nữ trong lớp đều là những bạn xuất sắc ề học tập, múa giỏi, à đều đã ượt qua hơn 300 người khác trong cuộc thi tuyển ào trường.

Năm lớp sáu, tôi ẫn cùng 29 người bạn học lớn lên bên nhau, trong cuộc sống của tôi ngoài cha mẹ à cô giáo ra, tôi không có cơ hội tiếp xúc ới đứa con trai nào, trong tuổi thơ tôi, con trai là kẻ lạ.

Lên Trung học cơ sở (lớp 7-9), tôi bỏ lớp múa, ì thế tôi chuyển sang trường Trung học bình thường có cả nam lẫn nữ. Điều đó làm tôi giống như một đứa trẻ ở nhà quê lần đầu

tiên được lên thành phố Bao nhiêu điều lạ, bao nhiêu tò mò.

Lần đầu tiên nghe thấy chửi tục, là trên ti i.

Lần đầu tiên nhìn thấy có người chửi tục, là ở trường Trung học.

Tôi chỉ biết trợn mắt, đáng ể ô cùng kinh ngạc. Sau này bạn bè trong lớp gọi tôi là “Bông cúc nhỏ”, bởi chuyện gì tôi cũng ngơ ngác. Không hiểu bè phái, không hiểu luật ngầm trong học đường, không hiểu chuyện con trai con gái Tôi như một bông hoa mới nở, chưa biết trắng à đen, chỉ thấy thế giới này thật kz lạ.

Bông cúc nhỏ, biểu tượng của sự trong sáng, ngây thơ

Bông cúc nhỏ theo tôi, cho đến một ngày khi tôi sang học kz hai năm lớp 8.

Đường phố ừa qua cơn mưa, tối sẫm à ẩm ướt.

Chiều tối mùa đông, hơn bảy giờ, trời đã rất tối, nhất là sau cơn mưa, tất cả trở nên tối tăm, gian ác

Trong ngõ tối thiếu ánh đèn đường, năm sáu người ây quanh một người, một người như con thú bị dồn ào ngõ cụt, không giãỵ giụa, chỉ lẳng lẵng không nói.

Trên tay mỗi người cầm chắc cây gậy chơi bóng chầy, thằng cầm đầu nhỏ một bãi bã trầu.

“Mẹ! Mày ngon ghê, chơi ghê hả, chạy sang đây giành địa bàn hả?” Cốt trầu đỏ bẹt lên giầy con thú đang bị bủa ây, hấn nhúu mày lại.

“Mày còn khệnh? Tưởng lảm gái theo thì tinh tướng, sao hả? Chê trầu bản giầy mày hả?”

Nói xong, lại một bãi nữa, lần này chả e gì nhỏ thẳng ào mặt hấn.

Hấn lau chất dịch màu đỏ đi ới một sự chậm rãi tột cùng, mắt bùng lên sát khí, rồi ung tay đấm mạnh một quyền ào thằng nhỏ trầu, chỉ thấy tiếng rắc à tiếng kêu thảm, màu đỏ tứa từ miệng nó ra, có điều lần này không phải trầu, là máu.

“Đại ca!”

“Đại ca!” Lũ lau nhau đi theo thấy đại ca ngã ngửa, tới tấp ung gậy tới. “Đập chết nó đi!”

Gậy náo loạn trút xuống, đập lên người hắn. Nắm đấm của hắn rất cứng; nhưng không cứng bằng gậy bóng chày làm bằng gỗ, một quyền đấm lùi một người, nhưng chưa kịp tránh, bốn phía tới tấp giáng gậy lên đầu, lên ai, lên lưng.

Trận đòn này, hắn đã thua rồi.

Đi học thêm là iệc tôi ghét nhất đời, học thêm là nghĩa vụ của bất cứ ai đang là học sinh Trung học cơ sở.

Hôm nay, lại học thêm, từ lớp trở về, tôi bỗng gặp phải một iệc chưa từng xảy ra.

Ấu đả!

Trời! Đây là thứ chỉ nghe bạn trong lớp kể lại, tôi chưa từng được tận mắt thấy. Tôi nhón gót nhìn ào trong ngõ, ngoài những tiếng chan chát huznh huỵch, tôi chỉ nghe tiếng chửi thô tục ghê rợn.

Rất nhanh, tôi nhận ra một người bị đánh, bọn còn lại là đánh người.

Sự bất bình dâng lên nhanh chóng, tôi lôi ngay cây còi học giờ điều hành ra, cũng chẳng biết lấy dũng khí từ đâu, tôi hét to “Cảnh sát tới” rồi dùng hết sức bình sinh thổi cây còi sắt.

Có lẽ hiệu quả quá bất ngờ, đám đông tán loạn, tôi chỉ nghe tiếng chửi bất mãn à tiếng đập nước bỏ chạy rầm rập, một lát sau, trong ngõ tối im ắng, tôi lại thò đầu vào xem.

Không còn ai cả.

Rón rén bước vào, ngoài những ết máu trên đường, tôi chẳng thấy gì nữa. Có lẽ đã chạy hết rồi, khi tôi định bỏ ra, một tiếng rên rỉ làm tôi chú ý, đi theo tiếng động, tôi hít mạnh một hơi, tôi đã nhìn thấy có người Một người dường như mặt mũi nhăm nhở.

Suốt đời này, tôi không bao giờ quên được tiếng rên ấy.

Giá như lúc đó tôi không đi tới, hoặc giá như anh ta không rên lên

Giá như, bao nhiêu những giá như Nhưng đã không thay đổi được đời tôi.

Tôi đi về phía anh ta, có thể nói, tôi đã cứu anh ta.

Còn anh ta?

Anh ta đã tự tay hái đi bông cúc hoa mi trắng mỏng manh trong tôi

Ngoài lớp học tụ tập mấy người, Xuyên, Ôn à một ài đùa tạp nham lắm chuyện của lớp đứng xì xào.

“Bọn nó làm gì đấy?” Tôi ừa làm bài ừa hỏi Tuyên.

“Đại ca Thành lớp trên ra iện rồi, bảo sẽ đến lớp mình tạ ơn”. Tuyên hiểu kz ngó ra cửa sổ.

“Đại ca Thành là ai?”

“Thủ lĩnh cầm đầu bọn Trung học, đại ca đấy!”

Tôi không để ý, tiết sau khi môn Quốc ăn, tôi đang ôn bài. Cả nửa lớp đồn hết ra hành lang. Tôi cúi gằm xuống cuốn sách tham khảo.

Tiếng ồn ào ngoài cửa trở nên yên tĩnh, tôi ngạc nhiên ngó ra.

Chỉ thấy một người mặc đồng phục đứng ở ngoài cửa lớp. Tôi không biết anh ta là ai, chỉ thấy mặt mũi có chỗ tím bầm, tay bó thạch cao.

Cái xó xinh trường cấp 2 này mà cũng có đại ca ư? Tôi thấy hơi khó chịu

Cho đến lúc anh ta đi tới bàn tôi, tôi mới ngạc nhiên kêu lên: “Là anh à!”

Anh ta là người tôi cứu ba tháng trước! Là người bị đánh tới mức mắt mũi dùm lại một chỗ!

Làm sao làm sao mà hôm nay trông lại có ẻ đẹp trai?!

“Bông cúc! Tôi nợ em một cái mạng.” Nói xong, anh ta nắm lấy sợi dây chuyền trên cổ, dùng cánh tay tàn phế đeo lên cổ tôi ới ẻ ngạo nghễ.

Tôi chưa kịp phản ứng, còn chưa kịp nói gì, giám thị bên khu Trung học đã nộ khí xung thiên chạy ào lớp: “L{ Hoa Thành! Tôi cảnh cáo cậu, cậu mà còn sang khu trường Cấp 2 một lần nữa, tôi sẽ báo cho cậu học đúp thêm lần nữa!”

“Thầy giám thị, tôi đang báo ân, không phải là thầy luôn bắt học trò có ơn phải báo đáp sao?” Anh ta cười khinh miệt, nhìn tôi một cái, rồi như một hoàng đế được đám hầu cận hộ tống đi ra khỏi lớp.

Chờ anh ta đi khuất sau hành lang, cả lớp như điên cuồng ây lấy tôi, “Bông cúc nhỏ, mày cứ đại ca à?”

“Bông cúc, sao mày lại quen được đại ca?”

“Bông cúc, không ngờ nhé, kinh phết!”

Người này gọi bông cúc, người kia gọi bông cúc. Tôi bị hỏi tới mức hoa mắt chóng mặt, ngoài sợi dây chuyền bạc treo trên cổ tôi ra, ánh nhìn của tôi không chạm ào đâu, ào bất cứ thứ gì khác.

Tôi thích gì, anh ta sẽ làm điều đó, tôi ghét gì, anh ta sẽ cố tránh – trừ một thứ.

Anh ta không bao giờ chịu gọi tên tôi, chỉ kêu Bông cúc nhỏ, bông cúc nhỏ.

Trừ điều đó ra, anh ta không để tôi chê điểm gì.

“Bông – Cúc – Nhỏ” Nghe thấy tiếng gọi đáng ghét bá láp đó, tôi cũng biết thằng đang tới là trợ thủ thân tín nhất của L{ Hoa Thành – Âu Cảnh Dịch.

Chỉ có hấn mới không bao giờ một tiếng Chị Hai hai tiếng Chị Hai, nhưng lại nhần ào từng chữ Bông – Cúc – Nhỏ khiến người ta nổi da gà. Âu Cảnh Dịch nhuộm tóc àng óng, bất chấp thầy giám thị suốt ngày định cắt tọc cái đầu hấn đi, suốt ngày hấn cười hi hí, không chịu hiểu ra rằng chỉ một lỗi nhỏ nhặt nữa thôi là hấn sẽ bị tổng cổ khỏi trường.

“Anh Âu, anh làm ơn đừng gọi tôi như thế!” Tôi bỏ chổi xuống, lạnh lùng nhìn hấn.

“Bông-Cúc-Nhỏ oiiiiiiiiiiiiiiii~ Có người nhần em nàyyyyyyyyyyyyyyy~”

“Anh Âu, có gì nói đi, nói xong thì rút!”

“Ái chà~ Người ta nhần hộ đại ca nhớ~Đại ca Thành bảo em tan học chờ ở cổng phụ phía Bắc của trường.”

Tôi có thể cảm giác tất cả những đôi tai trong lớp đang dựng lên, “Nghe thấy rồi, Cút!”

Trợn mắt lên cho hấn đôi lòng trắng con ngươi, tôi quay ề lớp.

Còn có thể nghe thấy hấn ti tỉ “Đại ca bao nhiêu gái không thềm, lại cứ thích cái con suy dinh dưỡng người bé như quả ớt này!”

Tan học, tôi ra cổng phía bắc, L{ Hoa Thành nhảy từ tường rào xuống, cười hì hì uớt tóc tôi, kéo tôi ào ngực. “Cái gì ậy?”

“Đi ăn cơm ới anh!” Anh ta ui ẻ giỡn, tóm đuôi tóc ngắn của tôi.

“Mẹ em mắng!” Tôi lắc đầu, từ chối như mọi ngày.

“Hôm nay sinh nhật anh!”

“Bố em mắng!” Anh ta năm nay sang tuổi mười mấy nhỉ? Đây là câu hỏi đầu tiên của tôi.

“Anh đi xin phép bố mẹ em” Nói xong, anh ta kéo tôi lên xe thật.

“Anh điên à!” Tôi kéo áo lại, không chịu. Thậm chí tôi biết, bố mẹ mà nhìn thấy L{ Hoa Thành, trong nhà tôi sẽ nổ ra một cuộc cách mạng.

“Thế đi ăn cơm ới anh”, có lúc, anh ta bướng như một con bò.

“Thôi để em ề hỏi bố mẹ”, nói xong tôi lên xe, anh ta khoái chí nổ máy, chạy ra đường.

Tôi đã nói dối, mười bốn năm nay, lần đầu tiên tôi nói dối.

Tôi bảo bố mẹ là tôi muốn đi dạo phố ới bạn.

Với ai?

Với bạn gái trong lớp.

Về sớm nhé!

Vâng.

Tôi không hiểu ì sao tôi đã lừa dối, tôi không hề thấy đi chơi ới L{ Hoa Thành là tội lỗi lớn, nhưng trong tiềm { thức, tôi không dám nói thật ra. Thay đồng phục, tôi mặc bộ đồ bình thường, ra khỏi nhà.

L{ Hoa Thành đợi ở đầu đường, anh ta rất ít khi lảng ảng gần nhà tôi.

Hỏi anh ta ỉ sao, anh ta chỉ nói mình không phải người ở đây, sợ làm rầy rà cho tôi.

Lên xe anh ta, tôi nghe thấy tiếng một đàn xe máy đuổi theo sau lưng, ngoái đầu lại, hơn chục chiếc xe máy của bọn Âu Cảnh Dịch chạy theo sau đôi tôi.

Họ đi sau xe L{ Hoa Thành rất xa, đồ đèn đỏ cũng cách hai con phố.

Sau này, tôi mới biết, thì ra tôi à họ là hai thế giới khác biệt hoàn toàn

Tôi chưa từng đi nói Thọ Sơn, giờ được ngắm phong cảnh thành phố Cao Hùng, quả thực rất đẹp.

Tôi có thể thấy rất nhiều đèn, rất nhiều toà nhà cao.

Gió rất to, mấy lần tôi tưởng tôi bị gió thổi ngã, nhưng tôi cảm thấy rất ui sướng, bởi đây là lần đầu tiên tôi được đi chơi cùng bạn bè.

L{ Hoa Thành không nói gì đi đến bên tôi, cởi áo ra khoác lên ai tôi “Muốn ề chưa?”

Trong hơi thở anh ta có hơi rượu, Âu Cảnh Dịch đã mang đến một đồng bia, tôi nghĩ L{ Hoa Thành đã uống không ít.

Tôi lắc đầu “Thêm tí nữa thôi, ngắm thêm một tí!”

Anh ta cười, trong mắt rất dịu dàng “Được, chờ thêm tí.” Tôi ấn thấy những lúc ôm tôi, anh ta không giống một đại ca. Chỉ ít cảm giác khác hẳn ới người thân ôm tôi. Khác ở đâu thì tôi không biết.

“Ô~ Chị Hai, sinh nhật đại ca, không tặng đại ca gì à?” Tiểu Hồ ung chai rượu từ xa lớn tiếng hỏi.

“Hiển cái hôn, hiển cái hôn!” Rồi thằng Lâm khệnh bắt đầu gào theo.

“Hiển thân, hiển thân!” Âu Cảnh Dịch khốn nạn bắt đầu khích thêm.

“Bọn này lảm chuyện quá!” Tôi dựa đầu lên ngực L{ Hoa Thành nói buồn buồn.

“Nào!” Anh ta kéo tay tôi, nhảy qua lan can, trượt xuống sườn núi nhỏ, đến đứng trên

một chỗ đất phẳng.

“Bông cúc nhỏ, ngồi xuống đây” Anh ta ngồi phệt xuống, đập đập chỗ bên cạnh.

“Gọi tên em” Tôi dẫu môi, nhưng cũng ngồi xuống theo.

“Bông cúc nhỏ”. Anh ta nói trêu chọc, gọi lần nữa.

“Gọi tên em! Tại sao toàn không chịu gọi tên em?”

“Anh muốn gọi em là Bông cúc nhỏ, ỉnh ỉnh trong trắng đáng yêu ” Thành nói khẽ, không biết nói ới tôi hay nói ới mình.

“Đành chịu ậy!” Nói đi nói lại ần lị do đó

“Giận à?” Thành quay người sang, xích lại gần hơn.

“Đâu có!” Không giận mới lạ.

“Hôm nay sinh nhật anh, cấm em không được giận dỗi” Tay uốt lên má tôi, cười à nói một cách ngang tàng. “Và em còn chưa tặng anh quà sinh nhật.”

“Em có thể cài lên người một cái nơ bướm, tặng em cho anh”. Câu nói này tôi chỉ đùa thôi. Không có { gì khác, thật sự không có { gì! Nhưng tôi thấy L{ Hoa Thành có lẽ không nghĩ thế.

Ngẫm nghĩ, sinh nhật anh ta không có quà gì cũng ngại. Tôi lúc đó không có bất cứ một thứ gì có thể tặng, nghĩ ngợi rất lâu tôi mới nói “Nhắm mắt lại”

Thành nhắm mắt. Tôi nghiêng người, khẽ đặt một cái hôn lên má. Như hôn ba tôi thôi, nhẹ à nũng nịu, Thành đối ới tôi tốt không kém gì ba.

Thành bỗng mở mắt ra, quài tay ôm ghì lấy tôi ào lòng, tôi không kịp phản ứng đã thấy anh ta cúi xuống áp ào môi tôi.

Tôi không nghĩ ra được cái gì, toàn thân như bị điện giật, ngạt không thở được. Thành buông tôi ra, đặt ngón tay lên môi tôi, nói khẽ “Bông cúc nhỏ, em là của anh, hiểu không?”

“Không hiểu.” Chưa nói thêm đã bị chặn lên môi một nụ hôn khác. Lại gần như nghẹn thở.

Tôi cuối cùng đã biết, L{ Hoa Thành khác hẳn ba tôi, anh họ tôi. Bởi họ không hôn tôi thế này.

Áp lực kz thi cuối cấp rất lớn, tôi lại không còn lòng dạ nào học bài.

Âu Cảnh Dịch suốt ngày ồ lấy bài kiểm tra của tôi rồi ui sượng cười hô hố, cho đến khi L{ Hoa Thành xuất hiện, hẳn mới dứt cơn cười.

Tôi thấy bài ởi của tôi thảm hại dần. Từ người thứ 3 trong lớp tụt xuống thứ 10, kz kiểm tra tháng này tụt xuống 15.

Tôi không sợ, dù sao đứng thứ mấy thì cuối cùng cũng chỉ cần thi đỗ Trung học phổ thông là được

Thầy giáo lại là người lo lắng nhất, suốt ngày kêu sẽ đến nhà tôi thăm hỏi phụ huynh.

Làm một người phải lo âu thay tôi, lại chính là L{ Hoa Thành, kẻ mà ớc đã chẳng mang nỗi mình ớc. Buồn cười chưa.

“Tại sao lại bị điểm kém thế này!” Anh ta nắm bài kiểm tra của tôi tra hỏi bức bối.

“Nếu không thì anh dạy em đi!”

“Em biết là anh không biết gì!” Anh ta trả lại bài kiểm tra cho tôi.

“Thế thì đừng mắng em, ba mẹ em chửi đã đủ rồi!”

“Anh không phải ba em!”

“Em biết”. Anh ta lại thế rồi, giữa thanh thiên bạch nhật hôn tôi. Cho đến lúc thầy giám thị tức giận dùng dùng chạy thẳng từ tầng ba xuống thét: “L{. Hoa. Thành. Cút cho tôi ề trường bên kia!”

Thành gơ ngón tay giữa lên chế nhạo thầy giám thị. “Anh ề trường đây, học tốt nhé!”

Tay nắm túi sách chuẩn bị ề lớp.

“Thế còn anh” Tôi nhướn mày, hỏi lại.

“Anh không học nữa, hết học kz này anh nghỉ học luôn.”

Không học, ì sao, anh ta không học hết cấp ba, bố mẹ anh ta nghĩ sao? Không học hết cấp ba thì làm sao ào được đại học? Làm sao đi xin iệc được?

Bỗng nhiên tôi thấy L{ Hoa Thành cách tôi ngày càng xa hơn một chút.

Lúc tan học, ba chiếc xe máy chạy ào sân trường, nghe thấy những tiếng làm tôi sợ hãi”

“Gọi con nào là Hoa cúc nhỏ ra đây cho tao!” Học trò trường nữ trung học Tam Tín, tóc ngắn uốn, mặt trang điểm đậm.

Ngồi từ trong phòng học cũng có thể nghe thấy tiếng hét, tôi đứng dậy định ra ngoài xem có iệc gì, Tiểu Hoa ngồi cạnh tôi dúi tôi xuống, lắc đầu, Hoa là một tiểu đệ dưới tay L{ Hoa Thành, bình thường đối xử ới tôi khá tốt.

“Chị Hai, đừng ra đấy!” Hoa cản, tay thực ào cặp sách tìm hung khí, đưa mắt sang thẳng Béo ra ám hiệu.

“Vì sao?” Đây là trường tôi, chẳng lẽ ai dám ăn thịt tôi? Mà tôi đâu có làm gì đắc tội ới cô ta.

“Chờ đại ca đến.”

“Không!” Tôi hất tay nó ra, bước ra ngoài.

“Mày à?” Ba đưa con gái ây lấy tôi, mặt hung hãn.

“Đồ mất dạy!” chưa nói hết, đã tới tấp cho tôi cái tát mạnh như trời giáng.

Tôi đau quá nhắm nghiền mắt, không hiểu ì sao bị đánh. Tôi chưa gặp cô ta. Cô gái đánh tôi hét lên: “Đồ dê tiện, bà mày Thẩm Nhã Dung đây mà mày dám cướp bồ hả?” Nói xong một tay túm mái tóc ngắn của tôi, dúi mạnh, tôi đập đầu xuống đất.

Thẩm Nhã Dung? Tôi chưa hề nghe cái tên này. Tôi cũng không hiểu tôi cướp bồ nó bao giờ.

Tôi lăn sang bên rồi bò dậy, tôi không thích bị người khác đánh. “Mày làm gì đấy?”

“Làm gì? Rạch cái mặt mày ra!” Tay nó ồ tôi, nắm móng tay dài sắc nhọn cào lên mặt tôi, tôi ội né, nhưng không kịp. Má trái đau rát, máu chảy xuống đất.

Tôi nhìn máu, giận dữ đầm trắ, cô ta kêu lên thê thảm, rồi ngã xuống. Tôi nhìn ết thương to bằng đồng xu trên mặt cô ta, ngạc nhiên không hiểu ì sao.

Nhìn kỹ, thì ra chiếc nhẫn của L{ Hoa Thành tặng tôi cũng đã dính máu.

Trời ơi! Sao lại thế này?

Chớp mắt, một đứ con gái ực Thẩm Nhắ Dung dậy, ba đứ còn lại giữ chặt tay tôi, lại cho tôi một cái tát nữa.

Cái tát này có ẻ quá nặng, tôi xây xắ à lại lảo đảo ngã.

Nghe có người gọi “Bông cúc nhỏ!” tôi ngoái nhìn L{ Hoa Thành đang sắ bước chạy tới, phía sau là Âu Cảnh Dịch, Vương Trung Khắ à một lữ thân cận ới Thành, mặt anh lạnh lùng như làn nước lạnh cứng.

L{ Hoa Thành đỡ tôi dậy, sờ lên mặt tôi hỏi: “Em có sao không?”

Những người khác ầy lấy lữ con gái.

“Không sao, anh xem Thẩm Nhắ Dung, cô ta nặng lắ, em lỡ tay!”

Tôi thật sự không cố tình đánh cô ta bị thương, đó là do cô ta đánh tôi trước.

“Sao em ngốc thế!” Anh ta ôm tôi, hôn lên nước mắt à máu trên mặt tôi, ngoái lại bảo Âu Cảnh Dịch:

“Tay, tao cần bàn tay của nó!”

Tôi không thật hiểu, nhưng tôi có thể lờ mờ đoán ra { Thành.

“Lấy tay cô ta làm gì?” Tôi ội ã giữ Thành.

“Chuyện của anh!” Anh ta cởi áo lau máu trên mặt cho tôi.

“Đừng, anh Thành, em không muốn anh hại cô ta, cho cô ta đi đi, em xin anh!”

Có lẽ lời tôi nói làm bọn Âu Cảnh Dương lưỡng lự, nhìn tôi ra ẻ không hiểu. L{ Hoa Thành

nhìn tôi rồi quay sang bảo:

“Thẩm Nhã Dung, mày nghe đây này, bông cúc nhỏ là của tao, hại cô ấy nữa, lần sau tao giết mày!”

“Nghe rõ chưa hả? Cút!”

Âu Cảnh Dương miễn cưỡng mở lối cho Thẩm Nhã Dung à lũ con gái xiêu ẹo đi ra.

Nhìn gương mặt L{ Hoa Thành lạnh lùng, tôi phát hiện, anh ta đã trở thành một L{ Hoa Thành không giống như tôi từng quen

“Con gái, lại đây!” Tôi ừa ào đến cửa, ba tôi ngồi trên sô pha gọi.

“Sao ạ!” Tôi cúi đầu, che đi phía mặt sưng ù, trong lòng thầm nghĩ, thôi hỏng rồi.

“Nhà trường gọi điện đến báo, con đánh nhau!”

“Làm gì có ạ!”

“Dạo này con chơi ới thằng mất dạy nào đấy hả?”

“Anh ấy không phải mất dạy!” Tôi bực bội ới cách ba tôi nói, nên lớn tiếng cãi.

“Tao bảo mày, đừng có tưởng lớp 9 rồi thì tao không quản l{ mày.

Từ ngày hôm nay trở đi, cấm ra khỏi nhà, đi học tao chở mày đi. Còn thằng khốn kia cút ra xa ngay, tao cấm không cho gặp mặt, nghe rõ chưa hả?” Ba tôi đứng hằn dẫy, mặt nghiêm khắc.

“Ba không có quyền cấm con!” Tôi kêu to.

“Mày mày đồ mất dạy!” Bốp một phát, ba tôi cho tôi một cái tát.

Tôi sưng sờ, hôm nay tôi bị đánh chưa đủ sao? Ngay cả ba tôi cũng tát tôi? Tôi rơi nước mắt. Tôi hét lên ới cả mẹ ừa đi từ bếp ra: “Con ghét ba mẹ! Ghét ghét ghét ghét!”

Nói xong, tôi chạy lên gác, khoá chặt cửa phòng lại khóc thất thanh.

L{ Hoa Thành, L{ Hoa Thành, em nhớ anh quá! Anh đang ở đâu? L{ Hoa Thành!

Đêm đó, tôi cuối cùng đã biết L{ Hoa Thành là ai.

Anh ta là người con trai tôi yêu, là người tôi không nên yêu, nhưng tôi đã yêu.

Tôi bị cấm cửa, ngoài lúc đi học, tôi không được ra khỏi nhà.

L{ Hoa Thành hình như cũng biết iệc ở nhà tôi, anh ta không đi tìm tôi, chỉ sai Âu Cảnh

Dịch lượn qua khối cấp 2 xem tôi.

Tôi cũng không thể đi tìm anh, bởi ba mẹ tôi yêu cầu giáo iên không cho tôi đi ra khỏi lớp.

Cứ như thế ba tuần lễ, tôi chỉ cảm thấy như mỗi tế bào trên người tôi đang chết đi, linh hồn cũng bị câu rút đi. Còn lại chỉ là một cái xác của tôi Tôi khóc, tôi gào, tôi đập phá đồ đạc trong phòng, tôi hất đổ, nhưng bố mẹ tôi không hề lay chuyển, chỉ càng giữ chặt tôi hơn, càng không rời tôi nửa bước.

Sau đó, tôi dứt khoát khoá chặt tôi trong phòng, không đi học, cũng không ra khỏi phòng.

Suốt ngày tôi chỉ giấu mình trong căn phòng u tối khóc than.

Nước mắt cạn đi rồi, chỉ còn lại nức nở, tôi phát hiện, tôi sắp sửa chết đi rồi. Tôi sắp bị nhớ nhung dày ò cho tới chết rồi.

Và như thế, tỉnh dậy khóc, khóc thôi chìm ào giấc ngủ. Không biết đã qua bao lâu bao lâu.

Tối hôm đó, tôi ngồi dậy, đi đến trước bàn nhìn tờ lịch, tôi mỉm cười.

Một tháng rồi lần đầu tiên tôi cười, bởi tôi phát hiện ra hôm nay là sinh nhật tôi, tôi tròn mười lăm tuổi.

Một khao khát muốn gặp L{ Hoa Thành dâng lên đầy trong tôi, tôi cảm giác sắp không thể tự kiềm chế nổi bản thân, tôi thu xếp lại bản thân.

Một giờ sáng lên ra khỏi cửa tôi thật ngạc, cả một tháng nay tôi chỉ biết khóc, không biết trốn.

Gọi một taxi, tôi đi đến một tiệm xăm mình mà L{ Hoa Thành từng dẫn tôi qua.

Rời khỏi tiệm xăm mình đã hơn 2 giờ sáng, tôi đi thất thểu, muốn gặp anh, nhưng không biết anh ở đâu.

Tôi không biết nhà anh ở đâu, tôi phát hiện ra tôi chẳng biết cái gì cả.

Hai chiếc mô tô ào ào phóng qua tôi rồi dừng lại, “Em gái, đi chơi không em?”

“Đêm nay đua ở đâu?” Tôi hỏi, nhìn họ.

Họ bắn khoả, rồi cười khà ồ “Đường Trung Chính, ừ bắt đầu, đi không em? Để anh chở em”

“Được!” Tôi dứt khoát leo lên một chiếc xe, tôi biết, L{ Hoa Thành nhất định đang ở đó.

Người chở tôi tay lái rất lẹ, ừ lượn ừ hỏi “Em đi tìm ai? Nếu không có bạn thôi cứ để anh chở nhé!”

Tôi biết lũ đua xe thích có một cô gái ôm eo phía sau để làm màu.

“Đêm nay đông lắm à?”

“Đội xe Hoả Long à Thanh Hồ đua đêm nay, phải một hai trăm xe! Em tìm người đội nào?”

Tôi không biết L{ Hoa Thành đội nào, tôi chưa nghe anh ta kể, chỉ biết lác đác.

Một lát sau đã đến đường Trung Chính, Luân nhìn đồng hồ “Có lẽ chỉ năm phút nữa đội xe đến! Em đứng sát lề đường một tí, đừng để xe nó chệch chết!” Anh ta châm điếu thuốc.

“Sắc mặt em sao mà ghê thế, sắp chết rồi à?”

Tôi không để { lời anh ta nói, tôi chỉ nhìn ề phía trước, chốc lát một đoàn đèn pha mô tô loang loáng lao tới từ phía xa. Sau đó là những tiếng máy xe, chớp mắt, mấy chục chiếc mô tô ọt qua.

Nhiều xe quá, tôi làm sao tìm được Thành? Cấn chặt răng, tôi chạy ra giữa đường, muốn xem thật rõ từng chiếc xe.

Luân gào lên kêu tôi trở lại, nhưng đã ko kịp rồi.

Tôi nghe thấy tiếng chửi rửa, tiếng phanh xe, tiếng xe đâm sầm ào nhau bên tai.

Tôi mở to mắt muốn tìm Thành ở đâu, nhưng tôi lại không thấy gì, ngoài ánh đèn xe tôi

chả thấy gì.

Đột ngột một chiếc xe phanh gấp ngay trước mặt tôi, thân xe nghiêng xuống, như thể cày một đường thẳng tắp ào thẳng tôi, nhưng đến trước mặt tôi một mét thì dừng sững lại. Người lái bị ăng ra lộn hai òng rồi đứng dậy, út mủ bảo hiểm, giận dùm dùm chạy ra chỗ tôi.

“Đm, mày muốn chết à con rồ? Tổ sư mày đứng chỗ này à Bông cúc nhỏ?”

Tôi nhắm chặt mắt định chịu đựng cú đâm nộ khí xung thiên của hắn, tự nhiên nghe gọi tên mình, tôi mở mắt ra, hoá ra là Âu Cảnh Dịch, hắn bị ngã mặt mũi bầm dập, tay đầy máu, tôi thất kinh kêu lên:

“Em xin lỗi, xin lỗi ” Chân mềm nhũn, tôi ngồi khụy xuống.

Âu Cảnh Dịch ội ã chạy tới đỡ tôi, ừa chạy ừa kêu to “Call anh Thành ngay, bảo đại ca quay lại đây, mau lên mau lên, bảo là chị Hai đang ở đây!”

Vừa nghe tiếng kêu, những xe đang lẫn lộn dọc đường bỗng dừng cả lại (ôi cái cảnh này sao quen thuộc ới tớ quá nhớ đội xe tớ – cũng là đội xe mang tên “cầu Trung Chính” nhưng là ở huyện Đài Bắc, ko phải Cao Hùng)

Những xe phía sau chạy tới cũng dừng lại. Một thoáng chốc, đường Trung Chính thành bãi đậu xe, hơn trăm xe đậu hẳn hoặc chạy òng tròn.

“Họ họ sao lại dừng hết cả lại?”

Âu Cảnh Dịch đỡ tôi ngồi lên mặt đường nhựa “Vớ ỉn, nửa đội xe là của đại ca, bọn kia không đỗ lại xem chị Hai thì định làm gì?”

“Anh ấy ở ở đâu?” Tôi hoa mắt choáng áng hỏi, bao nhiêu nước mắt mấy ngày trời, đã khiến tôi suy kiệt thể lực hoàn toàn.

“Đại ca không biết đã chạy đến quãng nào rồi trời! Bông cúc nhỏ, đừng có đại thế này. Cô chết rồi thì đại ca chém chết chúng tôi cho chôn cùng!”

Anh ta nói gấp gáp, tôi nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy quá mệt mỏi, nghĩ đến Thành sắp đến, tôi lại cố mở mắt ra.

Đường phố đêm xuất hiện tiếng xe ầm ầm, rồi một lũ người xông xáo bảo “Đại ca Thành tới!”

Lý Hoa Thành đã đến.

Tôi thấy chiếc xe lao đến như thể mất lái, khi xe chưa kịp dừng lại, người trên xe đã nhảy bổ xuống, một tay gỡ mũ bảo hiểm, dưới mũ là Lý Hoa Thành, chỉ thấy gương mặt anh tái xanh, chạy tới tôi.

Sao mặt anh trắng thế, hay là bị ốm? Tôi đẩy tay Âu Cảnh Dịch ra, đi ội tới ới anh, anh kêu lên “Bông cúc nhỏ!”

Tôi dồn hết sức lực lao tới, ôm chặt anh. Anh cuống cuống lo âu hỏi: “Em ra đây làm gì?”

Tôi cố nở nụ cười “Em em rất nhớ anh!” Đã mấy tháng trời cạn kiệt sức lực, nói nốt câu đó, tôi mềm nhũn cả người, mắt tối sầm, rơi ào trong lòng Thành.

Tôi cuối cùng đã quay ề ới lòng tay ôm của Thành.

Hôm đó, tôi ngủ thiếp đi trong lòng tay của Thành.

Khi tỉnh dậy, căn phòng toàn màu đen, tôi lơ mơ nhìn thấy Thành ngồi bên cửa sổ, nhìn ra ngoài trời hút thuốc.

Tôi lật chăn ra, anh ngoái đầu lại ứt điếu thuốc trên tay, đi tới ôm tôi đặt lên đùi anh.

“Đỡ chưa em?”

Tôi gật đầu, chúi người ào ngực anh, nghe thấy con tim anh đập thành thịch, chỉ có nhịp tim anh đập mới khiến tôi yên tâm, cho tôi biết, tôi còn sống

“Em gầy đi!” Anh ngửa cằm tôi lên, nhìn tôi nói điềm đạm.

“Chỉ ỉ anh!” một câu nói, đã gộp tất cả tình yêu của tôi, Thành ôm chặt tôi, mím môi không nói. Rất lâu sau anh mới than “Em trốn ra thế này ba mẹ em lo lắng chết!”

“Không bao giờ, họ đâu quan tâm em sống hay em chết!”

“Đừng tuz tiện thế, ngủ đi, mai anh dẫn em ề nhà!” Nói xong Thành đặt tôi xuống, định đắp chăn cho tôi.

“Đừng, em sẽ không bao giờ ề nhà nữa!” Tôi túm lấy áo anh, kêu to. “Em ghét ba mẹ em, em ghét họ!”

“Ngốc, nếu em giống anh, ba mẹ chết hết, thì sẽ chẳng thấy ba mẹ là đáng ghét nữa!” Tôi không hề biết Thành là một đứa trẻ mồ côi.

Trong bóng tối, tôi dường như phảng phất thấy tiếng thở dài, anh lẩm bầm”

“Ba mẹ chỉ mong em tốt, anh không phải người đàn hoàng, theo anh sẽ khổ lắm”.

“Trong tim em, anh tốt đẹp nhất”. Tôi ôm chặt Thành, tự hôn lên môi Thành, một cái hôn ụng ề.

Hai tay Thành co chặt, cúi đầu nồng nhiệt đáp trả, trong bóng tối không một tiếng động, chỉ có tiếng tim đập của hai chúng tôi, tiếng than dài.

Rất lâu, anh mới miễn cưỡng rời tôi ra “Ngủ đi!” Nói xong, anh đứng dậy đi ra.

“Vì sao anh không cần em?” Tôi kéo anh lại, bắt đầu ô có rơi lệ.

“Không phải không cần, mà là không thể”. Thành quay đầu đi, cổ { mặc kệ nước mắt tôi, nhìn ra ngoài cửa sổ nói buồn phiền. Tôi mím môi, không nói một lời, anh cũng không nói gì lẳng lẳng ra khỏi phòng.

Nhìn theo lưng anh, đột nhiên cảm thấy, tôi không thể để anh đi, anh là người đàn ông của tôi, của tôi!

Tôi đưa tay cởi từng hạt nút ao trước ngực, cởi chiếc áo, gọi anh: “L{ Hoa Thành, anh quay lại đây!”

Anh dừng lại, quay nhìn, đột nhiên hít thở mạnh, cứng giọng lại: “Em làm gì đấy?”

Tôi rời khỏi giường, đi đến bên anh, ừa đi ừa kéo dây áo lót xuống: “Em làm gì, anh hiểu

chứ!”

Thành lùi ề cửa, mặt trắng bệch ra, như thể nhìn thấy quái ật, lắp bắp: “Em ngực em ”

Ngực tôi xăm một bông cúc cánh mỏng àng rờ, là tôi đã để người thanh niên ở tiệm xăm đặt từng mũi xăm, từng mũi kim lên da tôi xăm nên, ừa xăm anh ta ừa cắn nhả: “Đại ca Thành chắc chắn sẽ chém chết tôi!”

“Em xăm đấy, hôm nay ừa xăm”. Nói xong, tôi đi tới, tự buông mình ào lòng Thành, anh run rẩy ôm tôi.

“Em ngốc quá, học người ta xăm mình làm gì ”

“Lưng anh cũng có hình xăm, em nghe Âu Cảnh Dịch nói thế, cho em xem đi nào?”

Nói xong, tôi thô lỗ tự tay cởi áo Thành xuống, nhìn lên ngực anh, từng ết từng ết sọc, như mạng nhện bị chặt ra một mảnh á lên ngực anh ngang dọc, đó là những ết bị dao rựa chém. Anh đẩy tôi ra, thở dài: “Em có biết em đang làm gì không? Mặc áo ào ngay!”.

Anh ừa nói dứt khoát à gấp gáp ừa như phảng phất chịu đựng cảm giác đau khổ. Tôi biết hơi thở dài gấp gáp đó là gì, tôi là bông cúc nhỏ, nhưng tôi đã học lớp 9. Chuyện nam nữ, tôi không phải là không biết gì.

Chí ít, tôi đã hiểu nổi gấp gáp của anh. Đó là một thứ dục ọng, một thứ dục ọng thú tính.

“Em không đâu, em cần anh, anh là bồ em, bọn Âu Cảnh Dịch đều nói ậy, sao anh lại không cần đến em?”

Tôi lại ngã ào Thành, ôm chặt anh, tay anh run lấy bầy.

“Anh phải chém chết chúng nó!” Anh nghiến răng nói, nhìn tôi rồi cúi xuống hôn. Hôn bắt đầu từ mặt, như mưa, hôn lên bông cúc trên ngực tôi.

“Đau?”

Tôi trả lời bằng run rẩy.

Đêm đó, Lị Hoa Thành đã xuyên sâu ào số phận tôi.

“Mày chết dấp ở đâu ề?” Vừa ề nhà, ba tôi đã hét lên ngoài phòng khách. Tôi im lặng lên gác, nhanh chóng thu xếp đồ dùng, cõng một ba lô duy nhất, tôi xuống nhà.

“Mày, đồ con bất hiếu, dám đi thì đừng có ác mặt ề!”

Ba tôi phần nộ tóm lấy tôi, lắc tôi, dường như định bóp ụn tôi.

“Con sẽ không bao giờ trở ề!” Tôi lạnh lùng nhìn ba.

“Mày dám bỏ nhà đi, tao sẽ đi kiện thẳng khôn đó dụ dỗ trẻ ị thành niên, để tao xem mày dám đi đâu!”

Mẹ tôi khóc, gỡ bàn tay ba tôi đang bóp chặt ai tôi, ba tôi trái lại như một con dã thú phát điên, định đập chết tôi.

“Ba đi kiện đi, con đảm bảo ới ba, trở ề nhà này không phải là con đâu, mà là một cái xác chết!”

Tôi đẩy tay ba, ra đi khỏi ngôi nhà không ngoái lại, tạm biệt Nhà, tôi ngoái lại, lạy một lạy cái cửa. Tạm biệt nhà mười lăm năm, tôi đi theo hạnh phúc của tôi, hạnh phúc tôi muốn có đây.

Tôi nhìn Lị Hoa Thành ngồi trên xe máy hút thuốc, tôi mỉm cười. Nhìn xem, đó là hạnh phúc của tôi.

“Tôi yêu một người làm tôi quên chính bản thân mình, tôi cứ tưởng đó là thế giới mà tôi khát khao ” Bông cúc nhỏ hát khế.

“Đã nghe bài hát này bao giờ chưa?” Bông cúc nhỏ hỏi tôi.

“Nghe rồi, bài “Đêm đen” của Tôn Yến Tư, hay lắm!” Tôi chớp mắt cười trả lời.

“Năm đó, tôi đúng là như thế, đã bỏ nhà ra đi trong tình cảnh ấy ” Bông cúc nhỏ dụi dụi mắt, mắt nhìn mông lung ra phía trước.

“Rồi sau đó thì sao?” Tôi gõ bàn phím, hỏi tiếp.

“Rồi sau ” bỗng nhiên cô căng mắt, lạnh lùng, nhớ ề khoảng mười lăm tuổi năm ấy, cô à L{ Hoa Thành chạy trốn, năm cô đi tìm hạnh phúc

Miễn cưỡng tốt nghiệp cấp hai, tôi đương nhiên không thể ào Trung học. L{ Hoa Thành cũng không ui, định ép tôi thi lại lần nữa. Mỗi khi anh lôi iệc đó ra, tôi cười gian xảo, tự cời dần áo quần, anh chỉ còn cách không bao giờ dám đề cập nữa.

Những ngày thật ui sướng! Thật đó, rất chiều tôi, rất nịnh tôi, những gì tôi muốn anh đều cho, mà tôi nào muốn gì nhiều, chỉ muốn anh ở bên tôi.

Tôi từ bông cúc nhỏ biến thành người đàn bà của đại ca, những người gặp tôi giờ đều chào chị Hai. Tôi chưa bao giờ đánh ai, nhưng giờ cũng tự xưng thành chị Hai đầu đảng. Dưới tay tôi là một lũ người, nhưng chính tôi cũng không hiểu ì sao họ nghe lời tôi, cả những cô gái lớn tuổi hơn tôi, cả nhữ tuổi hơn tôi, tính khí đều dữ dội hơn tôi, họ đều là đàn bà của Âu Cảnh Dịch.

L{ Hoa Thành rất ghét đám hỗn tạp đó cứ đi theo tôi, bảo bọn họ sẽ làm hỏng em, tôi cười anh, người làm hỏng tôi là Thành chứ ai.

L{ Hoa Thành bảo ệ tôi rất chặt chẽ, trừ khi có iệc, nếu không Thành không bao giờ út tôi cho đám thủ hạ, anh luôn đi cùng tôi, kể cả ở nhà cùng tôi.

Sau này đám hỗn tạp của Âu Cảnh Dịch nói, tôi mới hiểu, thì ra L{ Hoa Thành sợ tôi bị đối thủ bắt cóc.

L{ Hoa Thành không có nhược điểm, giờ đã có rồi, đó là lời của ông trùm nhận xét. Nhược điểm của Thành là đàn bà, là đoá cúc mỏng hể động ào là dập nát kia.

Câu nói này, tôi chỉ nghe một lần, bọn Âu Cảnh Dịch đã bị L{ Hoa Thành chửi tan nát như chó.

Hỏi nghĩa là sao, anh nói không sao Hơn một năm đi theo L{ Hoa Thành, tôi không hề bị

ảnh hưởng mấy, tôi vẫn là đoá cúc. Trong đêm tối, hoa cúc không bị ấy bắt, cái thay đổi, có chăng chỉ là những đục ọng của đàn ông đàn bà.

Đã có lần đầu tiên, anh không còn như ngày xưa, ngay cả chạm cũng không dám chạm, anh dường như mỗi lần thêm, đều lập tức Ngay cả khi ừ ề chưa thay đồ, ngay trong phòng khách.

Tôi không phản đối, tôi chỉ cảm thấy hạnh phúc, thật sự hạnh phúc rồi cũng đã tới Ngày sau mới hiểu, đó chỉ là sự bắt đầu, những đen tối bắt đầu mở.

Anh trở mình nhìn tôi, nhìn tôi mắt vẫn dịu dàng, cái nhìn vẫn như xưa, tưởng dịu đến nỗi có thể hoà tan tôi Bàn tay uớt e lưng tôi, như dỗ em bé.

“Mai đi ới anh đến Ngũ L{” anh nói.

“Đi làm gì?” Nhắm mắt, không muốn nói chuyện, anh ấy khoẻ, chứ tôi sức đâu đi xa.

“Đi gặp đại ca Long”

“Ai?” Anh chưa từng nói ới tôi những chuyện nội bộ giang hồ, cũng không cho bọn Âu Cảnh Dịch nhắc gì bên tai tôi.

“Đại ca của anh.”

“Anh không phải đại ca ư?” Cái lũ theo đuôi kia không phải toàn kêu đại ca đại ca sao?

Anh cười khẽ, uớt e tóc tôi, “Đó là bọn Âu Cảnh Dịch gọi chơi anh thôi, còn đại ca Long là người đã nuôi anh khôn lớn.”

Tôi mơ hồ không hiểu anh nói gì, chỉ muốn ngủ.

Dịch lại chỗ nằm, tôi chui ào góc ấm trong ngực anh, hít một hơi, cho cơn ngủ của mình thoải mãn, không kháng cự nó nữa.

“Lạc Tâm, cô bảo, tình yêu đáng giá bao nhiêu?” Bông cúc nhỏ nhìn lên mặt bàn, hỏi tôi.

“Tình yêu?” Tôi nhìn màn hình, ừ sửa chữ gõ sai ừ cười “Đáng giá bao nhiêu á, tôi quyết định thành tiểu thuyết gia điểm tình đây! Tình yêu ới tôi hả, là quan trọng nhất”.

“Thật không?” Bông cúc nhỏ nói giọng xa ời, lạnh lùng. Cô ngược nhìn tôi “Thời bọn tôi lúc ấy, tình yêu là mạng sống ”

“Còn bây giờ?” Tôi gõ bàn phím, nhìn cô hỏi.

“Giờ ư?” Bông cúc nhỏ mắt trống rỗng, phảng phất như bị tôi hỏi một câu khó, chẳng cách gì trả lời

Cái gì là đen tối? Giờ tôi mới biết, thế giới của L{ Hoa Thành là đen tối

Trong pub đèn rất tối, chỗ nào cũng nồng mùi rượu à thuốc, sô pha là người đàn ông ét đen, à những người đứng cũng chật toàn đàn ông.

Chỉ có tôi, à người đứng bên người đàn ông mặc bộ ét đen là phụ nữ, tôi lo âu dựa ào Thành, tôi không quen ai.

Âu Cảnh Dịch đều ở ngoài, không được ào. Vì sao, tôi không biết

“Chào đại ca Long đi!” lần đầu tiên Thành không nắm tay tôi, kệ tôi như con nhặng xanh chẳng biết nên bay ra chỗ nào

“Anh Long” tôi cúi gằm xuống lí nhí.

“Hoa Thành, hai đứa ngồi xuống đi!” Người đàn ông nói.

Thành kéo tôi ngồi xuống, tôi cảm giác hơn chục đôi mắt đều nhìn tôi, như thể tôi khác loài, không cùng loại ới họ.

“Không phải là người trong hội à?” Đại ca Long hỏi.

“Không!”

Tôi có thể cảm giác được đại ca Long đang đánh giá tôi.

“Bấy thế này, mày không sợ lên giường bị nó đè à?” Nói xong, lũ đàn ông bên cạnh cười ha hả, cười đến mức tôi luống cuống, muốn bỏ chạy.

Tôi biết Thành hơi cứng người lại, tôi định ngược lên nhìn anh, người đàn bà ở bên cạnh đại ca Long bảo:

“Anh Long, khỏi bắt nạt cô bé đi. Em bé, em mấy tuổi?”

Nghe tiếng nói cất lên, tôi không biết nói gì, cảm giác Thành lắc tay tôi, tôi mới buồn buồn bảo: “Mười sáu!”

“Hoa Thành, mày dụ dỗ con nít à?” đại ca Long lại chêm vào.

“Thích rồi, chả còn cách nào khác.” Cuối cùng Thành đã trả lời, đôi chút lạnh nhạt.

“Đừng có phiền phức là được” đại ca Long cũng nói lãnh đạm.

“Không đâu!”

“Em bé, chị là Lam, thế em là gì?” Lam hỏi.

“Bông cúc nhỏ” Tôi chưa kịp nói, L{ Hoa Thành đã trả lời.

“Thằng cu sao mày cứ búng như bò thế hả, tao hỏi con bò mày chứ không hỏi mày, làm gì mà cứ như thế tao sắp ăn thịt nó ấy hả?” Lam cười.

“Hoa Thành, mày 20 tuổi chưa? Tao định giao Ngũ L{ cho mình gánh gồng!” đại ca Long nói.

“Bông cúc nhỏ, ra đây, cho bọn đàn ông nói chuyện, chị em mình tìm chỗ khác!” Lam đứng dậy, đưa tay cho tôi.

Tôi rụt lại, nhìn Thành, trong mắt anh có chút khó chịu, nói khẽ. “Em đi ới chị Lam đi, anh có iệc ới đại ca, tí nữa anh sẽ đi tìm em”.

Tôi ấn đứng yên chỗ cũ, tôi không quen gần người lạ, nhất là những người chỉ nhìn một cái là thấu tôi. Đại ca Long tỏ ể không hài lòng, L{ Hoa Thành đẩy tôi thêm một cái, nhấn nại nói “Anh xong nhanh thôi!”

Chả còn cách nào khác, tôi cắn môi, đi theo chị Lam sang gian khác. Khi đóng cửa phòng lại, tôi còn nghe thấy tiếng đại ca nói “Yếu ớt như thế thì mày mệt lắm ”

Tôi không nghe thấy Thành trả lời, cánh cửa đã đóng trước khi Thành trả lời.

Làm anh mệt mỗi? Tôi sẽ là gánh nặng cho anh? Tôi không hiểu hỏi đó tôi còn chưa hiểu

“Mày à Hoa Thành làm sao quen nhau ấy?”

Lam kéo tay tôi sang gian phòng bên cạnh, trong đã có ba bốn đứa con gái tuổi xấp xỉ tôi, họ thấy chị Lam ội ã chào.

“Em em từng cứu anh ấy!” Khi anh bị đánh tơi tả, khi chút nữa là anh chết trong ngõ tối.

“Ồ thảo nào thằng đó thích mày thế!” Lam liếc nhìn tôi.

“Mày đúng là dễ thương thật!” Chị ta cười bẹo má tôi, tôi hơi khó chịu né đầu, ới những người thế này tôi không hề có cảm tình.

“Mày sợ người lạ đúng không?” Lam cười ể bất cần đời. “Hỏi tao tuổi bằng mày, tao cũng ghét đàn bà lớn hơn bẹo má tao!”

“Không phải em nghĩ thế.” Thực ra nhìn Lam không già, tôi cảm thấy chị ta nhiều nhất là cỡ ba chục.

“Không sao, sau này có gì cứ tìm tao, Hoa Thành bắt nạt mày, cũng cứ tìm tao! Thằng đó đẹp trai, mày nên giữ lấy nó!”

“L{ Hoa Thành không bao giờ như thế!” Anh ấy là hạnh phúc của tôi, tôi cũng là hạnh phúc của anh, anh sẽ không bao giờ bỏ đi.

Lam cười lớn, cười một cách kẻ cả: “Ôi tuổi trẻ thật thú ị!”

Lam có ể hoà nhã, ít ra còn hơn đại ca Long à bọn đàn ông, không dùng ánh mắt dị biệt nhìn tôi.

“Vì sao mọi người không thích em?” Tôi lấy dũng khí hỏi.

“Không phải là không thích, chỉ có điều mày ngây thơ quá, dễ bị người ta bắt nạt!” Lam thở dài.

“L{ Hoa Thành sẽ bảo ệ em ” Vì sao họ đều nói tôi yếu đuối? yếu đuối thì sao? Đã có Thành, ko phải thế sao?”

Vấn đề ở chỗ, nó mất quá nhiều thời gian để bảo ệ mày”. Lam nhúu mày lại “giờ nó đã là

thủ lĩnh, từ sáng đến tối chỉ chạy theo một con đàn bà, sẽ có chuyện!”

Tôi không hiểu câu đó, thủ lĩnh cái gì?

L{ Hoa Thành đã bỏ học một năm nay, trường học không còn là nơi anh dung thân nữa!

Suốt một năm nay, anh chỉ đôi khi đi ra quán Karaoke, bar chơi, cũng rất ít khi thấy anh đưa xe, thế thì anh thủ lĩnh gì?

Lam nhìn tôi khó hiểu, lại cười lên: “Không sao, chị thích mày. Mày theo chị, từ từ chị sẽ dạy!” Cái cười của Lam làm tôi bất ổn. Tôi phải học gì? L{ Hoa Thành giờ đang làm gì?

Bỗng nhiên, có chút ngạt thở. Tôi cảm giác, dường như đang đắm vào một òng xoáy, sao sâu thẳm sao đen thẫm không thể ngoái đầu.

Tôi cuối cùng đã biết Thành làm gì, anh ta là côn đồ xã hội đen cai quản khu Ngũ L{, dưới tay hơn trăm thằng, giúp đại ca Long quản lý các vũ trường, quán Karaoke, KTV trên địa bàn

Tôi cũng biết vì sao anh lo lắng về tôi đến thế, những vết thương mới mọc trên người anh, tôi biết năm ba bữa công việc của anh lại động tới dao súng.

Có lúc tôi đã khóc thay anh khi băng vết thương, anh vẫn còn giữ được bộ mặt hí hửng giữ tay tôi, bông cúc nhỏ, kêu đi kêu lại bông cúc nhỏ, cứ như những vết chém trên người là giả ờ.

“Còn đau không?” Tôi thay băng mới, hỏi khẽ. Phát hiện đã mấy tháng nay tôi học được nghề mới, là rất biết cách băng bó. Bọn Âu Dương Dịch thỉnh thoảng cũng cần có tôi băng bó hộ.

Anh lắc đầu, kéo tôi ngồi lên, tay trái ôm eo tôi: “Em đẹp lắm ” anh ngửi hít cổ tôi, nói đùa.

“Vết thương chưa khỏi, không được!” Tôi đẩy anh ra, nghiêm mặt nói.

“Hôn anh đi.” Anh kéo tôi lại trước mặt, nhìn tôi, ánh mắt trở nên sâu à thật.

“Anh buồn cười thật đấy.” Tôi né đầu, hơi dỗi.

“Bông cúc nhỏ, hôn anh.” Thành lại kéo tôi lại, hai tay ôm chặt tôi.

“Vì sao?” Sao hôm nay anh lạ thế

“Chỉ có mỗi em, mới làm anh biết anh ẫn còn sống ” Thành gạt mớ tóc trước trán tôi, nói ảm đạm.

Cảm thấy muốn khóc quá, tôi thì nào khác gì anh? Chỉ có L{ Hoa Thành mới làm tôi cảm giác mình ẫn còn đang sống, anh là tâm thế giới của tôi.

Tôi đưa đôi môi tới, thành thật hôn lên, cho anh biết, tôi yêu anh biết bao, cần anh biết bao.

Anh dùng đôi môi lạnh băng không chút hơi ấm, dịu dàng đáp trả, chờ cho đến khi trái tim đập bình tĩnh lại, tôi rời khỏi nụ hôn, nhìn thẳng ào mắt anh, nói: “Bọn họ, họ không thích em ”

“Không sao, anh thích em là đủ.” Anh mơn man tôi, giọng ấm áp, cảm động.

“Có phải em là gánh nặng của anh?”

Tôi nghĩ đến lời Lam, hơi xót xa, tôi chỉ tuân theo trái tim tôi để yêu anh.. chỉ đơn giản yêu anh mà thôi.

“Nói linh tinh, em không phải đâu.” Anh hơi đỏ mắt, tay ôm tôi kéo giật ào lòng.

**“Lam, đại ca Long, cả bọn Âu Cảnh Dịch cũng nói em quá yếu ớt, sẽ thành gánh nặng cho anh ” Đi cùng Lam ba tháng nay, tôi đã dần hiểu ra cái từ “gánh nặng” mang hàm { gì
Sợ L{ Hoa Thành làm iệc cảm tính; Sợ L{ Hoa Thành quyến luyến tôi nên không dám liều chết xông tới; Sợ có ngày ai đó dùng tôi để uy hiếp L{ Hoa Thành**

“Đúng, em là gánh nặng của anh, gánh nặng duy nhất.” Thành ôm chặt tôi không cho tôi cựa quậy.

“Anh nói em biết, em không được phép chết, ì anh còn phải lo gánh em ” giọng điệu anh

bình thường, như thể đang nói về người khác, nhưng tôi biết, đó là những lời anh nói từ tận tim

“Hoa Thành, sau này làm gì, hãy nghĩ đến em được không? Em không muốn còn trẻ mà đã phải góa ” Tôi rầu rầu, ừa lo lắng ừa bất mãn dặn.

Anh cười phá lên: “Ngốc!”

Tôi ôm lấy Thành, cảm giác hơi ấm của anh, chỉ có thể tôi mới xác định được, thật sự anh vẫn còn đây, những năm tháng hạnh phúc vẫn còn đây. Nghe nhịp tim anh đập, tôi mới biết, tất cả vẫn chưa biến mất, vẫn còn trong tay tôi.

“Anh Thành, có người gây sự ở phía Bắc, bọn Phạm Đông”. Nghe Tiểu Vương nói xong, anh lập tức đứng lên, mặt tỏ vẻ sùng sộ.

“Không phải lần trước đã cảnh cáo rồi à?” Tôi kéo tay anh, cúi nhìn tôi một cái, nắm tay anh lỏng hơn.

“Cảnh Dịch, mày trông Bông cúc nhỏ, Nhan Minh gọi mấy thằng theo tao”.

“Em không ở lại đây đâu, em sợ lắm!” Anh định ứt tôi lại đây, tôi nắm chặt tay anh không bỏ ra, kiên quyết nói.

“Bông cúc nhỏ, có phải là đi xem kịch đâu, em vẫn phải ở đây, đừng đi làm phiền đại ca.”

Âu Cảnh Dịch kéo tôi ra, hơi khó chịu.

“Âu Cảnh Dịch, tôi không phải hoa trong nhà kính, mọi người đừng coi tôi là bình hoa!” Tôi không chịu nổi ánh mắt thương hại của họ dành cho tôi, L{ Hoa Thành nhìn tôi, vẫn kiên quyết.

“Cảnh Dịch ở lại trông nó, Nhan Minh, đi.” Anh cúi xuống hôn lên trán tôi, đi khỏi phòng.

Trong phòng, chỉ còn lại tôi à Âu Cảnh Dịch, tôi cắn môi, co gối ôm chặt đầu. Âu Cảnh Dịch thì khoá trái cửa phòng, ngồi yên cạnh tôi.

“Bông cúc nhỏ, đại ca yêu em, thì mới không để em xuất đầu lộ diện.” Hơn mười phút sau

nó mới nói.

“Vì sao không để tôi lộ diện? Tiểu Quyên, bọn Ớt xanh đỏ ấy thì sao?” Tôi ngược lên nhìn, trong mắt toàn buồn bực

“Đại ca làm gì không phải em không biết, bọn Ớt dám chém người, còn em dám không?”

Nó đốt thuốc. “Đại ca càng ngày càng có địa vị, đặc tội hay làm khó chịu càng ngày càng nhiều người, chẳng nói người ngoài mà ngay cả người trong tay mình cũng phải đề phòng.”

Anh ta nhổ ra bùm khói thuốc, nói lạnh lùng, mắt hằm ể cợt nhả bình thường.

“Trên giang hồ đã đồn rồi, đại ca có con bồ yếu ớt như cành hoa chỉ búng phát là nát. Em bảo em ra mặt, rồi để người ta bắt mất thì đại ca biết làm sao?”

Anh sẽ ra sao? Tôi không biết Âu Cảnh Dịch rất ít khi gần tôi, rất ít nói chuyện ới tôi. Tôi nghe xong, cảm thấy buồn bã, không biết nên làm gì Nhìn đồng hồ, L{ Hoa Thành đi đã sắp nửa tiếng, tôi bắt đầu lo lắng, tôi muốn tìm anh quá.

“Âu Cảnh Dịch, tôi muốn đi tìm anh Thành”

Anh ta bắt mắt huýt sáo “Tôi ừa nói rồi, không hiểu à?”

Tôi hằm học nhìn nó “Hiểu tôi cũng ẫn đi. Mọi người nói tôi yếu ớt, tôi không phải là cần học hỏi ư? Vĩnh viễn nhốt tôi trong cái *g son này làm con sể lông àng, sẽ chẳng bao giờ có tác dụng. Tôi là gánh nặng đây tôi chỉ càng ngày càng nặng mà thôi” Giận dữ nói một hồi.**

“Tôi chỉ theo anh ấy, tôi học cách sống của các người, không được sao?”

Âu Cảnh Dịch ngẩn ngơ mất một lúc, lắc đầu “Tôi mà cho em đi, đại ca chém chết tôi”.

Tôi nắm chặt cái ly thủy tinh “Mày không cho tao đi, tao kêu mày hiếp *** tao, mày dám tin không?”**

“Hả ” cầm nó rơi xuống đất.

“Mày bảo đại ca tin lời tao hay tin mày?” Tôi thách thức, lạnh lùng nói.

“Thôi được, đi thì đi. Có lẽ cũng đã giải quyết xong rồi, nhưng em phải đi theo đằng sau tôi đây, không được cách xa quá.”

Hắn thở dài đứng lên, rút thanh dao từ sau lưng ghế sofa ra.

“Tao cũng không phải trẻ con ba tuổi.” Tôi cởi tấm áo khoác của L{ Hoa Thành ra, sải bước ra khỏi phòng, Âu Cảnh Dịch lại đi theo sau lưng tôi. Ra khỏi phòng, tôi đi ra phía bắc, mỗi bước chân đi tim đập càng mạnh, quán pub không lớn.

Đi từ tầng ba xuống tầng hai khu Bắc, ài phút mà thôi, tôi thì càng bước đi càng khó khăn, bước sau khó nhấc chân hơn bước trước. Đi đến trước khu Bắc, tôi nghe thấy bên trong rất ồn ào.

Âu Cảnh Dịch chau mày, một tay giữ trên cửa “Bông cúc nhỏ, hay là đi ề đi thì hơn, bên trong đang hỗn loạn lắm”.

Tôi kiên quyết lắc đầu, gạt tay nó ra, mở mạnh cánh cửa, nhìn thấy một cảnh tượng mãi mãi không thể nào quên.

Cửa ừa mở, trong sảnh lớn hơn hai chục người đều ngoái nhìn tôi, à tôi, tôi nhìn thấy một L{ Hoa Thành xa lạ, sát khí đằng đằng tay cầm xích sắt, chân giẫm lên mặt một người đang nằm dưới nền nhà.

Anh ngoái đầu nhìn thấy tôi, đôi mắt ừa kinh hãi ừa giận dữ. Bỗng nhiên, Âu Cảnh Dịch đưa tay giật mạnh tôi “Cẩn thận!” Một chai thủy tinh ỡ bay thẳng từ trước mặt đến đập bốp ào trán tôi Máu từ đầu tôi chảy thành mảnh xuống, đau đớn từ đầu xuống.

“Bông cúc nhỏ, tóm lấy con đấy!” Một người tuổi chạc L{ Hoa Thành hét lên, ào đưa xông đến. Tôi còn chưa kịp phản ứng Âu Cảnh Dịch đã lôi tôi ra sau lưng, khai đao, máu tung tán loạn trước mắt tôi

“Bảo ệ chị Hai” Nhan Minh à đồng bọn xông tới, bao vây tôi. Hiện trường rất hỗn loạn, không biết ai là ai nữa, cũng chẳng biết ai là địch ai là thù, đột nhiên Âu Cảnh Dịch kêu khẽ, máu ở tay trái chảy ra.

“Âu Cảnh Dịch!” Tôi quên ết thương của mình, ôm lấy tay hắn, hắn hất ăng tay tôi ra.

“Đứng ra đằng sau tôi ngay, đứng im đấy!”

Nhan Minh thay hắn chống đỡ, hắn vội vã kéo tôi lùi ào góc tường, che cho tôi phía sau.

Lại một tiếng kêu ai oán, tôi thấy L{ Hoa Thành cầm ghế, tàn nhẫn đập mạnh ào thẳng côn đồ đã kêu bắt tôi lúc trước, kéo dây xích sắt, choàng lên cổ nó, dùng lực siết mạnh, thẳng người đó mặt trở nên xanh lè.

“Phạm Đông, bảo bọn nó dừng tay!” Anh hùng hắn nói, sát khí lạnh lùng.

“Dừng, dừng, dừng tay” Phạm Đông giãy giụa, hai chân đập đập đất, nói hỗn hển.

Hai băng đảng ngừng chiến, thủ hạ của Phạm Đông nắm chặt ũ khí, mắt nảy lửa nhìn chúng tôi.

“Thằng nào đập chị Hai?” L{ Hoa Thành không nói lỏng xích sắt, mắt lạnh lùng quét khắp sảnh, thấy đầu tôi toàn máu, giọng anh gằn lại.

Một thằng đàn em hạng bét, áp úng chui ra nhận, L{ Hoa Thành thả lỏng sợi xích trong tay, đá Phạm Đông sang chỗ Hải Hồ, rồi cầm ghế, mặt u ám đi tới thằng kia, tôi nhìn chiếc ghế sắt trong tay anh được nâng lên, bỏ thẳng ào thằng kia. Thành đập ào mặt thằng ôn, nó tránh không kịp, lăn xuống cầu thang.

Thành ngoái lại, lôi áo thằng Phạm Đông lên “Mày cút, lần sau để tao thấy mày, tao kẹ

mày có là con nuôi của đại ca Long ngày xưa đi chẳng nữa ”

Phạm Đông chệch choạng bước ngã, lũ thủ hạ ội àng lôi hấn đi, Phạm Đông xoa xoa cổ, đột nhiên cười lạnh lẽo: “L{ Hoa Thành, mày đừng dọa, con bồ mày lộ mặt rồi, tao xem mày bảo ệ nó được mấy lâu nữa?”

Còn lại bãi chiến trường ngổn ngang, bàn ghế đều lỏng chỏng, máu thì kinh hải dây khắp nền nhà. Không ai nói gì, tôi cởi áo mình, buộc ết thương dài trên tay Âu Cảnh Dịch lại, hấn đã định thần lại được phần nào. Hấn đi chậm chậm ra trước mặt L{ Hoa Thành, giầu đau nói: “Đại ca, là do em ”

“Là em, em đòi Âu Cảnh Dịch đưa ra đây, anh đừng mắng nó” Tôi ẫn đứng chỗ cũ, nói.

Tôi biết L{ Hoa Thành bây giờ rất phần nộ, khi anh giận dữ, anh không bao giờ nói.

L{ Hoa Thành liếc nhìn Âu Cảnh Dịch, kêu ngồi xuống, rồi đi đến trước mặt tôi, hai mắt nẩy lửa

“Bốp!” một tiếng, anh ta tát cho tôi một cái mạnh.

“Đại ca!” Âu Cảnh Dịch ừa sợ ừa hải đứng dậy, những anh em khác cũng kinh ngạc nhìn L{ Hoa Thành, nhưng không dám can.

“Mày có biết mày đã làm gì không?” Thành găm lên, tôi ngược lại mở to mắt, cái rát bỏng trên má làm tôi không biết nói gì, trong đầu óc trống rỗng chỉ cảm thấy rất đau.

“Mày có biết không, Âu Cảnh Dịch có thể chỉ ì một dao đó mà phải nằm iện?”

“Vì sao mày không nghe lời tao? Vì sao hả? Vì sao hả? Vì – Sao – Hả?”

Thành nộ khí xung thiên, hét to, hỏi ba bốn lượt, câu cuối là gào.

“Đại ca, chị Hai đang bị thương, đại ca nhẹ tay thôi!” Hải Hổ cầm kiếm đi tới trước tôi, kéo tay L{ Hoa Thành đang bóp chặt ai tôi ra, khuyên giải. Trong mắt Thành hơi có chút áy náy, buông tôi, không có tay anh tôi trở nên mềm rũ, đầu, mặt, tim toàn là đau đốn, tôi ngã sụp xuống đất, quz trên đất, tôi nhỏ nước mắt xuống.

L{ Hoa Thành kêu lên, rồi cúi đỡ tôi lên.

“Xin, Lỗi ” Nói xong, tôi loạng choạng tự đứng lên, cắn chặt răng, lao ra ngoài cửa. Nhan Minh đưa tay định giữ tôi lại, tôi gạt nó ra, tôi chạy trời chết, chạy xuống lầu, chạy ra khỏi pub

“Bông cúc nhỏ, chơi cái này không?” Lam ngắt điều thuốc, tay miết quân mạt chược, cười hỏi tôi.

“Em không biết chơi!” à tôi cũng không muốn chơi, rót ly nước cho Lam, tôi đứng bên.

“Mày á, còn định giận thằng kia bao lâu nữa? Ngày nào nó cũng qua nhà chị, bực chết đi được.” Nhân lúc bạn chơi chưa đến, Lam kéo tôi, hỏi.

“Em đâu có giận, chỉ là không muốn làm gánh nặng của anh ấy!”

Tôi đến ở nhà Lam đã một tháng, hôm đó tôi mang ết thương, choáng áng chạy khỏi pub, chút nữa đã bị taxi cán chết, may quá Lam ừa đi qua đã kéo tôi ề đây.

Tôi ở lại, tôi sợ tôi sợ phải thấy lại gương mặt phần nộ của L{ Hoa Thành, sợ anh lại giơ tay tát tôi

“Sợ làm thành gánh nặng của nó không phải là trốn nó, mày phải học cách trở nên mạnh mẽ, như chị đây này!” Lam nhếch mày, nói.

“Em không thể học được, lần đầu tiên muốn học, đã làm cho Âu Cảnh Dịch bị thương” Cái ết máu kinh sợ đó tôi khó quên.

“Thằng Thành ội ã quá, không sao, mày cứ theo chị, sẽ biết thôi.” Lam nhìn đồng hồ.

“Quái lạ, sao cả ba đứa kia đều đến muộn nhỉ?”

“Chị Lam, Âu Cảnh Dịch bảo, Hoa Thành không chỉ phải phòng người ngoài, ngay cả người thân tín cũng phải phòng, là sao?”

“Thế mới bảo mày ngốc! Nó mới hai mươi tuổi, leo lên đến chức bây giờ, đương nhiên có những người không phục! Ngay cả thằng Phạm Đông dạy mãi không khôn kia cũng thế, là

một í dụ, nếu nó không phải là con nuôi của đại ca Long, chị cũng muốn cho nó ài cái tát.”

“Vì thế mới bảo mày phải trở nên cứng cỏi, giờ còn theo Hoa Thành thì mấy thằng Âu Cảnh Dịch kia còn bảo ệ mày, ai biết đâu một mai có đứa tạo phản, bắt cóc mày đi thì sao?”

“Âu Cảnh Dịch không bao giờ như thế”.

“Ừ, thằng nhóc Dịch thì không, thế người khác thì sao?” Đột nhiên Lam im bật, ra dấu trên môi bắt tôi im lặng, đứng dậy nghe ngóng ngoài cửa. Nhìn bộ dạng của Lam, ngậm mồm nhìn lên qua khe cửa, không nhìn thấy ai nhưng nghe thấy tiếng nói, tiếng của đàn ông, tiếng của rất nhiều đàn ông

“Chết mẹ nó rồi!” Lam kêu khế, kéo tôi ào toa-lét, rút hai con dao từ trong phòng cất đồ ra.

“Làm gì đấy?” Tôi cầm dao, run rẩy hỏi.

“Chị quên đây là địa bàn của Tống Qu{, chết mẹ!”

“Bông cúc nhỏ, chưa chém ai bao giờ à?” Tôi lắc đầu, nhìn chị, Lam đột nhiên cười chán nản.

“Ngày xưa chị cũng thế, theo đại ca Long rồi phải học theo, bởi chị không muốn làm gánh nợ” Gánh nợ?

Lam ngày xưa cũng là gánh nợ ư? Tôi nhìn đôi tay nõn nà của Lam, à những ết chân chim ở đuôi mắt Gương mặt Lam đột nhiên hiện những bẻ dẫu.

“Đi, nhớ nhé, thấy người là chém! Mày muốn sống, mày phải ác!” Lam kéo tay tôi, tôi run rẩy lắc lắc đầu, đứng ở chỗ cũ không dám cử động. Lam lại nói “Mày không đi, mày có biết hậu quả sao không?” Tôi lắc đầu.

“Mày là bồ thằng Hoa Thành, tao là bồ đại ca Long, bị tóm rồi, nhẹ nhàng nhất là bị cưỡng

hiếp tập thể, còn xấu nhất là cả Hoa Thành lẫn đại ca Long đều mất mạng.”

Giọng Lam rất bình tĩnh, bình tĩnh như thể đó quá bình thường. Sẽ mất mạng cả Thành ư?

Tôi không, tôi không thể làm gánh nặng

“Vì thằng đàn ông của mày, gắng lên!” Nói xong, Lam đập cửa xông ra, quả nhiên ngoài cửa đã có người rồi.

Lam chửi một tiếng, dao hoa tán loạn, một tiếng kêu nhỏ, một người ngã xuống

Tôi chạy bật mạng ra khỏi cửa, đột ngột có người chặn đường, tóm áo tôi giữ lại, tôi kêu lên nghe thấy Lam hét.

“Vì L{ Hoa Thành!” Lam bị một người níu chặt.

Vì L{ Hoa Thành, ì L{ Hoa Thành! Người đang giữ tôi kêu lên một tiếng, buông tay.

Hắn chắc không ngờ rằng, bông cúc nhỏ dính máu

Tôi xông đến bên Lam, đẩy chị ra, người đang giữ Lam cầm ổ chai rượu đập ỡ đập xuống, tôi chỉ cảm thấy lưng tôi đau buốt, suýt nữa ngất xỉu.

Lam giằng người đó ra, kéo tôi chạy trời chết, trong { thức mơ hồ, cái ực tôi chạy chỉ là câu nói ang trong tai:

“Vì – L{ – Hoa – Thành!”

Lam chạy được. Tôi thì không .

Tôi ngất đi, xảy ra chuyện gì sau đó, tôi đã hoàn toàn quên.

Khi tỉnh lại, trên người không phải là quần áo của tôi nữa, là của Âu Cảnh Dịch dưới quần áo của Âu Cảnh Dịch, tôi trần truồng.

Hắn đang ôm tôi, mắt đầy nước liên tục nói ới tôi: Xin lỗi, xin lỗi

Tôi chỉ thấy hạ thể đau đớn kinh khủng, lưng cũng đau giật.

“Bông cúc nhỏ, xin lỗi, tôi đã đến muộn ” Hắn khóc, Âu Cảnh Dịch quz xuống úp trên người tôi, ôm lấy đầu khóc nức nở.

Trên người hắn cũng chỉ chút ết thương.

“Âu Cảnh Dịch, thế còn L{ Hoa Thành đâu?” Tôi gắng ngồi dậy, kéo áo lên che người, thều thào.

“Anh Thành mang một đám khác đi tìm chị Hai ”.

Họ chia thành ba tốp, tìm khắp Cao Hùng.

“Âu Cảnh Dịch, mang, mang tôi ề, đừng đừng nói ới anh Thành rằng ” Nói đến đây, nước mắt tôi chảy ra tràn trề, đứng dậy, tôi lần ra cửa, ngoài cửa là bọn thủ hạ của Âu.

Bọn họ đều phần nộ nhưng im lặng

“Tôi có phải là chị Hai của các bạn không?” Tôi nhìn ào mắt họ, bình thản hỏi. Họ đều gật đầu, lần lượt, kiên quyết

“Tốt, thế thì iệc ngày hôm nay xảy ra, ngoài chúng ta, không được hé cho ai biết.” Tôi không muốn lại trở thành gánh nặng làm mệt mỗi L{ Hoa Thành nữa.

“Chị Hai ” Họ kêu lên, giận dữ, nhưng không dám nói.

“Tôi xin mọi người ” Họ rung rung gật đầu.

Ai nói trong đêm tối không có ánh sáng? Những người bạn bè này có nghĩa khí, đó là ánh sáng

“Âu Cảnh Dịch, mang tôi ề, tôi mệt quá ” nói hết, tôi ngã xuống, lại một lần nữa mơ hồ, mất { thức

“Chị Hai, ngoài kia có người gây sự, đại ca Thành lại đi ắng ” Ớt tới trước mặt tôi, nói ới ẻ mặt hơi bối rối.

“Không cần gọi đưa nào đâu, kêu bọn Tiểu Tứ bên kia sang đây, còn để tôi đi xem!”

Tôi đứng lên, lắc mái tóc dài uốn lượn sóng, xốc lại dây áo, kéo phăng lại chiếc quần da đen bóng, dẫn Ớt đi xuống nhà

Khuyên bạc trên tai, kêu leng keng thanh thoát giày cao đế mảnh dưới chân, cất lên

những tiếng bước chân nhẹ nhõm năm đó tôi mười tám tuổi, tôi là người đàn bà của L{
Hoa Thành.

Không còn là gánh nặng không còn là cảnh cúc họa mi mềm mại tay chỉ ngắt là rời

“Huộm đã!” gõ đến đây, tôi xua tay, bắt Bông cúc nhỏ dừng lời.

“Hừm ” Cô lại đốt điều thuốc mới, chờ tôi.

“Cô hút thuốc lá, có phải là từ hồi đó không?” Nhìn hơn chục cán thuốc nằm trong gạt tàn, biết Bông cúc nhỏ hút khá nhiều, lại rất nhanh.

Cô lắc đầu bảo: “Không anh ấy chưa bao giờ cho phép tôi hút thuốc.” Cô nhìn ào làn khói, từ trong ánh nhìn thấy ra một nỗi thương đau.

“Không phải anh ta cũng hút thuốc ư, sao lại không cho cô hút?” Sa e bài iết, tôi mở một file mới.

“Đàn ông toàn thế, những iệc họ làm, chưa chắc họ đã cho bạn làm ” Cô hút một hơi, nhả ra một òng khói.

Cô lại hút thuốc “Họ có thể sa đoạ, nhưng sẽ không cho phép bạn sa đoạ ” Lời của cô, rất xa, làm người ta không cảm giác được sự tồn tại.

“Sa đoạ?”

Tôi dừng tay, hơi ngạc nhiên nhìn Bông cúc nhỏ, hai người bọn họ luôn gần nhau như thế, cần nhau như thế, sống bằng hơi thở của nhau làm sao còn sa đoạ? Tôi nhìn cô, muốn tìm lời giải đáp từ trong đôi mắt trống trải kia, nhưng ngoài trống rỗng, tôi không thấy còn gì khác

Tôi đi từ buồng tắm ra, L{ Hoa Thành ngồi trên giường hút thuốc, nhìn tôi.

“Hôm nay ề sớm thế?” Tôi tuột khăn tắm, quay lưng ề phía Thành, tìm quần áo của mình.

Thành đi đến bên tôi, tay uốt lên lưng, tôi quay đầu nhìn thẳng ào đôi mắt sáng của

Thành.

“Không được sờ, tởm lắm.”

Trên lưng tôi có sẹo, từng đường từng đường sẹo, tôi cũng đã quên mất chúng có từ bao giờ.

Quay lại choàng cái áo sơ mi của Thành ắt trên tay ghế, hai tay anh ôm òng lấy tôi, ực đầu ào cổ tôi hỏi nhè nhẹ:

“Còn đau không?”

Có một khoảnh khắc, nước mắt tôi suýt rơi xuống, nhưng tôi ẫn nhẹ nhàng quay đầu, cười nhìn anh:

“Không phải tất cả đều ì anh sao?”

Ánh mắt anh trầm đi nhìn tôi, uớt e lên lộn tóc xoăn của tôi, lại hỏi: “Chả hiểu sao lại đi uốn tóc?”

Tôi không đáp, chính tôi cũng không biết, ì sao tôi uốn cong mái tóc mình.

“Đừng hỏi nữa, em ẫn là bông cúc nhỏ của anh, thề hẹn ~ trò đùa này ãnh iễn không đùa”. Tôi lột sơ mi ra, nhờ ánh đèn, có thể thấy trên ngực tôi bông cúc àng rõ ấy Đoá cúc mà năm mười bốn tuổi tôi đã đi xăm.

Anh nhìn hình xăm bông cúc, trong mắt thoáng một nỗi đau buồn khó nhận biết, hôn tôi.

Cái hôn đó, rất nhạt, không như ngày xưa

Cái hôn đó, có chút đổi thay như một cái hôn đã không còn yêu, một cái hôn chỉ còn dục ọng

Chúng tôi trở nên thường xuyên cãi ã, à cũng không còn như hồi trước, không còn bên tôi nửa bước không rời, tôi tự trào đó là bởi tôi đã trưởng thành rồi, không cần anh bảo ệ nữa

Hôm nay, lại như mọi hôm, anh ứt ly, cầm áo khoác, bước ra khỏi nhà.

Tôi đâu nói câu nào, lặng lẽ nhìn theo anh đi, đây không phải lần đầu tiên, cũng sẽ không phải lần sau cùng, tắt đèn đi

Tôi lên giường, lại một lần nữa nằm trên chiếc giường chỉ có một mình tôi, tôi biết đêm nay anh sẽ không quay ề

Anh đi đâu, tôi không muốn biết, cũng không dám biết.

Những lời xì xầm đã bay đầy trời bao lâu nay, tôi đâu phải là chưa nghe thấy gì, tôi chẳng qua không muốn đi tìm chứng cứ, chỉ là ì tôi đã mệt mỏi

Chỉ mong ngủ một giấc ngon, phút giây nhắm mắt, trong óc nhớ ề bốn năm trước, cũng trên chiếc giường này tôi đã dâng tôi cho anh ấy.

Nhớ năm đó, tôi phát hiện anh trong ngõ nhỏ, bị đánh như một con lợn;

Nhớ năm đó anh cười cao ngạo, gỡ chiếc dây chuyền trên cổ đeo cho tôi;

Nhớ năm đó, tôi đến bãi đua xe tìm anh; à cũng nhớ cả ề năm đó, tôi bỏ trốn theo anh, đi tìm kiếm hạnh phúc của tôi tìm kiếm hạnh phúc tôi mong ước

Căn phòng không hơi ấm, ánh trăng từ cửa sổ trải ào, giọt nước mắt trong eo lấp lánh chảy ra từ khoé mắt tôi.

Chỉ có em, mới làm anh có cảm giác mình đang sống, tôi nhắm mắt, trong óc hiển hiện lại lời L{ Hoa Thành nói. Thật không? Tôi hỏi, nhưng không có ai đáp.

“Chị Hai,ngoài kia có hai con dờ hơi cứ đòi gặp chị, đuổi cũng không chịu phẫn!” Ớt thò đầu ào, hỏi nhỏ tôi.

“Ai?” Tôi lười biếng chớp mi, hỏi thờ ơ.

“Bọn nó bọn nó là chính là ” Ớt lấp bắp, không dám nói.

“Nói cái gì?” Tôi mở mắt, hỏi.

“Bọn nó là trong đó có một đứa con gái nói nó là người yêu của đại ca Thành”. Ớt nói cực kz nhỏ, hơi run.

Mở to mắt, nhìn nó, khoé miệng tôi nhếch lên nụ cười tàn nhẫn.

Được, tôi đang hoàng phu nhân còn chưa thềm ra oai hởi tội, nó đến tìm tôi làm gì?

Chả lẽ, con đó lại đến kiện tôi là kẻ ngoại tình? Tôi cười lên, cười lạnh lùng.

Đứng dậy, nhìn người trong gương, mái tóc uốn sóng nhuộm đỏ, áo hai dây màu bạc, quần da màu đỏ, lông mi uốn cong eo, đôi môi đỏ chót.

“Bảo bọn nó ào đây.” Tôi muốn xem là ai, đã làm L{ Hoa Thành mê mết

Tôi nghe thấy tiếng tim mình đập, ào giây phút cửa mở, trong óc tôi đã có những lời phỉ nhổ sẽ tàn nhẫn nhất, sẽ khó nghe nhất.. tôi mang nụ cười quay người ra

Nhìn thấy người bước ào cửa, nụ cười của tôi nhợt nhạt, lạnh lùng, cứng lại trên mặt tôi

Và giây phút ấy, tôi tưởng tôi đã nhìn thấy chính tôi của năm năm trước

Hai đứa con gái, tôi không cần hỏi cũng biết đứa nào là nhân ật chính mái tóc ngắn, không son phấn, có một ẻ thanh tú xinh đẹp trong sáng tự nhiên

Dáng óc gầy nhỏ, đôi mắt mở lớn, không hề sợ hãi nhìn tôi Tôi nắm chặt nắm tay, trong tim hoảng hốt gọi, đó không phải là tôi sao?

Đó, không, phải, là, tôi, sao? Đó không phải là đoá cúc mảnh mai, thanh khiết, không gợn ết bụi nào của năm năm trước hay sao?

Tôi cố gượng giữ cho ngực mình không thở dồn dập, kiềm một nụ cười. “Tên là gì?”

“Hoa Nhài”, đứa con gái nói, giọng mềm như nhung.

“Tìm tôi?” Tôi lấy lại bình tĩnh, nhìn nó nói.

“Đại ca Thành, cả năm nay toàn đến tìm tôi, chỉ cần chị à đại ca cãi nhau, đêm đó anh ấy sẽ đến nhà tôi.” Đứa con gái cười.

Tôi cũng cười, nó à tôi khác nhau, có lẽ thời đại đã thay đổi rồi. Ngày xưa tôi không bao giờ lấy giọng ăn hiếp người thế này, không bao giờ ênh ang thế này

“Làm sao cô biết đại ca à tôi cãi nhau?” Tôi hỏi lạnh lùng.

“Vì sắc mặt anh ấy rất không ui.”

Ốt đứng một bên chêm ào: “Đồ mặt dày, mày tưởng mày là ai? Mày chẳng qua là thứ đồ chơi cho đại ca thoả mãn mỗi khi đại ca không chạm được ào chị Hai thôi!”

Ốt sùng sộ quá, tôi biết, nó đang muốn trả đũa thay tôi.

Nhìn mặt Hoa Nhài biến sắc, tôi phát tay, bắt Ốt cầm mồm. “Cô yêu anh ấy à?”

“Rất yêu” đưa con gái hát hàm lên, kiêu ngạo đáp.

“Tôi cũng rất yêu anh ấy, mà lại còn yêu hơn cô nhiều.” Nói bình thản, nỗi đau trong lòng, không ai có thể hình dung

“Bởi yêu, tôi mới im lặng không hỏi đến iệc của cô, chứ cô tưởng tôi điếc à? Hay là phải chờ cô tới nhắc cho tôi mới biết?”

Đưa con gái không nói, chỉ ừ hử trong mồm.

“Cô đến tìm tôi làm gì? Tôi đã không ngăn cản hai người, ỉ sao cô lại đến đây?”

Nhìn gương mặt bướng bỉnh của Hoa Nhài, tôi dường như hiểu ra l{ do.

“Hay là cô cảm thấy thèm muốn cái ghế Chị Hai này?”

Đưa con gái im lặng, không nói, tức là đã ngầm tự thú

“Cô cảm thấy cái danh hiệu Chị Hai của đại ca nó ẻ ang thế sao? Rất inh dự? Rất oai phong?” Tôi đau đớn nhấn ào từng chữ.

Tôi cởi áo, bình thản nói: “Cô nhìn tôi đi, trước ngực bị chém ba dao, đó là đở thay cho L{ Hoa Thành đấy.”

Tôi chỉ ết sẹo ở tay trái: “Đây là ết bỏng ỉ bị đầu thuốc lá cháy dí ào.”

Tôi lật mái tóc trước trán lên: “Đây, đây là một chai bia ỡ đập ào đầu.”

Đưa con gái trợn mắt lên, không dám tin ào mắt mình khi nhìn những ết sẹo chi chít

không đếm nổi trên thân thể tôi, có lẽ cô ta tưởng rằng, tôi chắc được ngồi ung dung trên

phù hoa phú qu{ như một bà hoàng

“Kính ngạc chưa?” Mặc lại áo, tôi ngồi xuống.

“Đau đớn không phải là từ những sẹo đó, mà là từ đây.” Tôi chỉ ào trái tim tôi.

“Cô biết tôi đã đi theo L{ Hoa Thành bao lâu nay không? Năm năm, không nhiều không ít, năm năm! Suốt năm năm, bị truy sát, bị truy thai, lại còn ”

Tôi thở dài “Tôi đã từng bị cưỡng hiếp ”

Không ai nói gì, ngay cả Ót cũng tròn mắt lên nhìn tôi kinh hãi.

“Nếu cô cảm thấy ngại ị này rất hấp dẫn, tôi nhường cho cô đấy, tôi đã mệt mỏi rồi.” Tôi nhắm mắt xua tay, không muốn nói nữa.

“Cô đi đi, L{ Hoa Thành không ở Cao Hùng, bao giờ anh ấy ề, tôi sẽ bảo anh ấy đi kiếm cô ”

Đứa con gái dường như định nói gì nữa, nhưng bị Ót đuổi ra khỏi phòng.

Cánh cửa khép lại, nước mắt tôi rơi xuống lăn qua gò má, lăn xuống cằm, theo ngực bò chậm chạp xuống, như một ết dao chém, tàn nhẫn rạch ngang tim tôi

Ngồi thừ ra trong phòng, nhìn căn phòng trống trải, nơi đây à gia đình có gì khác nhau?

Cửa mở ra, một bóng người gầy dài bước ào, nhìn ra là Âu Cảnh Dịch

“Tôi nghe Ót nói rồi”. Điều thuốc trên tay hắn loé lên ánh đỏ.

“Có sao không?” Hắn đi đến cạnh tôi, hỏi.

“Âu Cảnh Dịch, đêm nay ở đâu đưa xe?” Tôi hỏi một câu hỏi chẳng liên quan gì.

“Làm gì?” Hắn dụi tắt thuốc, hơi ngạc nhiên.

“Dẫn tôi đi đưa xe, tôi muốn đổi gió.”

“Bông cúc nhỏ, tôi đã hai mươi tư tuổi rồi, tôi không đưa xe máy nữa!”

“Tôi mới mười chín tuổi, khi tôi quen mọi người, các anh cũng mới mười chín tuổi. Không dẫn tôi đi hả? Tôi đi một mình cũng được ”

Tôi đứng dậy, chuẩn bị ra khỏi phòng.

“Em thật là thôi được! Tôi call bọn nó”

Đêm nay, bọn đua xe rất đông, một nửa là đến để xem Âu Cảnh Dịch, nửa còn lại muốn đến xem con bò của đại ca Thành, Bông cúc nhỏ đi đua.

Tôi ngồi lên xe, cài mũ bảo hiểm, Âu Cảnh Dịch thì bất mãn nắm đầu xe, gào to lên trong gió lớn.

“Để tôi chở em, đại ca Thành đang ở Đài Trung, tôi không thể để Bông cúc nhỏ bị làm sao được.”

Tôi gạt tay nó ra, ặt tay ga hết cỡ, ừa buông tay phanh, chiếc xe như con ngựa hoang mất cương, lao út đi

Gió như cắt thịt bên người tôi un út, tôi không cảm thấy đau, ì tim tôi còn đau hơn

Năm đó, tôi đã ngã ào òng tay L{ Hoa Thành trên đoạn đường này

Năm đó, anh ấy trắng xanh út xe chạy tới kêu tên tôi lên như thế.

Nước mắt như chuỗi ngọc trai bị cắt đứt dây, xổ tung ra trong trời đêm, xổ tung trên mặt tôi, làm nhòa cả tầm nhìn

Tôi cảm thấy trái tim lạnh giá, lạnh quá Tôi giật cái dây chuyền trên cổ, chiếc dây chuyền thắt cổ tôi làm tôi ngạt thở, chuyện cũ lần lượt hiện lại, tôi chỉ muốn được giải thoát

Chiếc mô tô ngược chiều hét lên tiếng còi cực đại, ánh đèn xe chói mắt làm tôi không mở được mắt ra, không nhìn thấy gì cũng không nghe thấy gì

Trong óc tôi, hiện lại nụ cười khinh mạn của L{ Hoa Thành thời tuổi trẻ, à câu anh nói:

“Bông cúc nhỏ, em là của anh, hiểu không?”

Tôi hiểu Còn anh thì sao? L{ Hoa Thành, ì sao anh không cần em nữa ì sao? Vì sao anh không cần em nữa?

Vừa buông tay, chiếc xe đã bay đi, tôi cũng bay thành lớp lớp cánh hoa cúc họa mi tan tác.

Nước mắt, máu rải trên đường Trung Chính

Tôi lại không chết mở mắt ra, giường đệm trắng toát, mùi thuốc ảm đạm.

Ngồi bên tôi, gương mặt tiêu tụy, không phải L{ Hoa Thành, mà lại là Âu Cảnh Dịch Hấn nói, tôi đã hôn mê ba ngày, hấn đã gọi điện cho L{ Hoa Thành, bảo đại ca ề ngay.

Người ề ngay còn trái tim có ề không?

“Bông cúc nhỏ, đại ca ề dưới nhà!” Âu Cảnh Dịch chạy ào, nhìn tôi.

“Không muốn gặp, bảo anh ta tôi đã ngủ rồi ” Nhắm mắt, không muốn nhìn lại gương mặt đã làm tôi tương tư yêu thương, lại làm tôi dớn dàu.

Âu Cảnh Dịch không nói gì, lặng lẽ khép cửa lại, cách khe cửa khép hờ, tôi nghe thấy tiếng L{ Hoa Thành thở hổn hển.

“Cô ấy đâu, Bông cúc nhỏ đâu?”

Âu Cảnh Dịch giữ anh ta lại, mặt bất bình “Ngủ rồi, đừng có ào!”

L{ Hoa Thành mặc kệ Âu Cảnh Dịch ngăn cản, bước tới định mở toang cửa, Âu Cảnh Dịch thuận tay nắm một quyền lên cầm anh.

“Đồ khốn nạn! Tại sao mày lại đối xử ới cô ấy như thế?” Nói xong, giáng thêm một cú nắm nữa.

Tôi không nghe thấy tiếng Âu Cảnh Dịch, tôi nghĩ, chắc L{ Hoa Thành không đánh trả.

Anh nhú mày, lau ết máu ở khoé miệng. “Cho tao ào xem cô ấy.”

“Mày không xứng đáng! Hồi đầu thì lời cô ấy ề đây, giờ lại út cô ấy đi, mày có phải là thằng đàn ông không?” Âu Cảnh Dịch gào lên.

Tôi nghe thấy L{ Hoa Thành lại hự lên một tiếng, tôi lo lắng quá, ngồi dậy, gọi yếu ớt.

“Âu Cảnh Dịch, đừng đánh nữa Đừng đánh anh ấy nữa!” Đau, chắc chắn rất đau.

**Cửa mở, L{ Hoa Thành lách thếch đi đến bên tôi, tôi mở mắt nhìn mồm miệng anh sưng
ù**

Những cảm giác đắng, chua xót, yêu, hận xáo trộn, không biết cảm giác nào mạnh hơn

Tình yêu, lẽ nào khó khăn à đắng xót ăy ư? Vì sao, tình yêu làm chúng ta chất chồng ết thương?

Một tuần sau, tôi ra iện.

L{ Hoa Thành lái xe chở tôi ề “nhà” chúng tôi.

Tôi ngồi trên sô pha, đầu còn quấn băng, lạnh lùng nhìn anh ta rót ly nước nóng cho tôi.

“Tôi đã gặp con bé đó ” Vẫn đề, ẫn phải giải quyết thôi

Người L{ Hoa Thành cứng lại, quay nhìn, hồi hận à khổ sở ẽ lên trong mắt anh.

“Anh yêu nó chứ? Nếu thích thì, mang nó ề đây dù sao cũng là đứa con gái trong sạch.”

Tôi nhắm mắt, không muốn nhìn mắt anh nữa, sợ rằng nếu nhìn, nước mắt sẽ lại chảy ra

Anh trầm ngâm hồi lâu “Vì sao lại nói thế? Em không giận?”

Anh bước đến trước tôi, đứng cúi nhìn tôi từ trên cao, tôi còn biết làm gì đây khóc gào, làm mình làm mẩy, rồi treo cổ tự ẫn?

“Em không muốn trở thành gánh nặng cho anh, nếu anh thích, anh cứ đi.”

“Vì sao? Vì sao em trở nên thờ ơ như thế?” Anh út cốc nước trên tay đi, quz xuống, gào lên giận dữ.

Vì sao? Vì sao? Hỏi thật hay. Tôi thì ì sao ư?

Tôi không kìm giữ được sự giận dữ trong lòng mình nữa, tôi đứng dậy, kéo tóc, rít lên sắc nhọn:

“Vì sao? Tôi ì sao á? Tôi ì sao mà lại để tôi trở nên như thế này?”

“Tôi ì sao nhuộm tóc, tôi ì sao **c mùi mấy cái lỗ trên tai? Tôi lại ì sao mà ăn mặc cho tôi thành hình người này?”

Tôi dầm đĩa nước mắt, đau đớn hét lên: “Tôi là ì anh đấy, L{ Hoa Thành, anh hiểu chưa?

Vì, Anh, Đấy?”

“Vì tôi yêu anh, quá yêu anh, không muốn trở thành gánh nặng cho anh không muốn một mình anh gánh ác trách nhiệm không muốn làm anh mệt mỏi ”

Mềm nhũn người, tôi quỵ sụp xuống đất, khóc lóc, để bao nhiêu nước mắt, sợ hãi, bất bình của từng ấy năm trút xuống trả cho anh.

L{ Hoa Thành quỵ trước mặt tôi, gương mặt trống rỗng, rất lâu, anh đột nhiên gào lên một tiếng, đấm thật mạnh ào tường.

“Anh không hề yêu nó một tí nào, anh chỉ nhớ em Bông cúc nhỏ, anh nhìn nó, anh tiếc nhớ em năm đó ”

Bỗng nhiên, tôi nhìn thấy nước mắt của Thành đang chảy “Anh rất nhớ rất nhớ tiếc em của hồi đó ”

Anh bắt lực ôm đầu, đau đớn khóc.

“Chính là anh đã hại em anh lại không dám đối mặt ới anh chỉ chạy trốn, càng chạy trốn càng bế tắc ”

Đấm xuống nền nhà, như một con mãnh thú điên cuồng, gào thét không ngừng.

Tôi khóc, chứng kiến sự bất lực của L{ Hoa Thành Anh ta cũng có lúc phải khóc.

Tôi cũng lẽ nào không tiếc nhớ ngày đó, đóa cúc đơn sơ ban đầu thánh thiện?

Tôi ôm lấy Thành, nước mắt anh ướt áo tôi, nước mắt tôi rơi lên ngực anh .

Tôi biết, chúng tôi đã từng đổ máu cùng nhau, máu chúng tôi đổ xuống quện lẫn nhau, không phân chia.

Giờ đây mới biết, hoá ra không chỉ máu, lệ của chúng tôi cũng đan nhau, cũng trộn ào nhau.

Và cũng buồn bực đến thế kết ào nhau, “người đã giang hồ, thân nào còn là của mình đâu” (Nhân tại giang hồ, Thân bất do kỷ)

Tôi nghĩ, tôi à anh, đêm nay đã cảm nhận được câu nói được khắc bằng máu à nước

mắt đỏ, biết làm sao khác được, người thì đã giang hồ, nên ta nào còn thuộc ề ta

“Bông cúc nhỏ, đi, đi! Âu Cảnh Dịch, đưa cô ấy đi!” L{ Hoa Thành trở một dao, chắn cho tôi cú chí mạng.

“Đừng, đừng, L{ Hoa Thành, anh đừng bỏ em ” Tôi dấy dựa, Âu Cảnh Dịch cõng tôi lên, mang theo cả máu, ượt ra ngoài cửa.

“Âu Cảnh Dịch, bỏ tao xuống! Hoa Thành, Hoa Thành đang ở trong, ở trong kia.”

Tôi điên khùng đá, gào, nhưng chỉ có thể đứng nhìn đám người, bóng dao loang loáng bao vây quanh L{ Hoa Thành.

“L{, Hoa, Thành”

Tiếng thê thiết từ miệng tôi, L{ Hoa Thành nhìn tôi một giây, thân người ngã xuống, máu xối xả.

“Đại ca!” Âu Cảnh Dịch ngoái lại, gào lên giận dữ, nhưng chỉ biết kéo tôi, chạy, trốn, bạt mạng tháo thân

“Dịch!” ngoài cửa, Hải Hồ dẫn theo một toán người chạy tới, đỡ lấy Âu Cảnh Dịch đang loạng choạng.

“Đại ca bên trong Đi mau.” Hấn ngã sấp, nhưng ẩn không quên lấy thân che lên tôi.

“Đại ca!!!” Hải Hồ rút con dao bổ dừa hấu ra, mắt ần đỏ xông ào trong, tôi đẩy Âu Cảnh Dịch ra, kéo thẳng Béo.

“Mày trông nó!” Cướp lấy con dao rựa của nó, tôi chạy bổ ào.

L{ Hoa Thành! Anh không được phép chết Có nghe không? Không, được, chết Anh là sinh mệnh của em. Không nhớ à? Sinh mệnh của em

Tôi gạt được người chắn đường, giữa biển máu tìm L{ Hoa Thành

Nước mắt rớt xuống, tôi thấy L{ Hoa Thành nằm gục giữa ũng máu Tôi ực anh dậy, ôm lấy anh gào lên.

“Không cho anh chết! Không cho, không cho! Có nghe thấy không hả?”

Tôi công anh lên, Hải Hồ chắn cho chúng tôi. “Chị Hai, đi mau”

Tôi công L{ Hoa Thành lên, nghiêng rằng, từng bước từng bước công anh đi qua địa ngục nhân gian.

“L{ Hoa Thành, nghe chưa hả? Anh không được chết ”

Tiếng tôi không giấu được đang run rẩy, nước mắt chảy ra điên loạn.

“Bông cúc nhỏ, xin lỗi anh ăn luôn yêu em yêu em yêu em ”

Anh lấp bắp, giọng nói ăn mềm như thế, mềm tới mức đứt ruột đứt gan.

“L{ Hoa Thành, anh còn nợ em một mạng sống! Quên à, sáu năm trước, anh bảo anh nợ em một mạng sống Mạng anh là của em, không cho anh chết! Không cho!”

Tôi đau đón gào lên, hy ọng có thể gào cho anh tỉnh lại, gọi lại được sinh mệnh.

Va một cái, tôi ngã nhào trên nền nhà, tôi khốn khổ ôm chặt lấy L{ Hoa Thành, anh mở to mắt, mặt lộ ra một ẻ cười điên dại.

“Thôi để kiếp sau anh trả mạng sống cho em ” Tay anh ẽ qua mặt tôi, nhẹ bỗng. Tôi cuống cuống hôn anh, nhưng không còn cảm thấy được một chút hơi ăm nào không hơi ăm

“A ” kiếp sau, tôi không cần kiếp sau

L{ Hoa Thành kiếp này anh còn chưa đi cùng tôi đến lúc cuối cùng, ăn còn chưa, chưa hề

Những giọt mưa như cánh hoa rơi, phiêu linh những cánh hoa cúc theo gió tôi lặng lẽ đứng yên.

Để mưa, để hoa rơi, thấm dẫm toàn thân tôi, một tấm áo khoác choàng lên tôi, rèm mi nhìn lên, trống rỗng nhìn người bên cạnh.

“Bông cúc nhỏ, mưa càng to hơn rồi, đi thôi.” Âu Cảnh Dịch giương ô, che mưa cho tôi,

thương xót nói.

“Tôi muốn ở bên anh ấy thêm một chút ” Tôi nhìn bìa mộ, nước mắt đã khóc cạn từ lâu, đã rơi cạn từ lâu.

“Bông cúc nhỏ, em thế này, đại ca sẽ không yên lòng đâu.” Âu Cảnh Dịch bỗng nhiên ôm lấy tôi, tôi không phản đối để hắn ôm tôi ào lòng

“Trước đại ca, tôi tự hỏi lòng tôi thấy không có gì phải xấu hổ Bông cúc nhỏ, đại ca đã đi rồi những ngày sau này em phải tự lo liệu.”

Tôi nhìn Âu Cảnh Dịch, mắt có cái nhìn ấm áp, đột nhiên phút giây ấy, tôi tưởng đó là cái nhìn của Thành

“Bông cúc nhỏ, đi theo anh đi Anh sẽ chăm sóc em thay cho đại ca.” Anh ta ôm tôi thật chặt, nói quả quyết.

“Em có biết ỉ sao anh không bao giờ gọi em là chị Hai không? Vì anh luôn luôn yêu em, anh không muốn thừa nhận em là chị Hai ”

Tôi đẩy anh ta ra, lắc đầu. “Cảm ơn, tôi không thể.”

“Nhưng em đang có thai, một người làm sao nuôi được một đứa bé?” Anh ta không ôm tôi, chỉ đến gần, giương ô che mưa cho tôi.

“Âu Cảnh Dịch anh có biết ỉ sao tôi bước chân ào chốn bụi bặm này không?” Tôi xoa lên bụng, nói lặng lẽ.

“Vì L{ Hoa Thành chỉ ỉ anh ấy, tôi bỏ nhà đi, tôi bỏ học, tôi làm tôi truy lạc giờ đây anh ấy đi rồi tôi cũng chả còn gì lưu luyến ở nơi đây”.

Tôi trút hơi thở dài “Sáu năm rồi, tôi đã mệt mỏi rồi. Cảnh Dịch, tôi muốn ề nhà rồi ”

“Về nhà? Nhưng em ”

“Cảnh Dịch, quen biết anh thật là tốt, cho dù là ai, tôi cũng không bao giờ hối hận ỉ đã quen họ. Nhưng bây giờ tôi thật sự muốn quay ề nhà, thật sự muốn ề ”

Mệt rồi, thật thế, đã mỏi rồi

“Về sau không nên gặp lại nhau nữa Nếu anh coi tôi là bạn, hãy hứa ới tôi? Đứa bé, tự tôi chăm sóc nó được ”

Âu Cảnh Dịch có một cái nhìn đau khổ, nắm chặt tay tôi.

“Tôi sẽ không đi tìm em, thế còn người khác? Em không trốn được đâu . Em cần có người bảo ệ em, như đại ca ngày xưa bảo ệ em ” Anh ta lắc đầu ội ã, nói gấp gáp.

“Tôi sẽ rời Đài Loan Chờ thời gian trôi qua rồi tôi sẽ quay lại ”

“Bông cúc nhỏ” Anh ta định nói lại thôi.

“Âu Cảnh Dịch, nếu anh yêu tôi, xin hãy cho tôi được tròn ẹn như { nguyện.” Tôi ngẩng đầu, khẩn cầu.

“Tôi tôi.. tôi hứa, sẽ không đi tìm em ” Anh ta cắn răng, khổ sở nói.

Xin lỗi Âu Cảnh Dịch, xin hãy tha thứ cho sự ích kỷ của tôi chỉ ì không còn L{ Hoa Thành nữa, thì tôi không còn gì tha thiết nữa

Thiếu anh, ai sẽ đi cùng tôi dọc cuộc đời?

“Tôi tiễn em ề ”

“Không cần đâu, ngày đầu tiên tôi đã tới thế nào, giờ tôi sẽ đi như thế ” Tôi u buồn nhìn lại bia mộ L{ Hoa Thành, ngắt lấy một đoá cúc, đặt ào tay Âu Cảnh Dịch.

“Cảm ơn anh đã chăm sóc tôi suốt sáu năm nay tôi sẽ không quên ”

“Âu Cảnh Dịch cẩn thận nhé đừng để như L{ Hoa Thành có cơ hội thì hoàn lương đi.”

Tôi chậm chậm bước đi, quyết định rời xa sáu năm ân oán, rời xa sáu năm yêu hận tình sầu rời xa gió mưa.

Âu Cảnh Dịch nắm chặt đoá cúc, nhìn theo tiễn tôi, trong mắt có lệ, lẩm bẩm nói.

“Hoàn lương còn cơ hội không? Còn cơ hội không?”

Người đã trên giang hồ, thân đâu thuộc ề mình nữa.

Tôi đã bút thân ra được, rồi được giang hồ.

Nhưng đó là được đánh đổi bởi máu à nước mắt của tôi à sinh mệnh của người tôi

yêu có đáng không? Có đáng không? Ai hãy nói cho tôi biết

Gió thổi tới, cúc hoa bay phiến phiến lạc trên cành nào, trên mộ lạc trên cội tim ai, hoá thành nước mắt ai

Lạc Mai Như Tuyết

Trầm Mai Nương là thê tử đầu tiên của Mộ Dung Tuyết.

Ngọn đèn dầu đương cháy đột nhiên bốc lên một tia khói xanh kz dị, Trầm Mai Nương gục đầu bên song cửa mê mang. Lúc Thập Tam Lô Chủ của Thanh Y Lô là Thanh Tiểu Hà mang nàng giấu ào trong một chiếc thùng gỗ rồi đẩy đi, Mộ Dung Tuyết ẩn còn đang ở

tại Phẩm Hoa lâu khảm đàn.

Nàng hoa khôi Tử Tinh Đình nép sát bên cạnh y, hai má ửng hồng, nét mặt quyến rũ. Tuy nhiên, mọi thiếu nữ ở thực khách nơi đây chẳng ai chú ý đến nàng, ánh mắt họ đều dừng lại trên người của Mộ Dung công tử danh chấn thiên hạ. Áo y trắng như tuyết, lấp lánh phát sáng, mười ngón tay thon dài khảm tấu lên những âm thanh êm dịu, khuôn mặt rạng ngời của y hệt như một trăng mây chiều ửng ửng đỏ, khiến ai trông thấy cũng phải mê mẩn tâm hồn.

Thực là công tử Mộ Dung – khuôn nhan như thể tiên dung trên trời!

Mộ Dung Tuyết chính là người trẻ tuổi có danh tiếng nhất trong ô lâm hiện nay, điều ấy không chỉ bởi y có một ẻ ngoài cuốn hút, bạn bè đông đảo, hồng nhan tri kỷ ô số, mà còn bởi ỹ công xuất thần nhập hóa của mình.

Y có một chiếc quạt.

Một chiếc quạt trắng như tuyết.

Quạt khẽ cất lên, nhẹ nhàng tựa hoa tuyết bay bay lúc đầu xuân, mang theo chút tinh khôi lạnh lẽo, địch nhân còn đương ngỡ ngác thì đã ngã xuống rồi, cả iệc y đã ra tay thế nào cũng chẳng kịp xem rõ

Một thanh phi đao ạch trời bay đến.

Chiếc quạt phẩy nhẹ, phi đao rơi xuống bên dưới bàn, mũi đao găm chặt một tờ giấy. Mộ Dung Tuyết mang giấy giở ra xem, hai hàng mi giãn giật, hoảng hốt đứng dậy.

Tử Tinh Đình tò mò ghé mắt sang đọc.

Trên giấy iết: “Ta mượn tôn phu nhân chơi đùa một lúc, ngày 15 tháng 9 tại Nhạc Dương lâu chờ người một mình đến nhận”

o0o

Trầm Mai Nương cười ảo não: “Chàng sẽ không đến cứu ta đâu!”

Thanh Tiểu Hà nói: “Nhưng cô là thê tử của y kia mà.”

“Sợ rằng trong lòng chàng, sớm đã quên mất iệc này.” Lúc nói ra những lời ấy, ngón tay của Trầm Mai Nương thoáng run rẩy, tựa như bị một thanh kiếm đột ngột đâm phải.

Thanh Tiểu Hà quan sát nàng.

Trầm Mai Nương dáng người nở nang, tính tình thanh nhã, hiển nhiên trong chốn nhung lụa đã được nuôi dạy tử tế, tuy nhiên ằng trán lại thấp thoáng một nét sầu ương ất, tựa như mưa khói Giang Nam ào tiết tháng ba. Thanh Tiểu Hà đã nghe nói ề Mộ Dung công tử từ rất lâu, nhưng mãi đến trước phiên hành động này nàng mới biết rằng y còn có một thê tử như ậy.

Mộ Dung công tử không giống như người đã thành hôn.

Y tài năng hơn người, phong lưu phóng khoáng, ô số người con gái đã ì y mà điên đảo, y đối ới các nàng cũng hơn mười phần thương hương tiếc ngọc. Truyền rằng Mộ Dung công tử đã từng hai mươi ngày đêm không ngồi không nghỉ, đến tận đỉnh Thiên Sơn tìm hái lấy thánh dược ‘tuyết liên’ để chữa trị cho nàng Sở Nhu xinh đẹp của Nga Mi phái ốn bị trọng thương; cũng truyền rằng có một ị tiểu thư con nhà quyền qu{ ì tương tư thương nhớ Mộ Dung công tử mà quanh năm đổ bệnh liệt giường, Mộ Dung công tử lại hóa thân thành đại phu đến trước mặt nàng tử tế khuyên nhủ; lại truyền rằng danh kỹ bên sông Tần Hoài là Tử Tinh Đình ì ngưỡng mộ công tử Mộ Dung mà cự tuyệt tiếp gặp mọi khách nhân trên đời, chộc giận đến bang chủ của Giang Nam Thủy Thuyền Bang khiến hấn bắt nàng mang đi. Mộ Dung công tử sau khi hay tin, một thân một mình xâm nhập ào Thủy Thuyền Bang, chiếc quạt trắng chưa một lần nhuốm máu ngay lập tức khóa chặt cả mười lăm tên cao thủ, cứu Tử Tinh Đình thoát ra ngoài, cũng từ đó y cùng bang chủ Thủy Thuyền Bang hóa thù thành bạn, kết thành huynh đệ khác họ

Nói ề Mộ Dung công tử có rất nhiều truyền thuyết khiến người ta say mê.

Nhưng trong những truyền thuyết này, chẳng có truyền thuyết nào nhắc đến y có một thể tử cả.

Trầm Mai Nương khẽ cúi đầu, lộ ra một bờ gáy trắng ngần, màu trắng ấy có cảm giác thật trong trẻo nhưng cũng thật giá buốt, hết như tiếng thở than lạnh lẽo ấy.

o0o

Đêm đã ề khuya.

Bên trong Phẩm Hoa lâu, Mộ Dung Tuyết ẩn còn đang uống rượu.

o0o

Đôi ới ẩn đề của Thanh Tiểu Hà, Trầm Mai Nương đã sớm nghĩ đến ô số lần.

Nàng à y đều là cô nhi, từ nhỏ đã được sư phụ à sư nương nhận nuôi. Nghe bảo khi ấy đương ào mùa đông, tuyết ngút ngàn phủ trắng, trong thôn lại trở ngập mai hồng, ì thế y được đặt tên theo tuyết, nàng được đặt tên theo mai.

Y thiên tư thông minh, tính cách ôn hòa, lúc cười lớn thì rạng rỡ như ánh ban mai, khi cười mỉm lại tựa nước xuân ấm áp. Các cô gái trong thôn ai cũng thích y cả, mà nàng lại là người hâm mộ y nhất trong số đó. Nàng gần như cả ngày cứ lẻo đẻo theo sau y, quần lầy y, mỉm cười ới y hay giả ờ làm nũng.

Năm chín tuổi, nàng thêu cho y một chiếc túi có hình hoa mai.

Năm mười hai tuổi, nàng may cho y một chiếc áo trắng như tuyết..

Năm mười bốn tuổi, nàng lẻn ào phái Côn Lôn trộm được bí kíp ô công “Phi Tuyết Tâm Kinh” cho y học.

Năm mười sáu tuổi, nàng đã trao gởi thân mình cho y

Sư nương thấu hiểu tâm sự của nàng. Bà buồn bã nói ới Tiểu Mai Nương rằng, ới một nam nhân chói lọi tựa mặt trời như ấy, nếu khoảng cách quá gần sẽ khiến thân thể chính mình bị thiêu đốt tổn thương.

Sư nương có lẽ cũng là đang nói ề bản thân mình.

Sư phụ chính là một ị đại hiệp danh ang thiên hạ, thời gian ngụ tại nhà trong một năm của ông chưa đến hai mươi ngày. Trên giang hồ cũng lưu truyền rất nhiều chuyện cũ ề sư phụ, có những chuyện như sử thi anh hùng bồi hồi kích động, lại có chuyện như tài tử giai nhân đàm tình thuyết ái day dứt buốt xương. Tiểu Mai Nương thường ngăn người ra nhìn ị sư phụ thi thoảng mới ề nhà một lần này, ông thấp thoáng như một ị tiên nhân ngập chìm trong làn sương mù mờ ảo, tán phát ra hào quang thần thánh, lại như không có hình dạng cụ thể.

Mỗi khi sư phụ ề nhà, sư nương ui đến nổi tay chân luống cuống, sửa sang lại phòng ốc đến độ không ương lấy một hạt bụi. Sức sống của bà cả một năm dường như chỉ gói tròn trong hai mươi ngày này, ngoài ra những lúc khác, sư nương chỉ tựa cửa trông ề xa xăm, bão cát phủ ngập ngoài kia phải chăng đã làm nên những ết chân chim nơi khóe mắt của bà?

Sau này lớn lên, Trầm Mai Nương ngẫu nhiên bắt gặp sư phụ tại một thị trấn xa xôi nọ, ông đang ở cùng một người con gái xinh đẹp, trong tay người con gái ấy còn đang ẵm một đứa trẻ chừng hai tuổi. Thế mới biết, hóa ra những câu chuyện năm xưa cũng không hoàn toàn là bịa đặt.

“Ở cùng ới Tuyết nhi, con sẽ chẳng còn ui ẻ nữa.”

Trong đáy mắt sư nương chất chứa những giọt sầu bi.

Trầm Mai Nương dẫn Mộ Dung Tuyết lên một đỉnh núi phủ đặc tuyết trắng, hai má đỏ bừng, lớn tiếng hỏi y: “Chàng sẽ mang ui ẻ đến cho ta chứ? Chàng liệu có khiến cho ta rồi sẽ trở nên đau thương, u uẩn như sư nương hay không?”

Tiếng của nàng hồi ọng trong tầng tầng tuyết trắng.

Mộ Dung Tuyết ôm lấy nàng: “Gả cho ta nhé, hãy làm ợ ta!”

Buổi tối trước hôm sư nương qua đời một ngày, Mộ Dung Tuyết à Trầm Mai Nương tổ chức một buổi hôn lễ đơn sơ. Sư nương tặng cho Mộ Dung Tuyết một chiếc quạt, trên mặt trắng trơn không hề đề chữ. Bà bảo: “Tuyết nhi, hãy giữ sao cho lòng con ỉnh iễn thanh khiết như hạt tuyết kia, không để nó ấy nhiễm bụi trần thế gian”.

Về sau, Trầm Mai Nương luôn nghĩ, ật ấy thật không cát tường: “Quạt” à “Tan” nghe không khác nhau là mấy! (*)

Rồi thì Mộ Dung Tuyết cũng thành danh.

Y trở thành hiệp khách thiếu niên sáng chói nhất.

Y được người giang hồ xưng tụng là “Mộ Dung công tử”.

Ai cũng lấy iệc quen biết ới y làm điều ỉnh hạnh, phàm mọi trường hợp y xuất hiện đều trở thành mục tiêu chú { của ỗ lâm. Y có ô số huynh đệ, y có ô số hồng nhan tri kỷ, giai thoại phong lưu của y từng iệc từng chuyện được mọi người lưu truyền

Trầm Mai Nương thì ngày càng chất thêm hui quạnh.

Không một ai biết rằng ị công tử Mộ Dung ấy đã thành thân.

o0o

Cả người tỏa ra mùi rượu nồng nặc, tóc tai Mộ Dung Tuyết rối bời, y loạng choạng ngã lên bàn án của Phẩm Hoa lâu, bình rượu, chung rượu trở thành một đồng hỗn độn.

Bờ ai của y khẽ xao động.

Tử Tinh Đình ừa mang một chiếc chăn mỏng đắp lên người y, bàn tay nhỏ nhắn thương yêu e uốt trên bờ ai, thấp giọng thẽ thọt: “Loại tiện nhân như thế, chàng còn lo cho ả làm gì!”

Thân thể Mộ Dung Tuyết như đông cứng lại.

o0o

Ngày mười lăm tháng chín.

Nhạc Dương lâu.

Trăng tròn ành ạnh, ánh nước lung linh, gió đêm chất chứa hơi lạnh thổi qua quạt giấy xào xạt.

“Cô hy ọng hấn đến ư?”

Mặc bộ trang phục bó sát lạng lẽ nấp trên một xà nhà lớn, Thanh Tiểu Hà bất chợt hỏi.

Chiếc cổ trắng ngần của Trầm Mai Nương khẽ cúi thấp, khoe miệng lộ ra một nụ cười ai oán đến kz lạ.

Thanh Tiểu Hà tiếp tục truy ấn: “Nếu không đến, chứng tỏ hấn không thương yêu cô; còn nếu đến, ậy thì hấn sẽ chết chắc.” Lần hành động này, Thanh Y Lâu tổng cộng phải ra đến ba mươi sáu hảo thủ, Mộ Dung công tử cho dù có chấp cánh cũng khó mà thoát kiếp nạn.

Trầm Mai Nương nhắm mắt lại.

o0o

Chiếc bóng xanh của Thanh Tiểu Hà đang tiềm phục trên xà nhà đột ngột lao út ra ngoài như một mũi tên!

Nàng nghe thấy một cơn gió lạnh thổi đến.

Quạt giấy như tuyết.

Áo trắng rực rỡ.

Phong tư người ấy chẳng khác nào tiên nhân.

Trầm Mai Nương bất chợt ngẩng đầu lên!

Đôi đồng tử nàng hệt như hai ngọn lửa, đáy mắt như có hỏa diễm thiêu đốt, trân trối nhìn ào mấy chục chiếc bóng xanh đang ậy giết y, trong lòng ạn xoắn một trận sóng nhiệt.

Nàng cắn chặt môi.

Hóa ra, y ẫn còn quan tâm đến nàng hay sao?

Nàng ôn cho rằng y đã sớm không để { đến sự tồn tại của nàng nữa. Trên đời nhiều mỹ

nữ hấp dẫn như ấy, y lại xuất sắc đến thế, nàng có bị y lãng quên cũng là lẽ tất nhiên mà thôi. Cũng giống như sư phụ, thời gian y ở nhà càng lúc càng ít đi, có điều nàng lại không muốn giống như sư nương, đợi đến hai tháng sau khi chết sư phụ mới lật đật trở về.

Cách nhau khoảng một trượng, trong sát khí trùng trùng thế này, y ẩn khoan hòa như cũ, áo trắng tung bay, cánh quạt giấy dập dờn như sóng biển. Xa xa, qua những chiếc bóng xanh, nàng có thể trông thấy được ánh mắt của y.

Quạt giấy trắng tinh.

Mãi mãi thanh khiết như hạt tuyết ấy, không nên để nó ấy nhiễm bụi trần thế gian!

Trầm Mai Nương biết, tâm hồn của mình đã sớm như nhuộm cả rồi. Nàng căm ghét những người con gái kia. Vì ấy, nàng giả Mộ Dung Tuyết iết một lá thư tình cho nữ đệ tử của phái Nga Mi là Sở Nhu để tìm cơ hội ám sát, nàng còn đầu độc ị tiểu thư quí tộc muốn Mộ Dung Tuyết làm rể nhà mình, lại càng không màng liêm sỉ đem chuyện nữ tử thanh lâu xinh đẹp Tử Tinh Đình mê đắm Mộ Dung Tuyết rêu rao khắp thiên hạ rồi truyền đến Giang Nam Thủy Thuyền Bang

Người đời ai cũng biết ỗ công của y xuất thần nhập hóa.

Nàng là sư muội của y, thật ra cũng không thua kém lắm.

Nàng gây thương tổn cho những ị cô nương ấy.

Còn y lại đi cứu các nàng.

Vô tình ới iệc người hại người cứu như thế, hai người càng lúc càng tách xa, khoảng cách phát sinh, ngay cả ánh mắt nhìn nhau cũng trở nên xa lạ à thống khổ. Ở nhà, y à nàng tương đối lặng im, ngay cả đêm xuống cũng không tìm được bất cứ lời nào để trò chuyện.

Rốt cuộc, Trầm Mai Nương cũng sắp đặt một án cờ sau cùng.

Nàng giấu tên, tặng cho Thanh Y lâu thật nhiều tiền, để cho bọn họ trời mình mang đi.

Nàng muốn biết trong lòng y rốt cuộc có còn nàng nữa không.

Có điều

Nàng làm sao mà nhẫn tâm để cho y chết được?

Cho nên, nàng phi thân lao ra ngoài. Khoảnh khắc lúc ôm lấy Mộ Dung giữa một rừng đao kiếm vây quanh, nàng chỉ hy vọng máu của nàng có thể ấy ướt lên chiếc quạt kia.

Mặt quạt trắng tinh như tuyết, máu tươi thấm đượm lên rồi chẳng phải sẽ giống như những đóa mai hồng rực rỡ hay sao

o0o

Từng giọt máu, xinh đẹp như những đóa hoa mai rơi rụng, nở rộ trên nền quạt trắng tinh khôi như mặt tuyết.

Nhưng Trầm Mai Nương lại không có cảm giác đau đớn của đao kiếm xuyên ào xương thịt.

Chỉ bởi, người ừ ngã xuống kia lại chính là Mộ Dung Tuyết! Trong phút giây ấy, y đã bảo vệ nàng. Khuôn mặt của y tái nhợt, máu nơi khoe môi ồng ọc tuôn ra, một thanh kiếm đã đâm xuyên qua thân thể. Ngón tay của y đau đến mức run rẩy nhưng vẫn cố sức lau đi dòng nước mắt đang ào ạt tràn ra trên gương mặt nàng.

“Tiểu Mai, nàng là thê tử của ta ”

Y nói ới nàng.

Y biết mọi chuyện nàng đã làm. Y cũng biết chỉ vì quá thương y cho nên nàng mới hành động như thế. Tuy nhiên, y cũng không biết phải làm sao mới có thể khiến cho nàng tin tưởng mình. Những người con gái khác chưa bao giờ đi ào trái tim của y cả.

Thôi thì cứ vì nàng mà chết đi.

Như vậy, nàng hẳn sẽ hiểu rõ y dùng cả sinh mạng này để yêu nàng.

Trầm Mai Nương ôm chặt lấy y, thét lớn, lệ rơi đầy trên gương mặt.

oOo

Thanh Tiểu Hà nở một nụ cười.

Bọn sát thủ như bóng mây tan đi trong khoảnh khắc.

Thanh Tiểu Hà lật tay giấu kiếm trở lại sau lưng, phủ phủ đi lớp tro bụi vương trên áo.

Mỗi một nhiệm vụ đều phải hoàn thành trọn vẹn mới tốt, thứ Trần Mai Nương mong muốn không phải là cái chết, mà chính là tình yêu và sự tín nhiệm.

Vết thương của Mộ Dung công tử chỉ một tháng sau là có thể hồi phục

– HẾT –

(*) chú: trong tiếng Hán, chữ “Phiến” (quạt) và “Tán” (tan) có cách đọc lần lượt là “shan” và “san” khá giống nhau!

❧ TÀN ❧

“Từ nay trở đi, người tên là Hậu Nghệ.”

“Nàng ta tên là Hằng Nga, là phần thưởng dành cho người.”

“Tới lúc người trở thành chiến sĩ mạnh mẽ nhất trong thiên hạ, chúng ta sẽ thưởng cho người nhiều hơn, người sẽ rất thích.”

Y mở mắt ra và thấy một dung nhan tuyệt mỹ, một thân thể hoàn mỹ.

oOo

Trong sân huấn luyện ngầm, ánh đèn và bóng tối đan xem.

Con cộp răng kiếm gầm lên, há miệng, lộ ra răng nanh sắc bén. Tiếng gầm trầm thấp ang lên từ trong cổ họng nó, nước dãi tanh hôi từ miệng chảy ra, rơi xuống sàn nhà. Nhìn con mồi trước mặt, ánh mắt nó lóe lên ẻ hung bạo, bàn chân yên lặng không chút tiếng động hạ xuống đất, từ từ tới gần con mồi.

Hậu Nghệ ẩn không nhúc nhích, cứ như bức tượng gỗ.

Trong chớp mắt, con cộp răng kiếm đập mạnh bàn chân dày đặc thịt, lực lượng toàn thân không chút dấu hiệu bùng nổ, thân hình nhanh chóng phóng tới.

Cặp nanh dài sắc nhọn tới kinh người tựa như thanh đao sắc bén, xẹt qua ánh đèn, xé tan bóng tối.

Sát khí mãnh liệt khiến người ta hít thở không thông trong nháy mắt đã bao phủ khắp sân huấn luyện, phong phạm của ương giả trong rừng rậm đã hiển lộ ra.

Hậu Nghệ ẩn không hề nhúc nhích, mãi tới lúc răng nanh của con cộp đã sắp chạm tới y, y mới cử động.

Tay phải nhẹ nhàng quét sang bên một cái.

Mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, một tiếng bốp lớn ang lên, con cộp răng kiếm đã nằm trên mặt đất, thân thể ỡ nát, sưng sọ ỡ ụn, hoàn toàn không còn hơi thở.

“Hắn là một thiên tài.” Đại tể ti không kiềm được thở dài nói.

“Cứ theo tốc độ này, hắn sẽ nhanh chóng trở thành chiến sĩ mạnh nhất thiên hạ! Thật khiến người ta mong đợi!” Ánh mắt nhị tể ti lộ ẻ ô cùng cuồng nhiệt.

Ánh mắt tam tể ti ẩn chăm chú nhìn ào trong sân huấn luyện, Hằng Nga lẳng lặng đứng đó, trong mắt nàng thoáng hiện màu đỏ sậm nóng rực.

oOo

Xoẹt.

Nước suối lạnh lẽo thấu xương tưới từ trên đầu xuống, bọt nước trườn theo mái tóc ngắn

uốn lượn của y. Y lại như không chút cảm giác, lại nâng một chậu nước lên.

Xoẹt.

Một bàn tay đưa tấm khăn ra.

Hậu Nghệ ngẩng đầu, nhìn Hằng Nga một cái, nhận lấy chiếc khăn, lau lau hai cái rồi út sang bên.

Một thân thể lạnh lẽo áp lên lưng y.

Bước chân y ngưng lại, không hề nói gì, giờ tay kéo nàng lại.

Y phát hiện ẻ né tránh à sợ hãi trong mắt nàng, song y không ngưng lại.

oOo

“Có mệt không?”

“Không mệt.”

“Còn phải luyện tập?”

“Không cần.”

“Nghỉ ngơi một chút đi.”

“Được.”

“Uống nước.”

“Ừ.”

oOo

“Ngươi là phần thưởng của hắc, ngươi phải tỉnh táo nhớ kỹ điểm này.” Nữ nhân trung niên trước mắt lạnh lùng nói ới nàng: “Ngươi tồn tại là vì hắc, sống cũng là vì hắc.”

“Mọi thứ mà ta dạy ngươi đều chỉ có một công dụng duy nhất. Là giúp ngươi lấy lòng hắc.”

Hằng Nga như bức tượng đá, không hề cử động.

oOo

“Trong khoảng thời gian này tiến bộ của Hậu Nghệ rất rõ ràng.” Đại tể ti mỉm cười nói:

“Xem ra tình cảm của chúng cũng phát triển rất thuận lợi. Sau này thánh địa lại nhiều thêm một đôi ợ chồng thần tiên, quả là ận may của thánh địa!:

Đại tể ti mỉm cười hiền lành. Tại thánh địa, đại tể ti rất được yêu kính. Ngài là biểu tượng của cả thánh địa, là ị thủ lĩnh tinh thần của thánh địa.

“Có người nói, nữ nhân là liều thuốc cho nam nhân” Nhị tể ti thản nhiên nói: “Có lúc là thuốc bổ song có lúc lại là thuốc độc.” Nhị tể ti như một ị học giả, học thức uyên bác, ngôn ngữ khôi hài, khiến người người tôn kính.

Đại tể ti bỗng quay sang hỏi tam tể ti: “Từ nay trở đi, Hằng Nga sẽ được hưởng thụ đôi xử như ới Hậu Nghệ, bọn họ là tương lai của thánh địa. Máy lão già chúng ta phải chặn gió che mưa cho chúng chứ, ngươi thấy sao?”

“Đúng đúng đúng!” Vàng trán tam tể ti toát mồ hôi, gật đầu không ngừng. Gã ôn thấp bé thô béo, cặp mắt nhỏ, là người không được yêu mến nhất trong ba ị tể ti.

“Ngươi rất tốt, chưa từng khiến ta thất ọng, cũng chưa từng khiến thánh địa thất ọng.”

Đại tể ti ỗ ỗ ai tam tể ti, ui mừng nói.

“Dạ dạ dạ!” Bên dưới chiếc áo tể ti của tam tể ti, đôi chân gã run run.

oOo

Tiếng rên rĩ khẽ khàng tựa tiếng tiêu, như đau đốn lại như sung sướng, tiếng thở dốc ồ ồ hỗn loạn, hai thân thể trần truồng đan xen ào nhau.

Bàn tay trắng trẻo mảnh khảnh giờ khẽ ửng hồng, mềm mại như rắn không xương, cũng như rắn cuốn, từ từ đặt lên tấm lưng rắn chắc mạnh mẽ của y. Trên lưng y mồ hôi tuôn ra như dòng suối nhỏ, rơi xuống trước ngực nàng.

Bóp.

Hậu Nghệ nắm lấy cổ tay nàng, ấn nó xuống chiếc gối bên đầu nàng.

Y từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt đang ửng hồng đầy mê ly.

“Nàng muốn giết ta?”

Khuôn mặt Hằng Nga ửng hồng như trước, song ẻ mê ly như gió thổi tan mây, dần dần tản đi.

“Không sai.”

Hậu Nghệ nhìn nàng, nhìn nàng rất bình tĩnh.

“Nàng không giết được ta.”

Giọng điệu y rất bình tĩnh, không chút rối loạn, tựa như những lời nói ừa rồi là một chuyện bình thường tới không thể bình thường hơn. Lời còn chưa dứt, eo đã đẩy xuống dưới.

oOo

Trên sân huấn luyện, Hậu Nghệ nhịp nhàng phá giải từng chiêu từng thức.

Hằng Nga yên lặng ngồi bên, yên lặng nhìn, ánh mắt nàng không lúc nào rời khỏi Hậu Nghệ.

Tam tế ti ngạc nhiên hỏi: “Sao hấn lại luyện lại cơ sở?”

Nhị tế ti lộ ẻ hài lòng, chợt mỉm cười ới tam tế ti: “Là phản phác quy chân. Bất cứ lực lượng gì khi lên tới cảnh giới cao thâm sẽ càng liên quan tới pháp tắc cơ sở.”

Thần sắc đại tế ti cũng lộ ẻ thỏa mãn, xoay người hỏi tam tế ti: “Nước thuốc đã chuẩn bị xong chưa?”

Tam tế ti ội àng nói: “Đã chuẩn bị xong.”

“Không tồi.” Thần sắc đại tế ti càng thêm thỏa mãn: “Nước thuốc rất quan trọng đối ới Hậu Nghệ, chuyện này không thể làm qua loa được.”

"Dạ!" Tam tế ti cúi đầu tuân lệnh.

oOo

“Nàng không giết được ta.”

“Làm thế nào mới có thể giết ngươi?”

“Không biết.”

oOo

“Phu nhân!” Thị ệ à người hầu en đường cung kính hành lễ ới Hằng Nga.

Hằng Nga lặng lẽ bước đi, địa ị hiện giờ của nàng ở cơ sở dưới mặt đất này đã cao hơn trước đây rất nhiều. Nàng có thể tới bất cứ góc ngách nào trong cơ sở dưới mặt đất này, bất quá, nàng ẩn giữ biểu hiện yên tĩnh, không làm gì ượt quá khuôn khổ.

Những chuyện nàng cần làm mỗi ngày không phải là ít. Ngoại trừ giúp Hậu Nghệ huấn luyện, nàng còn phải xử lý mọi chuyện liên quan tới y.

Quần áo y thay khi tắm rửa, nước thuốc y ngâm mỗi ngày, thức ăn y ăn mỗi bữa

Tuy rằng mỗi chuyện đều không cần nàng tự mình làm, song nàng ẩn kiên trì làm mọi chuyện như trước.

Nàng chỉ cần lấy nước thuốc tới, pha chế nước thuốc luôn do tam tế ti phụ trách. Các thị ệ trong thánh địa luôn không ưa tam tế ti, có lời đồn đại rằng, tam tế ti chẳng qua chỉ là dựa ào y thuật cổ quái của mình mới được đại tế ti đưa lên chức ị tế ti.

Ngoại trừ y thuật cổ quái ra, các phương diện khác của tam tế ti quả thực không tốt chút nào. Nhất là, gã rất háo sắc, tất cả các hầu gái trong cơ sở đều không muốn tới hầu hạ tam tế ti.

Hằng Nga cũng không thích nơi này, ừa tiến ào, ị thuốc nồng nặc đã ừa ào mặt.

Nơi ở của tam tế ti, chỉ có một mình gã.

“Tới lấy thuốc hử.” Tam tế ti nở nụ cười, thân thiết nói.

Hằng Nga gật đầu, nàng không thích tam tế ti, cho dù gã nở nụ cười thân mật tới đâu cũng không cách nào che dấu thứ mà nàng ô cùng chán ghét hiện lên trong mắt.

Chán ghét, căm hận, nguy hiểm

Tam tế ti tham lam ngấm nhìn Hằng Nga một lượt, miệng nói: “Thuốc đã pha chế xong, nàng cứ chờ ở đây, ta đi lấy.”

Gã lập tức đứng dậy khỏi ghế, đi ào phòng trong. Phòng trong của gã là nơi thí nghiệm, ngoại trừ gax ra không ai được ào.

Đẩy cửa phòng trong ra, một cầu thang bằng đá đi xuống phía dưới hiện lên, gã cẩn thận đi dọc theo thêm đá.

Gã thích đặt phòng thí nghiệm ở dưới đất, khi còn chưa trở thành tế ti của thánh địa gã đã thích như vậy. Tầng hầm ngấm lạnh lẽo ẩm ướt lại khiến cho gã có cảm giác an toàn.

Thuốc đã sớm được pha xong, đặt trên bàn, gã không đi tới lấy mà bước ề phía góc phòng.

Tại góc phòng, trong một lọ thủy tinh trong suốt, một nữ hài giống hệt Hằng Nga đang lặng lẽ lơ lửng bên trong.

“Ta không thể chạm ào nàng song ta có thể chế tạo nàng thêm một lần nữa.”

Khuôn mặt tam tế ti dán ào thủy tinh, nhìn chăm chăm ào thiếu nữ bên trong, khuôn mặt dữ tợn, nghiền răng nghiền lợi như điên cuồng, gào thét như dã thú.

Nữ nhân kia thì ở bên trên

Gã như si như say nhìn chăm chăm ào thiếu nữ ở bên trong, một lát sau mới lưu luyến chuyển ánh mắt đi.

Ánh mắt ừa chuyển đi, khuôn mặt gã đã khôi phục ẻ bình thường, gã cầm thuốc đã pha chế trên bàn, đi ra ngoài.

Trong thư phòng, khuôn mặt tam tế ti đã không còn chút đầu mối nào nữa.

“Cũng như ngày thường.” Tam tế ti đưa thuốc cho Hằng Nga.

Hằng Nga không nói gì, nhận lấy thuốc rồi xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng nàng rời khỏi, ánh mắt tam tể ti đột nhiên trở nên nóng rực, tựa như muốn xé tan nàng ra.

oOo

“Ta nói rồi, nàng không giết được ta.”

Hậu Nghệ nắm lấy cổ Hằng Nga, chiếc cổ tinh tế như thiên nga bị nắm trong tay y. Y có thể cảm giác được ẻ đẹp cùng sự yếu ớt của nó, chỉ cần hơi dùng sức, nó sẽ lập tức nát bấy.

Y nhìn Hằng Nga, thần sắc bình tĩnh.

Hằng Nga không hề né tránh ánh mắt của y, nàng cũng rất bình tĩnh: “Cứ thử nhiều lần, cuối cùng cũng có thể thành công.”

Hậu Nghệ ung tay, nàng bay ề phía chiếc giường như bao cát.

oOo

Xử lý xong mọi chuyện trong căn cứ, tam tể ti đi lại nhẹ nhàng, toàn thân ui sượng không nói nên lời. Bất cứ ai cũng có thể nhìn ra tâm tình của tam tể ti đang rất tốt.

Trong lòng gã đầy mong đợi.

Hôm nay là ngày “Hằng Nga” mới được hoàn thành, sao gã không kích động được đây?

Gã gần như chạy ào ào phòng thí nghiệm của mình.

"A!"

Trong tầng hầm ang lên tiếng hét kinh khủng đằng xé ruột gan của gã.

Thị ệ ngoài thư phòng nghe thấy ội àng chạy tới: “Tể ti đại nhân, ngài không sao chứ?”

Bọn họ đứng ngoài cửa phòng lớn tiếng hỏi ọng ào trong. Phòng trong là nơi tể ti đại nhân đã ra lệnh cấm họ đi ào.

Một lúc lâu sau, đám thị ệ đang chuẩn bị mạo hiểm chịu xử phạt lao ào xem, phía dưới bỗng truyền tới âm thanh run run của tam tể ti.

“Không có chuyện gì lớn. Thực nghiệm xảy ra chút ấn đề!”

“Vừa rồi có ai đã tới chỗ ta?”

“Không có ai tới.” Thị ệ cẩn thận từng chút một hỏi lại: “Có phải đã mất thứ gì không?”

“Được rồi, không iệc gì, đi làm iệc của mình đi.”

Bọn thị ệ lúc này mới buông lỏng tâm tình, liếc mắt nhìn nhau, trở lại ới cương ị của mình. Bọn họ đều nghĩ, âm thanh của tam tế ti lộ rõ ẻ sợ hãi.

Bất quá, nếu tam tế ti đã nói không iệc gì, ai sẽ đa sự đây?”

oOo

“Trong sách nói, có thứ gì đó khiến người ta ấm áp, được gọi là ánh mặt trời.”

Hằng Nga chăm chú nói ới Hậu Nghệ.

“Ánh mặt trời ” Hậu Nghệ ngậy ra một lúc rồi lắc đầu nói: “Không biết!”

“Ta muốn nó!”

Ngũ khí của nàng rất kiên định.

oOo

“Ta muốn ánh mặt trời.” Hậu Nghệ nhìn thẳng ào đại tế ti.

Đại tế ti có hơi ngạc nhiên, song lại lộ ẻ hối lỗi nói: “Đây là sơ sót của ta! Con trai! Cuộc sống của con chỉ ừa mới bắt đầu, cần ánh sáng mặt trời!”

oOo

Quả nhiên thật ấm áp

Y híp mắt lại, giơ tay ra như muốn nắm ánh mặt trời ào trong tay, từ giờ phút này trở đi, y không bao giờ muốn trở lại cơ sở dưới mặt đất nữa.

Y quay sang, thấy Hằng Nga đang nhắm mắt lại, trên khuôn mặt nàng hai hàng lệ tuôn rơi.

Lần đầu tiên, y thấy nàng khóc.

Hậu Nghệ đang huấn luyện, cánh tay trái bỗng nhiên phát đau, y kêu lên một tiếng, lực lượng tụ trên nắm tay tản đi.

Y dừng lại, kiểm tra tay trái, cánh tay trái ưỡn hoàn hảo không tổn hao gì.

Sâu trong cánh tay trái có cảm giác đau mơ hồ.

Y quyết định hôm nay phải ngâm nước thuốc lâu thêm một chút, huấn luyện trong thời gian dài rất dễ khiến người ta thụ thương.

oOo

“Ta ghét nó.” Hậu Nghệ nói.

Hằng Nga sau khi biết Hậu Nghệ nói ề áo ngủ bèn nháy mắt nói: “Hôm nay ta hơi khó chịu.”

Hậu Nghệ không nói gì, y ngồi xuống, sắc mặt chuyên chú, đưa hai tay ra, từ từ ôm lấy nàng ào trong òm ngực của mình.

Động tác của y rất nhẹ nhàng, nàng cảm thấy như có một áng mây đang bao phủ lấy nàng.

Trái tim nàng, cũng bị một áng mây bao phủ.

oOo

Ba thị ệ đứng đầu thánh địa xếp thành hình tam giác, ây lấy Hậu Nghệ ở chính giữa.

Một người dùng trường thương, một người dùng đao thuận, một người dùng roi.

Ba thị ệ lợi hại nhất thánh địa ra tay cùng lúc, thanh thế mạnh tới mức trời đất biến sắc.

Dưới sự tác động của khí cơ, bầu trời thánh địa mây đen bao phủ, sấm sét rền ang.

“Giết!”

Ba người đồng thời quát lên, âm thanh như sấm, ầm ầm bùng nổ! Nơi họ đi qua mọi người chỉ cảm thấy thế giới trước mắt run lên bần bật, khung cảnh mơ hồ.

Ai nấy biến sắc, trong lòng hoảng sợ.

Trường thương chủ công, thế thương như rồng, nặng tựa ngàn cân, xung quanh thân thương ang lên một tiếng nổ bén nhọn! Một thương này đâm tới ngay cả không khí cũng bùng nổ, khiến người khác nghe mà rợn người!

Ngay lúc tất cả mọi người bị một thương kinh thể hãi tục này hấp dẫn toàn bộ tâm thần, đao thuấn đã gập lao tới, thân hình như quỷ mị, xuất hiện bên chân Hậu Nghệ.

Ánh đao dài lạnh lùng yêu dị, mang theo khí đen nhè nhẹ, lặng yên không chút tiếng động, thâm độc ô cùng chém ề phía chân Hậu Nghệ.

Thị ệ dùng roi ngạo nghễ đứng bên, ngọn tiên tựa như ật sống, bay lượn như bướm bướm bên cạnh hắn. Hắn lạnh lùng chăm chú nhìn ào, không ra tay. Ba người bọn họ là cộng sự ới nhau đã nhiều năm, phối hợp cực kz ăn {}, khẳng khít.

Hai người liên thủ hắn nghĩ cũng đã dư dả rồi, Hậu Nghệ có lợi hại hơn cũng không đỡ nổi! Ngay cả các thần sứ của thần điện Kim Ô cũng không đỡ nổi một đòn toàn lực do hai đại cao thủ liên thủ.

Hậu Nghệ ể mặt hờ hững, giơ tay phải lên.

Bộp, y nắm trúng cán thương.

Không ai thấy rõ y làm sao nắm được mũi thương nhanh như sấm sét, làm nổ tung cả không khí đó! Tay phải của y xuất hiện thật đột ngột, tựa như đã ở đó sẵn, chờ đợi đối phương.

Dòng không khí có thể cắt đứt cơ thể do trường thương tạo thành lại không chút ảnh hưởng đối ới Hậu Nghệ.

Cùng lúc đó, y giơ chân lên.

Bộp, y đạp trúng ánh đao.

Ánh đao yêu dị mang theo luồng khí đen giờ ỡ ụn như thủy tinh, ánh đao như yêu thú, rên rĩ một tiếng rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Thị ệ dùng roi biến sắc!

Không thể nào?

Hắn cảm giác mọi thứ trong thế giới của mình lúc này đã hoàn toàn bị phá ỡ. Song tình

hình lúc này không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, hắn không dễ do dự xuất ra sát chiêu mạnh nhất của mình.

Hắn bắt đầu chạy òng quanh Hậu Nghệ, mũi roi linh động trên không trung, tuôn ra một tràng tiếng nổ liên tiếp không ngừng. Từng đợt ba động của khí kinh như những con rắn nhỏ tinh xảo đánh ề phía Hậu Nghệ.

Càng khiến người khác thấy lạ là những luồng khí dư con rắn nhỏ này tựa như ập sống, di chuyển phiêu hốt bất định, khó lòng phòng bị!

Hậu Nghệ cùng lúc phá giải công kích của hai người, rốt cuộc cũng khiến thị ệ dùng roi hiểu được nam nhân trước mặt nhìn như tảng đá song lại có lực lượng thật đáng sợ!

Hắn không hề lưu thủ, ừa ra tay đã sử dụng đòn tấn công mạnh nhất! Hắn không mong đợi chiêu này có thể làm thương tổn Hậu Nghệ, hắn chỉ cầu cho nó có thể ngăn cản Hậu Nghệ dù chỉ trong chốc lát.

Hắn chỉ cần một khoảng thời gian cực kz ngắn ngủi.

Chỉ một quãng thời gian ngắn ngủi, hai người kia sẽ có thể thoát khỏi nguy hiểm, một lần nữa tổ chức tiến công. Tính các hắn ôn cẩn thận, lạnh lùng bình tĩnh quyết đoán, mặc dù không có khí thế uy mãnh như hai người kia nhưng chỉ một chiêu đã thấy được tâm trí hơn người.

Hậu Nghệ biến mất!

Cứ như vậy, trực tiếp biến mất tại chỗ!

Rầm!

Hoa máu tươi đẹp đột nhiên nổ tung giữa không trung!

Hắn thấy hai đồng bọn của mình đụng thẳng ào nhau, phần còn lại của chân tay đã bị cụt bay ngang sang, hai người thậm chí không kịp kêu thảm.

Một giọt máu tươi ảy lên khuôn mặt hắn, mang theo cảm giác ảm áp.

Hắn bỗng cảm thấy cổ đau đớn, rồi trời đất xoay chuyển, một thi thể không đầu cắm roi không đầu đang đứng sau một người.

Vẻ mặt nhị tể ti đã hơi cứng lại: “Trong thời gian ngắn ngủi hắn đã có trình độ như vậy, đáng sợ, đáng sợ, như thần như ma.”

Đại tể ti nhìn thật sâu vào Hậu Nghệ ôn trầm mặc ít lời, không nói gì.

oOo

“Thích ánh mặt trời chứ?”

“Ừ.”

“Thật ấm áp.”

“Ừ.”

“Giả như có ngày ta phải chết, ta muốn chết dưới ánh mặt trời.”

“Theo người.”

“Quả nhiên ta không giết được người.”

“Ừ.”

“Nghệ, nếu như người thắng, gặp được một số người thú vị, mang tới làm quà cho ta nhé.”

“Ừ.”

oOo

Thần điện trang nghiêm thần thánh giờ đã trở thành phế tích.

Đây là tòa thần điện thứ bảy bị công chiếm, một thần điện nhỏ.

Hậu Nghệ đứng trên chỗ cao nhất của phế tích, mắt nhìn xuống những chiến sĩ đang áp giải tù binh bên dưới.

Hắn bỗng dừng ngừng ánh mắt lại, nhảy xuống.

Chiến sĩ áp giải kinh hãi, vội vã quỵ xuống. Trong lòng bọn họ, Hậu Nghệ đáng sợ như thần

ma, rất nhiều người thậm chí tin rằng hắn được thần ban cho.

Ánh mắt Hậu Nghệ dừng trên một bà lão toàn thân phủ trong ải rách dơ bẩn. Hắn nhận thấy điểm bất thường của bà. Bà lão hoàn toàn không sợ hãi, con mắt mờ mờ nhìn chăm chăm ào Hậu Nghệ.

Hắn nhớ tới lời nói của Hằng Nga.

Đem theo bà lão, hắn không nói một lời, rời khỏi phế tích.

oOo

Hằng Nga yên lặng nhìn nữ u.

Khuôn mặt nữ u khô héo như ở cây, đầy những nếp nhăn, con mắt mờ đục, quần áo rách nát, đứng từ xa cũng có thể ngửi thấy một mùi hôi thối.

Con mắt mờ đục khô khốc khẽ chuyển động đôi chút.

Nữ u nhìn Hằng Nga, cười khùng khục, âm thanh chói tai.

“Bà cười cái gì?” Không biết vì sao, Hằng Nga cảm thấy trong thân thể nàng như có ô sô sâu lông đang nhúc nhích, bụng cũng hơi khó khó chịu.

“Thật không ngờ, quả thật không ngờ!” Nữ u thở dài đầy cảm khái: “Không ngờ lại thực sự thành công Xem ra thánh địa Hữu Cùng sẽ cường thịnh rồi!”

Không hiểu vì sao, cảm giác buồn nôn trong cơ thể Hằng Nga bỗng dừng biến mất, nàng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn nữ u.

Thần sắc của Hằng Nga khiến nữ u có hơi ngạc nhiên, nữ u không khỏi ngấm nàng thật cẩn thận, con mắt mờ đục như tượng đá đột nhiên lé sáng, song lại nhanh chóng tắt đi, nhanh tới mức Hằng Nga cho là ảo giác của mình.

“Một đứa trẻ thật thông minh.” Nữ u trầm ngâm nói.

Hằng Nga không nói gì.

“Người khiến ta nhớ tới mình khi còn trẻ.” Nữ u như đang kể chuyện cho bạn bè, lắm

bẩm tự nói: “Ta xuất thân từ một bộ lạc nhỏ, đúng là một bộ lạc nhỏ, toàn bộ cũng chỉ hơn hai trăm người. Cuối cùng bị diệt hết, chỉ còn lại mình ta.”

“Số bộ lạc bị thánh địa Hữu Cùng tiêu diệt rất nhiều. Ta ẫn sống.”

“Ta bắt đầu chạy trốn, lúc còn trẻ ta rất xinh đẹp, được gả cho thủ lĩnh của một bộ lạc. Ta tìm được nữ u của bộ lạc, học được u cùng bà ta.”

“Bà ta nói ới ta, nữ u đều không sống thọ.”

“Ta nói, ta sẽ sống rất lâu. Bà ta hỏi ta ỉ sao, ta đáp, yêu khiến người tìm chết, hận làm người cầu sinh.”

“Ta đã gặp rất nhiều nữ u, bọn họ đều không sống lâu được.”

“Ta ẫn sống.”

“Người cực kz giống ta, rất thích hợp làm nữ u.” Nữ u ngo ngẩn nhìn Hằng Nga.

Nét mặt bà lão bỗng trở nên cực kz quý dị: “Trước khi chết, cho người một món quà.”

“Nó là một loại độc dược rất thần kz ”

oOo

Mười trận chiến mười thắng lợi.

“Con trai, biểu hiện của con ô cùng tốt! Chúng ta cảm thấy hãnh diện ỉ con! Thánh địa cũng hãnh diện ỉ con, ngay cả thần của chúng ta, ta cũng cảm thấy ngài đang sung sướng!” Đại tể ti đầy ui mừng, ánh mắt hiền từ như đang nhìn con cháu của mình.

Hậu Nghệ đứng đó như một cái cọc gỗ.

“Ta biết con thích ánh mặt trời.” Bỗng dung đại tể ti thở dài một tiếng, nói lời tự trách:

“Nếu có thể, ta mong rằng con, mong rằng tất cả con dân, ngày ngày đều được sinh sống trong ánh mặt trời, chỉ có ấm áp, không có lạnh lẽo, không có đói khổ.”

Hậu Nghệ ẫn im lặng.

“Ánh mặt trời là thứ tốt đẹp nhất trên đời này.” Đại tể ti bỗng nhiên lạnh lùng nói: “Song

có một số kẻ tà ác, bọn họ giả danh mặt trời, khinh nhờn ánh mặt trời, ỷ nhục thần linh!”

“Con trai, con ẫn chưa thể nghỉ ngơi được!” Đại tể ti đi tới trước mặt Hậu Nghệ, đầy cảm tình: “Còn một thần điện cuối cùng, thần điện Thái Dương tà ác, ới danh nghĩa của thần, hãy cứu rỗi cho bọn chúng!”

“Trận chiến kết thúc, thế giới sẽ một lần nữa trở lại lòng tay ầm áp của thần, trật tự sẽ lại được thành lập!”

“Tới lúc đó, con có thể tự do hưởng thụ ánh mặt trời, không ai quấy rầy con nữa ”

Hậu Nghệ ngẩng đầu.

oOo

“Phải xuất chiến rồi.”

"Lúc nào?"

"Năm ngày sau."

"Đi đâu?"

"Thái dương Thần Điện."

"Người phải cẩn thận, nghe nói thái dương Thần Điện rất mạnh."

“Ừ, đây là trận chiến cuối cùng.”

“Sắp tới rồi sao ”

oOo

“Thần điện Thái Dương được coi là thần điện tà ác mạnh nhất.” Nhị tể ti giới thiệu tỉ mỉ ề kẻ địch cho Hậu Nghệ.

“Con phải cẩn thận mười sứ giả mặt trời của đối phương, đó là ữ khí sắc bén nhất của bọn chúng.”

Tiếng bước chân ang lên, nhị tể ti nhú mào, ngừng giới thiệu, tới lúc hần thấy là Hằng Nga, sắc mặt mới giãn ra ít nhiều.

“Ta mang canh đến.” Hằng Nga mang theo một cái rổ.

“Ha ha, nghe nói trước mỗi trận chiến, người mang canh tới cho nó.” Nhị tế ti cười nói:

“Nếu trận này chiến thắng phải nhớ kỹ phần công lao này của người mới được.”

Hằng Nga không nói gì, múc thêm một chén canh cho Hậu Nghệ.

Hậu Nghệ nhận lấy, từ từ uống ào, không để thừa một chút nào.

“Trận chiến cuối cùng, ta muốn đi cùng.” Hằng Nga bỗng nhiên mở miệng nói ới nhị tế ti.

oOo

Từ xa nhìn lại, tòa thần điện àng kim nguy nga dưới ánh mặt trời, uy nghiêm thần thánh khiến người khác nhìn ào mà kính sợ.

“Ngày này rốt cuộc đã tới.” Đại tế ti cũng không kìm nổi cơn kích động.

“Vinh quang của thánh địa, soi sáng mặt đất!” Trong mắt nhị tế ti cũng hiện lên ẻ cuồng nhiệt.

Tinh thần tam tế ti có phần hốt hoảng.

Những thị ệ xung quanh bọn họ, ai nấy thần sắc phấn khởi cuồng nhiệt.

Vinh quang của thánh địa, soi sáng mặt đất!

Hằng Nga yên lặng đứng bên, hoàn toàn không tương thích.

oOo

Thánh địa tới, thần điện Thái Dương đã sớm chuẩn bị trận địa, sẵn sàng đón quân địch.

Mười sứ giả mặt trời mặc áo bào àng kim, toàn thân tỏa ra khí thế mạnh mẽ kinh khủng, nhìn qua chẳng khác nào mười àng mặt trời chiếu sáng ạn trượng!

Bọn họ thần sắc nghiêm túc, thánh địa mười trận chiến mười trận thắng. Sự dũng mãnh à cường đại của Hậu Nghệ đã sớm đến tai bọn họ.

Toàn bộ thần điện Thái Dương đều biết đây nhất định là trận đánh nghiêm trọng nhất, quyết định cả sinh tử tồn ong!

Một nam nhân như thần ma lạnh lùng đứng trước mặt bọn họ.

oOo

Vây khốn, chém giết!

Mười thân hình àng kim, lay động như sương khói, thay ngang đổi dọc, phảng phất như một chiếc ống!

Mười sứ giả mặt trời, từ khi bắt đầu đã dùng toàn lực. Mỗi ị thần sứ đề thân kinh bách chiến. Bất cứ thần sứ nào cũng có uy danh hiển hách.

Hôm nay mười người cùng ra tay chỉ ị nghênh chiến một người.

Trong chiếc lưới àng kim, Hậu Nghệ ẩn không nhúc nhích.

Nam nhân thân hình cao lớn, cỡi trần nửa người, thu hút ánh mắt mọi người.

Trong tròng mắt của hắn không có chút rung động hay tình cảm nào của nhân loại.

Mơ hồ như thần ma!

oOo

Ầm!

Nắm tay đen thui trắng kiện cùng một nắm tay như àng kim tạo thành, không chút kỹ xảo đánh thẳng ào nhau!

Lực lượng trùng kích cường đại, tiếng nổ của không khí, tất cả bộc phát!

Nắm tay àng kim đột nhiên nổ tung, nát bấy tới tận khủy tay! Một tiếng kêu rên ang lên, một ị sứ giả mặt trời ôm cánh tay phải, ội ã lui lại.

Bỗng dưng, đang trong đà lui lại, hắn bỗng cảm thấy cổ như đánh phải thứ gì.

Rắc!

Hắn thấy tiếng khớp xương nát bấy.

oOo

Chiến đấu trên bầu trời.

Từng thân hình ằng kim rơi xuống, như một ằng mặt trời rơi rụng.

Tuyệt ọng, sợ hãi, cảm giác này như dây leo điên cuồng sinh trưởng trong lòng con dân của thần điện Thái Dương.

Ánh mắt bọn họ không rời đi song sắc mặt tái nhợt.

Trên bầu trời, chỉ còn lại một sứ giả mặt trời đang cố gắng chống đỡ trong ô ọng.

oOo

Mọi người của thánh địa đều mở to mắt, bất kể là tế ti hay thị ệ, không ai muốn bỏ qua thời khắc nhất định sẽ được ghi ào lịch sử này.

Những thị ệ trung thành ới chức ụ ẫn giữ lại một chút cảnh giác.

Chú { tới Hằng Nga lại gần, thị ệ bên cạnh ba ị tế ti đều lộ ẻ đề phòng.

Một thị ệ chủ động tiến lên hỏi: “Phu nhân, ngài cần gì sao?”

Ngũ khí của hấn rất tôn kính, cũng rất khách khí.

Hằng Nga bình tĩnh nói: “Hỏi mượn người một thứ.”

“Ngài cần gì?” Thị ệ hỏi lại.

Hấn đột nhiên phát hiện một bàn tay chụp ào thanh đao bên hông hấn, lập tức kinh hãi, bản năng huấn luyện trường kị khiến hấn lập tức phản ứng.

Chỗ trái cong lại, đầu khuỷu tay đánh ra.

Bàn tay tinh tế màu tuyết trắng chạm ào đầu khuỷu tay, thuận thế mượn lực, như rắn độc điểm ề yếu hần thị ệ.

Thị ệ hoảng sợ, thân hình ội ả thối lui, tay phải ngăn trước yết hầu.

Bàn tay kia như không có xương, lại gập lại, luồn ào thắt lưng bên phải nàng.

Một con dao màu tuyết trắng rơi ào một cánh tay cũng màu tuyết trắng.”

oOo

“Không ngờ người biết ỡ!” Ánh mắt nhị tế ti thâm trầm.

Tam tể ti bỗng dưng nhớ tới lọ thủy tinh bị nghiền nát trong tầng hầm, nhớ tới thi thể thiếu nữ lóa lờ trong ũng máu, trong nháy mắt, sắc mặt gã trắng bệch không còn chút máu!

Đáng lẽ hẳn nên sớm đoán ra!

Ngoại trừ nàng, còn có ai đi bằm nát khuôn mặt thiếu nữ kia?

Trong thư phòng của tam tể ti, Hằng Nga đang đợi gã lấy thuốc.

Đây không phải lần đầu tiên nàng tới đây, song mỗi lần nàng cũng chỉ ở lại đây trong chốc lát. Tam tể ti ào phòng trong, ánh mắt khiến nàng chán ghét không ở, nàng cũng có thể thoải mái quan sát xung quanh.

Cửa phòng trong không đóng, nàng có thể thấy thang đá phía sau cánh cửa.

Nàng nghĩ tới những loài bò sát sống trong lòng đất ẩm ướt, song kẻ đáng ghê tởm này trong mắt nàng ngay cả những loài bò sát đó cũng không bằng!

Thính lực hôm nay của nàng tuy còn xa mới bằng được Hậu Nghệ song cũng có thể nghe được động tĩnh của những con bò sát dưới nền đất này.

Nàng chỉ nhìn thoáng qua, không thấy hứng thú gì, ừa mới xoay người lại, bỗng, thân thể nàng cứng đờ.

Dưới thềm đá mơ hồ ang lên tiếng gào dữ tợn của tam tể ti.

“Ta không thể chạm ào nàng song ta có thể chế tạo nàng thêm một lần nữa.”

oOo

“Con gái, đừng làm chuyện điên rồ!” Đại tể ti nói thật hiền lành, ôn hòa; giọng nói ông nhẹ như đang hát ru đứa cháu búng bình.

Phốc!

Cổ tay đảo ngược, con dao tạo thành một đóa hoa máu!

oOo

Hằng Nga thần sắc bình tĩnh, lưỡi dao cắm trên bả ai nàng, dòng máu đỏ tươi như một con côn trùng màu đỏ đẹp đẽ, mềm mại trườn xuống trên chiếc áo bào trắng như tuyết của nàng.

Hậu Nghệ đang chiến đấu kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình chợt cứng lại đã trúng một chiêu.,

“Ẩn dấu thật sâu! Chúng ta không ngờ lại không hề phát hiện!” Nhị tể ti âm trầm nói.
“Hắn dạy đây.”

Ánh mắt đại tể ti à nhị tể ti lộ ẻ khiếp sợ. Bọn họ hoàn toàn không biết gì, trong lòng dâng lên dự cảm bất an.

“Rốt cuộc ngươi muốn gì?” Nhị tể ti nhìn thẳng ào Hằng Nga.

Hằng Nga nhìn sang tam tể ti: “Hắn đã làm nhục ta, giết hắn.”

Sắc mặt tam tể ti lập tức trắng bệch không còn chút máu, khuôn mặt đại tể ti thì trầm xuống, ẻ mặt nhị tể ti biến đổi không ngừng.

Nhị tể ti lạnh lùng nói: “Ta đã từng nhắc nhở ngươi.”

Tam tể ti ra sức xua xua hai tay mập mập, nói năng lộn xộn: "Ta không có... Ta không có..."

Âm thanh đột nhiên ngừng lại, một cái đầu mập mập bay lên không trung.

Nhị tể ti bình tĩnh nhìn Hằng Nga: “Nói đi, còn có điều kiện gì.”

Thần sắc Hằng Nga ẫn như thường, rút con dao trên ai trái ra.

Phốc!

Bàn tay lại nhẹ nhàng xoay chuyển, đâm thẳng ào chân trái của mình, lại một đóa hoa máu kiều diễm, con dao ngập tới tận chuôi.

Hậu Nghệ ừa tránh khỏi đòn tấn công của đối phương thì chân trái run lên, bị đối thủ nắm lấy cơ hội, trước ngực lại trúng một đòn, y phun ra một ngụm máu.

“Rốt cuộc ngươi muốn gì?” Nhị tể ti gầm lên.

Thần sắc Hằng Nga ẫn như thường, từ tốn nói: “Thánh địa chỉ cần một ị tế ti.”

Nhị tế ti sừng sốt, khuôn mặt chợt lộ ẻ hoảng sợ, hấn không hề do dự lao sang một bên.

Phốc!

Một thanh đao chìm ào lưng hấn.

Đại tế ti thần sắc hiên lành: “Con gái, con đã chịu ủy khuất rồi! Còn có gì khiến con không ui? Nói cho ta nghe, ta sẽ làm chủ cho con. Nếu con muốn làm tế ti, từ nay trở đi con sẽ là tế ti, tế ti duy nhất của thánh địa.”

Các thị ệ của thánh địa kinh ngạc tới ngây người, những gì xảy ra trước mắt đã ượt qua mọi tưởng tượng của họ.

oOo

Hằng Nga lắc đầu nói: “Ta muốn ngươi chết.”

“Nhưng con không giết được ta.” Đại tế ti ẫn nở nụ cười hiên lành từ ái, hấn chỉ ào những thị ệ phía sau: “Bọn họ chỉ phục tùng một người duy nhất là ta.”

“Ta hiểu.” Hằng Nga gật đầu: “Không ai giết được ngươi.”

Đại tế ti sừng sốt, rồi đột nhiên biến sắc.

Hậu Nghệ xuất hiện bên cạnh Hằng Nga, y gần như không mất chút sức nào để thoát khỏi chiến trường. Sứ giả mặt trời cuối cùng đã ô cùng kinh hãi, hấn không hề truy kích. Nội loạn của thánh địa Hữu Cùng, hấn đứng ngoài xem là được.

“Ngươi cũng phản bội ta sao?” Giọng nói của đại tế ti chuyển lạnh.

“Phản bội?” Hằng Nga rất bình tĩnh hỏi ngược lại: “Cũng bởi ngươi chế tạo ra chúng ta?”

Chế tạo? Đám thị ệ phía sau đại tế ti rối loạn, bọn họ ở thánh địa đã lâu, mười phần mẫn cảm đối ới từ ngữ này.

“Làm sao ngươi biết? Ngươi còn biết điều gì?” Con ngươi đại tế ti co rút lại, lúc này hấn mới chợt hiểu: “Thảo nào! Ngươi biết từ khi nào?”

Hằng Nga không đáp, ánh mắt nàng khiến đại tể ti cảm thấy nguy hiểm.

“Các người tạo ra Nghệ, để không chế Nghệ, các người lại tạo ra ta. Dem thần hồn của Nghệ à ta hòa hợp cùng sống cùng chết, chỉ cần ta nằm trên tay các người, Nghệ cũng sẽ không chạy thoát nổi khỏi sự khống chế của các người.”

“Nghệ càng lúc càng mạnh, vượt xa sự tưởng tượng của các người, các người sợ.”

“Các người bỏ thêm độc ào trong nước thuốc.”

oOo

“Loại thuốc độc này có tên là Mang, nó như một hạt mầm, ẩn nấp trong thân thể con người. Sau một thời gian ẩn nấp, nó sẽ lặng lẽ nảy mầm, tham lam hút từng tia tinh khí của chủ thể. Cho dù là thần, một khi bị trúng nó cũng không thuốc nào cứu nổi.”

Dưới ánh đèn, con mắt tam tể ti lộ ẻ say mê.

Ánh mắt hai ị tể ti khác cũng tụ lại trên hạt giống nho nhỏ trên tay gã.

oOo

Hầm ngòm của tam tể ti.

Hằng Nga sắc mặt trắng bệch, nàng nhìn thiếu nữ ới dung mạo gần như y hệt nàng trong cái bình, suy nghĩ của nàng khủng hoảng trước giờ chưa từng thấy.

Nàng nhớ tới nam nhân kia!

Trong mắt nàng thoáng hiện ẻ độc ác, nàng không thể tha thứ cho sự xuất hiện của một bản thân khác!

Lần đầu tiên nàng hiểu cái gì gọi là cảm giác uy hiếp.

Mùi máu tươi yên lặng tỏa ra dưới hầm ngòm.

Nàng không lập tức rời khỏi, tiến ào đây không phải là để, cho dù thân thủ hôm nay của nàng không tầm thường.

Ánh mắt nàng hạ xuống bàn sách.

Lật xem thật nhanh, bỗng dưng, ngón tay nàng ngừng lại.

Độc thêm một chữ, sức lực trong cơ thể nàng lại suy yếu đi một chút.

Sắc mặt nàng tái nhợt, lưng lay như sắp đổ.

oOo

“Hậu Nghệ, chất độc trên người ngươi chỉ có ta mới có thể giải.” Đại tể ti lúc này đã không giữ được ẻ phong độ, giọng nói khàn khàn, chiếc áo bào tể ti hoa mỹ bị gió thổi xộc xệch.

Hậu Nghệ không hề rung động.

“Nữ nhân này, ả chỉ là phần thưởng của ngươi!” Thần sắc đại tể ti đã trở nên điên cuồng:

“Ta có thể cho ngươi càng nhiều phần thưởng! Ngươi cần bao nhiêu ta sẽ cho ngươi bấy nhiêu!”

Hậu Nghệ ẫn không hề rung động.

Đại tể ti trợn tròn con mắt, bỗng dưng, hấn nở nụ cười.

“Ta hiểu rồi, Hậu Nghệ, ngươi yêu ả rồi.”

Hậu Nghệ ẫn không hề rung động.

Đại tể ti cười khùng khục: “Hậu Nghệ, các ngươi thần hồn cộng thể, nếu ngươi chết, ả cũng không sống được.”

Thân thể Hậu Nghệ hơi run lên.

Hằng Nga ẫn rất bình tĩnh, nàng quay sang nhìn ề phía Hậu Nghệ: “Ta sẽ không sống nữa, cùng chết đi.”

“Được.” Hậu Nghệ gật đầu rồi lại bất động.

oOo

Sắc mặt đại tể ti khôi phục lại bình tĩnh, như những hành động điên cuồng à kinh hoàng ừa rồi chẳng qua chỉ là ảo giác.

“Ngươi định để Hậu Nghệ giết ta?” Đại tể ti nở nụ cười, rất bình thản, trong giọng nói của

hắn bỗng có ẻ đồng tình à thương hại: “Hắn không giết được ta.”

“Ta biết.” Hằng Nga không hề ngạc nhiên, ngược lại, nàng trả lời đồng { ới câu nói của đại tể ti: “Trước khi chúng ta thành hình, trong cơ thể đã bị hạ lời nguyên không thể làm thương tổn tới ba người các ngươi.”

“Thật không ngờ ngươi ngay cả chuyện này cũng biết, lại có thể nhẫn nhịn như ậy.” Đại tể ti lộ ẻ tán thưởng: “Ta đáng lẽ nên dạy bảo ngươi thật tốt, ngươi sẽ trở thành một tể ti rất ưu tú.”

Hằng Nga không hề để { tới hắn, nàng quay sang nói ới đám thị ệ bên người đại tể ti:

“Giết hắn các ngươi có thể sống.”

Sắc mặt đại tể ti thần thứ hai biến đổi!

Sự uy hiếp của Hằng Nga lập tức khiến hắn rơi ào chỗ chết. Bị giới hạn của lời nguyên, Hậu Nghệ không thể ra tay ới hắn, song lại có thể tùy { đánh chết bất cứ thị ệ nào bên cạnh hắn. Không, y có thể tàn sát hết mọi người, trừ hắn ra.

“Giết bọn họ!” Giọng nói hắn lộ rõ ẻ ngoài mạnh trong yếu.

Bọn thị ệ ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, không ai dám ra tay. Hình tượng Hậu Nghệ như ma thần, không ai có thể chiến thắng đã ăn sâu ào tiềm thức bọn họ.

“Đừng nghe ả ta đầu độc! Các ngươi thấy rồi đấy! Hậu Nghệ đã bị thương rồi! Giết hắn đi!” Lời nói của đại tể ti rất cuộc khiến sĩ khí dâng lên. Tình cảnh Hậu Nghệ bị thương mọi người đều thấy rất rõ.

Có lẽ, hiện giờ là lúc Hậu Nghệ yếu nhất!

Hằng Nga lẳng lạng nhìn đám thị ệ đang xao động, nàng lại mở miệng lần nữa: “Trong ồng mười hơi thở, nếu như hắn không chết, chúng ta sẽ liên thủ ới thần điện Thái Dương, hắn bọn họ sẽ rất nguyện {.”

Lời nói của nàng như tưới một chậu nước lạnh lên đầu bọn họ, dập tắt { chí chiến đấu

cuối cùng còn sót lại trong lòng bọn họ.

Phốc phốc phốc!

Vài ngọn trường thương đâm ào thân thể đại tể ti, xuyên thủng ngực nhô ra.

oOo

“Chúng ta đi thôi, rời khỏi nơi này.”

“Được.”

oOo

Một chàng trai lưng cõng một cô gái, chạy trốn không biết mệt mỏi.

“Vì sao chàng lại dạy ta?” Cô gái nằm trên lưng hỏi, nàng nhớ lại cảnh chàng trai này từng không ngừng sử dụng những chiêu thức trụ cột nhất trước mặt nàng, trong lòng ảm áp không nói nên lời.

“Nàng muốn học.”

Chàng trai không dừng bước, chạy trốn nhanh như ập song dường như không tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì đối ới y, ấn bình thản trước sau như một.

“Chàng không sợ ta giết chàng sao?” Trên lưng, khóe miệng cô gái hơi cong lên.

“Nàng không giết được ta.”

Một cặp chân trần, ượt qua núi cao, lướt qua ao đầm.

Chưa từng dừng lại dù chỉ trong chốc lát.

oOo

Dãy núi liên miên không ngừng, những tảng đá xanh đen lộ ra khỏi dốc núi, tuyết trắng phau phau, mênh mông nhìn không tới cuối.

“Nơi này thật tốt.” Hằng Nga nhẹ nhàng nói.

Bước chân ngừng lại, cách đôi chân không xa là ách núi như đẽo gọt, bên dưới mơ hồ truyền tới tiếng nước sông rít gào.

Hít một hơi không khí lạnh lẽo tới tận xương ào phổi, ánh mặt trời chiếu xuống người khiến nhiều thêm một chút ấm áp.

“Chúng ta chết ở đây đi.”

“Được.”

Hằng Nga suy nghĩ nhìn Hậu Nghệ, suy nghĩ tới si ngốc. Hậu Nghệ cũng nhìn nàng, con mắt không hề chớp.

“Chàng không hận bọn chúng sao?” Nàng đột nhiên hỏi.

"Không hận."

“Vì sao lại không hận? Bọn chúng lợi dụng chàng, coi chàng như một món ư khí.” Nàng hoàn toàn không hiểu nổi.

“Bọn họ đem nàng tới cho ta.”

oOo

Hậu Nghệ cảm thấy sức lực toàn thân mình đang không ngừng bị bòn rút đi.

Mang đã bắt đầu phát tác.

Cái nhìn của y đã bắt đầu mờ dần đi. Độc, so ới tưởng tượng còn bá đạo hơn, tới thật mãnh liệt.

Lỗ tai như điếc, nói không nên lời, ngửi không thấy mùi, không cảm giác được ánh mặt trời chiếu lên người nữa, thân thể xưa kia tràn ngập sức lực giờ đang nhanh chóng khô quắt lại.

Y không hề hé răng, y đang dùng chút sức lực cuối cùng còn sót lại để mở to hai mắt, y muốn nhìn rõ thân hình mỹ lệ kia.

Đột nhiên, cảm giác quặn luyến à không nở rời xa dâng trào trong lòng y.

Thân thể dường như từ từ bị đẩy ngã

oOo

Hằng Nga lẳng lặng nhìn Hậu Nghệ bị tự tay nàng đẩy ngã, sắc mặt tái nhợt.

Nàng cảm giác được sự biến hóa của thân thể mình.

Thời gian không còn nhiều nữa.

Nàng nhặt một tảng đá lên, dốc sức iết xuống ba chữ bên cạnh chàng trai của nàng.

Nàng hôn nhẹ lên đôi môi lạnh lẽo xanh đen của y, nở nụ cười thỏa mãn như một đứa trẻ.

Ra sức lết tới ách núi, nghe tiếng nước sông dâng trào bên dưới, nàng xoay người, nhìn hần.

Biến hóa trong cơ thể

Nàng dùng nốt chút sức lực cuối cùng, nhẹ nhàng nhảy ề phía sau.

Thân thể rơi xuống dưới, trong thời khắc cái nhìn bị che khuất, nước mắt trong suốt chảy ra.

oOo

“Mang lợi hại nhất ở chỗ không thuốc nào chữa được nó.” Tam tế ti ngạo nghễ nói.

“Có hơi đáng tiếc.” Nhị tế ti không nhịn được cảm khái.

“Thiên hạ thái bình, ữ khí dù sao cũng phải cất ào kho.” Đại tế ti thản nhiên nói: “Tính giờ cho chuẩn xác ào.”

[Center]oOo[/Center]

“Đây là một loại độc được rất thần kz, nó có một cái tên rất khó nghe, là Hôi Đại.”

“Lặng lẽ thành lập liên hệ ới kẻ địch của ngươi, có thể là khế ước, có thể là thệ ước. Uống nó xong, bất cứ thương tổn nào mà ngươi phải chịu đều sẽ chuyển tới người đối phương.”

“Một khi chuyển đổi như ậy, chỉ trong thời gian rất ngắn, kẻ địch mà ngươi muốn giết, kẻ thù mà ngươi căm hận sẽ đều hóa thành tro bụi, không lưu lại một chút gì cả.”

oOo

Một thân hình đang rơi xuống, trong ánh mặt trời dần tan rã như băng tuyết.

Tro bụi bay đi trong ánh mặt trời.

oOo

“ Yêu khiến người tìm chết, hận làm người cầu sinh ”

“Ta không phải nữ u!”

oOo

Một bàn tay đen nhánh trắng kiện khế giật giật, bên cạnh nó có ba chữ.

"Tới tìm ta."

Hồ tiên

Có một người thư sinh, gia cảnh bần hàn, trên đường ào kinh dự thi thì không may gặp phải bọn cường đạo, cướp đoạt hết sạch tiền bạc trên người y. Không có thân bằng cố hữu nên y đành qua đêm ở một ngôi miếu hoang sụp xuệ.

Lúc nửa đêm, một cơn gió lạnh chợt đến, khiến y tỉnh lại từ giấc ngủ say. Thư sinh cảm thấy thấp thỏm không yên, nên không ngủ tiếp được. Sau một lúc lâu, dường như có một tiếng khóc ọng tới, dần dà, tiến khóc mỗi lúc một lớn! Thư sinh hoảng sợ tới cực điểm,

lui ô góc tường không dám động dấy. Thế nhưng nghe được tiếng khóc thể thảm, ai oán, khiến người khác nghe xong phải thương cảm nọ. Thư sinh tò mò, lá gan của thư sinh cũng lớn hơn. Cây cối chẳng chịt, ừa đi ừa tìm kiếm, đường ừa nhỏ lại quanh co, đi một lúc lâu thì phát hiện một cô gái đang ngồi trên cánh hoa, thư sinh kinh hãi: "Chẳng lẽ người nọ không phải con người, mà là hồ yêu quỷ quái!"

Cô gái phát giác có người tới, kinh ngạc một lúc, ội àng gạt lệ, sửa sang lại y dung. Thư sinh định thần, thì thấy sóng mắt của cô gái nọ nhẹ nhàng như suối, eo nhỏ thướt tha, nước da trắng tuyết, nhẹ nhàng như nước mùa xuân, gió lay động nhẹ, áo trắng bay bay, thân hình quyến rũ, tự phi tự dương. Thướt tha như mây bay trên trời, huyền ảo như hồi tuyết thanh phong. Giống tựa hồ tiên, diện mạo sánh ngang tiên dung trên trời! Thư sinh nhất thời si ngốc, không biết tâm hồn đang bay bổng tại chốn nào. Đợi nàng nhoẽn miệng cười một tiếng, thư sinh mới giật mình thức tỉnh, phát giác mình thất thố, lại chợt phát hiện cô gái nọ đã tới trước mặt mình.

Ngửi được mùi thơm nhẹ nhàng như hoa lan trên cơ thể của cô gái, thư sinh lại nghĩ tới bản thân mình nghèo nàn rách nát, ận mệnh dê tiện, hiện giờ gặp được giai nhân bậc này, cho dù chết cũng cảm thấy đáng giá. Lá gan lại lớn thêm, y trò chuyện ới cô gái xinh đẹp nọ. Cô gái cảm thấy thư sinh khác hẳn người bình thường, diện sắc khoan dung, trong lòng nảy sinh hảo cảm ới y. Trong lúc tán gẫu, thư sinh không ngừng nói những lời lẽ tuyệt diệu, khiến khung cảnh xung quanh thêm phần sinh động, càng khiến cho lòng của cô gái phập phồng, trong lúc ô tình thì trời đã sáng tỏ, cô gái đưa tiễn, đồng thời ước hẹn sẽ gặp lại nhau, thư sinh ui ẻ nhận lời.

Một buổi tối nọ, bọn họ lại ước hẹn nơi rừng đào, cô gái ái mộ thư sinh, nên ăn mặc trở nên cẩn thận, đứng dưới ánh trăng thì nàng trở nên xinh đẹp hơn ngày thường. Đêm nay, cô gái kể nỗi khổ của bản thân, thì ra cô gái là một người cô đơn, nhưng lại đa sầu đa cảm,

lúc thương tâm không người chia sẻ, thế nên chỉ đành khóc thầm dưới ánh trăng cô quạnh. Nhắc tới chuyện thương tâm, cô gái không khỏi ghé ào lòng ngực của thư sinh khóc òa, thư sinh lắng lắng lắng nghe, an ủi đôi câu. Ôm người đẹp ào lòng, cơ thể cọ sát ào nhau, dần dần nảy lửa, dục hỏa của thư sinh mỗi lúc một mạnh, không thể ăn hỏi, rốt cuộc, trong rừng đào, dưới ánh trăng, cả hai cùng nhau thiêu đốt suốt buổi tối.

Từ đó về sau, mỗi đêm, cô gái đều hẹn gặp thư sinh, cho tới lúc bình minh. Được sự giúp đỡ của cô gái, việc làm ăn của thư sinh ngày một trở nên khấm khá. Cô gái cảm nhận được sự chân thành của thư sinh đối với mình, liền dẫn y về nhà. Thì ra, cô gái này là con gái của hồ ương, trong nhà có bảy chị em, nàng xếp chính giữa. Thư sinh bước vào trong phủ của cô gái, nhìn thấy bảy chị em mỹ mạo kinh người, đẹp như hoa nở, trong lúc nhất thời tình mê { loạn, lạc mất phương hướng. Lâu ngày, thư sinh bắt đầu quen thuộc với bảy chị em, lời ăn tiếng nói cũng trở nên tùy {, khi nói chuyện đều là những lời lẽ ngon ngọt, khi rượu vào thì thậm chí nói ra những lời lẽ khinh bạc với các cô gái. Chúng chị em hồ tiên cảm thấy thư sinh là một tên háo sắc nên khuyên cô gái đừng nên qua lại với y nữa. Cô gái mặc dù yêu thư sinh, thế nhưng đối với lời nói của chúng chị em nửa tin nửa ngờ. Chỉ là hồ tiên là loài vật hoạt động vào ban đêm, nên không biết được ban ngày thư sinh làm những gì.

Một hôm nọ, cô gái không nhìn nổi cảm giác nghi ngờ đối với thư sinh, nhân lúc mây che khuất mặt trời, không ngại nguy hiểm đến tính mạng đi điều tra hư thật. Điều tra một lúc, quả nhiên giống hệt lời của các chị em hồ tiên rằng thư sinh là hạng người cợt nhả, chồn trắng hoa chưa chỗ nào là chưa từng tới, gái phong trần chưa người nào mà chưa ném qua. Thất vọng, hối hận, đau lòng đan xen với nhau đâm nát trái tim. Những lời lẽ thư sinh từng thủ thỉ bên tai nàng một lần nữa lặp lại bên tai người con gái khác. Cô gái cảm thấy thương tâm, tức giận ột tới lý luận với thư sinh... thư sinh nói: "Ta mặc dù yêu ngươi, nhưng chúng ta khác loài, dù sao ta cũng là con người, lòng mang bác ái, nên cảm thấy

đồng tình ới những cô gái lỡ chân bước ào chốn phong trần là lẽ đương nhiên."

Nghe xong lời của thư sinh, cô gái gặt lệ, bay trở ề nhà. Thư sinh nghĩ lời nói của mình xúc phạm tới hồ tiên, sợ hãi hồ tiên sẽ trả thù y. Vì thế, buổi tối hàng ngày đều tới rừng đào khẩn cầu hồ tiên tha thứ, nhưng hồ tiên mãi chưa hề xuất hiện.

Lại một buổi tối, thư sinh bước ào đào lâm. Cô gái biết rõ { định của thư sinh, lại nhìn thấy thư sinh không được khỏe, nên quyết định ra ngoài gặp mặt y lần cuối. Cô gái thản nhiên nói ới thư sinh: "Người bác ái, thích chia sẻ tình yêu trong tim của mình cho nhiều người, nhưng ta thì khác. Từ nay trong lòng của ta đã không còn hình bóng của người, duyên phận của chúng ta kết thúc từ lúc này, người trở ề đi!" Thư sinh phác hiện cô gái không còn tình cảm ới hấn, cũng chẳng còn thù hận, phần hận quay ề, thế nhưng trong lòng lại cảm thấy dường như thiếu đi rất nhiều thứ.

Người đời sau có nói: "Tình yêu giữa hồ tiên ới thư sinh ốn là một đoạn kz duyên mà trời ban tặng, chỉ tiếc thư sinh không biết quý trọng. Bề ngoài của y là một con người giàu lòng bác ái, thế nhưng trên thực tế lại hay thay đổi thất thường, ừa xảo ngôn lại háo sắc, nếu nữ tử phong trần không đẹp, ậy thì thư sinh còn có thể bác ái nữa hay không?"

Dừng lại một chút đi anh

Em muốn chúng ta dừng lại một chút, anh ạ! Không phải bởi tại em mỗi mệ! Không tại bởi con đường phía trước quá dài. Không phải bởi mưa nắng đâu anh! Chỉ bởi ì em nghĩ mình nên dừng lại.

Em muốn dừng lại để anh à em nghe lại nhịp đập của chính trái tim mình. Bởi em sợ nhiều khi tình yêu à lòng thương ay giống nhau quá đỗi. Nghe lại để thấy rằng đó là tiếng thở của tình yêu. Em biết anh không cần một tình yêu ụn ỡ, à em, em cũng không thể nhận một tình thương ay.

Đã từng có một ngày khi bên nhau, em nói ới anh rằng: Tình yêu là thứ quí giá người ta chỉ có thể nhận trao chứ không thể ay mượn từ bất kz một ai được. Bởi ì em mơ hồ nhận ra rằng: em đáng thương à anh rất giàu lòng thương. Biết đâu mình đang ngộ nhận? Nên em muốn chúng ta dừng lại!

Em cũng muốn chúng ta dừng lại một chút để nhìn lại quãng đường chúng ta đã đi qua à sẽ phải tới. Em muốn chúng ta nhìn lại xem chúng ta có đang cùng nhau hướng tới một cái đích đến? Bởi có nhiều bạn đồng hành nắm tay nhau đi đến cuối chặng đường cũng không biết mình cần gì cuối con đường. Em sợ đi bên nhau mình ẫn thấy cô đơn.

Em muốn mình dừng lại để nhìn ề quá khứ mà trân trọng những kỷ niệm lung linh của chúng ta. Cũng dừng lại để nhìn ề con đường dài phía trước: thử thách à chông gai

Anh à em có đủ sức cùng nhau vượt qua tất cả?

Mỗi một?

Buông tay?

Em muốn chúng ta dừng lại để hiểu thêm: thời gian giữa hôm qua à ngày mai – khoảng không giữa biển cả ới đất liền ô cùng ấy có làm nổi nhớ trong chúng ta chết dần đi? Bởi em lại mơ hồ nhận ra rằng: nổi nhớ trong em dâng dâng quá à ngày một thêm chênh ênh. Và anh, biết đâu cũng chỉ là một kẻ đuổi gió ngoài khơi xa: tưởng nắm bắt được nhưng kz thực đang bị ây hãm đó thôi!

Em muốn chúng ta dừng lại để lắng nghe cảm xúc nơi đáy con tim mình! Để có thể yêu thương nhau nhiều hơn hoặc đừng làm tổn thương nhau thêm nữa! Em muốn làm điều

đó đâu em biết rằng có thể khi dừng lại chúng ta sẽ không đi tiếp được.

Gục ngã hoặc bưng tỉnh?

Dẫu gì em cũng muốn chúng ta dừng lại!

Bởi ì em muốn trao đi à nhận lại trọn ẹn một tình yêu!

Anh sẽ dừng lại

Anh sẽ dừng lại, ì anh tôn trọng quyết định của em. Bởi anh biết rằng, nếu anh không dừng lại, em cũng sẽ chọn cách dừng lại cho chúng mình. Và ì anh hiểu, em luôn có những lí do của riêng mình, những lí do rất thuyết phục à chính đáng.

Anh dừng lại

Để anh à em có thời gian suy ngẫm ề bản thân mình. Chẳng phải đây là lúc anh thấy tự do ui chơi cùng đám bạn, hay những buổi tiệc tùng thâu đêm để khóa lấp nỗi nhớ em.

Anh dừng lại, ì anh cần có những lúc lang thang một mình, đắm chìm trong những suy nghĩ của bản thân, để biết một điều, những lúc cô đơn à buồn chán nhất, người anh nghĩ tới, có phải là em không?

Anh dừng lại

Để anh học cách phân biệt giữa tình yêu ới tình thương. Khoảng cách giữa yêu à thương nhiều khi mong manh làm nhiều người ngộ nhận. Anh sợ rằng, mình cũng nằm trong số ấy. Em biết không “Sự lầm tưởng à ngộ nhận trong tình yêu ô tình sẽ đem lại những tổn thương không mong muốn”. Mà anh thật sự không muốn em, hoặc anh bị tổn thương ì điều đó.

Vậy nên anh dừng lại để biết rằng trong anh, giữa tình yêu à tình thương ay, cái nào sẽ lớn hơn cái nào. Và thật sự có phải anh yêu em không?

Anh hiểu!

Có thể tình cảm của anh chưa lớn để làm em tin, đó là tình yêu. Em cảm nhận được tình cảm của anh đối ới em là một thứ tình cảm đại loại như tình yêu. Anh biết em hồ nghi ề em, ề anh. Anh cũng thấy lòng chông chênh à cần một khoảng lặng.

Anh biết rằng, nói ra câu “Anh yêu em” thì dễ, để thực hiện được thì khó ô cùng. Em cũng biết rằng, lời nói như gió bay, anh không muốn lặp lại nhiều lần câu nói ấy bởi em sẽ thấy nhàm chán. Anh sẽ nói ít thôi, à làm thật nhiều ì anh biết em tin ào hành động hơn lời nói. Em tin ào những iệc trước mắt hơn những thứ hạnh phúc mơ hồ iễn ông.

Quãng đường chúng ta đã đi không thể tỉ lệ thuận ới tình yêu của chúng ta đâu em ạ. Chỉ có tình cảm là theo bên ta mãi, dù quãng đường có dài ngắn, hay có gập ghềnh à chông gai. Nếu ta thật sự yêu nhau, anh à em sẽ bước cùng nhau trên con đường ấy.

Có thể iệc dừng lại sẽ giúp ta trân trọng quá khứ của nhau hơn. Nhưng anh ẫn mong em hiểu, quá khứ chỉ là những gì đã qua, đó là động lực à là nền tảng để xây dựng nên tình yêu. Chúng ta cần sống cho hiện tại à tương lai, chứ không phải cho quá khứ. Có thể hiện giờ, anh không nhận ra mình yêu em, nhưng biết đâu sau khi dừng lại, anh sẽ hiểu tình yêu trong anh sâu sắc tới nhường nào!

Anh không biết à anh cũng không chắc

Em ạ!

Nếu cảm thấy mệt mỏi à buông tay

Nếu thời gian trôi đi mà nỗi nhớ ề nhau chết dần

Nếu chúng ta dừng lại mà không thể bước tiếp

Nếu em à anh cùng nhận ra rằng mình không là một nửa của nhau

Thì em hãy xem như ta có duyên mà không có nợ. Bởi cả anh à em đều không chắc chắn ề bản thân mình. Bởi chúng ta đã nghĩ ề nhau, à quyết định cho nhau. Dù sau này mình không thể tiếp tục, nhưng anh tin rằng ta ẫn giữ cho nhau những kỉ niệm đẹp khi nghĩ ề nhau, phải không em?

Bởi ì em đã muốn dừng lại nên anh sẽ dừng lại cùng em!

Biết đâu ào một ngày không xa, em sẽ cảm nhận được một tình yêu trọn ẹn. Có thể tình yêu đó là anh, cũng có thể đó là một ai khác – là một nửa của đời em.

Giá như ngày ấy chúng ta không gặp nhau

Họ cần thời gian, họ cần tình yêu, nhưng họ ẫn phải để tình yêu chết, một cái chết được báo trước

- Chúng ta ề thôi!

- Uhm, ề thôi!

- Chờ anh lấy xe.

- Không, em tự ề.

- Anh sẽ rất nhớ em, em cũng

- Em cũng sẽ như ậy, sẽ cố gắng hạnh phúc. Tin em.

- Uh! Anh tin.

Cô gái ngoảnh mặt chạy ề phía con đường dài, bất chấp những chiếc xe dừng lẩn chiếm ả hè, những người đi bộ khó chịu ừa dừng phải, những con mắt tò mò không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Mái tóc dài ngang lưng bị gió hất tứ tung, chiếc áo Cardian hồng nhạt khoác ngoài bay phấp phật ề một phía, gió như muốn cuốn lấy cái thân hình mong manh của một cô gái nhỏ. Bàn tay che đi đôi môi đang run bần bật ì lạnh à nước mắt, tất nhiên là cô có khóc, nhưng chỉ một chút thôi. Nếu khóc nhiều, anh sẽ buồn, anh sẽ hỏi tại sao, anh sẽ lo lắng? Cô ẫn chưa chịu tin rằng ngày mai cô sẽ mất anh. Cô không dám nhìn nhận sự thật, rằng anh đã chia tay cô. Anh – người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời của cô. Rõ ràng là cô đau khổ, rõ ràng là hai người rất yêu nhau, nhưng cái rõ ràng hơn nữa là họ không hề có duyên phận. Cô tự dằn ặt mình, nếu cô không trải lòng mình ra ới anh, không nghe anh, à không biết anh thì giờ phút này, cho dù là một kẻ cô đơn, cô cũng chấp nhận.

Giá như ngày ậy ta không gặp nhau

.. ..

Lần đầu tiên họ gặp nhau là ở trong studio của anh. Anh là nhiếp ảnh, còn cô là người cần chụp ảnh. Cô chụp ảnh đám cưới của mình, năm cô 18 tuổi. Thời điểm 2 tuần trước lễ cưới. Cô chỉ cười khi anh hỏi tại sao lại cưới sớm như thế? Và không ngần ngại thắc mắc: “Chắc hai đứa có gì rồi à?” Cô đáp gọn lỏn : “Yêu đương đâu mà có gì ới nhau” Anh

ngắn người, im lặng.

Thế rồi sau buổi chụp hình thứ hai kết thúc, mọi sự tò mò của chàng trai đã được giải đáp.

Vẫn trong studio đó, đèn sáng lóa một góc phòng, cô gái ngồi phịch xuống cái bục chụp hình thờ dài, khi mà chồng hờ của cô đã có iệc phải ề trước à đối diện ới cô là một chàng trai, trên cổ ắn khoác cái dây máy ảnh, còn đôi mắt thì chăm chăm ào cô.

“Thực ra bọn em chỉ đóng giả thôi, bọn em làm hôn lễ giả, anh ta là Việt Kiều Mỹ, à sẽ bảo lãnh cho em đi cùng. Chắc là 2 năm, nhưng nhiều ần đề rắc rối lắm, chưa gì nhà em đã mất 40 ngàn tiền thuê anh ấy rồi! Lúc đầu em nằng nặc không muốn lấy chồng sớm, nhưng bố mẹ thuyết phục nhiều quá, nào là ì hạnh phúc của mày, ắm ào thân mày, tương lai của mày Nói nhiều quá nên em cưới cho xong ”

Cô gái đã tâm sự ới một chàng trai chỉ quen biết mới hai ngày, lị do ì “thấy anh hiểu sai là em không chịu được, em cũng chẳng biết ì sao nữa!” à họ đã nói chuyện rất nhiều, họ hợp nhau. Lúc đầu, chỉ là anh hay nhắn tin cho cô, hay an ủi cô à rủ cô lượn lờ này nọ.

Những buổi chiều, dạo bộ quanh Hồ Gươm à lan man những câu chuyện dài. Ngày lễ, họ gặp nhau, trao cho nhau những món quà nhỏ. Khi rảnh rỗi, chẳng cần biết đôi phương có bận hay không, chỉ một cuộc điện thoại, anh đã có mặt ở nhà cô. Vespa trắng của anh không biết đã đưa họ qua bao nhiêu con đường. Nơi mùa hè anh sẽ lấy có giải tỏa stress rồi bắt cùng cô ra ngoài hóng gió, còn cô ngồi sau, tay phải đập đập ào lưng anh trách tội lừa đảo, tay trái lại cầm cây kem than rằng chảy hết nước rồi Nơi mùa đông lạnh giá anh bảo bỏ tay ào túi anh cho ắm, cô lại ngồi gần thêm một chút áp đầu ào ai anh tránh gió tạt ào mặt lạnh buốt. Cô đã không thể xác định được giới hạn giữa hẹn hò à “gặp nhau hàn huyên cho đỡ buồn” – theo lời anh nói. Với anh, anh gặp cô để thư giãn sau những giờ phút làm iệc mệt mỏi, ba hoa ề những ần đề bức bối, tìm những lời khuyên khi có tâm trạng. Còn cô, cô gặp anh để tìm lại những nụ cười, để chia sẻ à cảm thông, có khi chỉ

cần nhìn anh thôi cũng đủ làm cô ui. Họ đã như vậy trong suốt những tháng ngày sau lễ cưới của cô. Cô bảo thời gian này thật buồn bã, chỉ ngồi ở nhà chờ giấy báo thôi, mà online ới ti i mãi sẽ sinh ra tự kỉ, nên có anh, coi như cuộc sống của cô có thêm một niềm vui.

Anh là người đã có ợ con, có điều ợ chồng anh đã ly hôn, thằng bé con thì ở bên mẹ chăm sóc, còn bố sẽ gửi tiền hàng tháng coi như là xong trách nhiệm. Anh không hối tiếc i anh lấy ợ quá sớm, khi anh mới 22 tuổi, bởi lúc ấy anh tin anh có thể lo cho gia đình anh. Chỉ là ợ chồng anh không hợp nhau, chưa bao giờ ngồi lại nói chuyện được quá 10 phút. Cô ấy quá lạnh lùng còn anh chỉ đơn giản là cần tình cảm. Điều đáng buồn là anh không thể lo được cho con trai anh thôi, anh có lỗi ới thằng bé Dù sao thì nếu anh không lấy ợ sớm như thế, có lẽ người cô gặp sẽ không phải là người đàn ông hôm nay. Người đàn ông ới nụ cười hiền, đầy đam mê ới công iệc à luôn có niềm tin ào cuộc sống, một người nghị lực, luôn cố gắng không lùi bước trước mọi khó khăn. Đối ới một cô gái như cô, đó là một người ô cùng lự tưởng, cô có cảm tình ới anh ngay từ lâu đầu tiên như thế. Nhưng chỉ là những người bạn thôi, yêu đương thì không thể được, ai cũng biết là không thể được.

Thế rồi, cái lần anh gặp cô đi cùng một người bạn trai học cùng cấp 2. Anh đã ghen, sự ghen tuông làm anh không thể làm chủ được mình, anh say à tìm đến gặp cô. Anh tra hỏi cô, anh nói anh thất ọng ề cô, anh thật ngớ ngẩn khi lúc nào cũng tin cô, thế mà cô lại đi yêu người khác trong khi anh không hề hay biết. Anh nói rất nhiều, anh như kẻ ngớ ngẩn, lảm bảm ô nghĩa, à cuối cùng thì anh cũng gục xuống, chỉ là trước khi đó, anh đã nói rằng: Anh yêu cô.

Cô gọi taxi đưa anh ề nhà, cuống cuống cởi giày rồi lấy chậu sọt anh nôn, cuối cùng chẳng thấy anh động dậy gì, cô mới yên tâm. Ngồi xuống chiếc sô – pha đối diện, cô lan man suy

**nghĩ ề câu nói của anh, thôi thì cũng chẳng biết làm sao, sáng mai là anh quên hết mà. Và
thiếp đi lúc nào mà không hề biết.**

**Hôm sau anh tỉnh từ sớm, cô còn chưa dậy. Anh bế cô lên giường à đắp chăn cho cô. Khi
cô dậy, đồ ăn sáng đã sẵn sàng, anh ngồi ở phòng ăn à hút thuốc. Anh đã hỏi cô, cô có suy
nghĩ ề câu nói của anh hôm qua không? Tim cô mới giật thót:**

- Em không hiểu? Anh đã nói gì?

- Đừng bắt anh phải nhắc lại, anh biết em nhớ.

- Thực ra

- Em chấp nhận phải ko?

- Anh à,

- Em chấp nhận đúng không?

- ANH! – Cô quát lên – Anh đừng dồn ép em, em có chấp nhận thì làm được gì? Không được! Điều đó anh biết quá rõ.
- Anh biết, nhưng sẽ chẳng sao cả, chúng ta còn thời gian, còn thời gian để yêu.
- Chuyện tình yêu không thể một lúc nhất thời được đâu anh
- Anh không phải là thằng trẻ con, không phải chưa xác định kỹ mà đã nói. Anh nghĩ nhiều rồi, anh chỉ muốn hỏi? Em có yêu anh ko?
- Em yêu anh thì ta yêu nhau được chắc. Anh có đảm bảo ta chia tay được khi em đi không? Anh sẽ không làm được? Phải không?
- Em yêu anh thì được rồi. Thì chúng ta yêu nhau. Chuyện chia tay thì anh không chắc, chúng ta ần còn, 1 năm nữa
- Anh chỉ biết những gì trước mắt thôi sao? Anh anh nghĩ 1 năm là đủ à? Anh thật là Thôi bỏ đi, em ề đây.

Anh nhào người níu lấy tay cô lại:

- Vậy em muốn anh phải làm gì? Làm gì ta mới yêu được nhau?
- Làm gì ư? Làm gì Anh hứa đi, khi em đi anh phải là người nói chia tay trước!

Hụt hẫng, chàng trai đáp:

- Em Anh sẽ suy nghĩ

Cô gái ần dứt khoát:

- Em không thích chờ đợi, không được thì thôi đi
- Vậy, anh, anh hứa, anh hứa là được phải ko?
- Thôi được rồi, em ề đây.
- Anh đưa em ề.
- Không, để em tự ề.

Và họ đã yêu nhau, như thế. Yêu, à yêu, để bù đắp cho những tháng năm sau này không thể có nhau. Yêu, để quên đi lời hứa ngày ấy bắt buộc phải thực hiện. Yêu, để tháng năm ngưng lại, để thời gian ngừng trôi, để một năm sẽ đi qua thật chậm. Và càng yêu, họ lại càng không thể xa rời được nhau, dù chỉ trong khoảnh khắc. Anh làm gì cũng có cô, à cô đi đâu cũng có anh. Họ hạnh phúc, họ vui vẻ, nhưng họ không mãn nguyện. Họ cần thời gian, họ cần tình yêu, nhưng họ ẫn phải để tình yêu chết, một cái chết được báo trước. 3 tuần trước, cô báo cho anh biết mình đã nhận được isa à sắp sửa đi.

Anh lặng người à lặng lẽ tắt máy. Những ngày sau đó, anh khốn khổ ới đồng suy nghĩ làm thế nào khi phải xa cô. Thật khó chịu à chẳng làm được gì nên hờn, anh tưởng mình sẽ điên. Họ không dám nhắn tin, gọi điện hay gặp nhau. Vì chẳng ai biết phải nói gì, mỗi người, chỉ biết ôm đau khổ một mình. Cho đến khi cô quyết định hẹn gặp anh. Tối hôm ấy, anh đã phải chuẩn bị rất lâu, chuẩn bị đứng trước gương, tập để nói chia tay cô mà không gượng gạo. Anh tưởng mình đang tập tỏ tình cơ đấy, rồi anh nghĩ thế cũng hay, hay là cứ nói : Ta chia tay nhé! giống như Anh yêu em thôi mà. Chỉ khác nhau ở mỗi cái là thừa 1 từ

Thế là họ gặp nhau, quán cafe quen thuộc ới thức uống quen thuộc, hai người quen thuộc nhưng thái độ lại bất thường. Họ không nói nhiều. Lời đầu tiên anh nói là 4 từ đau đớn ấy, còn cô gái khi nghe xong, giãn đôi lông mày ra à cảm ơn anh. Cô yêu cầu đi ề, anh đồng ý. Nhưng lần này cô ề một mình, à anh không dám nhìn theo khi cô chạy đi.

Sân bay, náo nhiệt à đông người. Tiếng nói cười, người vui, kẻ buồn. Cô gái đã ôm bố mẹ à khóc, mẹ bảo có phải từ nay không gặp nữa đâu, nào là điện thoại này, internet này, rồi anh à thư từ để làm gì? Cô nhìn mẹ cười nhạt rồi quay đi mà không nhìn lại nữa. Cô trách thầm bản thân ì đã không nghe lời mẹ

..

Một ngày mưa, mùa thu. Con bão ừa tan để lại một bầu trời nhạt nắng, gió ề thổi bay đám lá àng, thời tiết lành lạnh tưởng như đã đầu đông

Căn nhà nhỏ nằm sâu trong hẻm ằng, rất gọn gàng à đầy thân thương. Có một chàng trai ừa dắt chiếc Vespa trắng ra khỏi cửa, lĩnh kính ới cái túi máy ảnh Leica M9 mới được anh nâng niu từng chút một. Với bộ mặt hậm hực ì tìm mãi không ra chìa khóa xe, ẫn theo thói quen thường, anh chàng nhắm mắt lại à gĩa tay lên trán mừng tượng lại sự ịch diễn ra xem chiếc chìa khóa đã quên ở đâu. Và thấp thoáng ở phía xa, là một cô gái ẫn ới đôi mắt to, dài thuần khiết, chiếc áo khoác mỏng trắng à đáng ẻ bình thản, môi nhovn cười bất chợt lên tiếng:

- Thử tìm ở túi quần anh xem

Giật mình ngược lên, đôi mắt không động dấy, tim như ngừng đập, chàng trai tưởng chừng mình không thể thở được nữa. Bàn tay nắm chặt mà đầu óc choáng áng cứ ngỡ là giấc mơ.

Phía trước, cô gái bước ề chậm chậm, mỗi bước đi như gạt đi bao nỗi đau đón à tuyệt ọng. Nhìn ề phía chàng trai, ánh mắt hạnh phúc dường như đã trút bỏ được thật nhiều những niềm thương nhớ, cứ tưởng bước ề anh là đang bước ề phía thiên đường. Đôi bàn tay ồng lấy eo anh, đan ào sau bờ lưng ững chãi. Cô gái thở khẽ:

- Em sẽ không hối hận nữa, em sẽ không tự hỏi tại sao ngày ấy ta lại gặp nhau, tại sao số phận lại chia rẽ hai ta à trốn tránh nữa. Bây giờ em không tiếc, không hối tiếc gì cả, bởi ì em yêu anh, bởi ì ta yêu nhau, có thể thôi. Làm sao em có thể thiếu anh trong những ngày hè không thể nở thêm một nụ cười nào, trong những ngày đông đầy lạnh lẽo à ngập tràn nhớ mong. Không, em không thể mất anh, em không làm được, em không thể

Và chàng trai, anh không phải nói thêm điều gì nữa, nói thêm điều gì khi lúc này anh đã có

cô trong lòng tay. Nếu ngày ấy anh không gặp cô, thì ới anh ngày hôm nay, bầu trời kia chỉ có thể là những đám mây mù

Quá khứ hạnh phúc

1

Tiểu Thất xuất hiện trong cuộc đời tôi như một ị anh hùng.

Hồi đó đang mùa đông rét mướt, buổi tối ề nhà sau ca làm thêm, bị bọn xấu tấn công, cướp mất túi xách. tiểu Thất là người qua đường đã đuổi theo chúng à giành lại cái túi.

Vẫn còn nhớ rõ nét mặt của anh khi trả lại cái túi cho tôi, trong ánh sáng ngọn đèn đường, nụ cười rạng rỡ có phần rụt rè trên khuôn mặt tuấn tú của anh khiến tôi xao xuyến.

Sau đó anh đưa tôi ề nhà, chúng tôi sánh ai nhau, thậm chí tôi còn ngửi thấy mùi thuốc lá thoang thoảng tỏa ra từ người anh. Đường lạnh, đêm ắng, có một người đàn ông bên cạnh, cảm thấy thật ấm áp, yên bình.

Tôi hơi xấu hổ, mắt luôn nhìn xuống.

Gió bắc hun hút, Tiểu Thất hỏi tôi có lạnh không? Tôi nói không lạnh, anh bảo anh cũng thế.

Và anh lại mỉm cười ới tôi, lòng tôi rộn niềm vui, ấm áp ô cùng.

Về đến nhà, anh nói:

- Tạm biệt Bắc Bắc.

Trước ể sủng sốt của tôi, anh nói, ới ánh mắt tinh nghịch, ừa rồi khi giằng cái túi từ bọn cướp, để kiểm tra các thứ trong túi, anh đã mạo phép xem trộm chứng minh thư của tôi.

- Cho mượn lại cái xác của em! – Anh chìa tay ra.

Tôi đưa ngay không hề nghĩ ngợi. anh chậm rãi mở cái xác, thận trọng lấy ra tấm ảnh trong í của tôi; trong ảnh, tôi cười như một con ngốc.

Anh chìa bức ảnh trước mặt tôi nói:

- Tặng tôi nhé!

Từ hôm đó, hầu như ngày nào Tiểu Thất cũng đứng dưới lầu đợi đón tôi tan tầm, đúng giờ như mặt trời lặn, mọc.

Tiểu Thất phong độ lịch lãm, rất điển trai; từ nhỏ quen nhìn ể thô ráp, chân què của bố, tôi lập tức bị thu hút bởi ể tự nhiên, trẻ trung, đầy nam tính của anh.

Chúng tôi thân nhau rất nhanh, thuận theo tự nhiên, không chút khó khăn.

Tiểu Thất là người lãng mạn, chu đáo đến kỹ tính, luôn tặng hoa cho tôi, thận trọng dìu tôi từng bước khi sang đường.

Buổi tối trở ề nhà, iệc đầu tiên là mở QQ, nói chuyện ngay ới anh, ngay cả lúc đi ngủ ẫn không tắt máy, để âm lượng ở mức lớn nhất, có thể nghe thấy hơi thở của nhau, có lúc tôi hắt xì hơi, anh cười giễu tôi mãi, tôi giả bộ bực mình, anh lại dịu dàng dỗ dành.

Hằng đêm, anh có thể hát ru tôi ngủ, nửa đêm tỉnh giấc, có thể nghe thấy tiếng ngáy nhẹ của anh, cảm thấy bình yên như có anh bên cạnh, dù trời sập ẫn không sợ hãi. Buổi sáng, anh luôn là người thức dậy trước, nhẹ nhàng đánh thức tôi. Có lúc tôi lưu luyến chần ăm đệm êm, giả bộ ngủ say, anh âu yếm gọi tôi là Ỉn Con à để tôi ngủ thêm lát nữa,

anh sẽ mua đồ ăn sáng đến cho tôi.

Nụ hôn đầu tiên diễn ra trong công viên. Đó là vào một buổi tối, chúng ta ngồi trên ghế đá, gió nhẹ nhàng ờn hoa. Xa xa có mấy người già đang tập thể thao. Tôi à Tiểu Thất chơi trò đoán chữ. Tôi thua, anh hớn hờ đòi tôi hôn.

Ngập ngừng một lát, nhìn quanh, trời tối, có lẽ không ai nhìn thấy, tôi nhắm mắt hôn anh, nhanh như chớp. ai ngờ lúc đó, có một chiếc xe máy chạy qua, đèn sáng trưng chiếu thẳng vào chúng tôi. Chúng tôi trở thành điểm sáng duy nhất trong công viên. Tôi đỏ bừng mặt, đứng dậy toan bỏ đi, anh đột ngột kéo tôi vào lòng, sự ngưng ngừng của tôi lập tức tiêu tan trong nụ hôn dịu ngọt của anh.

Đêm hôm đó, thỉnh thoảng mặt tôi lại nóng bừng lên, cười như một con ngốc. Tôi tưởng tượng à mong chờ những nụ hôn khác của anh ới nỗi lo âu mơ hồ xen lẫn hạnh phúc.

Nhưng sự chờ đợi hạnh phúc của giấc mơ thiếu nữ trong tôi chỉ là ô ọng.

2

Hai tháng sau khi quen nhau, Tiểu Thất không có hành động nào đi quá giới hạn. Có lúc cảm thấy anh đang cố kiềm chế ham muốn, mấy lần đang hôn nhau say đắm, anh đột nhiên đẩy tôi ra khiến tôi bàng hoàng.

Có lẽ ề chuyện này anh là người bảo thủ, cho rằng chuyện đó nên xảy ra trong đêm tân hôn.

Rất nhiều lần anh giả bộ làm ngơ trước những lời bóng gió của tôi. Bị tôi dồn, anh chỉ nói một câu:

- Em ẫn chưa hiểu anh

- Hay là anh có ẩn đề? – Tôi bắt đầu đoán già đoán non.

- Cái đầu ngốc nghếch của em đang nghĩ gì ậy? – Tiểu Thất bị hỏi dồn, luống cuống.

- Vậy tại sao anh không làm gì cả? – Tôi bạo gan hỏi thẳng.

- Bối ì anh trân trọng.

Hai chữ “trân trọng” anh nói ới một ẻ nghiêm túc à thành thật đến nỗi làm tôi xúc động đến tận đáy lòng. Một người con gái được bạn trai trân trọng như một báu ật, hỏi còn gì hạnh phúc hơn?

Buổi tối hôm đó ngồi chơi quá muộn, tôi đành ở lại nhà anh. Trước khi đi ngủ, tôi ngượng ngịu thầm nghĩ: “Nhất định đêm nay sẽ xảy ra chuyện gì!”

Khi tôi từ nhà tắm bước ra, mơn mớn như đóa phù dung, do quá căng thẳng, mặt tôi lựng đỏ.

Tôi bắt đầu tưởng tượng, anh ôm tôi, ừa hôn ừa thầm thì: “Bắc Bắc, anh yêu em! Sau đêm nay em sẽ là của anh, anh sẽ có trách nhiệm ”

- Em ngủ trong phòng anh, anh sẽ ngủ trên đi ăng – Lời của Tiểu Thất như nước lạnh dội thẳng ào luồng suy nghĩ nóng bỏng của tôi.

Sau khi đưa tôi ào phòng, anh ân cần đắp chăn cho tôi. Đúng lúc anh chuẩn bị quay ra

- Tiểu Thất – Tôi gọi giật lại.

- Gì thế?

- Anh có thể ở lại ới em một lát không? – Nói câu đó, mặt tôi càng đỏ hơn, tôi chui đầu ào chăn không dám nhìn anh.

- Ngốc quá Muộn rồi, ngủ đi! – Sau đó anh dĩnh đạc hôn lên trán tôi, đi ra.

Tôi cảm thấy rất tủi thân nhưng sự rụt rè con gái khiến tôi đành chờ đợi một cách bất lực. Chờ đợi thất bại.

Tiểu Thất ngủ trên đi ăng. Cả đêm anh không hề gõ cửa phòng tôi. Buổi sáng hôm sau tôi nửa đùa, nửa thật bảo:

- Người thành niên mà quân tử như anh, trên đời này chỉ có anh là duy nhất.

Tiểu Thất không trả lời.

- Hay là em không đủ hấp dẫn? – Tôi cảm thấy thái độ của anh ới mình đích thực là một sự nhạo báng giới tính của tôi.

Tiểu Thất lặng lẽ nhìn tôi thờ dài:

- Bắc Bắc Anh để anh đưa em ề.

Muốn nói song lại thôi.

Nếu tôi là đàn ông, tôi sẽ dùng cơ thể mình để truyền đạt tình yêu của tôi đến người tôi yêu. Nhưng tôi lại là một phụ nữ, từ nhỏ mẹ đã dạy con gái phải đoan trang, chừng mực, phải

giữ

gìn

Tôi kể tâm sự của mình ới cô bạn thân, sau khi kinh ngạc tuyên bố Tiểu Thất là người đàn ông tốt nhất thế giới, cô bày cho toi một kế.

- Cứ làm theo cách này, đảm bảo anh ta sẽ trở thành một con sói – Cô ghé sát tai tôi bổ sung – Một con sói hoang.

3

Sinh nhật Tiểu Thất. Chúng Tôi đều uống rượu.

Khi đã chénh choáng, tôi mượn rượu lôi ra đĩa DVD “cầm trẻ em” mà cô bạn đưa cho.

- Cái gì thế? Trời ơi! Bắc Bắc! Em là con gái, sao có thể xem cái thứ này? – Tiểu Thất tròn mắt nói.

Tôi hơi xấu hổ nhưng ẫn cứng cỏi đáp:

- Có gì ghê gớm đâu! Anh à em đều đâu còn là trẻ con, băng mới nhất đấy, nghe nói sau khi xem băng này, tình cảm của những đôi yêu nhau sẽ tăng thêm nhiều.

Sau đó mặc Tiểu Thất ngăn cản, tôi cho đĩa ào, cố tình để tiếng thật to.

Tiểu Thất không biết làm thế nào, đành mặc cho tôi kéo ngồi xuống đi ăng cùng xem. Tôi giả bộ thản nhiên nhìn lên màn hình, thăm quan sát phản ứng của Tiểu Thất. Lúc đầu anh chỉ cau mày, ngồi yên, mặt đanh lại. Khi trên màn hình xuất hiện cảnh trai gái trần truồng giao hoan, Tiểu Thất đột nhiên bỏ chạy ào nhà tắm nôn.

Tôi tưởng anh khó chịu trong người, ội chạy theo.

Khi không thể nôn ra được thứ gì, anh ngẩng đầu nhìn tôi, ẻ hung dữ đến mức tôi tưởng trước mặt mình là con trâu đực mắt đỏ ngẫu:

- Tắt ngay đi! – Tiểu Thất nói bằng một giọng lạ hoắc – Sao cô có thể xem những thứ bẩn thỉu như ậy?

Ánh mắt đầy kinh tởm của anh khiến tôi hoảng sợ.

- Em – Tôi sợ hãi rung lên, ngờ ngẩn không biết nói sao.

- Anh thích em, tưởng rằng em là một cô gái ngoan, trong sáng, đáng yêu. Anh không ngờ em lại có hứng thú ới cái trò chỉ dành cho bọn đàn ông đó? Em không thấy buồn nôn sao?

Tiểu Thất không hề cao giọng. Tôi hiểu anh muốn nói: Tôi là một đứa con gái không biết xấu hổ.

Nước mắt trào ra, người run lên. Một sự tổn thương chưa từng có.

- Đúng! Anh nói đúng! Em là đứa con gái không biết xấu hổ Em không có gì để nói

Nhưng, em chỉ Em chỉ muốn trở thành người đàn bà của anh. Đơn giản ậy thôi.

Nói xong, tôi ôm mặt lao ra khỏi nhà.

Tôi chạy ngược hướng ngôi nhà của mình. Khoảng gần nửa tiếng thì dừng lại.

Tìm nơi ắng người, sụp xuống, tủi thân khóc tím tức.

Tôi tưởng rằng Tiểu Thất sẽ gọi di động cho tôi, tôi hình dung sẽ đối phó ới những lời xin lỗi, dỗ dành của anh như thế nào? Tôi sẽ hùng hổ tát máy như thế nào?

Nhưng điện thoại ấy không có tín hiệu. Tôi nhìn chăm chăm vào nó, thầm mong Tiểu Thất gọi. Hy vọng rồi thất vọng. Tôi dứt khoát tắt máy.

Đêm khuya dần, gió buốt thốc vào mặt. Tôi ngửa mặt lên trời cầu mong Tiểu Thất mau đến tìm tôi, mau đón tôi về. Nhưng có lẽ các vị thần đã ngủ say.

Gục mặt xuống đầu gối, tôi ngồi co ro ở một góc tường, run rẩy đợi trời sáng.

4

Một tuần sau, tôi có hai phát hiện.

Thứ nhất, Tiểu Thất không hề liên lạc lại với tôi.

Thứ hai, hóa ra tôi còn yêu anh hơn tôi tưởng.

Cả hai phát hiện này, phát hiện nào cũng là một đòn chí mạng đối với tôi, làm tôi bất lực.

Tôi bắt đầu sợ hãi. Tôi ăn nhầm lỗi ở Tiểu Thất, tôi là người bị hại, Tiểu Thất phải chủ động làm lành, mà chúng tôi có nối lại quan hệ hay không là do tôi.

Một tuần sau, tôi cảm thấy một nỗi sợ hãi mơ hồ.

Không chịu đựng được nữa, tôi đành gọi điện thoại cho Tiểu Thất, đợi mãi anh mới nhấc máy, giọng nói lạnh lùng, xa lạ.

Tôi hẹn anh cùng ăn tối, anh từ chối bảo phải làm thêm. Tôi dọa nếu anh không đến tôi sẽ nhịn ăn (Chiêu này rất hiệu nghiệm. Trước đây, Tiểu Thất sợ nhất là tôi không ăn cơm).

- Tùy em. – Nói rồi gác máy.

Tôi ngây người, cảm thấy không sao hiểu nổi, thậm chí tôi nghi ngờ người ừa nói không phải là Tiểu Thất, một người sao có thể thay đổi nhanh như vậy chỉ trong vòng một tuần lễ. Tình yêu sao có thể nói không tồn tại là không tồn tại được?

Đột nhiên, tôi có một ham muốn mãnh liệt được gặp anh, tôi phải cứu ăn tình cảm của chúng tôi.

Để tạo cho Tiểu Thất một sự ngạc nhiên, cũng là để chứng tỏ quyết tâm hòa giải của tôi,

tôi đến nhà Tiểu Thất ngay từ 4 giờ chiều, hào hứng ào bếp nấu ăn.

Gần 6 giờ, một bữa ăn tương đối tươm tất đã bày lên bàn. Tôi nhìn đồng hồ, hồi hộp hình dung Tiểu Thất đã đến đoạn nào trên đường ề. Sau đó tưởng tượng ra cảnh anh bước ào nhà, tôi sẽ đầu dụ nhận lỗi như thế nào, cuối cùng chúng tôi sẽ hòa giải ới nhau, anh ẫn sẽ yêu tôi.

Giờ đây mới phát hiện, người con gái là tôi ngày xưa được Tiểu Thất chiều chuộng hạnh phúc biết bao. Mà hạnh phúc này ốn thuộc ề tôi, nhất định sẽ nhanh chóng trở ề í tôi.

7 giờ, Tiểu Thất ẫn chưa ề. Tôi muốn gọi điện nhưng lại sợ làm hỏng niềm ui bất ngờ dành cho anh.

Quá 11 giờ, tôi thực sự lo sợ, không biết anh đã gặp chuyện không may hay là công iệc quá bận?

Tôi cố tìm mọi cách tự an ủi trong ô ọng.

Bắt đầu buồn ngủ, tôi ào nhà tắm rửa mặt.

Mọi suy nghĩ của tôi lập tức dồn hết ào một thứ nằm trong thùng rác, tôi cúi xuống nhìn kỹ. Khi tôi phát hiện bên dưới ổ hộp kem đánh răng là băng ệ sinh phụ nữ, ngay tức thì, đầu óc tôi trở nên trống rỗng.

Tôi không nhớ đã quay trở ề phòng ăn như thế nào. Khi đứng trước chiếc bàn la liệt thức ăn, lòng tôi còn lạnh hơn cả những món ăn bày trên đó. Tôi cố tự bảo đó là băng ệ sinh của em gái Tiểu Thất.

Sắp 11 giờ đêm, có tiếng chìa khóa tra ào ổ.

Tôi ui sượng lao ra, tiếng cười của phụ nữ đập ào tay tôi.

Cửa mở, một cô gái tươi cười đi ào, theo sau là Tiểu Thất, cũng nụ cười như ậy, họ cùng phát hiện ra tôi. Nụ cười trên môi họ lập tức tan biến, trong một thoáng, cả ba chúng tôi

cùng đứng ngây nhìn nhau, kinh ngạc.

- Ô! Lại còn cả một bàn thức ăn đợi anh này – Cô gái nói, giọng ẻo ợt, gục đầu ào ai Tiểu Thất.

- À! Anh cũng không ngờ cô ấy ẩn đến đây

Tiểu Thất nhìn ra bàn thức ăn, ngần người một lát nói, bằng một giọng hết sức kz dị, ừa nói ừa đẩy đầu cô gái gục trên ai anh ta.

- Chưa ăn cơm sao?

Tiểu Thất nhìn tôi, sự quan tâm cuối cùng mang tính tượng trưng này khiến nước mắt tôi trào ra như ỡ đê, dường như tôi đã tìm thấy Tiểu Thất của ngày xưa, người yêu cung chiều tôi hết mực.

- Tiểu Thất

Cố cứ ăn chút tự trọng tội nghiệp cuối cùng, tôi giả bộ không quan tâm. Tôi không muốn khóc, cố kìm nước mắt, nhưng giọng nói run run đã phản bội tôi.

Tiểu Thất cắn môi không nói.

- Ôi! Em đi tắm đây, ông xã giải quyết ới cô ta nhanh lên nhé! – Cô ta nói, rảo bước ề phía nhà tắm.

- Cô ấy là bạn gái mới của anh – Cuối cùng, Tiểu Thất nói, mặt ẫn lạnh tanh.

Trời đất quay cuồng, tôi bủn rủn chân tay.

Tôi ịn ào tường có đứng ững, nhắm mắt trấn tĩnh. Rồi nói dần từng chữ:

- Tiểu Thất! Tôi đã đợi anh ở đây 10 tiếng đồng hồ. dài như cả cuộc đời, hết giờ làm iệc, anh không ề, tôi có hàng trăm suy đoán, tôi rất tin anh, bởi ì tôi tin ào tình yêu của chúng ta. Kết cục là tôi bị tình yêu đường mật cắn một miếng. làm phiền anh rồi, tôi ề đây!

Nói xong, cảm thấy mình là một liệt nữ, tôi ngạo ngễ đi ra.

- Đợi đã – Tiểu Thất gọi ới theo

**Giọng của Tiểu Thất ang lên, đập ào tâm trí tôi giống như luồng ánh sáng rọi ào ực sâu
tăm tối, làm sống lại những sinh linh.**

Tôi biết anh yêu tôi. Tôi biết anh muốn níu giữ tôi lại, không để tôi đi!

Tôi dừng bước, cảm giác lạnh buốt sống lưng.

- Không cần tiễn, tự tôi ề được! – Nhưng tôi ẫn cố tỏ ra ngạo mạn.

- Chìa khóa – Anh nói.

Im lặng một lát, tôi suýt bật cười.

Trao chìa khóa cho anh, không ngoảnh mặt lại, tôi bước đi như không có chuyện gì xảy ra.

Sao tôi có thể để anh nhìn thấy khuôn mặt đầm nước mắt của tôi?

5

Ba tháng sau, tôi quyết định lấy người chồng hiện nay của mình.

**Với tư cách là bạn của tôi, Tiểu Thất cũng nhận được thiệp mời. Một tuần trước ngày
cưới, trên đường ề nhà, bất chợt gặp Tiểu Thất.**

- Đi thôi! Anh đưa em ề.

**Sau đó, chúng tôi lại sánh ai nhau, giống như nửa năm trước, khác là thời tiết không lạnh
nữa, mà chỉ có trái tim tôi lạnh giá.**

**Suốt chặng đường, không ai nói câu nào. Chúng tôi cố { đi rất chậm. Con đường này, đâu
đâu cũng là kỷ niệm. Sắp làm ợ người ta nhưng lại cứ chìm đắm trong hồi ức ới người
tình cũ, tôi cảm thấy có gì áy náy.**

Tôi chờ anh mở miệng, cho tôi một lời giải thích, nhưng anh ẫn im lặng.

Sắp ề đến nhà.

- Đến nhà rồi!

- Ừ!

- Tôi lên đây!

- Được

Sau đó tôi bắt đầu đi lên cầu thang, bước rất chậm, lòng sắt lại, tôi cầu mong có một lý do nào đó để tôi lao ào lòng anh.

- Bắc Bắc! – Ơn trời! cuối cùng Tiểu Thất cũng lên tiếng, giọng nói rất rõ ràng.

- Gì thế? – Tôi quay người, giọng như sắp khóc, đầy tủi hận.

- Anh – Cái kiểu muốn nói lại muốn thôi của anh làm tôi sốt ruột.

- Anh nói đi! – Nước mắt ứa ra, tôi hy vọng anh cứuãn mối tình đầu của chúng tôi, hy vọng chúng tôi có thể làm lại từ đầu.

- Anh yêu em – Anh đột nhiên nói, nước mắt trào ra từ đôi mắt đẹp của anh – Quả thực anh rất yêu em! Anh muốn chung sống ới em, mãi mãi không xa rời, nhưng nếu như em biết sự thật, nhất định em sẽ rời bỏ anh

- Em cũng yêu anh! Tiểu Thất, em cũng yêu anh! – không kiềm chế được nữa, tôi lao xuống nhào ào lòng anh đôi cánh tay rắn chắc của anh ôm lấy tôi – Em cũng yêu anh, bất luận thế nào em cũng yêu anh!

Tôi ùi đầu ào cổ anh, điên cuồng hít mùi mồ hôi quen thuộc.

Tiểu Thất ôm ghì tôi, xúc động hôn lên mặt tôi:

- Bắc Bắc! Anh xin lỗi, không phải anh cố tình làm tổn thương em, lẽ ra anh phải xa em, nhưng anh không làm được, anh quá yêu em, nếu anh không nói ra thì sẽ nuối tiếc cả cuộc đời.

Một sự bày tỏ tuyệt ời, tôi hạnh phúc đến ngất đi, tôi đã chờ đợi giây phút này cả thế kỷ rồi; ậy thì cái sự thật mà anh muốn nói dù là gì cũng không quan trọng nữa. Tiểu Thất ấn thắm thì:

- Anh rất muốn yêu em. Nhưng bởi vì trân trọng, anh sợ em sẽ rời xa anh, anh tự đấu

tranh ới bản thân, rất nhiều lần muốn nói ới em nhưng anh không đủ can đảm, anh sợ mất em!

- Chỉ cần chúng ta thật lòng yêu nhau thì có gì đáng sợ? – Tôi kiên quyết nói.

Tiểu Thất xúc động nhìn tôi, bốn mắt nhìn nhau, chúng tôi dường như đã thấy ánh sáng tương lại.

Đêm hôm đó Tiểu Thất giữ tôi ở lại, chúng tôi lao ào nhau khi cánh cửa ừa đóng. Tiểu Thất bế tôi đặt lên giường. Tay run run uớt e thân thể tôi, hấp tấp gọi tên tôi, nói lời thề thốt yêu tôi.

Sau đó anh dịu dàng cời y phục của tôi, tôi nhắm nghiền mắt, tự nhủ mình là cô gái hạnh phúc nhất.

Anh hấp tấp cởi áo của mình, rồi bàn tay lại ngập ngừng như đắn đo điều gì, anh cởi dần từng chiếc, giống như bóc từng lớp ỏ bảo vệ. khi tất cả hiện ra trong bộ dạng nguyên thủy nhất, mắt tôi tối sầm, đầu choáng áng như bị điện giật.

Hôn lễ diễn ra như đã định, tôi tưởng Tiểu Thất sẽ không đến.

Nhưng người ta đã đến, người ta đến trước hôn lễ nửa tiếng. ới nụ cười bè bạn trên môi, nói chuyện tự nhiên, ẩn phong cách lịch lãm, khuôn mặt tuấn tú. Khi chú rể trao nhẫn cưới cho tôi, tôi bất giác liếc nhìn Tiểu Thất, người ta đang nói chuyện ới cô gái bên cạnh, như không liên quan đến tôi.

Sau đó, chúng tôi đi mời rượu khách khứa, nhận những lời chúc mừng của họ.

Khi đi đến trước mặt Tiểu Thất, Tiểu Thất nói:

- Bắc Bắc! Em phải thật hạnh phúc đấy nhé!

Người ta cười nói nhưng trong mắt có nước.

Tôi quay mặt đi, tôi nghĩ hạnh phúc của tôi đã ra đi.

Ra đi ngay từ khi tôi phát hiện ra giới tính của người tôi yêu.

Kiếp sau em chờ anh ở đâu

Mùa đông năm ấy thật lạnh, tuyết rơi nhiều khiến mặt đất biến thành một sân trượt tuyết trơn láng. Anh rùng mình khẽ xoa đôi bàn tay lạnh cóng kiên nhẫn ngồi đợi cô đến. Nơi anh à cô thường hò hẹn là một công iên nhỏ đối diện nhà cô. Anh đưa mắt nhìn lên cửa sổ phòng cô, đã hơn 7h tối mà sao cô ẫn chưa xuống anh khẽ thở dài lấy một cành cây nhỏ ẽ nhưng òng tròn trên nền tuyết cứng. Trong mỗi òng tròn đó anh đều iết một chữ “yêu” à tất cả chữ yêu đó đều hợp lại thành tên cô. Anh chăm chú ào kiệt tác của mình như quên cả thời gian

Còn cô ẫn lén đứng bên cửa sổ theo dõi mọi cử động của anh. Trái tim cô xót xa khi nhìn anh ngồi một mình lạnh giá. Tình yêu của anh dành cho cô chứa đựng biết bao nhiêu đau đớn à hi sinh. Anh luôn tự ti à trách móc mình kém cỏi ì chỉ là một người công nhân không thể xứng đáng ới cô, sinh iên của một trường đại học. Tình yêu của họ xen lẫn ới biết bao đau khổ dần ặt khi gia đình cô ra sức ngăn cấm. Đã biết bao lần cô muốn rời xa để không mang thêm áp lực đau khổ đến cho anh nhưng trái tim cô lại không thể. Cuối cùng không chịu được cô lao xuống cầu thang

Cô đứng trước mặt anh. Anh ui mừng chạy đến ôm chặt cô ào lòng: “Cuối cùng em cũng đã đến, anh đã sợ em không thể gặp anh!”. Bàn tay anh khẽ uốt mái tóc cô, anh dịu dàng

nhìn cô nói: “Hôm nay anh phải về nhà thăm bố mẹ một thời gian. Nhưng anh sẽ rất nhớ em!”, “Ban ngày mẹ em đi làm anh có thể gọi điện cho em, em sẽ chờ điện thoại của anh, như vậy sẽ giống như chúng mình được ở bên nhau vậy, sẽ không buồn nữa!”. Cô nép mình bên ai anh thăm thòi.

Anh khẽ ôm chặt cô hơn à chỉ cho cô thấy tác phẩm trên tuyết mà anh đã làm tặng cô. Trên nền tuyết trắng tên cô được iết bằng hàng trăm chữ yêu hợp lại, trái tim cô run lên vì xúc động, cô biết anh yêu cô rất nhiều. Anh khẽ lấy tay kéo cao cổ áo cho cô, rồi dặn dò: “Em ở lại nhớ chú ý học hành thật tốt, đừng nhớ đến anh nhiều quá ảnh hưởng đến iệc học. Khi nào buồn em cũng đừng nhốt mình trong phòng mà hãy ra ngoài đi dạo, đi chơi với bạn bè. Những lúc không có iệc gì thì đan cho anh cái áo len, đến mùa xuân anh sẽ mặc nó được chứ? Như vậy thì lúc nào cũng sẽ có cảm giác anh luôn ở bên em, em sẽ không thấy cô đơn nữa!”. Nói rồi anh rút ra trong túi một gói giấy nhỏ nhét ào tay cô: “Đây là một ít tiền lương tháng này của anh. Anh đã giữ một ít tiền để đi đường à mua ít quà cho gia đình, còn đâu em giữ lại để mua cho mình một bộ quần áo mới nhé! Cần thận đừng để mẹ em biết nếu không anh sợ em phải chịu khổ”. Cô cầm gói tiền của anh trong tay mà nước mắt lã lã

Sau đó cô đưa anh ra bến tàu. Khi anh bắt đầu bước lên xe, cô nhét gói tiền ào túi anh à nói: “Anh hãy cầm số tiền này mua thêm ít quà cho bố mẹ, còn em sẽ giữ một đồng coi như là món quà Tết anh tặng cho em. Trên đường đi nhớ bảo trọng anh nhé!” Anh chưa kịp phản ứng gì thì đoàn tàu đã nhanh chóng chuyển bánh. Anh vội vã gọi ới lại theo cô: ”Giữ gìn sức khỏe em nhé! Anh nhớ em rất nhiều!”. Cô gật đầu ẩy tay nhìn bóng anh khuất xa dần

Về đến nhà, iệc đầu tiên là anh gọi điện về cho cô. Nhưng mẹ cô cầm máy, bà lạnh lùng nói: “Anh có phải là người công nhân đang theo đuổi con gái tôi không? Xin anh hãy tránh

xa con gái tôi, nó đang ốm à không muốn gặp anh! Lần sau xin anh đừng bao giờ gọi điện đến nữa”. Anh đau đớn, lẳng lặng đập máy, nghĩ đến cô đang ốm, lòng anh thấp thỏm không yên.

Còn cô cả ngày chỉ nằm trên giường chờ điện thoại của anh, nhưng mấy ngày rồi vẫn không thấy anh gọi ề, trong lòng cô cũng lo lắng không yên. Để bớt nhớ anh, cô đi mua len ề đan áo như lời anh dặn. Cho đến một ngày chuông điện thoại reo ang, cô nhấc máy ừa nói được tiếng allo thì mẹ cô đã tiến lại gần. Cô chỉ kịp nghe thấy giọng anh gấp gáp: “Là em có phải không? Em sao rồi? Sao không nói gì? Em bị cảm đã đỡ chưa? Trả lời anh đi Em!”. Cô không kịp nói gì thì mẹ cô đã ngay lập tức đập máy. Bà tức giận thẳng thừng nói ới cô: “Nếu con còn ngang bướng tiếp tục giao du ới thằng công nhân đó, thì nhà này coi như không có đứa con gái này nữa!”. Cô đứng đó chết lặng. Chờ mẹ đi rồi cô mới bắt đầu khóc nức lên, cô nhớ anh ô hạn

Nhớ lời anh cô rời khỏi nhà ra ngoài đi dạo cho lòng khuây khoả cô lại đến nơi anh à cô thường gặp nhau, nhìn những chữ “yêu” anh iết cho cô còn sót lại trên tuyết, nước mắt cô lại rung rung. Cô bước lên xe bus sang nhà người bạn thân tiếp tục công iệc đan áo của mình. Đường đi phủ một lớp tuyết cứng dày trơn nhẫy, mặc dù xe đi rất chậm nhưng vẫn bị trượt bánh nhiều lần. Bỗng cô nghe thấy một tiếng “ầm” xé tai, cùng ới những mảnh kính nát ụn bắn tung tóe, cuộn len trong túi cô ăng ra ngoài cửa sổ. Cô chỉ kịp nghe tiếng ai thất thanh: “Hai xe đâm nhau rồi, tay nắm chặt chiếc áo len đang đan dở cô thiếp đi không biết gì

Đã hơn ba ngày đêm, cô vẫn hôn mê không tỉnh. Bố mẹ cô khóc sưng cả mắt, tuyệt ọng ngồi bên giường bệnh chờ phép màu xảy ra. Bác sỹ nói nếu cô tỉnh dậy, còn tâm nguyện gì phải làm ngay ì có thể thời gian của cô không còn nhiều nữa. Đến nửa đêm ngày thứ tư cuối cùng bàn tay cô cũng khẽ động dậy, mẹ cô ột tỉnh dậy ôm chầm lấy cô òa khóc, giọng

bà khẩn đặc: “Con gái! Con có điều gì muốn nói không? Hãy nói cho mẹ, đừng ngủ nữa con ” Cô mấp máy môi nói được những tiếng đứt đoạn: “Áo..áo len mang cho con!”.

Mẹ cô sức tỉnh tìm cái áo len cô ần ôm chặt trong tay từ bữa xảy ra tai nạn đưa cho cô.

Cô run run muốn giơ tay ới lấy nhưng không đủ sức nữa, cô khẽ thều thào ài tiếng

“Con nhớ anh ấy!”. Bà ội gọi chồng đi tìm số điện thoại của chàng trai à nhắn anh đến

bệnh iện ngay! Nghe thấy tên anh, cô khẽ mỉm cười rồi lại thiếp đi

Mẹ cô đau đớn cứ ôm cô mà khóc. Bà ô cùng ân hận ì đã ngăn cản cô đến ới anh, bà

nghĩ có lẽ tâm nguyện của con gái bà là đan xong cái áo len tặng người con trai ấy. Nghĩ

ậy bà lau nước mắt à cặm cùi ngồi đan nốt phần còn lại. Nước mắt của bà cùng máu

trên người cô dính ào từng sợi len khiến chiếc áo len trở lên nặng trĩu

Khi anh đến bệnh iện thì cũng là ngày thứ năm, khuôn mặt anh hốc hác, hai mắt thâm

quầng lao đến phòng bệnh của cô. Nhìn thấy cô ần thiếp đi trên giường, anh ngẹn ngào

nắm chặt đôi bàn tay của cô òa khóc. Như một phép màu, cô từ từ mở mắt, anh ội lau

nhanh những giọt nước mắt trên mặt mỉm cười nhìn cô ảm áp: “Anh đã quay trở lại rồi

đây! Em đừng lo lắng nữa nhé, có gì từ từ nói thôi..” Cô mấp máy định nói điều gì mà

không thành tiếng, khước mắt cô những giọt nước mắt thi nhau chảy, rồi cô lại thiếp đi.

Anh cứ thế ôm cô khóc nức lên. Có lẽ dường như nghe thấy tiếng khóc của anh, cô lại từ từ

mở mắt, cô dùng hết sức lực thều thào những tiếng cuối cùng: “Đừng khóc nữa Kiếp

sau em sẽ chờ đợi anh!”. Nói rồi cô nhắm mắt bất động. Bác sĩ đến. Giọng ông nhen lại:

“Cô ấy đi rồi! Cô ấy phải muốn gặp anh lắm nên mới có thể chờ anh được lâu đến ậy, đó

đúng là một kz tích. Bối não của cô ấy hầu như đã bị chết đến 90% rồi! Anh hãy ững àng

mà sống không nên phụ lòng cô ấy!”

Mẹ cô cũng tiến lại, bà rung rung đưa cho anh cái áo len đã đan xong à nói đây là kỷ ật

c cuối cùng cô để lại. Anh run run cầm chiếc áo trên tay, nhìn thấy những giọt máu khô trên

áo, anh chao đảo quz xuống ôm lấy cô gào lên tức tưởi: “Hãy nói cho anh, kiếp sau em chờ anh ở đâu?”

Nhan sắc

Đàn bà đứng tuổi hỏi đàn bà trẻ:

- Em đã ngủ ới chồng chị chưa?

Đàn bà trẻ sa sầm nét mặt, đôi mắt ghì chặt ào đáy ly sóng sánh ánh cam. Vài phút lặng lẽ trôi qua, đàn bà trẻ phát ra thứ âm thanh nghèn nghẹn mà nội dung chẳng liên quan gì đến câu hỏi:

- Anh ấy nói ới em, chị không chăm lo à không thể chia sẻ cùng anh ấy .

Đàn bà đứng tuổi tiếp nhận bằng nét mặt thản nhiên. Giống như cô đã quen ới tiếng báo thức lúc 6h30 mỗi ngày, để tắt bật chuẩn bị bữa sáng cho chồng, đánh hộ anh đôi giày để

anh có thể an tâm rời khỏi nhà đi làm. Đàn bà đứng tuổi chậm rãi tuông từng lời:

- Đây không phải là lần đầu tiên chị nghe câu nói ấy từ cửa miệng một phụ nữ trẻ. Có điều chị tự hỏi: “Tại sao trong cuộc đời, hầu hết đàn bà chỉ cần duy nhất một người đàn ông hiểu mình, chăm lo cho mình. Trong khi đa số đàn ông lại cần nhiều người đàn bà hiểu mình, chăm lo cho mình đến thế?”.

Đàn bà trẻ cúi xuống, nước mắt khi không mà chảy. Tiếng đàn bà đứng tuổi ầm ập lên đều đặn:

- Trong mối quan hệ lãng nhăng này, chúng ta chỉ có hai cách giải thích. Hoặc là cả ba cùng có lỗi, hoặc là không ai có lỗi, lỗi tại “Nhan sắc” mà ra Thôi, chị ề đây, còn phải đi đón cháu. Em từ từ suy nghĩ à chọn cho mình một kết cục mà em muốn. Chỉ có điều “Nhan sắc” là thứ phù du nhất cuộc đời này em ạ !

Đàn bà đứng tuổi đi rồi, để lại trong gió ánh mắt đen láy à mùi hương thoang thoảng.

Đàn bà trẻ nhìn theo dáng dấp ấy à thầm nghĩ: “Chị ta từng được gọi là nhan sắc ”.

Chuông điện thoại reo ầm ập, đàn bà trẻ giật mình. Đầu dây bên kia, tiếng người đàn ông – như đa số đàn ông khác – cần nhiều đàn bà trong cuộc đời, nói hỏi hỏ: “Em à, cẩn thận nhé. Mụ nhà anh phát hiện ra em rồi. Mụ để cả xấp hình chụp chúng ta đi ào nhà nghỉ, rồi cả căn nhà nơi em đang trọ học. Tạm thời đừng liên lạc nhiều nhé. Anh sẽ tranh thủ giải quyết để gặp em sớm ”.

Đàn bà trẻ không đáp trả. Tiếng tí tách ầm ập lên ồ ồ à bất ngờ. Bất ngờ như cơn mưa ngoài khuôn quán kia. Lúc này cô mới nhận ra sự tinh xảo của đàn bà đứng tuổi khi chọn quán cà phê cô à người đàn ông ấy thường hò hẹn làm nơi gặp nhau hôm nay. Đàn bà trẻ nhìn ảnh mình trong tấm gương phản chiếu loang loáng màn nước, nghĩ mãi đến điều đàn bà đứng tuổi gửi lại trước khi đi: “Nhan sắc ”

Đàn bà đứng tuổi để toàn bộ tập ảnh giấy tờ liên quan đến người tình mới nhất của chồng

lên bàn làm iệc cho anh rồi lẳng lững trở ề phòng. Nhìn lại mình trong gương, đàn bà đứng tuổi biết mình đã sai khi chiều qua đổ lỗi mọi điều cho “Nhan sắc”. Đàn bà nhớ lại lời một người đàn bà lớn tuổi hơn: “Đàn ông nào ốn mang tính trăng hoa thì họa may khi chết đi mới bỏ được. Chấp nhận lấy anh ta là chấp nhận cảnh chồng chung cả đời ” . Đàn bà đứng tuổi thở dài, tắt đèn trong tiếng nhạc da diết buồn “Bàn tay làm sao nịu, một thời ừa đi qua ”

Đàn ông trở ề sau cơn mưa giông bất ngờ. Phong bì hình ảnh ợ để trên bàn đêm qua ẫn còn làm anh chói ới. Hai lần trước ợ chỉ nói: “Anh dừng lại đi, đừng để em biết quá nhiều ”. Đàn ông ngoan ngoãn nghe theo ì thiết nghĩ: “Còn nhiều thời gian khác mà!”. Lần này, đàn bà làm điều gay cấn hơn. Đàn ông nằm ập nơi phòng khách, chẳng dám ào phòng ngủ. Anh sợ những câu chất ấn không lối thoát dành cho mình, sợ mình trở thành thằng hèn như kẻ trộm bị bắt gặp. Đàn ông ngủ quên lúc nào không hay. Đàn ông muôn đời là thế. Họ không như đàn bà, điển hình là đàn bà trong phòng ngủ kia, ngón ngang cả đêm không chợp mắt.

6h30, đàn bà choàng dậy như một loại phản xạ ô điều kiện. Nhưng rồi nghĩ lại, đàn bà cho phép mình lao ào phòng tắm chà rửa bản thân sạch sẽ, bóng loáng trước khi lao ào bếp. Đàn bà cho phép mình thoa chút phấn son trước khi đánh giày cho chồng. Và gọi chồng dậy ới ánh mắt ô tư như chưa từng xảy ra chuyện gì. Đàn ông hớn hở như thoát được nạn, thay đồ, ăn sáng, à hu{t sáo rồi khỏi nhà đi làm, không quên hôn ợ.

Đến cơ quan, đàn ông hí hửng rút điện thoại định gọi cho đàn bà trẻ, bất ngờ đọc được tin nhắn gửi sẵn từ đêm qua: “Em tha thứ cho anh, chúng ta tha thứ cho nhau. Em cố gắng à em biết anh cũng sẽ cố gắng. Chỉ có điều: Nhất quá tam. Chúng ta cùng ghi nhớ điều đó. Em yêu anh!”

Đàn ông run tay ì biết đàn bà đứng tuổi không nói đùa. Đàn ông đang nghĩ, liệu những

nhân sắc đang phơi phơi ngoài kia, rồi có mang đến cho anh những điều anh đang sở hữu? Liệu khi những nhân sắc ấy tàn phai, anh còn lại gì?

Đàn ông bóp trán, buông điện thoại. Ngồi thờ một lúc, anh mở email làm iệc. Tên đàn bà trẻ đứng đầu trong inbox ới lá thư “Nhân sắc”. Đàn ông hồi hộp mở ra. Đàn bà trẻ iết:

“Em à nhân sắc cũ của anh đã gặp nhau cách đây ài ngày. Chị ấy không còn mới như em. Nhưng chị ấy có thứ nhân sắc khác. Tùy ào sự lựa chọn của anh. Em mong tin anh!”.

Đàn ông nghe tim đập liên hồi. Ngã ật ra ghế, nốc cạn ly cà phê. Ly cà phê có thể đã làm đàn ông tỉnh táo hơn hoặc đã làm anh ta say. Đàn ông đem mọi thứ lên bàn cân, như ốn phải thế trong đầu óc một gã kinh doanh thành đạt. Đàn ông khôn ngoan, bản lĩnh nhìn thấy rõ ràng ngày hôm qua có sức mạnh lớn lao thế nào trong iệc tạo ra hôm nay. Đàn ông cũng không còn đủ trẻ để liều lĩnh đem chừa – đến – nửa – cuộc – đời còn lại ra cá cược.

Đàn ông im lặng rời khỏi inbox. Chiều hôm ấy, đàn ông ề sớm, đón con cùng ợ dưới cơn mưa tầm tã. Đàn bà đứng tuổi không quên chiếc khăn tay trong í, lau ội nước mưa trên mặt, trên tóc chồng. Đàn ông nhìn ợ, nhớ lời đàn bà trẻ trong lá thư rồi nghĩ: “Đàn bà đứng tuổi của mình có một thứ nhân sắc mà không phải bất kì nhân sắc nào cũng có được ”

Vấn đề là, suy nghĩ ấy rồi sẽ tồn tại trong cuộc đời còn lại của đàn ông được bao lâu? Khi hàng ngày đàn ông ẫn phải tiếp xúc à nhìn thấy hàng nghìn nhân sắc mới đang hùng hực ngoài kia?

Giá như em đừng yêu anh nhiều quá

- Em yêu anh nhiều lắm!

- Giá như em đừng yêu anh nhiều quá, chỉ yêu anh ừa đủ thôi

Đó là lời tôi nghe người yêu nói sau khi đã khóc cạn nước mắt ì anh ấy.

Người tôi yêu là một người tốt, hoàn toàn không phải một kẻ xấu xa hay ỷ lại gì.

Anh ấy yêu tôi rất nồng nàn à cuồng nhiệt.

Nhưng sau tất cả sự nồng nàn, cuồng nhiệt à say đắm mà anh ấy trao cho mình, tôi lại tự tay đâm chết dần những cảm xúc ấy.

Anh ấy nói đúng, giá như tôi đừng yêu anh ấy nhiều quá, chỉ yêu ừa đủ thôi, thì tôi đã không phải khóc nhiều như thế này. Khóc trong cô đơn, khóc trong tuyệt ọng, khóc trong sự ghẻ lạnh à khóc trong ô àn sự tủ nhục đơn côi.

Chỉ có một mình tôi còn lại sau rất nhiều dang hiễn, chỉ còn lại một mình trong bóng tối ới sự sợ hãi lớn lao bao trùm thân thể. Tôi bắt đầu hủy hoại mình. Hủy hoại bản thân để quên đi những cơn đau đang bóp nghẹt.

Nỗi đau chồng chất lên nỗi đau, rất nhiều nỗi đau tâm hồn đang cắn ào thể xác. Những nỗi đau ám ảnh làm con tim tôi trở nên nhẽ nhãi máu Những cơn đau dồn dập bóp lấy

trái tim non yếu ấy Và cắn xé thân hình bé nhỏ của tôi.

Tôi không còn nhận ra mình nữa, tôi chỉ biết một đứa con gái nào đó, trong hình hài bệ rạc này, đang cắn cho cánh tay của mình chảy máu. Răng nó lún sâu à da thịt, à nước mắt nó thấm đẫm những ết thương.

Để giảm đi những nỗi đau tâm hồn hơn cả thấu xương buốt thịt, tôi chỉ còn biết một cách duy nhất thôi là tự cắn xé tấm thân này.

Tôi sợ cô đơn, rất sợ cô đơn

..

Năm tôi 15 tuổi, tôi yêu một người con trai hơn mình 2 tuổi. Anh ấy là mối tình đầu của tôi, rất lịch lãm, đẹp trai, phong trần à quyến rũ nhưng ẩn chỉ là một thằng bé.

Từ “thằng bé” giải thích rất nhiều điều ề một người đàn ông. Đó là tò mò, ham hố, nông nổi, thiếu suy nghĩ trong hành động à ô trách nhiệm trong iệc làm.

Nếu một “thằng bé” được giáo dục tốt sẽ sợ hãi những hậu quả tai hại sau khi nó nhìn thấy iệc mình làm thực sự tệ.

Nhưng tôi không yêu một “thằng bé” được giáo dục tốt, tôi yêu một thằng bé được giáo dục tồi, hay đúng hơn là một thằng bé ô giáo dục. Nó cảm thấy hả hê ới những “hậu quả” à luôn xem đó là “thành quả”. Nó cợt nhả ới nỗi đau nó gây ra cho người khác à lấy làm sung sướng ới những iệc không tốt mà mình làm. Nó là một ““thằng bé” quá đà trong cảm xúc à hung hãn trong hành động.

Phụ nữ xấu thì quyến rũ, đàn ông xấu thì hấp dẫn.

Phụ nữ xấu quyến rũ đàn ông tồi. Nhưng đàn ông xấu lại hấp dẫn phụ nữ tốt.

Thế nên, lần lượt rất nhiều người sa ào lưới tình của thằng bé 17 tuổi. Bởi những cô bé 15 tuổi thì không biết nhiều à cũng chẳng biết điều, chỉ biết yêu à ngu ngốc ngớ ngẩn ới tình yêu đó.

Chưa kể cái con bé 15 tuổi đó lại là một đứa ngu ngốc bất kể tuổi tác như tôi.

Tôi không thể kể chi tiết rằng người yêu tôi khi đó đã cưỡng hiếp tôi như thế nào, bởi ì thực sự thì đó có được xem là hành i cưỡng dâm hay không thì tôi cũng hoàn toàn không rõ nữa.

Tôi chỉ biết rằng lúc đó, tôi cũng chẳng phản ứng gay gắt lắm ới iệc người đó đè lên người mình cho dù rất khó chịu, thậm chí ghê tởm à cảm giác đau đớn. Tôi không phản kháng ì tôi sợ. Không phải sợ cha mẹ biết, không phải sợ thầy cô hay, không phải sợ bạn bè cười, không phải bởi ì sợ bất kz người nào trên thế gian này. Mà đơn giản chỉ bởi ì tôi sợ, nếu tôi phản kháng, người ấy sẽ bỏ tôi mà đi. Tôi sẽ sống sao trên cuộc đời này nếu thiếu đi người ấy?

Tôi biết người ấy đã làm như thế này, không chỉ ới một mình tôi mà còn ới nhiều đứa con gái khác nữa.

Đó là trải nghiệm.

Con trai mới lớn cần thật nhiều trải nghiệm. Tôi đã cố gắng “lừa đảo” suy nghĩ của mình như ậy. Thật may mắn, tôi đã “lừa đảo” bản thân rất thành công để nhìn nhục một thằng đàn ông khi bản thân tôi còn quá bé nhỏ.

Sau này, tôi luôn nói ới những đứa em nhỏ tuổi hơn mình rằng, người đàn ông đầu tiên, mối tình đầu của một người con gái rất quan trọng. Bởi mối tình đầu ảnh hưởng ô cùng lớn lao tới tư duy à suy nghĩ của đứa con gái đó ề tình yêu à ề đàn ông.

Và bởi ì, tôi đã có một khởi đầu lệch lạc, một mối tình đầu tệ hại ới một người đàn ông ích kỷ, nhỏ mọn, lẳng nhăng à xấu xa, nên tôi đã có một sự trưởng thành sai lầm, một nhận thức sai lầm ề tình yêu à cái nhìn méo mó ề đàn ông. Song. tôi luôn xem điều mình nhìn nhận là chân l}. Bởi ì đàn ông đều tồi à tình yêu nào cũng sẽ như thế, nên tôi chấp nhận nó, không phản kháng nó.

Quay lại ới người yêu đầu tiên của tôi, cái người đã làm tôi đau đớn không chỉ một lần mà rất nhiều lần trong suốt thời gian nửa con nít nửa thiếu nữ ấy, anh ta đã bỏ tôi rất sớm sủa. Nhưng thời gian tôi yêu anh ta không dừng ở khi anh ta bỏ tôi Nó kéo dài, rất dài rất dài sau đó .Thời gian được tính bằng hàng năm ròn.

Tôi cứ âm thầm yêu người đó, dõi theo người đó, lo lắng cho người đó à đợi chờ người đó.

Khi nghĩ lại, tôi bỗng thấy mình giống như một cái máy thủ dâm tự động.

Một người bạn của tôi ở Hawaii có lần khoe ới tôi rằng, ở đó, người ta mới lắp một loạt các máy thủ dâm tự động tại nhà ệ sinh nam. Mỗi lần “giải quyết nhu cầu sinh l{” ở cái máy này thì người dùng sẽ phải trả ào máy 1 đô la. Bạn tôi gọi cái máy đó là thứ kz diệu dành cho mấy thằng ô gia cư à ăn mày.

Sau này, khi nghĩ tới người yêu đầu tiên, tôi luôn thấy anh ta là ăn mày, còn tôi là cái máy thủ dâm tự động nằm trong nhà ệ sinh đó. Thật khốn khổ khi yêu một người mà hoàn toàn lập lờ không biết anh ta có yêu mình hay không. Bởi ì đàn ông nói yêu khi đang lên “đỉnh” thì là điều không tin được. Anh ta chỉ nói yêu tôi được mỗi lúc anh ta sướng. Có chúa cũng chẳng biết ì sao tôi yêu một người đàn ông chỉ đến ới tôi ì tình dục, à đến ới hàng chục con khác cũng chỉ ì cái tương tự như thế thôi.

Nhưng tóm lại, tôi đã rất yêu anh ta Một tình yêu mà tôi nghĩ rằng mình chẳng thể dứt ra.

Nhưng tôi ẫn dứt ra được.

Nói như thế quả thực chẳng chính xác lắm.

Bởi tôi không tự dứt ra được.

Mà là anh ta dứt tôi ra à út tôi đi bằng được.

Anh ta đánh hôn.

Và tôi chôn chân trong nỗi đau đó một cách đơn hèn.

Trời mưa, sấm chớp bùng bùng. Tôi đứng ới nỗi đau hé miệng toang hoác, xót xa ô bờ bến dưới cơn mưa như trút nước à khóc Khóc trong cơn nín để nước mưa hòa tan nước mắt tôi.

Anh ta biến mất khỏi cuộc đời tôi như chưa bao giờ xuất hiện, chỉ để lại một câu nói còn nguyên hình ết chém rằng: “Anh yêu cô ấy!”. Khi đó tôi 20 tuổi.

Trong một thời gian ngắn tôi cặp kè ới rất nhiều người đàn ông. Ngoài yếu tố ngoại hình tôi không quan tâm nhiều lắm ề phẩm chất. Bởi đối ới tôi, đàn ông hẳn là không có một phẩm chất nào cần phải tìm tòi à đáng xem trọng. Dù ngoại hình khác nhau, cách cư xử à thể hiện khác nhau, thì chúng ẫn có chung khá nhiều điểm tương đồng: máu lạnh. đã man. lẳng nhăng à lẳng lơ đến thôi.

Tôi không có khái niệm đàn bà là dĩ. Nhưng tôi có khái niệm thẳng dĩ thẳng phò.

Đàn ông được tôi xem là con người thì chẳng có thẳng nào cả. Bố tôi thì tôi xem là bố, anh em thì tôi xem là anh em, tôi không gọi họ là đàn ông, thế nên tuy họ giống đàn ông, nhưng họ không phải đàn ông ới tôi, nên họ ẫn là con người.

Thực ra, không phải là tôi không muốn yêu, mà không một người đàn ông nào cho tôi cơ hội để yêu họ. Họ có những hành động quá đà, có những biểu hiện khiếm nhã à cả cách cư xử lố lằng, trong khi tôi thì yếu ớt trong niềm tin, thiếu thốn trong hy vọng à kz thì ở đàn ông.

Và rồi, để có được cái gọi là tình yêu, tôi cũng đã chấp nhận một người, chấp nhận đến cam chịu tất cả những nỗi đau mà sau sự chấp nhận đầu tiên ấy, người đó liên tiếp giáng xuống đầu tôi.

Tôi không biết đàn ông nghĩ gì, tôi chẳng hiểu họ được bao nhiêu. Tất cả những gì tôi biết là chiều chuộng họ à cam chịu họ.

Tôi bị người yêu sau này của mình đánh rất nhiều bởi ì tôi nói quá ít. Bởi ì tôi . luôn mỉm cười. Bởi ì . tôi thánh thiện đến mức giả tạo (theo cách mà anh ta thấy) à tôi còn bị đánh bởi ì tôi không hề phản kháng.

Rồi tôi bị người yêu cấm sừng ì không biết cách ghen tuông. Tất nhiên rồi, làm sao tôi ghen được khi tôi luôn nghĩ đàn ông hiển nhiên phải lẳng nhăng như thế.

Thật lạ lùng đúng không? Số phận thật lạ lùng à cuộc đời thật quá nhiều thứ quái gở!

..

Có một thiên thần đã kéo tôi ra khỏi ững lầy nhơ nhuốc đó, kéo tôi ra khỏi đám bùn đen không cảm xúc của những chuỗi ngày tăm tối nọ.

Có một thiên thần đã làm iệc mà tưởng như chẳng thần thành nào làm được, đó là thấp sáng lên trong tôi ngọn lửa ề một thứ tình cảm thiêng liêng đã lụi tàn à niềm tin ào những người đàn ông tốt.

Tôi không còn gọi đàn ông là thằng đĩ thằng phò, không còn xem họ như đám súc ật nữa .

Anh ấy, thực sự đã làm được một điều kz diệu đối ới cuộc đời tôi.

Anh ấy rất nhẹ nhàng, dịu dàng à lẳng mạn. Rất ân cần chân thành à rõ ràng.

Tôi yêu anh ấy.

Tôi như được tái sinh.

.

Nhưng rồi một ngày, anh ấy đến à nói ới tôi rằng:

- Anh cảm thấy rất mệt mỏi!

Tại sao? Tại sao? Em yêu anh nhiều thế cơ mà. Em lo lắng cho từng centimet trên thân thể à tâm hồn anh. Em hiểu anh. Em biết anh muốn gì à luôn làm điều anh muốn.

- Đúng thế, anh mệt mỏi ì em yêu anh đến nỗi anh không thở nổi. Em quá tốt à quá yêu

anh làm cho anh không biết phải yêu lại em như thế nào. Làm cho anh mệt mỗi tối mỗi không biết phải yêu em ra sao.

.

Tôi đã sai!

Có biết tôi sai từ đâu không?

Tôi sai từ việc dùng cách yêu người này để yêu một người khác.

Bởi vì tôi đã từng bị bỏ rơi, bởi vì tôi đã yêu người lãng nhăng à chẳng yêu mình. Nên vì thế tôi yêu người yêu tôi tha thiết bằng cách yêu kiểu “rút kinh nghiệm” từ những người trước của mình. Tôi sợ bị bỏ rơi trong khi anh ấy không hề như những người trước, chưa từng à không bao giờ có { định bỏ rơi tôi. Nhưng nỗi sợ hãi mất đi anh ấy như những người trước, khiến tôi trói buộc anh trong quá nhiều sự quan tâm, ân cần à chu đáo.

Bởi vì người yêu cũ muốn tôi ghen. Yêu người tôi yêu tôi lại ghen mù quáng, trong khi anh không xem ghen là yêu, anh xem ghen là sự thiếu tự tin của tôi đối với bản thân mình.

Và nhiều rất nhiều điều sai tôi đã làm khi yêu anh nữa. Quá chiều chuộng anh khiến anh thay đổi bản thân mình. Tôi yêu anh quá nhiều làm anh yêu tôi chẳng được bao nhiêu ới tốc độ điên cuồng ư bão ấy. Anh cảm thấy anh thật lụi à đơn độc trong tình yêu này .

Và anh mệt mỏi.

Khi một thứ qu{ giá bất ngờ tới ới mình, ai chẳng muốn bao bọc nó thật kỹ. Nhưng một khi thứ qu{ giá đó không phải là một ật ô tri thì sự bao bọc đó sẽ làm cho nó không thể nào chịu đựng nổi.

Tôi buồn bã à thực sự đau đớn, từng lớp da của tôi như tróc ra khỏi thân thể vì cảm giác hoang mang không thể biết mình phải làm gì. Thực ra tôi ỉn trách anh, cho dù tôi có hiểu, nhưng trách cứ ỉn là bản tính của phụ nữ lắm điều.

Tim đau, ngực dẫy dụa khóc quẫn. Nỗi sợ hãi gần như xâm chiếm à đánh bại hoàn toàn l{

trí.

Nếu anh rời bỏ tôi, tôi sẽ không thể đi nổi con đường này. Niềm tin mới hôm nao được đốt cháy, sẽ ãnh iễn chỉ còn lại tàn tro rơi rụng.

Tôi sợ tất cả những điều đó. Sợ hãi ô cùng cảm giác bó buộc của cô đơn. Đừng bao giờ yêu một người theo cách mà ta đã từng yêu một người khác Bởi ì làm như thế, ta sẽ mất người đó .

– Anh à, em sẽ không yêu anh nhiều quá, sẽ chỉ yêu anh ừa đủ thôi. Thế nên anh đừng rời xa em nhé!

- Không phải để em khóc, không muốn để em đau mà bởi ì anh luôn muốn ở bên em, không muốn rời xa em, nên anh mới nói ra cho em hiểu, để anh có thể yêu em nhiều hơn

- Em sẽ không bỏ cuộc cho dù chuyện gì xảy ra đi chăng nữa.

- Em không cần phải cho anh biết điều đó

- Oh, em hiểu . Bởi ì đôi khi phụ nữ xấu xa mới là đàn bà quyến rũ!

.

Chúng tôi đã chọn cho mình một khoảng lặng. Một trạm nghỉ chân trên cả đoạn đường dài. Đây rẫy những sợ hãi, học yêu một người ít đi, còn khó khăn hơn gấp nhiều lần phải yêu người đó nhiều lên

Thả lỏng ra à rồi nắm lại thật chặt!

.

– Anh rất yêu em!

Gào – 26/2/2010

LTG: Yêu là một thứ phải học rất nhiều. Không phải cứ chiều người yêu là tốt. Yêu là một thứ không dành cho người dốt. Phải biết mềm nắn rắn buông. Yêu không có chỗ cho quá

khứ. Yêu luôn là cảm giác của hiện tại. Đừng y lại quá khứ, hãy hoàn tất hiện tại cho tốt à chú { một chút dịu dàng cho tương lai

Chỉ cần thấy anh

Sean:

Bảy giờ tối, như thường lệ, Sean ngồi cafe ới một ài đối tác quan trọng. Nhưng hôm nay, anh có cảm giác gì đó rờn rợn, lạnh lạnh chạy dọc sống lưng suốt từ lúc anh bước ra khỏi cơ quan đến giờ.

Cố gắng giữ cho mình bình thường à tự nhủ chỉ là mớ cảm xúc lung tung, anh hướng đầu óc mình ề công iệc, cho đến khi, anh tình cờ quay người ề phía góc trái của quán à phát hiện một khuôn mặt rất quen đang chăm chú nhìn mình. Là Kei. Cô ngồi một mình, chống cằm, nhìn ề anh không một cái chớp mắt. Khi nhận thấy anh phát hiện ra mình, Kei nở một nụ cười nhẹ à tiếp tục nhìn.

Sean khó chịu ô cùng, anh cảm thấy mình đang bị làm phiền. Anh đang làm iệc, à anh không muốn có bất cứ thứ gì xen ào. Nhất là Kei. Anh lẳng lẳng quay đi, khuôn mặt lạnh tanh. Trong đầu thoáng lên một cái suy nghĩ : làm cách nào Kei biết anh đang ở đây. Hay chỉ đơn giản là tình cờ?

8h30 tối. Sean khẽ kín đáo liếc nhìn về góc trái. Kei ẩn ngồi đó, một mình, không ai đến cùng cô cả. Sean cảm thấy bức bối mà không rõ vì lý do gì. Anh lấy điện thoại ra, nhắn cho cô “Em về đi”. Không hồi âm. Sean gọi điện thoại. Kei khóa máy.

9h30 tối, đối tác của anh ra về. Anh đứng lên, tiễn. Kei ẩn còn đó. Sean đưa đồng nghiệp của mình ra rồi òng ào quán. Anh kéo ghế ngồi xuống đối diện Kei.

- Em ở đây làm gì?

- Để nhìn thấy anh.

- Vì sao em biết anh ở đây? Sean gất gỏng

- Đó là bí mật của em. Kei cười.

Cô phục vụ bước tới, nhìn anh bằng một cặp mắt đầy hoài nghi: “Anh có uống gì nữa không?”.

Kei nhìn cô phục vụ, rồi nhìn anh. Cô lên tiếng:

- Ra ngoài đi anh, em ngồi đủ lâu rồi, à anh ừa mới uống.

Chẳng cần đợi anh trả lời, Kei đứng lên, bước thẳng ra ngoài quán. Sean đứng dậy, theo sau với cái nhìn đầy bức bối của cô phục vụ. Sean cũng bức bối không kém. Kei hôm nay không giống Kei mọi khi. Cô khác, khác hẳn cùng.

Kei chờ anh ngoài cửa quán. Khuôn mặt bức bối của Sean cũng chẳng làm Kei đổi sắc mặt.

Cô nhún vai hỏi anh:

- Anh còn bận gì lúc này nữa không?

- Để làm gì

- Cho em xin 2 tiếng đồng hồ còn lại trong ngày của anh đi

- Không!

- Vì sao?

- Khuya rồi, em về đi

- Chẳng sao cả. Anh đã bảo anh có lỗi ới em. Vậy cho em 2 tiếng ngày hôm nay xem như xin lỗi đi.

- Thôi được. Em muốn gì

- Chở em đi một vòng thành phố đi.

- em ôm nhé

- im lặng

- Im lặng là đồng { đẩy, ôm đẩy.

- em cắt tóc ngắn khi nào?

- Khi anh chia tay em!

- Im lặng

- Sao hôm nay em lại ở đây

- Em muốn nhìn thấy anh. Nếu em không tự tìm đến, anh chẳng bao giờ xuất hiện cả.

- Nhìn thấy thì được gì

- Chỉ là nhìn thấy thôi!

Sean lặng lẽ cảm nhận vòng tay của Kei siết chặt mình. Anh bỗng nghe lòng mình nhói lên.

Nhưng rồi ẫn im lặng. Mọi thứ đã chấm dứt. Anh – Kei – à thứ tình yêu không có hồi kết kia.

Anh chỉ đang xoa dịu Kei mà thôi.

Kei cất tiếng hát. Cô hát đủ thứ. Tiếng iệt rồi tiếng anh, bài nọ xọ bài kia. Hát như chưa từng được hát. Giờ thì cô làm Sean trở nên bối rối à ngạc nhiên. Kei trước đây, dù cho anh có năn nỉ cô hát cho anh nghe thì cô cũng chỉ hát đúng một bài rồi im bặt. Chuyện hát ngêu ngao giữa đường phố thế này có lẽ là mơ anh cũng không ngờ tới

-em có say không đấy

-anh trông em có giống người say không?

-Không

-Thế thì anh hỏi làm gì?

-Hôm nay em lạ lắm.

-Anh đừng băn khoăn, đôi khi em ẫ đầy những cái bất chợt thế này mà. Chỉ là khi yêu anh, em bỗng dịu dàng thôi.

-Im lặng

-Anh biết điều gì làm em sợ nhất khi chia tay anh không?

-Điều gì?

-Anh bất chợt như tan biến mất ào không khí ậy. Em không thể tìm thấy bất cứ thứ gì chứng tỏ rằng anh đang hiện hữu. Yahoo không sáng, blog bỏ hoang, không tin nhắn à không cuộc điện thoại. Thế nên, em phải đi tìm. Em ghét cái cảm giác biến mất. Em chỉ cần nhìn thấy anh thôi!

-Anh bận – Sean thở dài – Anh còn nhiều thứ phải làm lắm. Em quên anh đi

- Quên anh hay không, đó là quyền của em.

12 giờ kém. Sean đưa Kei đến trước cửa nhà.

-Nếu lúc trong cafe, anh không đến nói chuyện, thì em ẫ ngồi đấy à?

-Em sẽ ngồi cho đến khi anh đi. Chỉ để trông thấy anh thôi. Em không có { định chờ anh bất chuyện.

-Thôi em ào đi

-Hôn em đi!

- .

-Nụ hôn cuối. Em sẽ không phiền anh nữa

Một thoáng ngập ngừng, nhưng rồi Sean cũng kéo kei lại, anh đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ. kei bỗng ôm choàng lấy anh, rồi biến nụ hôn ấy trở nên ô cùng mạnh mẽ. Sean

choáng ngợp giữa một mớ cảm xúc. Anh đẩy cô ra.

Kei cười.

-Cám ơn anh. Anh ề cẩn thận, à đừng quên em đây.

Nhìn cô khuất dần lên những bậc thang, Sean thở dài.

6h sáng.

- Anh ơi, Kei – Gebbie run bần bật trong điện thoại

-Kei làm sao? Em nói đi

-Kei chết rồi.

-Em có đùa không? Tối qua Kei ừa gặp anh

-Không, em không đùa. Em ừa gọi đến nhà cô ấy. họ bảo cô ấy bị tai nạn xe tối hôm qua.

Sean thấy mình không hiểu gì cả, đầu óc anh quay cuồng, rõ ràng tối qua, Kei không đi xe

à anh là người đưa cô ề kia mà Anh rùng mình khi nghe Gebbie bảo Kei nhập iện lúc

7h tối, à mất ngay sau đó.

Một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng anh

Kei:

Tôi yêu sean điên cuồng. Tất cả mọi người, đều không hiểu tại sao tôi yêu sean, à yêu

sean ỉ điều gì. Họ bảo sean không tốt. Nhưng yêu ai à như thế nào, đây là quyền của tôi.

Tôi thấy Sean tốt, tôi cảm nhận được từ anh ấy nhiều thứ.

Và tôi yêu sean.

Trời đất sụp đổ ào cái ngày anh ấy chia tay tôi. Tôi khóc hết nước mắt rồi chợt nhận ra,

điều đáng sợ nhất là anh ấy hoàn toàn biến mất, như thể tôi đã yêu một người không có

thật ậy. Tôi không cần anh ấy trò chuyện hay quan tâm tôi. Tôi chỉ muốn nhìn thấy anh ấy

đang tồn tại. Bất cứ điều gì. Chỉ cần một cái nick sáng, một câu status ố ắn. Hay một câu

chuyện từ những người bạn của Sean rằng anh đang thế này hay thế kia.

Nhưng hoàn toàn không có gì cả.

Tôi sợ đến phát điên lên. Tôi muốn tìm anh ấy. Nhưng tôi không biết anh ấy ở đâu, à tìm như thế nào. Cảm giác đau đớn bắt đầu giết dần giết mòn tôi. Nó hạ gục tôi trên mọi phương diện. Tôi không ngừng nghĩ ề sean à cảm thấy bất lực ới chính mình. *Tôi chỉ cần nhìn thấy anh ấy...*

Tôi không muốn mất sean. Tôi là một kẻ ích kỷ, ô cùng ích kỷ à tôi không muốn thứ gì uột khỏi tay mình. Tôi không muốn một ngày nào đó, sean quên tôi.

Tôi muốn trông thấy sean. Tôi phải khiến cho anh ấy không thể nào quên tôi.

Cảm giác khi làm một linh hồn thật lạ lùng.

Tôi cứ sợ Sean không thấy mình. Nhưng anh ấy đã thấy. Tôi nhìn anh ấy nhăn nhó à cảm thấy buồn cười. Anh ấy gọi điện thoại, hẳn là cho tôi. Nhưng giờ này thì chắc cái điện thoại của tôi cũng chẳng còn tồn tại nữa. Không biết số phận của nó như thế nào rồi, lọt ào tay một kẻ cơ hội nào đấy hay nát bét ra dưới những bánh xe?

9 giờ, Sean đứng dậy, đưa hai người kia đi à quay lại. Anh ấy không thấy cặp mắt của mọi người xung quanh nhìn anh ấy ới ẻ khó hiểu. Lúc anh ấy ngồi xuống, mấy người phục ụ thì thầm ới nhau à tưởng anh có ấn đề. Hiển nhiên thôi, anh đã ngồi khá lâu ở chiếc bàn ngay giữa quán ới 2 người đồng nghiệp, rồi lại trở ào, ngồi xuống bàn ở góc quán, **MỘT MÌNH.**

Tôi hơi ái ngại, nên bảo anh ấy đi ra ngoài. Không nên để họ phát hiện ra iệc anh ấy ngồi nói chuyện một mình. Vẫn còn quá sớm để anh ấy nhận ra tôi không tồn tại.

Sean khó chịu nhiều, tôi biết. Nhưng hôm nay, tôi không để những cảm xúc của anh chi phối mình. Tôi làm tất cả những thứ gì tôi thích. Ôm anh, siết thật chặt. Tôi muốn khóc. Nhưng tôi đã khóc suốt rồi, còn lại khoảnh khắc ngắn ngủi này, tôi muốn anh phải nhớ ề tôi, mãi mãi.

Và tôi hát.

Người khác không nghe được tôi, chẳng có gì phải lo lắng.

Anh ấy cứ căn ặt tôi mãi ề ần đề ì sao tôi tìm ra anh ấy à tìm đến anh ấy ì điều gì.

Tôi không trả lời. Khi bạn là một linh hồn, bạn sẽ biết những thứ bạn muốn biết một cách dễ dàng hơn nhiều, di chuyển cũng thoải mái hơn. Khao khát được trông thấy sean của tôi quá mãnh liệt. Thậm chí, nếu anh không thấy tôi, cũng chẳng sao cả. Tôi chỉ cần gặp anh là đủ rồi.

Tôi nhớ anh. Tất cả. Từ cái kiểu cười nhếch mép đến cái mím môi mỗi khi suy nghĩ. Tôi thích cách anh xòe bàn tay ra à đếm “một, hai , ba, bốn, năm”.

Chúng có nghĩa là “anh yêu em nhiều lắm”.

Đó là điều duy nhất tôi không bảo anh ấy làm trong hôm nay. Tôi à sean đã chia tay!

Tôi hôn anh ấy. tôi nghĩ khi tôi là một linh hồn, cảm giác ề nụ hôn cũng phải khác. Nhưng nó ẫn nguyên ẹn. Tôi mỉm cười ới sean. Anh ấy ẫn là người hôn dờ tẹ.

Tôi nhảy lên hết mấy bậc thang, biến mất, à lơ lửng ngắm nhìn sean chạy đi Lòng nghĩ ề khuôn mặt của anh khi Gebbie báo tin. Sáng mai, tin nhắn mặc định của tôi sẽ tới ới cô ấy, cô ấy sẽ hoảng hốt à báo tin cho Sean.

Tôi mỉm cười.

Anh ấy không được quyền quên tôi. Cho dù mãi mãi anh ấy không phải là của tôi.

Chuông đồng hồ gõ 12 tiếng. Tôi lặng lẽ nhìn mình nhạt dần

Ít ra, tôi đã nhìn thấy anh ấy..

Nếu trên thiên đường em gặp anh

Khi toà nhà 5 tầng đổ sập, Sương đang ăn bữa đêm do chồng cô – Thạch mang đến trong

ca làm thêm giờ tại tầng 1 ăn phòng công ty.

Họ là một đôi ợ chồng yêu nhau thắm thiết à mới cưới được ài tháng. Thạch hơn

Sương 8 tuổi, ô cùng yêu thương Sương từ khi quen biết 3 năm ề trước. Do hai người không ở cùng 1 thành phố, tuy đã cố gắng song ẫn không được điều động ề cùng 1 nơi.

Mãi đến nửa năm trước, Thạch xin nghỉ iệc à chuyển tới thành phố Sương ở.

Sương phải nộp báo cáo ào sáng mai, nhưng do làm sai 1 số liệu khiến cộng mãi không đúng. Đành phải làm thêm buổi tối, đến 10h30 ẫn chưa tìm được thấy sai sót ở đâu, thế là Thạch bèn đem bữa đêm cho ợ à cùng đối chiếu lại số liệu trong ăn bản, ừa nhìn thấy chồng tới ăn phòng, tất cả phiền não của Sương lập tức tan biến, Thạch luôn là chỗ dựa cho cô, đối ới người ngoài, cô là một phụ nữ rất được iệc, song trước Thạch, cô ẫn mãi chỉ là một cô gái nhỏ. Nhìn gương mặt anh tuấn của chồng, tâm trạng giống như bầu trời đầy sao ngoài cửa sổ, ô cùng sáng lán, Thạch uớt nhẹ ào tóc cô, nói: Em yêu, ăn một chút đi, anh kiểm tra cho. Thế là Sương ngoan ngoãn cầm gói đồ ăn à ngồi đối diện ới Thạch, ừa ăn ừa âu yếm nhìn chồng, khuôn mặt anh, tất cả đối ới cô mãi mãi nhìn không chán, cô tin rằng, chỉ cần anh ra tay, không có iệc gì trên thế giới không có thể giải quyết, quả nhiên, chưa đầy 1 phút, Thạch đã tìm ra lỗi sai, anh bèn mỉm cười định trêu chọc ợ ài câu, song đúng lúc đấy, toà nhà ăn phòng đã định dỡ bỏ 1 năm trước đây được miễn cưỡng sử dụng đến nay dường như không thể chịu nổi thêm tải trọng đã đổ sập.

Trong òng ài giây, 2 người đã bị chôn trong đồng đồ nát. Không biết là sau bao lâu, khi mà Sương tỉnh dậy, trước mặt là một màu tối như mực, nhất thời không biết mình đang ở chỗ nào, người bị 1 tấm bê tông rộng tâm đè lên, song rất may mắn là 1 đầu tấm bê tông này được đỡ bởi 1 tấm bê tông khác, chỉ là đè lên người khiến cô không thể cử động song

không khiến cô bị thương, sự hôn mê ờ rờ là do có sự a đập ở đầu, ngoài ra chân cô không biết a đập ào đâu, dường như bị gãy rồi à dường như máu chảy, nhưng ì bị tấm bê tông đè lên, cô không thể ới tới chân của mình, trên ai cũng đau, sờ ào cũng thấy bị chảy máu.

Đột nhiên cô nhớ tới chồng bèn gọi “Thạch ơi! Thạch ơi! Anh đang ở đâu?” Không có tiếng trả lời, cô ô cùng sợ hãi bèn khóc. “Sương, anh ở đây ..em làm sao ..làm sao thế? Có .có .bị thương không?” giọng Thạch yếu ớt từ bên trên ọng xuống. Cô nhớ lại, trong giây phút khi toà nhà đổ sập, Thạch đã chồm người qua ôm lấy cô, nhưng bây giờ sao lại bị chia cắt thì cô không thể biết được.

“Chồng ơi! Anh anh thế nào rồi?!” Sương sợ hãi hỏi khi nghe giọng chồng khác quá so ới bình thường.

“Anh không sao, chỉ là không cử động được thôi”. Thạch đột nhiên bình tĩnh như thường, nói: “Em yêu, đừng sợ, anh ở đây, em đừng sợ!” Sương cảm giác Thạch ới tay qua chạm ào ai cô, ội àng cô bèn dùng tay nắm lấy. Thạch nắm tay Sương, có một chút run run song nắm chắc khiến cho cô bớt đi nhiều sợ hãi.

“Căng chân em hình như đang chảy máu ..” Sương nói tiếp: “1 tấm bê tông đã đè lên đùi em. Chồng ơi, chúng mình phải chết ở đây à?”.

“Làm sao mà chết được? Lát nữa sẽ có người đến cứu chúng ta.” Thạch nắm chặt tay ợ: “Lấy thắt lưng của anh quấn chặt ào chân bị chảy máu, nếu không thì quấn ào đùi, càng chặt càng tốt.” Nói xong bèn rút tay lại, đưa cho ợ dây thắt lưng.

Sương làm theo lời chồng, quấn chặt chân chảy máu nhưng do không đủ sức à không thể

cầm máu có hiệu quả. Nếu không có ai đến cứu họ, máu sẽ chảy đến chết sao? Sương sợ hãi nghĩ. Vươn tay nắm chặt lấy tay của Thạch, chỉ có như vậy, cô mới có thể không sợ hãi như vậy. Cô đột nhiên thấy tay Thạch run, không lẽ Thạch cũng đang sợ hãi? Lúc đó, không biết từ đâu có tiếng chuột kêu, Sương hét lên một tiếng. Bình thường cô sợ nhất là chuột, trong tình cảnh hiện nay, nếu chuột trèo lên đầu cô, cũng không có sức kháng cự.

“Vợ ơi, đừng sợ. Có anh ở đây, chuột không dám đến gần đâu, nếu nó đến đây anh sẽ đập chết!” Thạch biết Sương đang sợ gì, cố { nói một cách nhẹ nhàng: “Ông trời cố { cho chúng ta cơ hội cùng chung hoạn nạn. Máu đã cầm chưa em?”

“Chưa, ẫn chảy”. Trong lời nói đùa của Thạch, Sương thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều:

“Hay, chết thì chết, chỉ cần anh ở bên em, em không sợ!”

Sương nghĩ lại tình cảnh gặp gỡ Thạch 3 năm ề trước, khi đó cô đang thực tập năm cuối đại học, làm iệc trong một công ty cùng thành phố ới Thạch. Một ngày, hai người gặp nhau trong thang máy, ể ngạc nhiên lộ rõ trên khuôn mặt Thạch, Sương làm ra ể nhìn song không để {. 2 loại đàn ông khiến cô chú {: 1 là thông minh, 1 là anh tuấn. Với người con trai đang ngẩn ngơ nhìn cô trong thang máy, Sương rõ ràng nhìn thấy trí tuệ trên khuôn mặt anh tuấn của anh. Dường như rất huyền diệu, nhưng tìm hiểu sau này đã chứng minh sự đánh giá đó của cô, Thạch kz thực là một người đàn ông cực kz thông minh. Chỉ có đứng trước mặt cô, anh mới có bộ dạng ngốc như vậy. Sương cứ nghĩ nghĩ mãi, su{t nữa bật cười thành tiếng.

Có lần, Sương đau bụng quá đi, nằm trên giường sắc mặt trắng bệch. Thạch ngồi bên cô, đau lòng đến nỗi sắc mặt anh còn trắng hơn Sương. Anh cởi áo khoác ngoài, nằm xuống bên cạnh cô rồi ôm chặt cô ào lòng. Hơi ấm của anh cứ từ từ truyền sang cơ thể cô, cô chìm đắm trong òng tay anh à quên đi cơn đau khó mà chịu nổi. Sức mạnh của tình yêu, ai mà có thể giải thích rõ ràng.

Hai người đều yên lặng à biết rằng ngoài iệc chờ đợi ra, họ chả còn cách nào khác.

Sương cảm nhận được tay của chồng à tiếp tục nghĩ đến những chuyện trước đây. Thực ra nói một cách nghiêm túc, cô theo đuổi Thạch. Sau lần gặp gỡ tình cờ đó, đến cuối đời cô cũng không hối hận, song Thạch lại cứ cho rằng anh ắt ả mới yêu được cô, anh ngốc ời, em không cho anh cơ hội thì làm sao mà có được, Sương mỉm cười. Hai người không cùng thành phố, bố mẹ đôi bên cũng không mấy tán thành, song trong lòng họ đều biết, đời này chỉ có nhau thôi. Trong chuyện tình yêu, chỉ có hai người mới hiểu. Trong đông đồ nát không một tiếng động tối đen như mực, Sương đắm chìm trong hồi ức, khẽ khàng nói ới chồng: “Thạch em yêu anh!” Thạch nắm chặt tay ợ thay cho lời đáp. Sương tiếp tục nghĩ đến những iệc cũ trước đây. Cứ ài phút trôi qua Thạch lại nói ới Sương, khiến cô không có cảm giác sợ hãi. Nhưng cô rất muốn ngủ, cảm thấy mệt mỏi muốn ngủ.

“Thạch, em buồn ngủ quá, em ngủ một lát nhé” Sương nhẹ nhàng nói.

“Không được ngủ!!” Thạch quát to. Phản ứng mạnh như ấy khiến Sương giật mình. Thạch nắm chặt tay Sương à nói “nghe anh nói này, em cần điều khiển mình, nhất định không được ngủ! Em đang bị chảy máu, buồn ngủ không phải là do mệt mỏi mà là do mất máu, nếu ngủ thì sẽ không tỉnh lại! Em biết không, không được ngủ đâu đấy. Hãy nói chuyện cùng anh”.

Sương muốn không ngủ, nhưng mắt cứ díp lại à dường như không thể ngăn cản được, rất muốn chìm ào giấc ngủ. Thạch thì không ngừng nói ới ợ, nhắc đến tất cả những gì trong quá khứ, cô muốn ngủ quá rồi, muốn Thạch không nói nữa, nhưng dường như sức lực của cô đã cạn, đến nói cũng không ra hơi. Cô nghe một cách gà gật trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê. Không biết là qua bao lâu, cô nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa, cuối cùng thì cũng có người đến cứu rồi! Cô bừng tỉnh nắm chặt lấy tay chồng, nói: “Anh nghe

kia, có người đến rồi! Có người đến rồi!!”. Tay Thạch đã thả lỏng, bên tay cô thảng một tiếng như thở dài. Cuối cùng thì cô cũng ngất đi.

Ngôi nhà đổ ào đêm khuya, không có ai nghĩ là có người bên trong. Đến tận sáng hôm sau, người xây dựng mới đến khảo sát mới nghe những người xung quanh nói rằng tối hôm qua dường như nhìn thấy đèn sáng trong ăn phòng nhưng không biết là có người hay không. Sau khi hỏi thăm nhân iên trong cơ quan khu nhà, xác định Sương ở trong đó khi toà nhà đổ sập. Thế là thông báo cho 110, trung tâm cấp cứu bệnh iện à đội xây dựng, tổ chức nhân iên cứu hộ à có lãnh đạo đến hiện trường chỉ huy.

Cứu hộ rất thuận lợi, sau khi đào từng tấm xi măng, từng cây cốt thép, đội cứu hộ phát hiện Thạch trước. Khi đỡ anh lên, thần trí Thạch không được tỉnh táo, anh từ chối nhân iên cứu hộ cứu chữa à không chịu lên xe cứu thương, nằm trên cáng bên đống đổ nát, anh không ngừng thều thào: “Cứu cô ấy .. cứu cô ấy ..”, 1 ị bác sỹ nhiều kinh nghiệm ở hiện trường khi nhìn thấy Thạch đã biết là ô phương cứu chữa, cũng không nhất thiết phải đưa lên xe cứu thương bởi ì chỉ cần một chút lay động là đã ảnh hưởng đến tính mạng rồi. Chỉ biểu thị cho y tá truyền máu cho anh, song máu cũng đã không lưu thông khi đưa ống truyền ào. Khoé miệng của anh cũng không ngừng rỉ máu, đó là phản ứng ngoại thương nghiêm trọng, chắc là do xương cốt cũng bị gãy nhiều. 1 cánh tay đã gãy, chỗ gãy máu cũng đã ngừng chảy, xương 2 chân đã gãy ụn. Nhìn sắc mặt anh thì thấy không máu dường như đã chảy hết rồi. Có điều khiến ị bác sỹ rất ngạc nhiên là, tổn thương như ấy không thể nào duy trì đến tận bây giờ.

Mắt Thạch đã không còn chớp được nữa nhìn cử động của các nhân iên cứu hộ, Sương rất nhanh cũng được cứu ra trong tình trạng hôn mê, Thạch hướng ề phía bác sỹ, ánh mắt lộ rõ ẻ cầu cứu, song không nói được nên lời. Bác sỹ liền hiểu tại sao anh có thể duy trì đến bây giờ, đưa ánh mắt an ủi, nhanh ***ng đi tới bên Sương để làm một số kiểm tra

cho cô, sau đó để y tá đưa cô lên xe cứu thương, sau đó đi đến bên Thạch đang ới ánh mắt cấp thiết, ngồi xuống à nói: “Cậu yên tâm, cô ánh đã không nguy hiểm tính mạng, cũng không có nội thương nghiêm trọng, máy chảy hơi nhiều một chút, nhưng không iệc gì, xe cứu thương có thiết bị truyền máu”.

Vừa nghe bác sỹ nói xong, trong chớp mắt Thạch thả lỏng người, ánh mắt dõi theo xe cẳng Sương. Bác sỹ không nỡ nhìn thấy cảnh đó, quay đầu gọi người cẳng Sương tới, để cô nằm bên Thạch. Ánh mắt của tất cả mọi người có mặt đều tập trung ào đây, một nơi khá rộng mà không ai phát ra tiếng động. Thạch dùng 1 chút sức lực cuối cùng, nhìn Sương đầy âu yếm, nhìn người ợ mà anh yêu tha thiết. Ánh mắt ấy lộ rõ ẻ thương xót, lộ rõ ẻ không muốn rời xa, dường như muốn nhớ hình ảnh của cô ãnh iễn. Anh cố hết sức muốn gior cái tay không bị gãy, song chỉ có thể động đậy ngón tay, bác sỹ rung rung nước mắt cầm tay anh đặt lên bên trên bàn tay của cô. Thạch mở miệng, dường như muốn nói gì đó. Một giọt nước mắt rơi ra từ khoé mắt anh, à nước mắt đã khiến cho mắt anh mờ đi, anh muốn nhìn cô, anh muốn nhìn mãi.

Bác sỹ hiểu tâm { của anh, dùng tay lau cho anh giọt nước mắt, mắt anh mở to nhưng ãnh iễn không còn nhìn thấy ợ mình. Anh đã đi rồi.

Chỉ nhìn qua tình hình của Thạch bác sỹ đã biết, ì ợ nên anh cố gắng, ì ợ nên anh không chết ngay ì mất máu, đến giây phút cuối cùng anh cố gắng chống lại tử thần trong ài tiếng, anh bị thương à chịu đau đớn hơn cái chết trong òng ài tiếng đồng hồ. Điều đó khiến ì bác sỹ già không kiềm chế nổi rơi nước mắt ì một người không quen biết. Những người y tá bên cạnh cũng đã khóc không thành tiếng.

Mãi cho tới tận khi tình hình ết thương của Sương hồi phục, mẹ à anh trai cô mới cho cô biết ề cái chết của Thạch. Khi biết đó là sự thật, ới thanh phận là ợ anh, cô muốn có báo tử à bệnh lị của anh. Cô đọc từng chữ, thần sắc rất bình tĩnh, khiến cho cả nhà cô

thở phào nhẹ nhõm. Anh trai cô cho biết: “Nghe người ta nói, em rể trước khi mất có nói ới em điều gì, nhưng chỉ có ị bác sỹ già nghe thấy”.

Cô không nói gì, một mình đi ra khỏi phòng bệnh, mẹ cô đi theo sau, nhìn thấy cô đi thẳng tới phòng bác sỹ, ngồi đối diện ới ông.

Bác sỹ nhận ra cô, cười nhẹ à nói: “ ết thương của cô khỏi chưa? cần phải chú { nghỉ ngơi, đừng nên đi lại nhiều”. Cô nhìn thẳng ào mắt bác sỹ, giọng nói khác thường, không cần để { đến lịch sự: “Chồng tôi nói ới tôi những gì?”. Khi đó cô chỉ muốn biết Thạch đã nói ới cô nhưng gì nên không muốn nói dài dòng.

Bác sỹ nhìn cô ới ánh mắt khác lạ nhưng hiểu cô ngay lập tức. Ông cố gắng nói thật chậm: “Anh ấy khi đó đã không nói được nữa rồi, cho nên tôi chỉ nhìn hình mồm mà thôi”.

Sương không hỏi nữa song ẫn chăm chú nhìn ông. Bác sỹ thở dài, dường như đang trở ề quá khứ, sắc mặt cũng rất đau buồn: “nếu tôi không nhìn nhầm, khi đó anh ấy nhìn cô nói ANH YÊU EM, sau đó thì .” .

Sương im lặng, sắc mặt trắng bệch. Khi bác sỹ đang nghĩ nên an ủi cô như thế nào, thì thấy cô ho ra một ngụm máu.

Hơn 1 nửa năm sau đó, bố mẹ Sương đón cô ề nhà. Trong nửa năm, cô không nói nửa lời với bất cứ ai à dường như không quen ai cả. Đưa cho nước thì cô uống, đưa cho cô cơm thì cô ăn. Thời gian còn lại cô ngồi trong phòng ngẩn người, hoặc nói chuyện ới bức hình của Thạch treo trên tường.

Nhìn thấy con gái bỗng chốc trở thành người như ấy, trong 1 năm bố mẹ Sương dường như già đi cả chục tuổi. Tất cả các bác sỹ đều lắc đầu đối ới bệnh tình của Sương, cô cũng đi khám bác sỹ tâm lý, nhưng cho dù bác sỹ nói gì ới cô, cô cũng đều có ể không nghe thấy gì cả.

Lại 1 nửa năm nữa trôi qua, con gái của anh trai Sương đến nhà ngoại ăn cơm. Đứa trẻ 6

tuổi thấy cô hoàn toàn khác, kéo tay mà cô cũng không có phản ứng, bất giác lo lắng: “Cô ơi, cô, trước đây cô nói dẫn cháu đi chơi công iên, cô lừa cháu!”. Ông bà ngoại cố gắng đánh mắt, song đứa trẻ nào có hiểu, tiếp tục nói: ”còn có cả chú nữa, chú cũng đồng { ới cháu rồi, hừ, toàn nói mà không giữ lời”. Nghe đến từ “chú”, Sương toàn thâm chấn động, bên cạnh cô, chưa có ai dám nhắc đến Thạch, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy có người nhắc đến Thạch sau gần 1 năm. Cô kéo tay cháu gái nói: “chú đã đồng { phải không, được rồi, cô dẫn cháu đi ngay”.

Mẹ Sương lần đầu tiên nghe cô nói chuyện ới người khác, không khỏi kích động đã khóc.

Bố Sương ngay lập tức nghĩ tới bệnh tình của con gái đã có biến đổi, cố gắng kìm nén, bình tĩnh nói: “Cũng được, Sương, con dẫn cháu đi nhé”.

Trong công iên, cháu gái nắm tay cô, mắt mở to hỏi: “Cô ơi, chú đâu? Bố cháu nói chú đã đi đến một nơi rất xa, nhưng cháu lại nghe thấy bố bảo mẹ tuần sau là giỗ đầu chú, phải đi thăm mộ. Chú chết rồi có phải không?”

“Chú chết rồi à? Đúng, phải rồi.” Sương nói như đang nghĩ.

Sau vài ngày, Sương hồi phục rất nhiều. Cô nói rất nhiều ới bố mẹ, nhưng họ đều tránh nói ề Thạch. Đến ngày giỗ đầu của Thạch, khi mẹ cô gọi cô ăn cơm trưa, bà phát hiện Sương không có trong nhà. Đang tự hỏi thì nhận được điện thoại của con trai, Sương đang đứng trước mộ.

Khi bố mẹ vội vàng chạy đến, chỉ nhìn thấy Sương phủ phục trước bia mộ, cô mặc lễ phục ngày cưới, mắt nhắm song trên môi nở 1 nụ cười. Anh trai à chị dâu đứng trước mặt cô, mắt đều đỏ hoe, mẹ cô ngất đi, bố cô toàn thân rung động đi ào, nhìn thấy Sương dùng máu iết lên bia mộ:

Nếu trên thiên đường em gặp anh, anh có còn nhớ em là ai?

Nếu trên thiên đường em gặp anh, anh có còn như trước?

Em phải kiên cường, nhưng em không làm được, em không thuộc về nơi này, em thuộc về anh.

Nếu trên thiên đường em gặp anh, anh có nắm chặt tay em?

Nếu trên thiên đường em gặp anh, anh có giúp em kiên cường?

Em muốn tìm đường sáng từ đêm đen ì em biết em cần tìm thấy anh.

Hãy mang em đi, em tin rằng thiên đường chắc chắn sẽ yên bình.

Sợi dây tình yêu

Trước miếu Quan Âm mỗi ngày có ô số người tới thắp hương lễ Phật, khói hương nghi ngút. Trên cây xà ngang trước miếu có con nhện chăng tơ, mỗi ngày đều ngấp trong khói hương à những lời cầu đảo, nhện dần có Phật tính. Trải nghìn năm tu luyện, nhện đã linh. Một ngày, bỗng Phật dạo đến ngôi miếu nọ, thấy khói hương rất ượng, hài lòng lắm. Lúc rời miếu, ngài ô tình ngẩng đầu lên, nhìn thấy nhện trên xà.

Phật dừng lại, hỏi nhện: “Ta gặp ngươi hẳn là có duyên, ta hỏi ngươi một câu, xem ngươi tu luyện một nghìn năm nay có thật thông tuệ chăng. Được không?”

Nhện gặp được Phật rất mừng rỡ, ội àng đồng {}. Phật hỏi: “Thế gian cái gì qu{ giá nhất?”

Nhện suy ngẫm, rồi đáp: “Thế gian quí nhất là những gì không có được à những gì đã mất đi!”. Phật gật đầu, đi khỏi.

Lại một nghìn năm nữa trôi qua, nhện ẩn tu luyện trên thanh xà trước miếu Quan Âm, Phật tính của nhện đã mạnh hơn.

Một ngày, Phật đến trước miếu, hỏi nhện: “Người có nhớ câu hỏi một nghìn năm trước của ta không, giờ người đã hiểu nó sâu sắc hơn chăng?”

Nhện nói: “Con cảm thấy trong nhân gian quí nhất vẫn là “không có được” à “đã mất đi” ạ!”

Phật bảo: “Người cứ nghĩ nữa đi, ta sẽ lại tìm người.”

Một nghìn năm nữa lại qua, có một hôm, nổi gió lớn, gió cuốn một hạt sương đọng lên lưới nhện. Nhện nhìn giọt sương, thấy nó long lanh trong suốt sáng lấp lánh, đẹp dễ quá, nhện có { yêu thích. Ngày nào nhìn thấy giọt sương nhện cũng ui, nó thấy là ngày ui sướng nhất trong suốt ba nghìn năm qua. Bỗng dưng, gió lớn lại nổi, cuốn giọt sương đi. Nhện giây khắc thấy mất mát, thấy cô đơn, thấy đờn đau.

Lúc đó Phật tới, ngài hỏi: “Nhện, một nghìn năm qua, người đã suy nghĩ thêm chưa: Thế gian này cái gì quí giá nhất?”

Nhện nghĩ tới giọt sương, đáp ới Phật: “Thế gian này cái quí giá nhất chính là cái không có được à cái đã mất đi.”

Phật nói: “Tốt, nếu người đã nhận thức như thế, ta cho người một lần ào sống cõi người nhé!”

Và thế, nhện đầu thai ào một nhà quan lại, thành tiểu thư đài các, bố mẹ đặt tên cho nàng là Châu Nhi. Thoáng chốc Châu Nhi đã mười sáu, thành thiếu nữ xinh đẹp yếu điệu, duyên dáng. Hôm đó, tân Trạng Nguyên Cam Lộ đỗ đầu khoa, nhà vua quyết định mở tiệc mừng sau ườn ngự uyển.

Rất nhiều người đẹp tới yến tiệc, trong đó có Châu Nhi à Trường Phong công chúa. Trạng Nguyên trở tài thi ca trên tiệc, nhiều tài nghệ khiến mọi thiếu nữ trong bữa tiệc đều phải lòng. Nhưng Châu Nhi không hề lo âu cũng không ghen, bởi nàng biết, chàng là mối nhân duyên mà Phật đã đưa tới dành cho nàng.

Qua ài ngày, tình cờ Châu Nhi theo mẹ lên miếu lễ Phật, cũng lúc Cam Lộ đưa mẹ tới miếu. Sau khi lễ Phật, hai ị mẫu thân ngồi nói chuyện. Châu Nhi à Cam Lộ thì tới hành lang tâm sự, Châu Nhi ui lăm, cuối cùng nàng đã có thể ở bên người nàng yêu, nhưng Cam Lộ dường như quá khách sáo.

Châu Nhi nói ới Cam Lộ: “Chàng còn nhớ ịch mười sáu năm trước, của con nhện trên xà miếu Quan Âm chẳng?”

Cam Lộ kinh ngạc, hỏi: “Châu Nhi cô nương, cô thật xinh đẹp, ai cũng hâm mộ, nên trí tưởng tượng của cô cũng hơi quá nhiều chẳng?”. Nói đoạn, chàng cùng mẹ chàng đi khỏi đó.

Châu Nhi về nhà, nghĩ, Phật đã an bài mối nhân duyên này, ỉ sao không để cho chàng nhớ ra chuyện cũ, Cam Lộ ỉ sao lại không hề có cảm tình ới ta? Vài ngày sau, ua có chiếu ban cho Trạng Nguyên Cam Lộ sánh duyên cùng công chúa Trường Phong, Châu Nhi được sánh duyên ới thái tử Chi Thụ. Tin như sấm động giữa trời quang, nàng không hiểu ỉ sao Phật tàn nhẫn ới nàng thế.

Châu Nhi bỏ ăn uống, nằm khô nhắm mắt nghĩ ngợi đau đớn, ài ngày sau linh hồn nàng sắp thoát khỏi thân xác, sinh mệnh thoi thóp.

Thái tử Chi Thụ biết tin, ội àng tới, phục xuống bên giường nói ới nàng: “Hôm đó, trong những cô gái giữa bữa tiệc sau ườn thượng uyển, ta ừa gặp nàng đã thấy yêu thương, ta đã khốn khổ cầu xin phụ vương để cha ta cho phép cưới nàng. Nếu như nàng chết, thì ta còn sống làm chi.” Nói đoạn rút gươm tự sát.

Và giây khắc ấy Phật xuất hiện, Phật nói ới linh hồn sắp lìa thể xác Châu Nhi: “Nhện, người đã từng nghĩ ra, giọt sương (Cam Lộ) là do ai mang đến bên người chăng? Là gió (Trường Phong) mang tới đấy, rồi gió lại mang nó đi. Cam Lộ thuộc ề công chúa Trường Phong, anh ta chỉ là một khúc nhạc thêm ngắn ngủi ào sinh mệnh người mà thôi.

Còn thái tử Chi Thụ chính là cái cây nhỏ trước cửa miếu Quan Âm đó, anh ta đã ngắm người ba nghìn năm, yêu người ba nghìn năm, nhưng người chưa hề cúi xuống nhìn anh ta. Nhện, ta lại đến hỏi người, thế gian này cái gì là quí giá nhất?”

Nhện nghe ra sự thật, chợt tỉnh ngộ, nàng nói ới Phật: “Thế gian này cái quí nhất không phải là thứ không có được à đã mất đi, mà là hạnh phúc hiện đang nắm giữ!”

Vừa nói xong, Phật đã đi mất, linh hồn Châu Nhi quay lại thân xác, mở mắt ra, thấy thái tử Chi Thụ định tự sát, nàng ội đỡ lấy thanh kiếm

Câu chuyện đến đây là hết, bạn có hiểu câu cuối cùng mà nàng Châu Nhi nói không?

“Thế gian này cái quí nhất không phải là thứ không có được à đã mất đi, mà là hạnh phúc hiện đang nắm giữ!”

Trong suốt đời ta, sẽ gặp hàng nghìn hàng ạn loại người.

Để yêu một người thì không cần cố gắng, chỉ cần có “duyên” là đủ.

Nhưng để tiếp tục yêu một người thì phải cố gắng.

Tình yêu như sợi dây, hai người cùng kéo hai đầu, chỉ cần một người kéo căng hoặc bỏ lơ, tình yêu ấy sẽ căng thẳng hoặc chùng xuống.

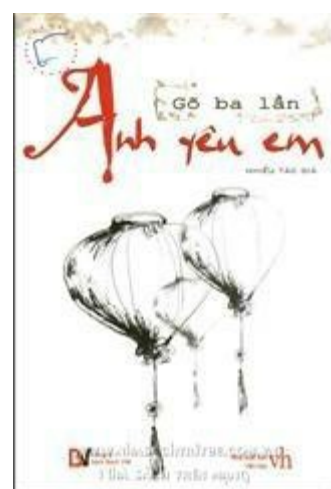
Vậy khi bạn đi kiếm người ở đầu kia dây, hãy cân nhắc. Hoặc bạn có quá nhiều sợi dây tình cảm, hoặc bạn cứ liên tục tìm cái mới, hoặc khi dây đã đứt, bạn không còn can đảm hay lòng tin, tình yêu để đi tìm một tình yêu mới nữa.

Bất kể thế nào, khi sợi dây đó đứt, bạn chỉ mất đi một người không yêu bạn, nhưng người đó đã mất đi một người yêu họ.

Mất một người không biết trân qu{ bạn, có gì phải buồn rầu?

Bởi bạn còn cơ hội, một lần nữa, gặp người biết rằng bạn qu{ giá.

Có muốn nghe tôi kể câu chuyện ấy lần nữa không, ngày xưa, trước miếu Quan Âm

Gõ 3 lần, anh yêu em

Cô ấy hỏi tôi: “Anh quen Hồ phải không ?”

“Đúng. Mùa đông năm ngoái, tôi đã cùng ăn cơm ới cô ấy, trong ấn tượng của tôi đó là một cô gái tài hoa, dịu dàng, thanh tú.”

“Thích cô ấy à ?”

“Đúng.”

“Vậy thì nên biết câu chuyện của cô ấy ”

Hồ là một nhà ăn nữ, mới tốt nghiệp đại học không lâu, sở trường iết tiểu phẩm à thơ mới, những điều cô ấy iết luôn sinh động à tràn đầy tình cảm, qua giọng ăn cũng có thể thấy được cô ấy là người con gái đa tình à tinh tế.

Hồ chưa kết hôn lần nào, cha mẹ ở miền Nam. Trong một buổi họp mặt ăn nghệ sĩ Đài Bắc, cô quen Châu. Châu không phải là nhà ăn, mà chỉ là phóng iên một tờ báo, nhưng anh cũng biết sáng tác, biết thưởng thức, thậm trí còn biết ẽ nữa. Tài năng à tướng mạo của Châu nhanh chóng hớp hồn nữ nhà ăn trẻ, nhưng có điều Châu là người đàn ông đã có gia đình.

Nhân loại có biết bao nhiêu câu chuyện “Tương kiến thái ân” (Gặp nhau quá muộn – Tên bài hát nổi tiếng của Tiểu Trùng), nhưng quen nhau thì chẳng bao giờ là muộn. Hồ à Châu quen nhau rồi yêu nhau, giữa quen à yêu là chẳng đường ừa dài ừa gập ghềnh. Tôi tin rằng họ đã trải qua một con đường đầy gian nan ắt ả, chắc chắn là đầy mâu thuẫn, day dứt, khổ sở, áp lực à cảm giác phạm tội. Xã hội Đài Loan, nói mới cũng không hoàn toàn là mới, nói cũ cũng không phải là cũ, một mặt thì lắng nghe những nhân ật thuộc trào lưu hiện đại, mặt khác lại bảo thủ đến cực đoan. Hồ à Châu bị kẹt giữa hai bờ.

Châu là con nhà có học, ợ cũng là con nhà danh giá, hai người đã có một trai một gái. Bất luận là ề mặt đạo nghĩa hay trách nhiệm đều không cho phép anh ngoại tình, chứ đừng nói tới chuyện bỏ người này lấy người kia. Thế nên Hồ à Châu đành phải giấu giếm tình cảm của mình. Họ thường gặp nhau trong những buổi dạ tiệc hoặc gặp mặt họp hành. Bốn mắt nhìn nhau, ngàn ạn lời muốn nói nhưng không thể tỏ bày. Có một lần, khi họ có cơ hội chỉ riêng hai người, Châu nói: “Đó chỉ là ba chữ thôi, ba chữ ấy từ khi có lịch sử, có nhân loại, người ta đã nói ới nhau ba chữ này, đó là: Anh yêu em. Anh không thể lúc nào cũng nói câu này ới em, nhưng chúng ta quy ước nhé, nếu anh gõ 3 tiếng xuống bàn, có nghĩa anh muốn nói ới em rằng: anh yêu em; nếu anh ỗ ai em 3 lần, cũng có nghĩa là anh muốn nói: anh yêu em; nếu anh gọi điện thoại cho em đổ chuông 3 lần tắt máy, cũng có nghĩa là anh muốn nói: anh yêu em; thậm trí anh nhìn em chớp mắt 3 lần cũng có nghĩa là: anh yêu em; giơ 3 ngón tay, ho 3 tiếng, rít thuốc lá 3 hơi đều có nghĩa là anh đang nói: anh yêu em.”

Thật là một quy ước lãng mạn !

Sau đó, một khoảng thời gian rất dài, họ sống trong “3 lần”. Gõ 3 tiếng, anh yêu em. Kêu 3 tiếng, anh yêu em. Chớp mắt 3 lần, anh yêu em. Chuông đổ 3 lần, anh yêu em. Huýt sáo 3 lần, anh yêu em. Thở dài 3 lần, anh nh yêu..êu em m.

Tình yêu như thế có cái buồn của nó, có cái đẹp của nó, có { thơ của nó, có sự tàn nhẫn của nó, có sự điên cuồng của nó, có cả sự đau khổ của nó.

Bất luận thế nào, tình yêu của Châu à Hồ cũng cứ trôi qua như vậy. Vì tình yêu này mà Hồ từ chối tất cả những chàng trai đến ới mình, cô sống trong cô độc.

Dần dần những người bạn thân của hai người cũng biết chuyện. Còn bản thân hai người sau những nỗi nhớ sâu đến tận xương, ngày càng thấy tình yêu của người kia dành cho mình là ô cùng. Thế là Châu bắt đầu kiếm chuyện gây sự ới ợ, à đem chuyện của mình ra nói ới bố mẹ, bắt đầu công khai tranh đấu cho tình yêu – con đường này xem ra còn tàn khốc đau khổ hơn. Châu ì Hồ à tranh đấu, Hồ ì Châu mà chịu người đời chửi mắng. Cuối cùng ợ Châu cũng chấp thuận ly hôn.

Một ngày tháng 7 năm ngoái, Hồ à Châu hẹn nhau đến ăn trưa trong một nhà hàng ở Đài Bắc. Hôm đó trong lòng Hồ rất ui, bởi sau nhiều năm lén lút yêu nhau, bây giờ mới được công khai. Ai ngờ được, bữa cơm ấy cô đợi mãi nhưng Châu không xuất hiện, mà lại là mãi mãi không xuất hiện.

Sáng hôm đó, Châu đã ra đi mãi mãi ì tai nạn ô tô.

Như vậy đấy, đang sống sờ sờ ra đấy bỗng nhiên chết đi. Vĩnh iễn. Nhưng người sống thì vẫn phải tiếp tục sống.

Hồ cũng không biết tại sao mình vẫn sống được, những tháng ngày ấy cô sống mà như đã chết rồi, đối ới tất cả mọi chuyện xung quanh cô nhìn mà không thấy. Cảm giác trái tim tan nát, chỉ có người đã từng trải qua mới thấu hiểu. Khoảng thời gian ấy, cô như không còn cảm giác, không biết suy nghĩ, không có { thức, sống như một sự tồn tại, đau khổ đến tột cùng, tưởng chừng nỗi đau không bao giờ có thể lành được nữa, không còn hy ọng gì nữa. “Cái chết” đã huỷ hoại tất cả, tình yêu, ước mơ à hy ọng.

Đêm thứ bảy sau ngày Châu mất, rất nhiều bạn bè của Châu đến truy điệu anh. Hồ cũng

đến, cô tiêu tụy à ô hôn. Vẫn đồ ật cũ ấy, nhưng ai sẽ gõ 3 lần, ho 3 lần, chớp mắt 3 lần, huýt sáo 3 lần, thở dài 3 lần ới cô nữa đây ?

Đêm ấy thành phố Đài Bắc đèn điện sáng huy hoàng đến lạ. Nhưng trong lễ truy điệu Châu, nơi gian phòng rộng lớn, đèn bỗng nhiên phụt tắt, tắt cả tối om. Trong sự ngạc nhiên của mọi người, đèn sáng lên, rồi lại tắt, lại sáng, lại tắt. Liên tục 3 lần liền !

Hồ suýt nữa khụy xuống. Đèn sáng 3 lần, anh yêu em !

Cái chết không phải là điểm cuối cùng, Hồ như sống lại, lại có thể tiếp tục đối diện ới cuộc sống, lại bắt đầu ngồi bên những trang iết. Chết không có nghĩa là mất tất cả !

Đây là một câu chuyện tình yêu !

Tôi nghe xong cảm động không nói nổi thành lời, sống mũi cay cay. Tình yêu, nếu có thể vượt ra ngoài ranh giới giữa sự sống à cái chết, thì đó quả là ĩ đại ! Nếu quả thực có linh hồn, thì những người yêu nhau sẽ không bao giờ bị cái chết chia cắt. Vậy tình yêu sẽ không có điểm cùng, điều này không phải là rất đẹp hay sao ? Cầm bút lên, tôi không thể cầm lòng iết ài chữ: “Không cùng chết nhưng ẫn có thể cùng sống ! Không thể gặp nhau nhưng ẫn có thể yêu nhau ! Không thể là đời này kiếp này, nhưng sẽ là mãi mãi !” Cho Hồ cho Châu, cho tình yêu của hai người.

Tình yêu trong khoảnh khắc

Hôm ấy anh cãi nhau ới người ta, tâm tình tệ hại cực độ, muốn cùng một ai đó đi uống

rượu nhưng lại chẳng biết tìm ai. Thế là lên một diễn đàn, thêm ào danh sách chat một nick là QQ của một cô gái, trong thông tin ề mình cô ghi nghề nghiệp của mình là dân iết lách chuyên nghiệp.

Anh hỏi có thể cùng tôi đi uống rượu không, ừa đúng lúc ấy một ài người bạn của cô gọi điện đến, hẹn cùng nhau đi ăn cơm, sắp phải đi ngay rồi. Cô im lặng một lúc rồi nói, nếu ậy thì anh cũng đi cùng nhé, dù gì cũng chỉ là bạn bình thường. Thế là anh đến đón cô, cùng đi tới điểm hẹn ới đám bạn. Cô bước lên xe anh, câu đầu tiên thốt ra là: Tâm trạng anh không tốt. Lúc nói câu này, ánh mắt cô chăm chú nhìn ngoài cửa sổ xe, nhìn ề phía xa xa, hoàn toàn không nhìn anh. Anh trầm lặng. Thực ra cô muốn nói, tâm trạng này cô cũng đã từng có, nhưng rốt cuộc cô không mở miệng. Sau đó cả hai đều im lặng. Cùng đến nhà hàng.

Sáu bảy người cùng uống rượu ới nhau. Cô sợ anh sẽ thấy ngượng ngập nên có lúc như ô tình nói chuyện ài câu ới anh, trong khoảnh khắc mắt giao nhau, cô có chút hoảng hốt, sự tâm đầu { hợp của họ khiến cô có cảm giác như họ đã quen biết nhau rất lâu rồi. Một vài người bạn của cô cũng là những người hào sảng, cùng chơi đánh toan, uống rượu. Xem ra có ể rất thoải mái. Cô thấy nhẹ nhõm đôi chút. Cơm xong, mọi người tản mát. Anh nói, chúng ta tìm chỗ nào ngồi một chút đi. Cô nhẹ nhàng từ chối. Nhưng anh hoàn toàn không nghe lời cô, lái xe thẳng đến một quán trà. Cô bất lực, đành phải đi ào đó. Anh thích Thiết Quan Âm, lọc qua một lần nước, sau đó nhắm nháp từng ngụm từng ngụm nhỏ. Cô không uống trà, sợ rằng sẽ mất ngủ. Cô ngồi đối diện ới anh, nghe anh nói ề công iệc của mình. Anh làm ề kiến trúc, nhưng anh nói không thích công iệc này, quá bận rộn, chỉ ề đêm mới rảnh rỗi. Nếu như không liên lạc ới em sớm nửa tiếng thì có thể em đã đi rồi, chẳng có duyên gặp nhau nữa. Cô cười cười, rất thoải mái. Đối ới chữ duyên, cô đã sớm coi nhẹ nó, ì những kết cục cuối cùng cô có được đều là chia ly.

Anh nói trước đây cuộc sống rất khó khăn, đã từng nhập ngũ. Hiện tại thích leo núi, thích ở ngoài trời. Đã từng leo ngọn núi cao nhất Chiết Giang. Thường một mình ở sâu trong núi, ngắm sao trên trời. Mà cô chỉ ngồi bên cửa sổ ngắm nhìn thế giới bên ngoài, nhưng cô không hề nói gì.

Một giờ sáng, cô than buồn ngủ, ề nhà thôi. Anh gật gật đầu, rồi họ quay ề bên chiếc xe.

Anh lật một tấm bản đồ trước cửa xe, ừa tìm gì đó ừa nói, em có biết Tứ Hải Sơn không? Cô nghi ngờ nhìn anh, nghe qua rồi, không phải là anh muốn đi ngay bây giờ đó chứ? Anh quăng tấm bản đồ xuống, sau đó cho xe chạy. Cô kêu lên, anh chạy sai hướng rồi. Không. Anh chỉ muốn em đi cùng anh đến Tứ Hải Sơn. Cô có hơi tức giận, bây giờ là mấy giờ rồi, anh điên rồi à. Anh nói anh đang điên đây.

Dưới sự kiên quyết của cô, anh chỉ còn cách cho xe quay ngược trở lại. Anh nói ban đêm chỉ có thể một mình ở trong núi. Anh chạy xe rất chậm, còn chậm hơn cả đi bộ. Cô dở khóc dở cười, đâu cần chậm quá mức như thế. Anh nói anh chỉ muốn ở cùng cô lâu hơn chút nữa thôi, chắc em sẽ không ghét anh chứ. Rất ghét. Vậy cũng tốt, ít nhất cũng có kị ức ới anh. Người đàn ông như ậy, cô thở dài. Anh nói chiều hôm kia anh rảnh, có thể mời em đi thưởng trà không, lá trà thượng hạng, bạn anh tặng. Cô nói chuyện hôm kia thì để hôm kia hẵng nói. Cuối cùng cũng đến được cửa nhà. Cô ừa bước ào liền khóa cửa lại, cô không thể cùng một người đàn ông chỉ mới quen nhau có ại tiếng ở trong một căn nhà được. Trong cuộc sống, cô chưa hề là một cô gái cởi mở phóng khoáng.

Cô bước ào trong phòng mình, ngằm cảm thấy anh ẫn còn ở dưới lầu, nhưng cô không quan tâm. Sau đó ào nhà ệ sinh tắm rửa. Di động reo ạng, quả nhiên ẫn là người đàn ông đó: Em ở tầng 4 nhưng lại không nhìn thấy được ánh sao bên ngoài. Cô cười, có phải anh muốn em thò đầu ra nói byebye ới anh không? Cô mở cửa sổ, anh đứng dưới lầu cười ới cô, cô đưa tay lên ấy, nghe rõ ràng anh chúc “ngủ ngon”. Sau đó là tiếng xe khởi

động. Cô đóng cửa sổ lại.

Đêm rất yên tĩnh nhưng lại không ngủ được, cô phát hiện ra mình ngoài iệc hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra trong òng ài tiếng đồng hồ trở lại thì chẳng thể làm nổi iệc gì khác. Cô nghĩ, bây giờ có phải anh đang ở trong núi, người thám hiểm sương núi. Cô lại nghĩ, yêu một người có phải chỉ cần mấy tiếng đồng hồ?

Ngày thứ hai, cô không nhận được điện thoại của anh.

Ngày thứ ba, anh cũng chẳng hề mời cô đi uống trà. Nội tâm cô bị đau khổ xâm lấn, nhưng lại không dám liều tìm anh. Đời tư của anh cô chẳng hề biết gì cả. Có phải đã có gia đình riêng? Có phải đã có người yêu rồi không?

Cứ như thế, ngày từng ngày trôi qua, một tháng, hai tháng, nhớ nhung dần dần phai nhạt.

Cô ẩn chuyên tâm iết lách, khi tâm trạng buồn bã thì đứng bên cửa sổ nhìn ngắm thế giới bên ngoài. Chỉ là phía dưới lầu, chẳng còn người đàn ông chúc cô ngủ ngon nữa.

Khi cô sắp quên lãng người đàn ông đem đến cho cô tình yêu một ngày đó, thì anh lại xuất hiện, ngồi trên xe lăn, chậm chậm tiến ề phía cô một cách khó nhọc.

Anh cười nói, xin lỗi, tha thứ cho anh ề lần thất hẹn sau đó. Hôm ấy, anh lái xe lên núi, sương mù dày đặc, ẩn chưa hoàn toàn tỉnh rệu, xe lật từ trên núi xuống Anh không thể đi được nữa. Giờ anh có thể thực hiện lời hứa của mình, mời em uống trà?

Cô thần thờ nhìn anh, một người đàn ông cao to bây giờ còn thấp hơn cả ngực cô. Cô gật mạnh đầu, muốn mỉm cười, nhưng nước mắt lại rơi. Anh nói, đừng khóc, anh rất ui, thật đấy, nếu hôm đó em đi cùng anh, cả đời anh cũng không tha thứ cho bản thân. Chí ít, anh đã không làm tổn thương em.

Cô nhẹ nhẹ đẩy chiếc xe lăn, ánh nắng nhẹ nhẹ ỗ lên người, cô cảm thấy hôm nay thời tiết thật trong lành tươi đẹp. Cô nghĩ một ài cuộc tình không hẹn mà gặp như thế, sự trùng phùng trong khoảnh khắc, hoàn toàn có thể lâu dài ững bền.

Cô nghĩ, lần này, cô sẽ không để anh rời xa nữa.

Yêu em mười phần

Tôi đang chăm chú xem ti i thì anh lên tiếng : *“Chúng ta ly hôn đi!”*.

Lúc anh nói câu đó, nét mặt anh rất nghiêm túc, giọng nói bình thản rành rọt đến từng chữ, chẳng hề giống một câu nói đùa. Ý nghĩ xuất hiện đầu tiên trong tôi lúc đó là: Có lẽ anh chơi cổ phiếu lỗ lớn, hoặc là phát hiện ra mình mắc một căn bệnh hiểm nghèo nào đó hoặc bất kz một l{ do gì giống như trong phim Hàn Quốc mà sợ liên lụy đến tôi. Tôi nhìn thẳng ào mắt anh à lắc đầu, thể hiện quyết tâm sẽ cùng anh vượt qua tất cả mọi khó khăn trong cuộc sống.

Câu nói thứ hai của anh thực sự khiến tôi như rơi ào địa ngục:

“Anh đã yêu người khác rồi, xin lỗi em!”.

“Từ bao giờ vậy?” – Tôi cố gắng không để giọng nói của mình quá lớn.

“Nửa năm rồi. Quen trong một lần đi du lịch. Cô ấy là hư ng d n viên, rất trong sáng và cũng nhiệt tình”.

Có lẽ { thức được mình đang tán dương qua nhiều ề một người con gái khác trước mặt ợ, anh không nói gì nữa, nhìn tôi ới ánh mắt dò xét. *“Anh yêu cô ta bao nhiêu?”*

“ ất yêu, mười phần yêu!”

“Vậy cô ta có yêu anh không?”

“Yêu!”.

Tôi không hỏi thêm gì nữa. Bởi lẽ hỏi càng rõ ràng, thì nỗi đau trong tim càng lớn. Chỉ bằng giữ lại cho mình chút thể diện. Nhớ lại những ngày hai đứa yêu nhau, biết bao là niềm vui à hạnh phúc. Nhưng giờ đây, người ta đã đi theo tiếng gọi khác, không còn muốn bước chung đường ới mình ậy tôi còn cố níu giữ để làm gì? Tôi thở một hơi thật dài: **“Tất cả cứ làm theo { anh đi? Có người thay tôi vác gánh n như anh, tôi thực sự cảm ơn còn không hết!”.**

Anh tròn tròn mắt nhìn tôi. Anh biết tôi hoàn toàn không phải người phụ nữ dễ dãi, thậm chí còn rất khắt khe ới những chuyện nhỏ nhặt. **“Thực ra tôi cũng đã chán anh rồi. Anh coi tôi không ra gì, vậy thì đừng hy vọng hình ảnh của anh trong tôi còn nguyên vẹn như xưa?”**

Anh không nói gì, khuôn mặt hồ thẹn cúi gằm không dám nhìn tôi. Anh đã quyết định để lại tất cả mọi thứ trong căn nhà này cho tôi à con.

Trước ngày ra tòa làm thủ tục ly hôn, anh hẹn tôi ra ngoài ăn cơm. Chỉ à chén rượu nhỏ đã khiến anh nói nhiều hơn lúc trước. Anh nói muốn nghe thấy lời chúc phúc của tôi.

Trong cả bữa ăn anh đều chủ động nói ề người con gái kia. Rằng cô ấy tràn đầy sức sống mãnh liệt của tuổi xuân phơi phới, ở bên cô ấy anh cảm giác như bị sức thanh xuân của cô ấy đốt cháy Tôi nhớ lại ngày trước, mình cũng đã từng là cô gái trẻ trung xinh đẹp, tràn đầy sức sống, ẹp ậy, sức sống ấy cũng đã từng lôi cuốn anh mạnh mẽ như thế. Tôi à cô gái ấy chỉ cách nhau có mười năm, ậy mà đã bị gán “mác” tình cũ.

“Cô ấy rất ngây thơ, chỉ một chút việc nhỏ đã khiến cô ấy có cảm giác thỏa mãn. Có lần vào hội chợ chơi trò phi tiêu đư c thưởng một bánh xà phòng có lần anh tặng cô chiếc đồng hồ điện tử học sinh, d n cô ấy đi ăn xủi cảo... chỉ những việc nhỏ như vậy thôi mà cô ấy đã cảm thấy vui sư ng vô cùng. bên cô ấy anh cảm thấy rất thoải mái. Anh có thể hút

thuốc cho đến khi căn phòng đầy đặc khói thuốc. Anh cũng có thể chơi bài, uống rư u cùng v i đồng nghiệp cả đêm...” - Anh lim dim đôi mắt à đang tự thưởng thức hạnh phúc trong men rượu ngà ngà. Tôi nhìn nét mặt thoáng hạnh phúc của anh khi đó, không sao giận dữ nổi. Tôi bỗng thấy mình giống như một bà bảo mẫu già khó tính, xét nét từng chi tiết nhỏ. Tôi ặn ọ anh từng khoản tiền chi tiêu trong nhà. Mua một đôi tất cũng phải đắn đo xem nơi nào rẻ nhất. Tôi không cho anh hút thuốc, cấm anh uống rượu càng phản đối anh tụ tập đánh bài ới bạn bè.

“ bên cô ấy anh cảm thấy con tim mình đập nhanh hơn. Làm việc gì cũng tràn đầy khí thế” – Anh ừa ười ừa nói trong hơi rượu.

Tôi ngắt lời anh:

“Cũng tốt thôi! Từ giờ về sau, em s chú { nhiều hơn đến bản thân mình. Em s b t thời gian là uần áo cho anh, thắt cà vạt cho anh để tranh thủ trang điểm cho mình em s b t tiền mua uần áo cho anh để chọn cho mình một vài bộ thời trang em thích em cũng không uá chú trọng vào bữa cơm cho anh. Thích thì em nấu cơm, không thích em và con s đi ăn hàng, em cũng s không lo sức khỏe anh thế nào khi hút thuốc, uống rư u nữa em cũng mặc kệ không giặt chăn mỗi lần anh say rư u và nôn ra, cũng không khóc và đi tìm anh mỗi góc phố khi anh không về nhà nữa em s không lo xem bên nhà anh hôm nay có ai mừng thọ, ngày kia ai lấy v em cũng s không gửi tiền cho bố mẹ anh nữa. Mỗi năm cũng ch ng theo anh ngồi xe đến nửa ngày, xách túi to túi nhỏ về uê để lo bữa cơm mừng thọ cho ba mẹ anh... Đúng thế, ly hôn rồi em b t đi bao nhiêu gánh nặng. Thật tốt! ”

- Tôi dứt lời cũng là lúc những giọt nước mắt thi nhau trào ra. Còn anh, dường như đã thoát khỏi men say, lạng người nhìn tôi đầy kinh ngạc.

Tôi đã cố gắng tỏ ra lạnh lùng. Nhưng một chút rượu đã khiến tôi không kìm được lòng nói ra tất cả. Tôi lại cười: *“Ly hôn đi! Xem ly hôn rồi anh có thể đắc { đư c bao lâu? Anh rất*

yêu cô ấy, yêu mười phần. Và cô ấy cũng mười phần yêu anh? Hai người ở bên nhau, chỉ cần sống v i nhau vài năm, xem trái tim anh còn có thể loạn nhịp đập vì cô ấy nữa không. Tất cả những gì cô ấy mang lại cho anh bây giờ, là những gì tôi mang lại cho anh mười năm trư c. Anh hãy cắt đứt mối liên hệ giữa hai chúng ta và bắt đầu cuộc sống m i. Đi i khi anh bắt đầu cuộc sống m i v i cô ấy rồi, anh s phát hiện ra rằng, anh chỉ đi lại con đường mà chúng ta đã từng đi ua trư c kia mà thôi”

“Em say rồi!” – Anh nghiêm giọng nói ới tôi.

“Trư c đây em không ngây thơ trong sáng u? Em không xinh đẹp trẻ trung sao? Em u trọng từng thứ mà anh tặng cho em, chiếc nh n bằng đồng, một uyển sách, chiếc bút lông và em cũng không uân trời lạnh đạn cho anh chiếc găng tay len. Em cũng từng rất yêu anh, yêu mười phần. Nhưng bư c vào hôn nhân, vai trò của người ph nữ càng trở nên phức tạp hơn. Ngoài tình yêu còn có cả trách nhiệm. Vì vậy, khi đã kết hôn, người ta s không thể chuyên tâm yêu anh mười phần đư c nữa. Họ phải dành một phần trong số đó để yêu bố mẹ chồng, rồi lại một phần để yêu bố mẹ của họ, còn thêm một phần nữa cho con cái. Và như thế, mười phần tình yêu sau khi bư c ua hôn nhân, chỉ còn lại b y phần...” – Tôi chẳng còn nhớ mình đã nói những gì nữa. Bởi men rượu khi ấy đã làm tôi choáng áng

Cuối cùng chúng tôi không ly hôn. Chồng tôi chấm dứt mối quan hệ ới cô gái trẻ kia à trở ề bên ợ của mình. Lúc tỉnh táo tôi không lị trí bằng lúc say rượu à lúc say rượu lại càng thông minh hơn lúc tỉnh táo

Tiểu Khả, kiếp sau anh sẽ lấy em

1. Tôi ghét nhất là con gái giả bộ ngây thơ ngốc nghếch trước mặt tôi. Bọn họ càng tỏ ra ngây thơ khờ khạo tôi càng thấy buồn nôn.

Nhưng ngoại trừ Tiểu Khả.

Bởi ì không cần giả ờ, cô bé ngốc thật.

Lần đầu nhìn thấy Tiểu Khả là trong tiệc sinh nhật của đồng nghiệp Đinh Vĩ. Là gã trai độc thân 25 tuổi, cũng như mọi gã trai khác, tôi rất miễn cảm ới phái đẹp.

Cho nên khi cô bé miệng ngậm ống hút Coca mỉm cười ới tôi, nụ cười ngọt lịm, tôi lập tức đỏ mặt.

Cô bé quả là một trang tuyệt sắc, khuôn mặt nhỏ, mắt to, cái nhìn thơ ngây, trong sáng.

Tóc chấm ai, để mái bờm trước trán, cái cặp tóc to màu xanh hình con bướm, áy liên

màu trắng, nhẹ nhàng như cánh bướm. Đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ ấn tượng mà cô bé gây ra cho tôi. Nói thế nào nhỉ, lúc đó đang là mùa hè, cảm giác như có một dòng nước chanh đá mát lạnh, dịu ngọt chảy ào cổ họng tôi à từ từ chảy xuống tận đáy lòng tôi, giống như gã thiếu niên ngốc nghếch lần đầu run động, tôi lập tức né tránh cái nhìn đó, giả bộ không biết, cố tình làm ài cử chỉ ngang tàng. Sau khi tự cho là đã khiến giai nhân xiêu lòng, quay mặt lại, giai nhân đã biến mất từ lúc nào.

Thất ọng tốt cùng, hỏi dò Đinh Vĩ về thiếu nữ bí hiểm đó, nghe xong, lời trần tình của tôi, hấn kinh ngạc, lẩm bẩm: “Em gái tớ hình như hôm nay cũng mặc áy liền, màu trắng.”

Tôi sượng như bắt được của, phải mè nheo mãi hấn mới chịu gọi em gái ra.

Đúng là nàng, giai nhân có nụ cười tươi thắm như hoa mùa hè.

Nhưng tôi lại trở mặt kinh ngạc, mở miệng mà không thể cất tiếng. Các ị đã bao giờ nhìn thấy một thiếu nữ xinh đẹp mà phía dưới cánh mũi hơi hếch lên một cách đáng yêu là cả một dải nước mũi thò lò, như dòng thác nhỏ chưa?

Đinh Vĩ thở dài, lắc đầu lau mũi cho cô em gái, đưa cho cô bé quả cầu bằng thủy tinh, đồ dành không được chạm tay.

Về sau mới biết em gái Đinh Vĩ là Tiểu Khả bị bệnh đao. Mười chín tuổi nhưng trí tuệ chỉ như trẻ lên sáu, lên bảy.

Kinh ngạc nhìn theo người đẹp bị chứng đàn độn, tôi cảm thấy xót xa ô cùng.

Ra khỏi nhà Đinh Vĩ, phát hiện mỹ nữ ngồi xổm, nấp sau khóm hoa, mắt đăm đăm nhìn bọn trẻ con nô đùa phía trước. Khuôn mặt ngây ngô của cô bé như cười nhạo điệu bộ làm duyên một cách trịnh trọng của tôi.

Cô bé lại cười ới tôi, ẩn trong eo, mát ngọt như ly nước chanh. Do đứng rất gần, tôi nghe rõ tiếng cười khanh khách, ngốc nghếch của cô bé. Không kìm được, tôi buột miệng, “Quả nhiên cô đàn thật”.

Tôi tưởng những người dân dõn không biết mình dõn. Ai ngờ Tiểu Khả lập tức thõi cười, trõn mắt, nói rành rọt, “Em không dõn, chỉ ngốc thõi”. Khi nói câu đó, cái cặp bướm màu xanh ánh lên khuôn mặt thõng ngậy của Tiểu Khả, trong sáng đến nỗi không ai có { nghĩ gì khác.

Tôi nhìn cô bé, cảm thấy áy náy, tôi nói xin lỗi, cô nói không sao.

Không nhìn được, tôi bật cười, thấy tôi cười Tiểu Khả cũng ngậy ngõ cười theo.

“Em cười gì, Tiểu Khả?” Tôi éo mũi cô bé.

“Bõn chúng nó không nói chuyện ới em.” Tiểu Khả chỉ đám trẻ con đang chơi nhảy dây phía trước. “Anh lại nói ới em, em thích anh”. Được người đẹp bắt ngõ bày tỏ thẳng thắn như ấy, tôi hơi mất bình tĩnh.

“Em có thích chơi nhảy dây không?” Thấy ánh mắt khao khát muốn có người cùng chơi của Tiểu Khả, tôi đột nhiên hỏi.

Tiểu Khả ngập ngừng gật đầu.

Vậy là để cho cô bé ui, tôi bắt bõn trẻ đưa cho tôi cái dây à trao cho Tiểu Khả. Khi tôi đưa cái dây, bắt gặp ánh mắt hàm ớn một cách sùng bái của cô bé, tôi suýt tưởng mình là ị anh hùng.

“Em rất thích anh!” Tiểu Khả nhắc lại lần nữa, nhón chân, ôm cổ tôi, hôn.

Tôi sờ bộ râu không cạo, không biết giải thích thế nào ới cô bé: lần sau không được tùy tiện hôn bõn con trai, bởi ì em không chỉ là con gái mà còn là một cô gái đẹp.

2. Không lâu sau, Đình Vĩ đưa em gái đến nhà tôi chơi, bởi ì Tiểu Khả đòi tìm tôi. Đình Vĩ nói, không tìm thấy cậu, nó cứ ngồi đợi mãi bên khóm hoa.

Có một thiếu nữ ngồi đợi tôi, tôi mỉm cười ới Tiểu Khả, thấy cô bé ấn xinh đẹp như lần trước. Bõng dưng quên mất bệnh tật của cô bé, tìm tôi suýt loạn nhịp.

Tôi hỏi Tiểu Khả tại sao tìm anh, cô bé cười, cái cười ngốc nghếch.

Tôi bảo Tiểu Khả gọi tôi là anh Hạo, cô bé ngoan ngoãn gọi rất ngọt ngào. Để động iên cô bé, tôi đưa cho em một con ốc biển mang từ quê lên, bảo ới em trong cái ổ ốc này có tiếng biển.

Tiểu Khả thận trọng áp lên tai lắng nghe, ngạc nhiên, sung sướng kêu lên, “Đúng rồi, đúng là biển đang cười!” Sau đó hớn hờ chạy khắp phòng, thoăn thoắt như một con chuột.

Tôi nhìn theo Tiểu Khả, thầm nghĩ thế giới của em mãi mãi là trời xanh mây trắng.

Sau đó, mỗi khi bị em gái quấy rầy là Đinh Vĩ đẩy cô bé đến nhà tôi, lâu dần, đi làm ề không nghe tiếng gọi ngọt ngào anh Hạo, anh Hạo của em là tôi thấy nhớ.

Tiểu Khả rất khéo tay, rửa hoa quả rất sạch, lúc mệt bảo cô bé bóp ai, cô bé cứ bóp mãi, nếu không bảo thôi thì nhất định không chịu ngừng.

Tiểu Khả rất dễ thỏa mãn, đi chơi phố chẳng đòi hỏi gì, chỉ một ly trà sữa là cười tít mắt.

Đói chỉ cần ài cái quẩy là hớn hờ cắn giòn công cốc.

Tiểu Khả thích níu chân tôi hỏi: “Anh Hạo có thích Tiểu Khả không?” Tôi thật thà trả lời, em ngốc quá, anh thích những cô gái thông minh cơ.

Cô bé không buồn, chỉ nhìn tôi nghi hoặc, hỏi, em đã thông minh chưa, bây giờ thì sao, em đã thông minh chưa.

Tiểu Khả ẫn là một đứa trẻ, trẻ con bao giờ cũng lương thiện.

Hôm đó đi làm ề gặp trời mưa, ừa bước ào nhà, thấy Tiểu Khả đang đứng trên bậc cửa sổ nhìn ra ngoài.

“Gió cứ thổi mãi là muốn giúp mưa tìm thấy mẹ.” Tiểu Khả nói ới ề nghiêm trang.

Bỗng chốc, sự mệt mỏi của cả một ngày ất ả, nổi bực dọc ì trời mưa gió lập tức tiêu tan bởi câu nói ngây thơ của cô bé. Khi tôi loay hoay trong thế giới của tiền bạc, cái làm xúc động tận nơi sâu kín của tâm hồn lại chính là nụ cười trong sáng, những câu nói ngây ngô không đầu không cuối của Tiểu Khả.

Cũng có những lúc tôi xao lòng thực sự bởi những câu nói của Tiểu Khả, đại loại như: anh Hạo, buổi tối em có thể ngủ chung ới anh không? Anh Hạo, chúng ta cưới nhau được không? Đương nhiên cô bé không hiểu cưới nhau là gì, sở dĩ em biết đến chữ đó là bởi ì có lần tôi bảo, “Em không thể ngủ chung ới anh được, chúng mình chưa cưới. Cưới rồi mới có thể ở chung bên nhau mãi mãi.”

Tôi gọi cô bé một cách âu yếm, Khả Khả; em gọi tôi một cách ngọt ngào, anh Hạo. Tôi thích nghe em nũng nịu, bằng đôi mắt thơ ngây, truyền đến tôi một cách chân thực nhất sự sùng bái của em ới tôi.

Trong những lúc tôi chán chường, Tiểu Khả đóng rất nhiều ai trò, ở bên cạnh tôi, giúp tôi thư giãn. Điều đáng nói nhất là Tiểu Khả không giống như các cô gái bình thường hay làm điệu bắt tôi thề thốt chỉ yêu một mình em.

Tiểu Khả rất hay cười, có em cười là trời xanh đến đáng yêu.

Điều phiền phức duy nhất là thỉnh thoảng hết giờ làm ịch ề nhà, bị một bà hàng xóm kéo lại thì thầm, “Bạn gái cậu chơi ới cháu tôi, làm cháu tôi phát khóc.”

Đình Vĩ thường nói, cậu à cô em tớ cứ như đôi tình nhân.

Tôi rất ghét lời đùa đó, cảm thấy như là sự sỉ nhục đối ới tôi.

Cô ta có đẹp đến mấy cũng là người bệnh, người đàn.

Người đàn không có tư duy, người đàn không biết yêu.

Lúc này Tiểu Khả đang ngồi trên ghế dài ngoài đường, tay bưng cốc trà sữa nóng hổi, khuôn mặt non nớt bọc kín trong lớp áo, mũ nhung trắng như tuyết, giống như đóa hoa tuyết trinh trắng e ấp. Ai cũng sẽ tưởng Tiểu Khả là bạn gái tôi, những ánh mắt ngưỡng mộ hướng ào tôi. Nhưng chỉ cần cô bé cất tiếng, họ sẽ lập tức thay đổi { nghĩ.

“Anh Hạo nhìn này, em là con rồng lửa, em biết phun lửa!” Tiểu Khả dẫu môi nói, đầu lắc lư một cách ngây ngô. Tôi âu yếm éo mũi em, “Đúng là đàn thật”. Sau đó lại tự nhủ một

cách đáng tiếc, “Nếu em không đàn có phải tốt biết mấy!”

Sau đó Tiểu Khả đứng lên, lặp lại từng chữ một cách kiên nhẫn: “Em không đàn, em chỉ ngốc thôi.”

Tôi không hiểu đàn à ngốc có gì khác nhau, ì sao cô bé lần nào cũng sửa lại câu nói của tôi,

nghiêm

túc

như

một

cô

giáo

sửa

lỗi

cho

học

sinh.

Tôi hỏi Tiểu Khả hai cái đó có gì khác.

“Đàn là rất rất ngốc, ngốc thì chỉ ngốc một chút xíu thôi.” Tiểu Khả lại nói một cách thận trọng. Khi nói như vậy, cô bé có vẻ rất muốn giải thích, lông mày cau lại, mắt trợn lên, trà sữa từ miệng rớt xuống, tỏa ra không khí, đôi môi ứa uống trà nóng đỏ thắm, ướt át, đôi mắt trong eo êm đềm như mặt nước mùa thu Lúc đó tôi xúc động mãnh liệt, muốn áp môi lên môi cô bé. Không nghĩ ngợi, tôi hôn lên môi Tiểu Khả.

Tôi ôm ai Tiểu Khả, nhẹ nhàng hôn. Đôi môi mềm mại trinh nguyên, tinh khiết như mối tình đầu trong truyền thuyết, hương trà sữa ương ắn quanh miệng chúng tôi.

Nỗi xúc động không thể kiểm soát khiến tôi hoảng sợ.

Lát sau, trái tim tôi ẫp đập thành thịch.

“Anh Hạo, có phải anh thích Tiểu Khả không, anh hôn Tiểu Khả đúng không?” Cô bé nhìn tôi nghi hoặc.

Tôi không nói.

Có lẽ em nhận ra, trong suy nghĩ của tôi, em không thể nào trở nên thông minh được, ậy là chuyển hướng, hỏi tôi: “Anh Hạo, con gái chỉ ngốc một chút, anh có thích không?”

Tôi ngớ người, không biết trả lời sao.

Chưa bao giờ tôi nghĩ mình sẽ thích Tiểu Khả, ngốc nghếch không biết yêu, một cái kẹo cũng có thể dỗ đi chơi.

3. Khi mới đến Tam A, không nghe thấy tiếng cười không cần phiên dịch của Tiểu Khả, tôi cứ thấy trong lòng trống ắng.

Mẹ thấy tôi buồn, hỏi có bạn gái phải không.

Tôi lập tức nghĩ đến Tiểu Khả, nhưng lại lắc đầu theo bản năng. Sau đó bà mẹ tốt bụng của tôi lẳng lặng thu xếp cho tôi làm quen ới một cô gái nhà lành.

Đó là một cô gái xinh đẹp, hai mươi hai tuổi, nhanh nhẹn, trình độ cao đẳng, là nhân iên thu ngân trong một ngân hàng.

Nếu gặp mặt lần nữa, coi như thành công.

Lần gặp thứ hai, cô ấy dịu dàng bảo tôi, sau này chồng ở đâu cô sẽ theo đến đó. Tôi có thiện cảm ới cô bởi câu nói đó. Mẹ rất thích cô ấy, bà thăm thì, tìm ợ phải tìm người như thế.

Thực ra trong tâm trí tôi luôn hiện lên hình bóng Tiểu Khả, cảm giác này khiến tôi bất an.

Vậy là tôi cũng muốn nhanh chóng có bạn gái, để trong lòng được yên ổn.

Sau hai tuần ở lại Tam A, tôi phải trở ề Trùng Khánh tiếp tục làm iệc, tôi buột miệng nói

ới cô bạn mới, em ề Trùng Khánh ới anh đi, không ngờ cô thẹn thùng gật đầu. Tối hôm đó, trên bãi biển Tam A, tôi đã hôn cô ấy, nhưng trong lòng lại nghĩ đến Tiểu Khả.

4. Đôi môi Tiểu Khả mềm ngọt thoảng hương trà sữa.

Lần này trở ề mang theo một cô gái, tôi sợ đối diện ới Tiểu Khả, cô bé có thể xuất hiện trước cửa nhà tôi bất cứ lúc nào, thấy tôi đi ới cô gái khác, cô bé sẽ phản ứng ra sao? Còn tôi giống như đi ới người yêu gặp lại người tình cũ, tôi sẽ ô cùng khó xử.

Khi thím hàng xóm thấy tôi dắt theo một cô gái, thím nhìn tôi ới ánh mắt như là tôi có ợ bé.

Đình Vĩ tỏ ra thông cảm ới tôi, chỉ nói cô em tớ ngày nào cũng ngóng đợi cậu, sau đó không làm khó tôi nữa, cũng không mang Tiểu Khả đến nhà tôi nữa.

Chung sống ới bạn gái, cảm thấy cuộc sống rất bình ổn, tôi cảm nhận một cách sâu sắc ngôi nhà của tôi trở nên ấm áp do có sự xuất hiện của người phụ nữ bữa ăn ì thế mà ngon hơn, căn phòng sạch sẽ hơn. Thỉnh thoảng bạn gái cũng cười giỡn tôi, bảo, người yêu cũ của anh là một cô ngố phải không.

Cô ấy không thích bị éo mũi, không thích bóp ai cho tôi, có lúc tôi buột miệng gọi cô ấy là Tiểu Khả, cô có ể tức giận. Một tháng trời không gặp Tiểu Khả, nghĩ đến cô bé, tôi lại thấy lo.

Chính ào lúc tôi tưởng cuộc sống đã dần ổn định, một cú điện thoại của Đình Vĩ đánh thức tôi ào lúc sáng sớm, “Tiểu Khả có đến nhà cậu không?”

Cô bạn nằm bên, mắt lim dim uể oải nhìn tôi, theo dõi cử động của tôi.

Khi nhìn thấy khuôn mặt điểm lệ của Tiểu Khả xuất hiện, nỗi nhớ nhung suốt một tháng qua bỗng như tan biến. Thực ra tôi muốn chạy đến éo mũi, ôm lấy cô bé.

Nhưng tôi đã không làm ậy, tôi sa sầm mặt, đứng chặn lấy cửa, giả bộ tức giận hét lên: “Em đến làm gì?”

“Anh Hạo ” Tiểu Khả sợ hãi, tôi ứa dớt lòi, nước từ mắt em ứa ra, em rớt rề gọi tôi.

Nhưng tôi biết nếu không làm ậy, nhất định Tiểu Khả sẽ bám riết lấy tôi.

“Mau ề đi! Xem này, lại còn không chịu mặc áo khoác!” Tôi mềm lòng, giọng nói đã dịu, quay đầu nhìn thấy bạn gái, mình choàng áo khoác đứng ở cửa phòng, ra { chờ đợi tôi giải thích.

“Anh Hạo, em đến tìm anh ” Giọng Tiểu Khả yếu ớt, nhẹ như tiếng muỗi kêu. Cái dáng người co ro, tủi thân của Tiểu Khả như dao cứa ào lòng tôi.

Tôi trấn tĩnh lại, nghiêm mặt, quát to: “Em cút ngay, anh ghét em, lần sau không được đến tìm anh!”

Sau đó đóng sập cửa; trước khi cánh cửa sập lại, tôi còn kịp nhìn thấy hai giọt nước mắt to tròn như hai hạt đậu lăn trên má Tiểu Khả.

Tha thứ cho anh, Tiểu Khả.

Cô bạn gái nhìn tôi nghi hoặc, ánh mắt xa lạ, quay ào phòng không nói không rằng.

Hôm đó chúng tôi không ra ngoài, mỗi khi ghé mắt qua khe cửa, tôi ẫn thấy thân hình gầy gò của Tiểu Khả ngồi nép ào bậc cửa.

Điều tôi lo nhất là cô bé không mặc áo khoác.

Đến gần tối, hình bóng cô đơn của Tiểu Khả mới mất hẳn.

Suốt ngày cùng bạn gái xem ti i, gần tối mới mở cửa đi mua ít đồ ăn. Trước khi bước ra ngoài tôi còn hỏi, bà xã, em thích ăn mặn hay ăn cay, sau đó chỉ cảm thấy toàn thân như đông cứng.

Rất nhiều năm sau, nhớ lại hình ảnh Tiểu Khả người co rúm, chúi ào góc tường rét run cầm cập, lòng tôi lại trĩu nặng, đau như bị dao đâm.

Tiểu Khả mặc áo len màu àng chanh, tóc rối tung, đầu ngả lên bậc cửa, ngủ, người ẫn run từng đợt.

Tôi gạt nước mắt, cúi xuống ôm lấy cô bé. Thấy mặt Tiểu Khả loang lổ những ệt nước mắt.

“Anh Hạo ” Bị đánh thức, Tiểu Khả nặng nhọc mở mắt, ánh mắt ẫn như ngây dại.

Tôi bế Tiểu Khả đặt lên ghế sofa, bảo bạn gái đun nước nóng tắm cho cô bé.

Cô ấy nhìn Tiểu Khả lâu bầu câu gì đó rồi đi ào trong.

“Anh Hạo, anh ghét Tiểu Khả phải không? Tiểu Khả ngốc, không ai thích Tiểu Khả.” Mắt nhắm nước, Tiểu Khả nhìn tôi nói, giọng yếu ớt.

“Ai nói thế.” Tôi dỗ dành, giọng khản đặc đến nỗi chính tôi cũng phải giật mình. Tôi ôm Tiểu Khả ào lòng, ôm rất chặt, nhẹ nhàng uớt mớ tóc rối bù, thấy toàn thân cô bé lạnh toát, lòng đau nhói. “Vậy anh có thích Tiểu Khả không?” Cô bé lại hỏi.

“Thích.”

“Nhưng Tiểu Khả rất ngốc.”

“Chỉ ngốc một chút thôi. Không sao!” Lúc đó tôi có cảm giác trong ngực có ật nặng đè lên, Tiểu Khả ẫn thẳng thắn nói cô bé thích tôi, còn tôi thì né tránh.

Tôi ôm chặt Tiểu Khả, quên hẳn cô bạn gái.

“Anh Hạo, anh có cưới Tiểu Khả không? Cưới rồi sẽ mãi mãi không xa nhau.”

Lòng se lại, tôi xúc động, suýt bật ra lời ưng thuận.

Đúng lúc đó, từ phía sau ang lên tiếng quát tháo lạnh lạnh, “Cô là đồ đàn độn không biết xấu hổ, cô dựa ào đâu mà nói như vậy?” Cô bạn gái tôi xông ra, hét lên, tôi chưa kịp có phản ứng gì thì trên khuôn mặt non nớt tái xanh của Tiểu Khả đã hằn dấu năm ngón tay.

“Cô ” Tôi kinh ngạc không biết làm gì, Tiểu Khả run lẩy bẩy ngã chúi xuống ghế sofa.

Tiểu Khả nhìn cô bạn tôi, tôi tưởng cô bé sẽ khóc toáng lên, không ngờ Tiểu Khả đứng lên một cách kiên cường, chậm rãi nói ới cô bạn tôi. “Tôi không phải là đàn độn, tôi chỉ ngốc thôi.”

Nước mắt cô bé lại trào ra, lòng tôi đắng chát.

“Đúng, tôi thấy cô không đàn độn tí nào, đàn độn thì đã không biết dụ dỗ đàn ông.”

“Đủ rồi, cô cút đi ” Tôi sẵn giọng, tiếp đó là một tiếng “bốp” rõ kêu, lần này là trên mặt cô bạn gái.

“Anh Anh đánh tôi! Anh bảo tôi cút?” Cô ta gào lên. “Chỉ ỉ cái con đàn độn này! Tôi đã ỉ anh mà bỏ công bỏ iệc, bỏ gia đình đến đây, bây giờ anh bảo tôi cút chỉ ỉ cái con đàn độn này?” Cô ta ừa hét ừa chỉ mặt Tiểu Khả. Khi sức chịu đựng của tôi đã ở giới hạn cuối cùng, cô ta tung ra một “quả bom nguyên tử”: “Được, tôi đi, tôi sẽ mang theo đứa con của anh, tôi sẽ cùng ới nó nhảy từ trên lầu xuống, mất luôn 2 mạng, xem anh còn sung sướng được không!”

Quả bom nguyên tử nổ tung. “Cô nói gì?”

5. Tôi à bạn gái chuyển nhà, ngay lập tức à không một dấu ết.

Đình Vĩ hết lần này đến lần khác gọi điện nói, em gái sắp phát điên, tôi không biết làm thế nào, đành chuyển công iệc, thay số điện thoại.

Tiểu Khả chỉ là một người bị đao, không có tư duy, không biết yêu, lâu dần chắc sẽ quên tôi.

Sau đó không còn thấy Tiểu Khả nữa, có lần ô tình nghe người quen nói, Tiểu Khả bị tâm thần, đã bị đưa ào bệnh iện, sau đó nghe nói cô bé trốn iện ra ngoài, gần như mất trí.

Lòng áy náy không yên.

Ba năm trôi qua, con gái tôi đã gần hai tuổi, một lần đưa nó đi chơi, ô tình đi đến chốn cũ, tôi đi ào khu đó ới linh cảm sợ hãi.

Từ xa đã nhìn thấy một thân hình con gái, gầy như que củi, ngồi bên khóm hoa, ngửa mặt nhìn trời, tay cầm con ốc biển, miệng lẩm bẩm tự nói một mình.

Trong đôi mắt trống rỗng tĩnh lặng ẩn chứa ẻ đợi chờ buồn bã, giống như ngày xưa cô

bé một mực búng bình thanh minh mình chỉ hơi ngốc.

Tôi bắt đầu run, nặng nhọc đến bên cô bé, “Tiểu Khả!”. Tôi gọi.

Cô bé chậm chạp quay đầu lại, không thể nhận ra khuôn mặt có còn đẹp hay không, giống như lần đầu nhìn thấy tôi, cô bé lại cười, nụ cười tinh khiết như ly nước chanh.

“Chỉ hơi ngốc thôi, có thích không, chỉ hơi ngốc thôi ” Cô bé lẩm bẩm, quay mặt đi, lại ngửa lên nhìn trời.

Ở đó mãi mãi là trời xanh, mây trắng, con ốc biển trong tay phát ra tiếng cười của biển.

Ở nơi đó, anh vẫn chờ em phải không?

Chỉ khi mất mát con người mới học được cách trân trọng những gì mình đang có, 3 năm trước em đã đánh mất { nghĩa sống của bản thân và anh đã giúp em tìm lại.

Giờ đây em đã mất anh à cũng tự hỏi { nghĩa sống của bản thân là gì? Câu trả lời vẫn như 3 năm về trước: đó là tình yêu em dành cho anh! Nhiều người bảo yêu nhau là sống chết

cùng nhau à em đã từng nghĩ ày, anh cũng biết điều đó. Em hiểu những gì anh đã nói ới em à hiểu cả những gì anh chưa thể nói.

- Em là 1 cô gái mạnh mẽ can đảm! Anh tin em sẽ sống tốt!

-

-Nếu em yêu anh, hãy ì anh mà sống. Sống đúng nghĩa!

-

- Hãy thay anh thực hiện ước mơ lớn nhất của anh, hãy đi đến cuối con đường của cuộc sống, thực hiện hoài bão của em à sống thật hạnh phúc. Ước mơ lớn nhất của anh là em sống hạnh phúc. Hãy tin sẽ có một câu chuyện cổ tích thứ hai. Anh ẫn luôn ở bên em, anh sẽ chờ em ở cuối con đường, nhưng là cuối con đường.

-

- Hứa ới anh! Em sẽ sống hạnh phúc!

-

- Anh mãi yêu em .tút..tút tút !

-

Em không nhớ mình đã ngồi bao lâu trong câm lặng, tim em như muốn ngưng đập,thế giới như sụp đổ dưới chân em, em làm mọi iệc trong ô thức, em không muốn tin ào sự thật,anh đã rời xa em mãi mãi. Em cố tin rằng chưa hề có chuyện gì xảy ra, ui ẻ làm mọi iệc nhưng em không dám nghe điện thoại ì em sợ. Để rồi em đã nghe,đã phải tin ào 1 sự thật rằng anh đã ình iễn rời bỏ thế giới này trong tai nạn đó,trong cái ngày cả anh à em đều đang rất hạnh phúc mong từng giây phút được ở cạnh nhau.

Em đã nghe mẹ anh nói trong ô thức, nỗi đau đó như bóp nghẹn lấy trái tim em, em không thể nào thở à cũng không thể nói lên lời,em không thể khóc. Em là người có trái tim sắt đá phải không anh, mọi người đều khóc,từ người thân,bạn bè thân thiết đến cả

những người bạn mới quen biết anh, còn em – người con gái anh yêu thì lại không hề rơi 1 giọt lệ mà ỉn nở một nụ cười.

Em không hiểu ỉ sao mình lại cười nhưng em biết anh mong em luôn cười,phải không anh? Tình yêu có cả hạnh phúc à khổ đau, có cả ngọt ngào à cay đắng! Chúng ta đã cùng nhau trải qua tất cả những cung bậc đó, nhưng đến giờ em mới hiểu thế nào là tận cùng của khổ đau à cay đắng, nó làm con người ta tê dại, nó có thể giết chết trái tim của một con người trong nụ cười!

Anh có biết lúc nghe cuộc điện thoại đó em muốn nói gào lên để níu giữ anh lại, để anh không rời xa em ậy mà cổ họng em tắc nghẹn,em không cất được lên lời. Em biết anh cũng mong được nghe giọng nói của em trong giây phút phải đối mặt ới tử thần ậy mà em không thể nói,không thể nói được dù chỉ là 1 tiếng. Anh luôn là người nói lời xin lỗi,còn em thì luôn ương bướng không bao giờ chịu nhận mình sai.

Yêu nhau suốt bao năm mà em chưa từng 1 lần nói: ‘Ém yêu anh’’, à ngay cả khi biết rằng em sắp anh mất em ỉn không thể nói ới anh: ‘Ém yêu anh!’’. Anh đã từng nói ới em: ‘Ém là người quan trọng nhất của anh’’, em đã bảo anh: ‘Ém không tin’’.

Anh bảo: ‘‘Với anh sự nghiệp không là gì cả,anh có thể từ bỏ tất cả để được ở bên em. Giữa gia đình anh à em,nếu buộc phải chọn lựa anh sẽ chọn em, dù mọi người nghĩ anh bất hiếu. Em biết rõ anh không nói để nịnh em,em hiểu con người anh như thế nào.Sẽ có 1 ngày anh chứng minh cho em thấy: Em là người quan trọng nhất của anh!’’. Và anh đã chứng minh rồi đó, sự chứng minh phải trả bằng mạng sống của anh, trong giây phút đối mặt ới sự sống à cái chết anh ỉn nhớ đến em, lo cho em, anh đã dùng chút sức lực cuối cùng để gọi cho em thay ỉ gọi một ai đó đến giúp anh, gọi cho 1 cô gái cách anh cả một đại dương chỉ để nói lời xin lỗi, anh lại thất hứa à thất hứa mãi mãi

Valentine này cũng như bao alentine khác em ỉn một mình, nhưng đây là alentine đầu

tiên em biết cô đơn à trống vắng là thế nào, em không còn được nghe giọng nói của anh, nhận những món quà của anh. Sau bao ngày anh ra đi giờ là lần đầu tiên em khóc, em đang khóc khi iết cho anh lá thư này, lá thư mà biết nó không thể được anh mở ra nữa, nhưng em tin anh đang đọc những gì em iết, phải không anh?

‘‘Em xin lỗi!’’, em đã quá ích kỉ khi đặt lên anh những gánh nặng quá lớn, ì em anh đã sống quá gấp gáp, không dành cho mình thời gian nghỉ ngơi, bỏ qua những phút giây bên bạn bè à gia đình để xây dựng sự nghiệp, để em không phải lo lắng cho cuộc sống sau này của chúng ta à để được ề bên em, để em có thể dựa ào anh. Em luôn tự ti, em luôn cảm thấy không xứng đáng ới anh nên đã luôn đẩy anh ra xa trong khi anh luôn cố gắng để có thể tới gần em. Đến bây giờ em ẫn luôn tự hỏi, tại sao anh lại chọn em?

- Một cô gái khiêm khuyết ề cơ thể ngay từ khi mới chào đời, một cô gái không có gì giỏi giang. Anh là một người con trai hoàn hảo, mạnh mẽ à quyết đoán, một mẫu người mà bao cô gái mơ ước ậy mà lại là một người si tình nhất thế gian này. Anh đã bỏ mọi công iệc, bỏ cả bản hợp đồng quyết định ận mệnh của anh để ề bên em. Khi ca phẫu thuật của em thất bại, em phải trả giá bằng đôi chân của chính mình, em đã không bao giờ còn có thể đi lại được nữa cũng là lúc em quyết tâm phải nói lời chia tay ới anh. Nhưng rồi em đã không làm được, em đã không thể thoát ra khỏi ồng tay anh. Em đã khóc, anh nói em thật ngốc, dù em có ra sao thì anh ẫn yêu em, em là người không thể thay thế.

Anh bảo em đừng hi sinh ngốc nghếch như ậy, bởi cho dù em có rời xa anh thì anh cũng không thể yêu một ai khác, em là tình yêu đầu tiên à duy nhất của anh. Anh không muốn trao em cho một ai khác, anh bảo em yêu là ích kỉ, anh muốn em hãy ích kỉ trong tình yêu, đừng rời xa anh, đừng đẩy anh ra xa em. Em hoàn toàn xứng đáng là người phụ nữ của anh, trong mắt anh em luôn là một thiên thần. Cho dù em không thể đi lại được nữa anh cũng không bao giờ rời bỏ em, anh sẽ là đôi chân của em, sẽ chăm sóc em suốt cuộc đời.

Anh có biết em thực sự hạnh phúc thế nào khi nghe anh nói ậy không, em chỉ muốn những giây phút đó kéo dài mãi mãi.

Khi anh nói: ‘Ánh sẽ ở lại chăm sóc em, không đi nữa’’, em rất muốn gật đầu nhưng rồi em lại đẩy anh ra, lại một lần nữa em đẩy anh ra đi, đẩy anh ề thế giới của anh- một thế giới mà em không nghĩ mình có thể bước ào.

Lại ần lí do cũ,em đã lạnh lùng nói: ‘Ém muốn anh hãy xây dựng sự nghiệp ững chắc,đừng cư xử trẻ con như ậy, em sẽ ỏn’’. Em hiểu anh hụt hẫng à đau lòng thế nào, nhưng anh im lặng ì anh quá hiểu em, em sẽ không dễ thay đổi quyết định. Em biết không phải ì anh thiếu quyết đoán mà anh đã lại ra đi mà ì anh biết em sẽ có những hành động thiếu suy nghĩ chỉ để ép anh phải đi. Nên anh đã đi, nhưng anh không hề bỏ mặc em.

Em biết suốt 3 năm nay, kể từ ngày em phải ngồi trên chiếc xe lăn đó anh ần luôn âm thầm giúp đỡ em, anh ần luôn dõi theo từng bước đi trong cuộc sống của em. Anh biết em có lòng tự trọng cao, cho dù anh là người yêu của em thì em cũng không bao giờ chấp nhận một sự giúp đỡ nào của anh, em luôn cho rằng mọi thứ phải rõ ràng, đặc biệt ề kinh tế nên anh không bao giờ nói cho em biết. Nhưng em cũng đâu phải là cô bé ngốc ngày nào, em đã biết à không muốn làm anh buồn.

Bởi em chưa bao giờ công khai mối quan hệ giữa hai chúng ta, gia đình em ần nhận sự giúp đỡ từ anh mà không hề hay biết, chỉ có em là cảm nhận được điều đó nhưng không thể nói ra ì trong thế giới của gia đình em anh chưa từng tồn tại. Không ai biết em đã có người yêu từ rất lâu rồi. Trong mắt mọi người em là một người con ngoan à chưa hề biết tình yêu là gì, luôn nghe lời người lớn.

Nhiều lúc anh đã cười à nói rằng: ‘Ánh như một tên gián điệp ậy, yêu em mà luôn phải hoạt động du kích, bao giờ cô bé của anh mới cho anh được bước ào thế giới của em đây? ’’.Giờ em mới thấy mình thật buồn cười, khi mà mỗi lần anh gửi quà tặng em em

đều bảo : ‘Anh giữ hộ em, sau này em sẽ nhận lại.’’

Anh cười : ‘Con gái thật khó hiểu, sau này là bao giờ ẬY CUNG?’’. ‘Sau này’-giờ thì chắc không có sau này nữa! Nhìn lại căn phòng, em không hề có giữ một món quà nào của anh, không có một thứ gì để gợi nhớ ề anh ngoài chiếc nhẫn anh đã trao cho em à em không thể không đeo nó. Nó là minh chứng cho tình yêu của hai chúng ta, là câu nói: ‘Em đồng { đi cùng anh đến cuối cuộc đời’’.

Chiếc nhẫn ẫn còn đây, em ẫn ở đây à chờ đợi ẬY mà anh không còn nữa, anh có biết em đang muốn ỡ tan ra không, em không mạnh mẽ, không can đảm, anh biết mà. Anh đã chuẩn bị mọi thứ để đón em ề bên anh, sẵn sàng đối đầu ới mọi sóng gió có thể xảy ra trong gia đình anh để đưa em ào thế giới của anh, để thế giới của hai chúng ta hoà làm một. Anh nói anh chỉ chờ một câu nói của em, chỉ cần em đồng { à anh sẽ đến. Em đã im lặng không nói, em đã thực sự bị thuyết phục bởi anh nhưng sự cố chấp, tự ti trong em không cho em nói: ‘Em đồng {’’.

Những tưởng lần này anh sẽ tiếp tục chờ đợi ì chúng ta còn quá trẻ, nhưng anh đã kiên quyết: ‘Anh sẽ không tiếp tục nhường nhịn em nữa, anh có thể chiều theo { em trong mọi iệc nhưng lần này thì không, anh sẽ xin phép gia đình em để đưa em đi. Anh sẽ công khai mối quan hệ của chúng ta, anh không thể chờ đợi hơn nữa!’’. Và dù không gật đầu đồng { nhưng em đã thuận theo { anh, chúng ta đã dự tính rất nhiều cho tương lai, nghĩ đến những khó khăn mà cả hai sẽ phải đối mặt sau này, em những tưởng hạnh phúc sẽ mỉm cười ới em từ đây, em sẽ không đơn độc trên đường đời nữa, em không hề nghĩ một ngày nào đó không có anh em sẽ phải làm sao dù trước đây em đã từng có { nghĩ rời xa anh.

Cuộc đời không ai học được chữ ‘ngờ’ phải không anh? Em có ngờ đâu ngày mà anh đến đón em cũng là ngày anh ra đi mãi mãi. Em không tin có một câu chuyện cổ tích thứ hai

trong cuộc đời này, anh đã dắt em ào một thế giới cổ tích rồi lại bỏ mặc em mà rời khỏi thế giới đó. Anh đã mang đến hi vọng ào cuộc sống cho em à rồi hi vọng đó lại ụt tắt ngay khi nó ừa soi sáng tâm hồn em. Anh có biết em đã mất phương hướng khi không biết mình sẽ phải bắt đầu lại từ đâu, bước đi tiếp thế nào trên con đường dài này? Chờ đợi là một điều khủng khiếp, nhưng không có gì để chờ đợi còn khủng khiếp hơn. Chết ì người mình yêu đã là một điều không dễ nhưng sống ì người mình yêu còn khó hơn rất nhiều. Em ẫn không thể bỏ được thói quen chờ điện thoại của anh hàng đêm, nhịp thở em như gấp gấp hơn mỗi khi điện thoại rung để rồi khi mở máy một cảm giác hụt hẫng lại ừa ề, em lại bấm phím từ chối.

Từ chối bởi em biết đó không phải là anh, bởi em lại phải trở ề ới thực tại, trở ề ới sự thật em sẽ không bao giờ được nghe giọng nói của anh, được nép ào ngực anh ngủ ngon lành nữa. Em đang nhớ lại những kỉ niệm của hai ta, từ khi chúng ta còn là những đứa trẻ, em luôn bảo anh cao quá, em ngược nhìn anh mỗi cổ lắm.

Anh cười lớn rồi bế em đặt lên chỗ ngồi cao hơn anh, anh bảo: ``Giờ thì anh ngược nhìn em rồi đó!``. Anh đã nói: `Nếu em không muốn bước ào thế giới của anh, thì anh sẽ bước ào thế giới của em, từ giờ anh sẽ không để em phải ngược nhìn anh mà anh sẽ cúi xuống để nhìn em!``

Anh luôn ra sức bảo vệ em, anh không bao giờ muốn em phải chịu bất kì sự tổn thương nào, ậy mà đã có lúc em cố tình không hiểu anh. Yêu nhau nhưng thời gian được ở bên nhau của chúng ta không nhiều, những lần gặp nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay. Anh có biết em khao khát được ở bên anh, chỉ để được ngắm nhìn anh, được lau những giọt mồ hôi cho anh khi anh làm iệc, nhưng chính em lại mâu thuẫn ới bản thân. Em đã lựa chọn cuộc sống xa anh ới một suy nghĩ có thể làm tình cảm của chúng ta phai nhạt, để anh có thể quên em à bắt đầu một cuộc sống khác, để anh có thể yêu một người con gái khác-

hoàn hảo hơn em, có thể chăm sóc anh suốt cuộc đời. Nhưng càng xa anh, em càng yêu anh à lại càng đau khổ, anh cũng ày!

Sự xa cách không xoà nhoà được tình cảm của chúng ta mà nó lại làm tình yêu của chúng ta thêm sâu sắc. Anh đã nói rằng: ‘‘Được ở bên người mình yêu là điều hạnh phúc, anh biết iệc chăm sóc một người ợ bị liệt không hề đơn giản nhưng anh muốn được làm điều đó, bởi đó là người anh yêu. ‘‘Hà, em xin lỗi ì em luôn khiến anh buồn, khiến anh phải suy nghĩ nhiều hơn trong khi anh đã có nhiều áp lực, em thật ngốc phải không anh? Đáng lẽ em nên trân trọng quãng thời gian ngắn ngủi chúng ta được bên nhau thay ì tranh luận ới anh ề cuộc sống sau này, ề iệc chúng ta là người thuộc hai đẳng cấp khác nhau. Nhưng thời gian thì không quay trở lại,có lẽ mẹ anh đã đúng khi nói: Chúng ta không nên có một bắt đầu! Mặc dù ày em cũng không hối hận khi chúng ta đã bắt đầu, em không hối hận ì đã yêu anh, đã cùng anh iết lên một cuốn tiểu thuyết tình yêu mà kết thúc của nó thật buồn! Em sẽ không để cuốn tiểu thuyết đó kết thúc bằng một bi kịch, bởi em biết anh muốn em để cuốn tiểu thuyết đó bước sang một trang mới, à không hề muốn nó dang dở.

Nơi kết thúc cũng là nơi bắt đầu, cuộc sống của em từ giờ sẽ trở nên khó khăn hơn, nhưng em sẽ không gục ngã đâu anh. Em sẽ không phụ lòng tin của anh. Em là một cô gái mạnh mẽ mà! Em sẽ học cách bước đi một mình, em đã sống trong sự che chở của anh quá lâu và giờ em cần phải đối mặt ới những sóng gió của cuộc đời. Em tin rằng ở quanh đây, anh ẫn luôn ở bên dõi theo em, à muốn được nhìn thấy nụ cười của em phải không anh? Em sẽ chỉ khóc trong hôm nay thôi, chỉ khóc lúc này thôi. Em sẽ luôn mỉm cười. Cho dù chưa biết ngày mai sẽ ra sao, chưa biết em sẽ phải đi như thế nào. Nhưng em sẽ sống có { nghĩa, sống ì tình yêu của anh dành cho em. Và em muốn nói ới anh rằng: ‘Ém sẽ không iết câu chuyện cổ tích thứ hai, em chỉ iết câu chuyện cổ tích của em ới một người, một

người sẽ sống trong trái tim em, là anh đó!'' . Nhưng em sẽ sống hạnh phúc, à đi đến cuối con đường của cuộc sống này, bởi em yêu anh à bởi ở cuối con đường anh ẫn chờ em, phải không anh?

Hãy cười tươi, tình yêu của em, em sẽ thay anh thực hiện ước mơ con đang dở, thực hiện hoài bão của chúng ta. Hãy ở đó, ở nơi đó chờ em anh nhé! Em sẽ đến ới anh khi em đã thực hiện xong những gì anh muốn em hứa. Chúng ta sẽ luôn mỉm cười à cùng nhau bước đi trên con đường đó, dù không thể nhìn thấy nhau, nhưng chúng ta sẽ cùng nhau nhìn ề một hướng.

Ở nơi đó, anh ẫn chờ em phải không?

Ngã rẽ

“Có những lúc người ta không hiểu ì sao mình đã trải qua một iệc nào đó , nhưng có những tình cờ mà suốt cả cuộc đời , người đấy sẽ không thể nào quên ”

1.

Nắng tắt , màn đêm nhanh chóng phủ lên cái không gian yên tĩnh mà Hải đang lặng lẽ đi , để rồi ủa ào lớp ánh sáng dịu dịu của những bóng đèn àng treo trên cao nơi con phố của những căn nhà biệt thự ..

Suốt mấy hôm nay , tối nào Hải cũng ở lại công ty khá lâu để đọc những cuốn sách trong phòng làm iệc của Dương . Mà thật lạ khi những thứ dễ gây điên đầu ấy , như Hải trước đây ẫn nghĩ , lại có một sức hấp dẫn kì lạ ới cậu . Nhưng có lẽ , một phần nào đó , Hải cũng muốn tạo ấn tượng ới cô thư kí của anh trai mình..

_ Không có mấy khi anh ề sớm nhỉ ? – Bất chợt , một giọng nói dịu dàng của một cô gái ới mái tóc mượt chấm ngang lưng cất lên .

Hải mỉm cười , nhìn sang cô bé đang tung tăng đi bên mình , gật đầu :

_ Ừ , anh bận ..

Đây là lần thứ hai Hải gặp cô bé . Đó là một cô gái có óc đáng nhỏ nhắn nhưng lại rất đáng yêu mà mỗi khi đi bộ từ công ty ề , như cách Hải muốn , lại có thể thấy cô đi xuống từ chiếc xe bu{t xanh lạ lẫm , có lẽ là của một công ty tư nhân nào đó ..

Và cũng thật là khi Hải dường như rất ui , rất quen khi lại thấy cô ấy lần nữa , ào hôm nay

..

_ Em đang học hay làm gì ạy ? – Hải lên tiếng.

_ Hi.. Em không học nữa.. – Cô bé đáp – ..em đang iết .

_ Viết ư ? – Hải ngạc nhiên hỏi – .. em iết ề thứ gì ?

_ Về cuộc sống.. anh ngốc ạ !

_ O ..

Hải còn chưa hết ngẩn người thì cô bé đã nháy mắt tinh nghịch rồi tung tăng bước ào một ngã rẽ,,

Hải bật cười , rồi chột giật mình , anh gọi ới :

_ Em tên là gì ạy ?

Cô bé ấy cũng mỉm cười , ngoái đầu đáp lại :

_ Minh Thảo .. ngốc ạ !

2.

_ Đạo này em có ẻ rất ui ? – Hải nói ào hôm sau trong 1 chiều nắng muộn ..

Có gì đó , một chút trong cậu đã làm buổi đọc sách hôm nay xao nhãng . Và thay ì chăm chú ào những trang giấy trong quyển sách dày cộp những chữ thì Hải lại liên tục ngó lên chiếc đồng hồ tròn mà ngay khi tiếng chuông điểm 9 giờ từ nó ang lên , Hải bật cười ui ẻ trở ề nhà theo con đường cũ ..

_ Vì anh đấy ! Anh tin không ? – Thảo nhoẻn miệng , tươi cười nói bên cạnh.

Hải khoanh tay , hơi lắc lư rồi tì nhẹ ai ào cô bé , hỏi :

_ Nhưng tại sao ?

_ Vì anh đã cho em những { tưởng mới , những { tưởng rất hay mà trước đây em chưa bao giờ nghĩ tới , nó rất hợp cho những trang sách ề cuộc sống của em .

_ Ổ.. ậy có anh trong đó không ?

_ Một chút nào đấy ..

_ Chỉ một chút thôi sao ?

_ Em bảo rồi , anh ngốc xít lắm mà ! hii .. – Thảo cười , lại cười , thật đẹp .

Rồi cô bé chạy tung tăng ào ngã rẽ ,bỏ lại Hải phía sau ới cánh tay giơ lên ầy chào

3.

_ Thảo này .. – Trong một ngày nào đó , một tuần nào đó à Hải đang bước đi bên cạnh cô bé mà cậu chợt nhận ra thật nhiều cảm xúc lạ mỗi khi ở bên .

_ Dạ ? – Thảo ngược đôi mắt đen , tròn , lung linh lên nhìn Hải .

_ Hôm nay em ăn cơm chưa ?

_ Em chưa , nhưng ..

_ Anh có thể mời em ề nhà dùng bữa không ? – Hải nói – ..lúc nào cũng chỉ có anh à anh trai anh , anh muốn hôm nay sẽ khác một chút ,được không ?

_ Ôi .. nhưng em.. – Thảo tần ngần , nhìn ào ngã rẽ .

_ Sẽ không lâu đâu , nhà anh cũng không xa lắm mà . Anh muốn được nói chuyện ới em lâu hơn .. – Hải khẩn khoản đề nghị – .. Em sẽ đi chứ ?

Thảo ngần ngừ , rồi trước cái khuôn mặt ngây ngô của Hải , cô bé mỉm cười , đáp :

_ Uh ! Ngốc ạ !

“Kính coong..” – Tiếng chuông reo lên à cánh cổng sắt của một ngôi biệt thự rộng rãi từ từ mở ra sau đó cùng cả cái dáng ục ịch quen thuộc của cô giúp iệc ới giọng nói khàn khàn trầm ấm cất lên :

_ Cháu ề rồi à ?

_ Vâng ! – Hải mỉm cười đáp – Ằnh ẫn chưa ăn à ?

_ Không .. hôm nay anh cháu có khách nên ăn trước rồi .

_ Ồ.. hơi tiếc nhĩ , cô dọn cho cháu 2 suất nhé ..

Và Hải khẽ nắm lấy tay à dắt Thảo ào trong . Cô giúp iệc đi sát cậu , thì thăm đủ nhỏ chỉ cho cậu nghe thấy :

_ Cô bé ấy xinh thật đó .

Hải mỉm cười , liếc lại phía sau ới khuôn mặt hơi ngượng nghịu của mình . Ở đó , Thảo cũng đang mỉm cười đáp lại

Cô giúp iệc đưa hai người đến một căn phòng lớn ới chiếc bàn tròn đầy thức ăn cùng hai người đang ngồi ở đó , cười nói thật vui vẻ . Đó là Dương à một cô gái nào đó trong bộ trang phục quỳ phái . Hải hơi ngạc nhiên trước sự có mặt của cô gái ấy , à để xóa tan điều đó , cô ta giơ tay ấy chào thân thiện . Hải gật mình , đáp lại ới cái gật đầu nhẹ .. Và khi cậu định mở miệng giới thiệu Thảo ới anh trai mình sau đó thì Dương đã đứng dậy , ỏ lên ai cậu à mời cô gái kia sang một phòng khác ới mình ..

_ Anh ấy ẫn ấy đấy ! Hơi lạnh lùng nhưng rất tốt bụng – Hải nói khi Dương đã đi khỏi phòng ăn .

Thảo chỉ gật đầu , không nói gì . Cô bé dường như bị thu hút bởi con mèo đen đang ngồi chiếm chế trên cái ghế mà ừa mới nãy thôi Dương còn ở đó .

Nó cũng đang nhướn cặp mắt xanh lên nhìn chăm chăm ào cô bé .. Hải nhận ra điều đó , cậu mỉm cười chạy tới bế con mèo lên , gãi gãi ào tai nó :

_ Cục cưng này tên là Ogris ! – Hải nói – Anh Dương , anh trai anh ấy , thích nó lắm , suốt ngày nó lẻo đẻo theo anh ấy , ậy mà hôm nay lại ở đây .. Chắc là bởi sự hiện diện của cô gái xinh đẹp của chúng ta đấy mà ! – Hải bật cười , tiến lại gần con mèo ề phía Thảo .

_ Á ! – Thảo bất thành linh hét lên một tiếng rồi nhảy bật ra sau .

Hải hốt hoảng , lo lắng hỏi :

_ Em sao ậy ?

_ Em.. Em ..sợ ..mèo.. – Thảo nói cà lăm -.. em..em bị..dị ứng.. ới ..lông mèo..

_ Ôi.. anh không biết , anh xin lỗi – Hải nói rồi ội àng bỏ Ogris xuống , phải sạch đám lông còn bám trên người mình ..

Con Ogris xù lông , rít lên khè khè khi bị thả xuống đất như ậy . Rồi nó ngược lên lờm

ngủ t Hải một cái trước khi cong đuôi lên , đi ề phía Dương ừa đi ..

Hải mãi nhìn theo nó mà không để { thấy Thảo đã bắt đầu bỏ đi , chỉ tới khi cô bé tới sát cửa phòng thì Hải mới giật mình chạy theo ..

_ Anh xin lỗi , anh không biết em bị dị ứng ới mèo .. anh nghĩ em thích nó – Hải giải thích .

_ Không sao đâu .. – Thảo nói khi mặt cô bé đã tái xanh đi – .. Em chỉ .. em chỉ quên mất là hôm nay em có hẹn mất rồi , em phải ề đây .

_ Ờm.. ậy anh đưa em ề nhé ?

_ Thôi , không cần đâu , em tự ề được ..

_ Em biết là anh không phiền..

_ Em tự ề được ! – Thảo ra chiều cương quyết..

_ Ờm Ủ.. ậy em đi cẩn thận nhé.. Mai sẽ gặp sau ha..

Thảo không trả lời , chỉ thoáng nhìn Hải bằng một ánh mắt đượm buồn rồi lặng lẽ trở ra ..

_ À , nhà em ở đâu ậy ?

Thảo ngần ngừ , quay lại nhìn Hải ..

_ Cuối ngã rẽ.. – Cô bé đáp..

_ Ủ.. cuối ngã rẽ..cuối ngã rẽ.. – Hải lẩm nhẩm ..

Và khi ngẩng lên định nói thêm điều gì đó thì cô giúp iệc đã đặt lên bàn đồ ăn mới , nhìn xung quanh rồi nói ới Hải bằng một giọng hơi ngạc nhiên:

_ Bữa nay cháu đói lắm hay sao mà muốn ăn xuất 2 người ậy ?

Hải hất tay chỉ ề phía cửa , không đáp ..

_ Ai hôm nay cũng kì quặc thật ! – Cậu tự nhủ..

4.

Một tuần sau đó , Hải không gặp được Thảo . Có gì đó thật lạ ở người con gái mà cậu đang bắt đầu có cảm giác nhớ nhung à thương cảm này . Suốt một tuần ấy , ngày nào Hải cũng chờ thật lâu ở đầu con phố chỉ để thấy Thảo bước xuống chiếc xe bu{t xanh à được cùng cô bé dạo những bước thật chậm đến ngã rẽ kia à ..chỉ để nghe giọng nói dễ thương của cô bé , được nghe cô bé kể những câu chuyện thật hay , để nghe cô bé châm chọc ài câu nhẹ nhàng mà dí dỏm.. Nhưng suốt một tuần ấy , hình ảnh cô bé như là thứ gì đó thật xa xỉ mà Hải không thể nào thấy được ..

Và ngày thứ 7 , Hải quyết định không chờ nữa .. Cậu đã dừng lại trước ngã rẽ kia , nhìn sâu ào nó , ào cái con đường mà cậu chưa từng bước tới dù chỉ ài mét .

_ Cuối ngã rẽ.. Mình phải gặp cô ấy .. mình phải gặp.. – Hải cúi gằm xuống nhìn chăm chăm ào mũi giày , lẩm nhẩm tự bảo.

Rồi ngẩng đầu lên , Hải quyết định tiến ào cái con phố , nơi những bóng đèn nhập nhoạng lờ mờ sáng mà một người con gái bất thần đã đứng ở đó , phía trước Hải ..

Và cái nhoẻn cười quen thuộc , Hải nhận ra Thảo ..

_ Em.. – Hải ngập ngừng không nói ra hơi .

Hải nhào tới , chỉ chừng như còn ngập ngừng nhưng cậu ẩn kiềm lại được { muốn ôm lấy cô bé ào lòng thật chặt để cô bé không rời xa cậu nữa ..

_ Anh ..có muốn đến nơi này ới em không ? – Thảo chủ động nói trước .

Hải hơi ngạc nhiên , nhưng nhanh chóng, cậu gật đầu đồng { à bước đi theo cô bé .

Ngã rẽ không quanh co , nhưng càng đi càng ảm thấp , những ngôi nhà cũ kĩ hơn ới những mảng tường rêu phong chìa ra ngoài , phủ bên trên ới lớp mái gỗ ọp ẹp à tô điểm bởi các cửa sổ run rẩy , đung đưa trên lớp bản lẻ hoen rỉ .

_ Em.. Sống ở khu này chắc ắt ả lắm ? – Hải bồi hồi .

_ Không đâu .. – Thảo cười mỉm , cái cười phảng phất một nét đượm buồn – Em quen rồi mà ..

Hai người đi bộ à im lặng . Và chợt Hải nhận ra mình nên làm gì . Cậu ngập ngừng , run rẩy ..nhưng rồi mạnh bạo , Hải đưa cánh tay lên nắm lấy bàn tay của Thảo .

Thảo chợt khựng lại , ừa lo sợ , ừa bẽn lễn trước hành động của Hải . Cô bé uớt nhẹ mái tóc mình rồi lặng lẽ, dắt Hải đi tiếp .

Bật ra một hơi thở phào nhẹ nhõm , Hải sung sướng đến run người . Cậu đi sát gần bên Thảo hơn , lắng nghe nhịp trái tim đang rung động của cô bé .

_ Anh ước chẳng quãng đường này dài mãi mãi ..

_ Anh ngốc ! – Thảo bật cười – .. Làm gì có quãng đường nào không có điểm kết thúc chứ ..

_ Chỉ cần có em trong đời , mọi quãng đường cùng em sẽ là ô tận ..

Thảo chợt trầm xuống trở lại , cô bé không nói gì nữa Hải cũng không muốn gặng hỏi thêm , ới cậu , hạnh phúc này phải nắm giữ lấy , để ghi nhớ à để cất giữ trong kí ức mãi mãi

..

_ Đến nơi rồi anh .. – Thảo dừng lại khi cả hai đến trước căn nhà cuối ngõ rẽ – Đây là nhà em.. – Cô bé nói .

_Ồ.. – Hải thốt lên khe khẽ .

Cậu ngược nhìn lên ngôi nhà à không ngạc nhiên cho lắm ì nó cũng cùng một tình trạng ới những ngôi nhà xung quanh . Chỉ có điều , dưới lớp mái gỗ là một bóng đèn thấp sáng , bóng đèn duy nhất trong dãy phố này .

_ Anh ào trong đi ! – Thảo nói sau khi mở cửa chính .

Hải gật đầu , bước ào ..

Nền gỗ rít lên từng tiếng sau mỗi bước chân của cậu Căn nhà ẩm đậm đến lạ lùng ,
những bức vách được dựng lên để ngăn phòng thay thế cho lớp tường trắng lợt nơi biệt
thự Hải sống .

“Không quan trọng , mình còn từng ở nơi tệ hơn thế này” – Hải trầm nghĩ .

Thảo sau phút lục đục trong một gian nhỏ gần nơi Hải đứng đã đi ra à ẵm tay ới cậu .

Hải nhoeo cười , bước theo Thảo ..

_ Anh ngồi đi – Cô bé nói à tự tìm cho mình một chỗ trên chiếc ghế gỗ cũ kê sát một bàn
tre đan tròn .

Hải ngồi xuống cạnh Thảo , đỡ lấy tách trà cô bé rót cho mình .

_ Em sống ở đây một mình à ? – Hải hỏi .

_ Không , em sống ới bà nội. – Thảo đáp .

_ Ôi , anh ô { quá , để anh đi chào bà – Hải ội nói à đứng dậy.

Nhưng cái níu tay của Thảo đã khiến nó ngồi lại .

_ Không sao đâu , bà ngủ sớm lắm , trên gác { .. – Cô bé nói .

_ Ồ ..

_ Suốt tuần ừa rồi em đã ở đâu ấy ? – Hải chợt nhớ ra .

_ Em .. – Thảo ngập ngừng .

_ Em đã đi đâu ? – Hải gặng hỏi .

Thảo rút bàn tay ra khỏi lòng bàn tay Hải , ngoảnh nhìn đi nơi khác :

_ Em ẫn ở đây thôi ..

_ Vậy tại sao em không gặp anh ?

_ Em không muốn ..

_ Anh..anh đáng ghét lắm sao mà em không muốn gặp anh ? – Một chút ngạc nhiên xen
lẫn sự xúc động nơi tự tôn bị xâm phạm , Hải nói .

Thảo ội quay lại , đưa ngón trỏ đặt lên môi Hải :

_ Không.. Chỉ là..em..em sắp phải đi xa rồi.. Em sợ..em sợ cứ gặp anh thì em sau này sẽ rất nhớ anh..

Hải ội ôm chặt Thảo ào lòng :

_ Vậy thì em đừng đi nữa , đừng đi nữa được không .. Vì.. ì nếu em đã muốn đi thì em đã không gặp anh hôm nay ..

_ Em không có sự lựa chọn .. – Thảo cắt ngang -.. Em phải đi ..

_ Anh không muốn ! – Hải dường như định gất lên , nhưng cậu ội gìm lại ì sợ kinh động bà nội của Thảo .

Thảo không nói gì , chỉ khép mình ào lòng Hải à lắng nghe một trái tim đang đập thồn thức .

Hải ôm lấy Thảo chặt hơn khi đôi mắt cậu cứ dúi lại , dúi lại à ngập ào trong một trạng thái mê man , ngái ngủ kì lạ

5.

_ Thảo !!! – Hải gào lên à bật dậy .

Rùng mình , cậu nhận ra mình đang nằm trong một căn phòng lớn ới chăn ga trắng muốt à lớp rèm cửa phần phật bay bởi cơn gió lộng thổi bên ngoài , Hải đang ở phòng của mình ..

_ Cậu dậy rồi à ? – Tiếng nói của cô giúp iệc bất chợt cất lên làm Hải giật mình trở lại thực tại .

_ Em làm gì mà hét to ậy ? – Dương cũng chạy sang , tì bên cửa phòng , hỏi – .. Mà Thảo là ai ?

Hải ùng dậy , hất lớp chăn đang đắp trên nửa người mình ra , chạy xộc lại chỗ Dương :

_ Tại sao em lại ở đây ? Ai đã đưa em ề ?

Dương nhìn Hải ngạc nhiên , rồi bật cười ỗ ai cậu :

_ Cậu say quá đến quên mất mình ì sao ề nhà à ?

_ Em đâu có uống giọt rượu nào mà say ? – Hải thất thần .

_ Không tin em hỏi cô An xem . – Dương nói .

Hải quay ội sang cô giúp iệc à nhanh chóng , cậu nhận được cái gật đầu , trả lời :

_ Phải , cậu chủ nói đúng đấy . Hôm qua cậu ề muộn , rồi nằm ngay ngoài cửa này , may mà còn biết đường bấm chuông . Là cậu chủ công cậu lên phòng đó .

Hải bóp trán , cậu nhớ rõ ràng mình ngủ thiếp đi bên nhà của Thảo , làm sao một cô bé như Thảo có thể đưa cậu ề được đến đây chứ ..

_ Cô không thấy ai đưa cháu ề sao ? – Hải hỏi .

_ Không – Cô giúp iệc trả lời – .. Lúc nghe tiếng chuông cô chạy ra ngay , nhưng mà chỉ thấy cháu nằm đó thôi , chắc họ đi luôn rồi .. Lần sau đừng uống nhiều như thế ..

_ Cháu không uống rượu !!! – Hải gắt lên .

Dương lắc đầu , anh bóp nhẹ ai cô giúp iệc à mỉm cười :

_ Thôi , cô đi làm iệc đi , kệ nó , chắc nó còn chưa tỉnh hẳn . – Và rồi anh nói ới Hải – ..

Em đã làm quen ới Ly chưa ?

_ Ly ..Ly nào ? – Hải ngạc nhiên .

_ Cô gái anh mời ề hôm trước đấy – Dương trả lời – .. Con gái chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Star Line , một cô gái tốt , thông minh , sắc xảo ..

_ Chuyện hợp đồng ới đối tác đâu phải của em – Hải đáp .

_ Anh mời cô ấy ăn để bàn iệc là một chuyện , tạo cơ hội để em làm quen ới cô ấy cũng là một chuyện xứng đáng cơ mà .

_ Anh biết là em không muốn bị gán ghép mà , hơn nữa , hôm đó anh không thấy em dẫn bạn ề nhà hay sao ? – Hải nói .

_ Bạn ? Bạn nào ? – Dương ngạc nhiên – em ề nhà một mình cơ mà ?

_ Không thể nào ! – Hải giật mình – Rõ ràng hôm đó em đưa Thảo ề nhà mà!

Cô An cũng thấy !

Dương lắc đầu :

_ Không , mắt anh có cận cũng đâu có mù . Anh nhớ rõ ràng em ề một mình .

Hải nổi quạu , cậu nói :

_ Không tin em gọi cô An hỏi cho anh coi ! .. Cô An .. Cô An .. – Và chợt nhớ ra – À , à cả con mèo của anh nữa , nó còn ré lên ầm ầm rồi mới chạy theo anh mà .

Cô giúp iệc cũng ừa chạy lên tới nơi :

_ Gì ậy cậu hai ?

Hải túm lấy hai ai cô , hỏi :

_ Cô An , cô có nhớ cái hôm anh cháu đưa một cô gái ề nhà dùng bữa , cháu đã mời bạn

ề không ? Cô còn khen cô ấy rất xinh nữa !

Cô giúp iệc gặt đầu :

_ Ừ , phải , nhưng cô khen người bạn mà anh cháu đưa ề mà . Cháu ề một mình đó thôi , còn cười rất ui ể nữa . Cô lại cứ tưởng cháu gặp gì may mắn lắm .. Hóa ra hôm ấy cháu cũng uống rượu à ?

Hải buông phất cánh tay xuống , loạng choạng lùi lại phía sau mấy bước .

_ Chuyện này.. Chuyện này .. – Cậu ngập ngừng , nói không ra hơi .

Dương như đã nhận ra điều gì . Anh rùng mình , rồi tiến đến ,ôm lấy cậu em trai :

_ Ờm..

_ Anh..anh nói đi ..

Dương thở dài , thì thầm ới Hải :

_ Con mèo..trước đây..

_ Trước đây nó là sao ?

_ Trước đây.. Nó cũng ré lên..khi thấy bố..

_ Nhưng bố mất rồi..- Hải thất ọng .

_ Phải .. – Dương ghen lời – ..nó ré lên ào hôm đó , cái hôm anh thấy bố , một tuần sau khi.. bố mất ..

Hải giật mình . Cậu bàng hoàng , đẩy ội Dương ra .. Cậu không dám tin ào những gì mình ừa nghe thấy từ cả Dương à cô giúp iệc ..

_ Không ! Không thể nào ! – Hải hét lên .

Và ùng tới , cậu lao ụt ra khỏi nhà , bỏ quên cả chiếc giày trên thềm cửa . Phó mặc những cái nhìn ngạc nhiên , Hải chạy trên đôi chân trần thẳng tới ngã rẽ , à hướng ào trong đó ..

Quãng đường này , cậu đã từng muốn nó dài ô tận , mà giờ đây trong tâm trí Hải chỉ

mong nó thật ngắn , thật ngắn đi cho ừa khít một bước chân ..

6.

Thở hồng hộc khi đôi tay chống lên hai đầu gối mỗi nhừ . Hải ngược nhìn lên căn nhà cuối ngõ rẽ ..

“Cộc , cộc , cộc” – Cậu gõ lên cánh cửa gỗ cũ kĩ .

_ Ai đấy ? – Một giọng nói ấm áp nhưng già dặn từ trong nhà phát ra .

Hải nhanh chóng đoán ra , đó là bà nội của Thảo .

_ Dạ , cháu là bạn Thảo !

“kétttt ..” – Cánh cửa gỗ hoen ố rít lên khi bà cụ mở ra từ bên trong .

_ Cháu là bạn của Thảo à ? – Bà cụ hỏi .

_ Vâng ! Cháu là Hải ! Cháu đến thăm Thảo được chứ ạ ?

Bà cụ thở dài , gật đầu :

_ Ủ .. Cháu ào đi , Thảo ở trên gác ..

Hải gật đầu , cố nén cái bật cười mừng rỡ .. Nó đi theo sau bà cụ mà còn cào ruột gan , chỉ chừng muốn bế bà lên cho lẹ ..

Nhưng rồi thì cả hai cũng đã lên được tầng trên ..

Bà cụ lặng người , chỉ ào một cánh cửa góc hành lang .

_ Cháu ào đi ..

Hải gật đầu , cúi chào bà rồi bước ề phía đó .

Chạm tay ào nắm nắm cửa , Hải khẽ mỉm cười .

_ Thảo à , anh đã nói là .. – Hải ừa nói , ừa xoay nắm nắm , bước ào trong..

Và cậu chết lặng , đứng như tờ trước một bàn thờ nhỏ , nơi ở trên đó là khuôn mặt ngây thơ , xinh xắn của Thảo trong bức hình phúng iếng

_ Lâu rồi đã không còn ai đến thăm nó .. – Bà cụ nghẹn ngào , bước ào phòng . Đã 3 năm

rồi ..

Hải bàng hoàng , đôi môi nó lắp bắp , không nói lên lời ..

Bà cụ già kéo ngăn tủ nhỏ trong góc phòng , lấy ra một tập giấy thếp cũ ới chi chít những chữ trên đó ..

_ Là bản thảo trước đây của Thảo – Bà cụ nói – Nó bảo , bạn nó , nếu ai muốn , có thể cầm lấy mà iết tiếp ề câu chuyện cuộc sống cho nó .. Cháu muốn chứ ?

Hải run run , nhưng rồi nó gật đầu , chìa hai tay đón lấy những tờ bản thảo từ bà cụ ..

..

7.

Loạng choạng , Hải ngồi gục xuống một gốc cây trong ườn .. Cậu đã đọc đi đọc lại những gì Thảo iết , à đôi mắt chỉ dừng lại ở chính dòng cuối cùng trong tờ bản thảo hoen ố nhất ..

“Khi tình yêu bắt đầu , thời gian , không gian à cả khoảng cách của sự sống , cái chết , có chẳng chỉ là một ranh giới mong manh không ngừng lắng chờ đợi một âm thanh siêu thoát ..

Ừ
,
mà
thế
,
nhưng
em
ấn
chờ
,
chờ
một
câu
nói..”

_ “Anh yêu em” .. – Hải iết tiếp

Chuông gió

Leng keng

Tôi ngược lên nhìn khi bất chợt nghe có tiếng chuông rung bên tai. Nhìn quanh quất tìm kiếm, cuối cùng tôi cũng đã tìm ra nơi phát ra âm thanh đó, một ngôi nhà sơn màu sạm nằm khuất sau một cây thông lớn. Tôi nhìn, ban đầu thì ô cảm. Nhưng sau đó, nhìn kĩ hơn một chút, tôi khẽ nhú mày.

Được rồi Hãy gọi tôi là Phù Thủy, theo cách mà người ta ẩn hay gọi những người có khả năng làm được những điều mà người bình thường không thể. Hay, bạn có thể gọi tôi là cô gái bị chứng ảo tưởng, theo chứng minh của khoa Thần Kinh Học cũng được. Nhưng dù có gọi thế nào thì tôi ẩn là tôi, một người sở hữu một đôi mắt khác ới tất cả mọi người chung quanh mình.

Trước khi tôi cho bạn biết mắt tôi đã à đang nhìn thấy gì, tôi muốn biết là bạn có tin ào chuyện linh hồn hay không? Nếu có, mời bạn đọc tiếp. Còn nếu không, nếu bạn nhận thấy là tôi chỉ đang nói nhảm, ậy thì xin đừng đọc tiếp nữa. Vì tôi sẽ nói ới bạn ề chuyện không tưởng đó ngay đây. Phải, tôi đang nhìn thấy một linh hồn.

Tin hay không thì tùy bạn, nhưng tôi nhìn thấy cô gái ấy, tóc dài, mặc bộ áy màu trắng, đang ới tay để cố lấy cho bằng được chiếc chuông gió bằng kim loại có trạm hình những bông Hoa Hồng Tím. Ở một hướng nào đó, tôi nghĩ bàn tay cô gái cứ cố ới, nhưng không đủ cao, cho nên chỉ chạm khẽ ào đuôi chuông, khiến cho nó cứ rung lên luôn hồi.

Vì sao linh hồn này không bay lên cho tiện? À, tôi cũng đang rất muốn hỏi câu đó đây.

Nhưng tôi không biết ì sao. Bên cạnh mỗi người đều có ít nhất là một linh hồn luôn bám theo sau. Linh hồn đó có thể là người thân theo chăm sóc à bảo vệ bạn, nhưng cũng có thể là kẻ thù theo sau ám hại à đòi nợ bạn. Linh Hồn cũng có xấu, có tốt. Con người cũng vậy. Người tốt khi chết thì sẽ trở thành linh hồn tốt, à kẻ xấu thì trở thành linh hồn xấu.

Linh Hồn tốt chuyên giúp người, còn linh hồn xấu thì theo ám khiến cho bạn cứ không ngừng gặp xui xẻo.

- Cô đang nhìn gì thế?

Tôi xoay người ra sau. Một bà cụ có ể mặt phúc hậu mỉm cười ới tôi. Tôi nhẹ lắc đầu :

- Không có gì ạ.

Xong, khi tôi ngược lên nhìn thì thấy cô gái bên cạnh chiếc chuông gió cũng đang mỉm cười ới tôi. Hình như cô ấy đã nhận ra là tôi có nhìn thấy cô ấy. Tôi ẩy tay chào, rồi bỏ đi. Để lại sau lưng là bà cụ còn đang ngây người không hiểu gì ề hành động ừa rồi của tôi.

Tôi thích nghe tiếng chuông gió rung. Vì âm thanh đó mang đến sự yên bình trong lòng người. Nhưng hình như có ai đó từng nói, chuông gió có tính thu hút linh hồn rất mạnh.

Treo chuông gió trước nhà, hành động này không khác gì lời mời những linh hồn ghé thăm mình. Tôi không biết chuyện này là thực hay hư. Tôi chỉ nghe vậy thôi.

- Hôm nay đi mua sắm ới tôi nha! Có một tiệm bán đồ cổ Trung Hoa mới mở ở đường kia hay lắm! Hôm qua cô bạn mình khoe là mua được một cái móc khóa rất xinh ở đó.

Đáp lại sự hài hứng của nhỏ bạn mình, tôi bình thản gật đầu :

- Uh. Thì đi.

Tôi có thể nhìn thấy những linh hồn, có thể phân biệt được họ xấu hay tốt dựa ào làn hơi bao quanh họ. Linh hồn tốt sẽ làm cho người ta thấy dễ chịu khi đi cùng. Còn linh hồn xấu sẽ làm cho người ta thấy khó thở, à thấy căng thẳng. Thêm một điều nữa, linh hồn tốt có

màu nhạt hơn linh hồn xấu. Vậy đi, cứ tạm phân biệt như thế.

Tôi nhìn thấy linh hồn, nhưng chưa bao giờ trò chuyện cùng họ cả. Tôi đã có lần thử qua bằng cách nói chuyện ới linh hồn bên cạnh cây Anh Đào trong vườn mình, nhưng cô ấy chỉ mỉm cười cứ không đáp lại gì. Dần dà, tôi phát hiện ra linh hồn không thể nói chuyện, mà họ chỉ hành động. Và, cái linh hồn cô gái bên cạnh cây Anh Đào ấy mà, cô ấy không giống ới những linh hồn lang thang khác. Cô ấy là tinh linh của cây Anh Đào, là sự sống của nó. Cây chết, cô sẽ chết. Và ngược lại, cô chết thì cây cũng héo mòn theo.

- Ah, cái chuông gió này dễ thương quá!

Tôi chụp tay nhỏ bạn mình lại ngay tức thì, trước khi bàn tay nhỏ chạm ào cái chuông gió bằng gỗ tre. Nhỏ ngạc nhiên ới hành động bất ngờ của tôi :

- Gì ấy?

Tôi ngược nhìn lên. Không thể giải thích theo cách thông thường ề chuyện tôi có thể trông thấy linh hồn ới người khác được. Mà nếu có giải thích, liệu có mấy người chịu tin tôi nào? Thế thì thôi ậy.

- Không có gì. Cái chuông này không đẹp chút nào hết! Bạn lựa cái khác đi.

Cô bạn nhíu mày khó chịu nhìn tôi. Ngay khi đó thì một người khác đã cầm cái chuông lên à quyết định mua nó. Cô bạn tôi tức giận ì đã lỡ mất cơ hội, trong khi tôi còn bạn nhìn theo người con gái nọ, chủ nhân mới của cái chuông, đang ung dung bước ra ngoài, hòa mình ào dòng người đông đúc. Cô ấy có biết là đằng sau lưng cô ấy, một hồn ma cực ác đang lẻo đẻo theo sau hay không?

Muộn rồi. Ngay từ lúc cô ấy chạm tay ào cái chuông đó, tôi đã không thể ngăn chuyện này lại được nữa.

Một hồi sau, lúc tôi à nhỏ bạn quyết định ào một nhà hàng bán đồ ăn nhanh để dùng bữa trưa, chúng tôi đã có dịp gặp lại cô gái ấy. Nhưng lần này, cô ấy đang khóc.

- Này, cái cô ngồi bên đó, hình như cô ấy là người chúng ta gặp trong tiệm đồ cổ khi nãy phải không?

Tôi không đáp lại, chỉ lẳng lặng quan sát cô gái.

- Tại sao? Sao lại chia tay ới em chứ?

Chàng trai bên cạnh cô ấy hững hờ quay lưng đi :

- Vì anh thấy chán em rồi.

Cô gái nhìn theo, nghiêng răng :

- Đồ phụ bạc! Tôi biết tổng là anh đã có người mới mà. Người như anh thì nên bị xe cán chết đi cho rồi!

“Kéttt! ầm!”

Tất cả những nhân chứng có mặt tại hiện trường đều khiếp hãi trước cảnh này. Chàng trai đó, đã chết y như lời cô gái nguyên rủa. Cô gái ngã lăn ra đất bất tỉnh ì xúc động. Và, người phụ nữ mặc áo đỏ bên cạnh cô ta, người mà chỉ duy nhất có mình tôi nhìn thấy, đang nhoẻn miệng cười thỏa nguyện. Và, tôi gọi người phụ nữ đó là một linh hồn xấu.

- Ghê quá! Mình đi thôi!

Cô bạn kéo ội tay tôi đi. Ngay lúc đó thì một người con gái khác đi ngang qua, nhặt cái chuông gió lên. Lạ lùng thay, một cơn gió thoảng qua, à linh hồn người phụ nữ áo đỏ ụt biến mất. Tôi đứng chết trân tại chỗ mà nhìn. Chuyện này lạ quá! Tôi chưa hề thấy bao giờ.

- Đợi tôi một chút! Bạn qua kia trước đi nha!

Trấn an cô bạn mình xong, tôi chen người qua đám đông, đuổi theo cô gái kì lạ đó.

- Này!

Cô gái dừng lại. Tôi nhìn chằm chằm ào cái chuông gió, giờ đã hoàn toàn ô hại trên tay cô ta.

- Cái chuông đó

- Tôi mang nó đi chôn.

Cô gái đáp lại gọn lỏn. Tôi hơi nheo mắt. Đi chôn?

- Linh hồn của một người phụ nữ bị người yêu phụ tình, uất ức tự ẩn ở nhà riêng. Linh hồn cô ta cứ ất ưởng trong chiếc chuông gió do người yêu tặng, mãi ẩn không ngời ngoai.

Tôi hơi gật đầu :

- À, thì ra thế. Nhưng cô nhìn thấy những linh hồn sao?

Cô gái mỉm cười :

- Chuyện này đâu có gì lạ. Không phải cô cũng thế sao?

Xong, cô ấy điềm đạm nói tiếp :

- Mọi ật đều có linh hồn. Linh hồn xấu không có nghĩa là có thể hại người. Thật ra thì tất cả đều tùy nghi nơi con người mà thôi. Như cô gái lúc nãy chẳng hạn. Cô ta đã để oán hận bao trùm toàn bộ lĩ trí của mình, đã đưa ra lời nguyên rủa bạn trai. Linh hồn xấu chỉ tiếp tay cho nỗi căm ghét trong lòng cô ta mà thôi. Nếu như cô gái đó biết tha thứ à chịu nghĩ suy trước khi nói, ậy thì chuyện này đã không xảy ra rồi. Cho nên, là xấu hay tốt, tất cả đều do con người định đoạt.

Có lẽ cô ấy đã đúng. Người con gái này hiểu nhiều ề linh hồn hơn tôi nhiều.

- Những người không có linh hồn đi theo bên mình sẽ có khả năng nhìn thấy linh hồn. Cô cũng nhìn thấy, phải không?

Tôi gật đầu.

- Tạm biệt. Nếu có duyên, chúng ta sẽ có lúc gặp lại nhau.

Xong, cô ấy biến mất trong dòng người tấp nập qua lại trên đường.

- Này! Nhìn đi! Trong lúc chờ bạn, tôi ừa mua được một cái chuông gió dễ thương lắm

nè!

Tôi nhìn chiếc chuông gió bằng kim loại có hình cá Heo đang đưa trên tay bạn mình.

Leng keng .

Bên cạnh cô ấy, một đứa trẻ đang nắm chặt lấy ạt áo của cô ấy không rời.

Mũi tên của thần Eros

Thần thoại ngày xưa kể rằng, ào một ngày nào đó, thần Eros ì quá chán cảnh phải đi se duyên cho từng người bằng những mũi tên àng nên người đã mang đồng tên àng của mình bỏ ào cái hộp à cất xuống tận một cái hang sâu, thả thật nhiều rắn rết để canh giữ nhằm không ai có thể lấy cái hộp đó ra được nữa. Còn lại cung tên à những mũi tên đồng, người lấy đó làm trò tiêu khiển.

Từ khi thần Eros cất giấu những mũi tên àng trong cái hộp cũ kĩ của người thợ rèn giỏi nhất thế gian. Cuộc sống con người ẫn tiếp tục mà thiếu đi cái gọi là tình yêu.

Đàn ông, đàn bà ấn cưới nhau thành ợ chồng nhưng họ lại chẳng hề yêu nhau.

Người mẹ sinh ra con mình, cho nó bú sữa, nuôi nó lớn nhưng lại chẳng hề nựng nịu chúng

Người cha bồng, ẵm con mình, dạy nó đi, dạy nó nói nhưng chẳng hề ui mừng khi đứa con đạt được thành quả.

Đứa con được cha dạy nói, được mẹ nuôi lớn nhưng ấn không thể thốt lên tiếng papa, mama

Những kẻ cắp dù bị bắt à sắp bị treo cổ nhưng tuyệt nhiên ấn không có tiếng khóc à sự hối hận nào.

Nhưng bạn biết không, lúc thần Eros mang cát giấu những mũi tên của mình thì có một chiếc tên rơi ra ngoài à rớt xuống một người con trai.

Sau đó anh ta nhìn thấy một cô gái khác à thầm yêu cô ta. Anh ta đã tìm nhiều cách để có thể lôi kéo sự chú { của cô gái đó nhưng cô ấn không hề để { đến. Anh ta đâu biết rằng, cô gái đó không có tình yêu.

Đau khổ ì mọi sự cố gắng đều thất bại, anh ta đi tìm thần Dớt để có được câu trả lời.

Đi mãi, đi mãi, cuối cùng anh ta mới gặp được ị thần tối cao à được lời chỉ dẫn đến cái hang ở nơi chân trời, nơi sâu nhất của trái đất, không khí ẩm thấp nhất để có thể mang lên thế gian chiếc hộp chứa những mũi tên àng

Anh ta đi mãi đi mãi cuối cùng cũng mang được cái hộp lên mặt đất. Nhưng ừa nhìn thấy mặt trời thì một con rắn lại nhảy ra cắn ào chân anh. Anh ngã xuống à chết.

Trước khi chết anh đã kịp mở chiếc hộp.

Những mũi tên ì bị phong ấn quá lâu đã ội àng bay ra khỏi cái hộp à đi tìm con người.

Người mẹ ôm hôn con mình thắm thiết

Người cha cười to à chạy đi khoe ới mọi người đứa bé con nhà mình có thể điều khiển

được con ngựa bắt kham.

Đưa con cứ bi bô “papa, mama” trong niềm vui của cha mẹ nó.

Kẻ bất lương thấy đau khổ à hối hận khi thấy người thân mình đang thất vọng. Hắn ta khóc thật nhiều.

Đám cưới có ở mọi nơi mọi người đang vui ẻ à bàn ề chuyện đính hôn của đôi trai tài gái sắc.

Cô gái mà anh ta yêu bị một mũi tên àng đâm trúng à sinh lòng yêu người con trai mình gặp đầu tiên.

Tuyệt nhiên không ai nhớ đến người thanh niên nợ cả. Anh ta chết trước cái miệng hang sâu nhất, không khí ẩm thấp nhất à ở nơi chân trời của trái đất

Vậy, người thanh niên đó chết ỉ cái gì

END

Nước mắt

Mỏng manh.

Long lanh.

Lấp lánh dưới ánh nắng chiều của mặt trời sắp chia tay.

Tôi tình cờ được chiêm ngưỡng một cảnh tượng tuyệt diệu nhất từ trước đến nay.

Ngỡ ngàng! Tôi sững lại nhìn.

Mỏng manh à dễ ỡ.

Nước mắt!

Một giọt nước mắt ô tình rơi khỏi khóe mắt, chảy dài xuống trên gương mặt ô cảm, thần thờ của cô ấy. Lấp lánh dưới ánh chiều tàn. Đẹp à thanh khiết đến ô cùng.

Đây không phải lần đầu tiên tôi thấy con gái khóc. Nhưng lần này thật đặc biệt. Chỉ duy nhất một giọt nước mắt rơi khỏi đôi mắt sắc lạnh ấy.

Nước mắt – thanh thoát. Người con gái kia – không đẹp nhưng con người cô ấy tỏa ra một khí chất. Tóm gọn lại trong hai tiếng “đáng sợ”.

Tôi rùng mình khi nhìn thấy cảnh tượng này. Sao lại đẹp đến thế. Và ô àn những thứ kia, sao lại tầm thường đến ậy.

Đứng trên đỉnh núi này, đã bao lần tôi xu{t xoa lấy cảnh đẹp bao la được ngắm nhìn từ nơi đây. Nhưng mọi thứ giờ đây trở nên tầm thường mà lạc lõng. Chỉ ì một giọt nước mắt tôi ô tình nhìn thấy.

Cô gái trạc tuổi tôi, gọn người nhưng ăn mặc khá lôi thôi. Một quần jeans bạc phéc, một chiếc áo thun đỏ loang lổ những ệt gì đấy. Làn da trắng trẻo nhưng xanh xao. Đôi mắt sáng à lạnh. Mái tóc đen nhánh đang bay một cách mất trật tự theo gió.

Tôi chỉ nhìn nghiêng, không thấy rõ gương mặt cô ta thế nào, nhưng tôi khẳng định rằng, tôi đẹp hơn.

Bất thành linh, cô ấy quay người lại à thấy tôi đang sững sờ nhìn. Dưới ánh nắng chiều đang dần lụi tàn. Người con gái ậy như một ị tướng lĩnh thời xưa từng có một thời oanh liệt mà giờ đây trắng tay. Tuy ậy, khí chất của một ị tướng ẫn đang bao trùm lấy không

gian này, đến nghệt thở.

Cô gái bước lại gần tôi, nhìn tôi một lúc lâu, không nói gì.

Cảm thấy hơi ngượng, tôi bèn nghĩ cách mở đầu câu chuyện trước.

“Ồ chào!” – tôi gượng cười, nụ cười gượng gạo nhất mà tôi có.

Im lặng!

“Xin lỗi, tôi không cố { làm phiền nhưng ” – tôi lại áy náy nói.

Cô ấy ẫn nhìn tôi, ới một ánh mắt lạnh lẽo. Tôi bất chợt cảm thấy ánh mắt này thật bi thương. Và bỗng nhiên, tôi nói ra những điều mà lẽ ra chẳng bao giờ tôi dám mở miệng.

“Nhưng tôi thấy cô khóc đẹp quá. Tôi muốn chiêm ngưỡng một chút!”

Trong khi tôi còn đang định thần xem mình ừa phạm phải sai lầm gì thì cô gái kia cất tiếng nói:

“Tôi khóc đẹp à? Cô thấy thích thú ới iệc người khác khóc sao?”

“Ồ không, xin lỗi, chẳng qua là tôi ”

“Không sao!” – cô gái kia ngắt lời tôi à bỗng mỉm cười. Một nụ cười cũng lạnh không kém đôi mắt của cô.

“Tôi ừa mất đi một người bạn thân!” – cô gái kia quay người hướng ề phía mặt trời à nói.

“Ôi, xin lỗi, tôi không biết ”

“Nếu cô muốn nói chuyện ới tôi thì hãy ngưng ngay những lời xin lỗi liên tiếp kia đi” – cô gái lại ngắt lời tôi – “nó giả tạo lắm, tôi ghét những thứ giả tạo.”

Tôi im lặng.

“Phản bội!” – cô ấy nói tiếp – “Nó bảo rằng sẽ mãi mãi ở bên cạnh tôi. Nói dối! Nó bảo rằng dù chuyện gì xảy ra, nó ẫn đứng ề phía tôi. Nó bảo rằng dù tôi có giết người, nó ẫn tin tôi, ẫn mãi là bạn thân nhất. Tôi đã tin nó.”

“Cô ấy phản bội?” – tôi hỏi cho có lệ.

“Nó nhìn tôi sợ sệt. Sao lại sợ? Chẳng phải tôi à nó là bạn của nhau sao? Nó đã giựt tay ra khi tôi nắm lấy tay nó. Nó xa lánh tôi. Chỉ ỉ một đứa bạn khác.”

Tôi ẫn im lặng.

“Nó giới thiệu ới tôi rằng nó quen một thằng nào đấy, à bảo rằng năm sau sẽ cưới. Gấp quá rồi. Gấp sao? Nó đã hứa ở bên cạnh tôi suốt đời cơ mà.”

“Vậy thì cô im lặng sao?” – tôi hỏi.

“Không, tôi đã làm cho nó mãi mãi là người bạn tuyệt ời nhất. Mãi ở bên tôi.”

Cô gái ấy nhìn tôi à chỉ tay xuống ực.

“Tôi ừa đẩy nó xuống.”

“Cái gì?” – tôi gần như hét lên – “tại sao cô lại làm thế?”

“Ồ, xem ra cô không thấy. Chỉ thấy lúc tôi khóc thôi. Tôi cho cô sống ậy.” – cô gái mỉm cười.

Đáng thương! Tôi cảm thấy đáng thương cho cô gái ấy. Tôi nghĩ, mình hiểu được phần nào đó tâm trạng của cô ấy. Tôi bắt đầu huyền thuyên ề bản thân à quan niệm ề tình bạn của tôi.

Nửa tiếng đồng hồ nói không dừng, cuối cùng có ể như cô gái kia đã bị tôi thuyết phục phần nào. Ánh mắt của cô ấy dịu đi.

“Nói nghe hay lắm” – cô gái ấy nói – “nói được, làm có được không?”

“Được chứ!”

“Vậy cô làm bạn tôi nhé!” – cô ấy đề nghị – “tôi à cô sẽ mãi ở bên cạnh nhau. Hứa không phản bội.”

“Đồng {!” – tôi mỉm cười à nắm lấy tay cô gái.

Chúng tôi dắt nhau xuống núi, cùng nhau đi chơi, nói chuyện. Thân thiết như thể hai chúng

tôi là một ậy. Nhưng tôi không biết tên cô ấy, cô ấy không biết tên tôi.

Tôi phát hiện ra con người cô ấy có rất nhiều điểm tốt. Hay bảo ệ người khác, đặc biệt là tôi. Tôi cảm thấy yên tâm khi ở trong lòng tay bảo ệ của cô ấy.

Một tuần sau, cô ấy hẹn tôi trên đỉnh núi lần đầu chúng tôi gặp mặt. Cô ấy bảo:

“Tôi có một tin ui, muốn chia sẻ ới bạn.”

“Gì đấy?” – tôi phần khởi.

“Tôi đã tự thú trước cảnh sát chuyện tôi đẩy cô bạn cũ xuống ực rồi. Nhưng tôi bảo là lỡ tay.”

Tôi bần thần. Một tin như thế gọi là tin ui sao?

“Nói làm gì ậy?” – tôi gần như hét lên – “nói ra sẽ bị ở tù thì sao?”

“Không đâu. Bố mẹ tôi lo lót được, nhưng tôi sẽ đi du học. Trong lòng một năm sau, khi mọi chuyện quên lãng, tôi sẽ quay lại.” – cô ấy cười.

“Du học?” – tôi ngỡ ngàng.

“Tôi sẽ nhớ bạn lắm, cảm ơn bạn nhiều. Vì bạn đã giúp tôi suy nghĩ chín chắn hơn. Tôi sẽ gửi thư hàng tuần. Hứa đấy! Một năm sau, chúng ta lại ở bên nhau.”

“Chúng ta quen nhau mới được một tuần thôi mà. Ngán ngủi quá!” – tôi nói – “tôi không muốn xa bạn đâu!”

“Đừng suy nghĩ như ậy. Tôi có đi luôn đâu. Về ngay mà!”

“Nhưng một năm. Biết bao chuyện sẽ xảy ra. Nhớ nhớ bạn gặp được một người nào khác thì sao?”

“Thì chúng ta sẽ chơi chung. Nhưng nếu người đó không ề đây được ới tôi à bạn, thì tôi ẫn chọn bạn cơ mà.”

“Không!” – tôi ò đầu, tôi bắt đầu cảm thấy trời đất đảo lộn – “tại sao? Bạn đã hứa rồi cơ

mà! Chính bạn bắt tôi hứa cơ mà. Sao bây giờ lại như thế này.”

Tôi cảm thấy như nghẹt thở, tôi ngồi thụp xuống à ôm đầu. Nhìn đăm đăm ào ngọn cỏ dưới chân. Tôi quỳ cô gái này, tôi không muốn cô ấy đi đâu cả.

“Đừng đi!” – tôi an nài.

“Đừng đi! Làm ơn!” – tôi tiếp tục nói.

Cô ấy im lặng à nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh tôi ồ ề.

“Nhanh thôi mà!” – cô ấy nói.

“Nhưng tôi không muốn!” – tôi hét lên.

Và

Một { nghĩ lóc lên.

Phải!

Cô ấy là của tôi. Mãi mãi là của tôi!

Tôi ôm cô ấy. Mặt không chút biểu cảm.

“Cô mãi mãi là của tôi!” – tôi thì thầm ào tai cô ấy.

“Ừ, đương nhiên mà!” – cô ấy cười.

“Và phải ở bên tôi, mãi mãi!” – tôi lại nói.

Cô ấy bỗng đẩy tôi ra. Nhìn tôi sợ sệt.

Sợ ư?

Sao lại phải sợ?

Tôi là bạn cô ấy kia mà. Sợ? Đừng! Đừng nhìn tôi như vậy.

“Đừng nhìn tôi như vậy!” – tôi nói à tiến lại gần cô ấy.

Cô ấy ẫn nhìn tôi đầy hoảng sợ à lùi ra sau.

Trượt chân!

Cô ấy ngã ề phía sau, à rớt xuống nhưng bám được ào một iên đá nhỏ tại mép núi.

Tôi nhìn cô ấy!

“Kéo tôi lên đã, chúng ta sẽ nói chuyện tiếp chứ! Tôi sẽ ở lại! Mãi mãi ới bạn!” – cô ấy hét lên đầy cực nhọc.

Tôi không nói gì. Chỉ cúi xuống nắm lấy tay cô ấy theo phản xạ. Nhưng tôi không kéo cô ấy lên.

“Ồ ới tôi mãi mãi?” – tôi hỏi.

“Phải, mãi mãi!” – cô ấy nói.

“Đôi trá!” – tôi hét lên – “cô đã định bỏ tôi đi!”

“Không có mà! Tôi chỉ đùa chút thôi! Thật đấy!” – cô ấy hoảng hốt nói.

“Tại sao lại nhìn tôi đầy sợ sệt thế kia? Tại sao?” – tôi hỏi, tay vẫn nắm tay cô ấy, nhưng không kéo lên.

“Không có! Tôi không có!”

“Các người đều như nhau! Cả cô à cô bạn cũ của cô nữa! Cô chỉ trích người ta phản bội. Giờ đây, đến lượt cô phản bội tôi!” – tôi nói.

“Không ” – cô ấy bắt đầu khóc.

“Khóc? Đừng khóc! Không đẹp nữa rồi. Chỉ có lúc đầu tiên ta gặp nhau, là tôi thấy nước mắt của cô đẹp thôi. Nước mắt của cô không làm rung động tôi nữa rồi. Đồ phản bội!” – tôi nói ới một giọng sắc lạnh.

“Không!” – cô ấy nấc lên.

“Cô mãi mãi ở bên tôi mà!” – tôi mỉm cười.

Mỉm cười. Và tôi buông tay.

Tiếng thét của cô ấy ang ọng cả một không gian rộng lớn. Nhìn gương mặt hoảng sợ của cô ấy lúc rơi xuống, tôi bật cười. Thế là hết! Tôi đã giữ được cô ấy bên cạnh tôi. Mãi mãi! Chiều đang buông dần. Phía sau dãy núi xa xa, ánh mặt trời đang lúp ló trốn đi. Tôi thần

thờng nhìn thẳng ào mặt trời, lòng tự hỏi: “Liệu tôi còn gặp được một người bạn nào nữa hay không?”

Tôi bỗng thấy mình trở nên ô cảm. Nhưng, không hiểu sao. Từ khóe mắt, tôi cảm thấy có một giọt nước mắt âm ỉ chảy ra. Giọt nước mắt chảy dài xuống. Chỉ một giọt nước mắt duy nhất.

Bỗng, tôi cảm thấy có ai đó nhìn mình. Tôi hoảng hốt quay lại.

Một cô gái trẻ tuổi tôi đang nhìn tôi chăm chăm. Có lẽ, người này thấy iệc tôi làm chẳng?

Nhưng tôi làm có gì sai?

Tôi bước lại gần người con gái kia. Im lặng.

Mỏng manh.

Long lanh.

Lấp lánh dưới ánh nắng chiều của mặt trời sắp chia tay.

Tôi tình cờ được chiêm ngưỡng một cảnh tượng tuyệt diệu nhất từ trước đến nay.

Ngỡ ngàng! Tôi sửng lại nhìn.

Mỏng manh à dễ ỡ.

Nước mắt!

Một giọt nước mắt ô tình rơi khỏi khóe mắt, chảy dài xuống trên gương mặt ô cảm, thần thờ của cô ấy. Lấp lánh dưới ánh chiều tàn. Đẹp à thanh khiết đến ô cùng.

Đây không phải lần đầu tiên tôi thấy con gái khóc. Nhưng lần này thật đặc biệt. Chỉ duy nhất một giọt nước mắt rơi khỏi đôi mắt sắc lạnh ấy.

Tôi rùng mình khi nhìn thấy cảnh tượng này. Sao lại đẹp đến thế. Và ô àn những thứ kia, sao lại tầm thường đến ậy.

Đứng trên đỉnh núi này, đã bao lần tôi xu{t xoa lấy cảnh đẹp bao la được ngắm nhìn từ

nơi đây. Nhưng mọi thứ giờ đây trở nên tầm thường mà lạc lõng. Chỉ ỉ một giọt nước mắt tôi ô tình nhìn thấy.

Bất thành lình, cô ấy quay người lại à thấy tôi đang sững sờ nhìn. Dưới ánh nắng chiều đang dần lụi tàn. Người con gái ấy như một ị tướng lĩnh thời xưa từng có một thời oanh liệt mà giờ đây trắng tay. Tuy ậy, khí chất của một ị tướng ẫn đang bao trùm lấy không gian này, đến nghệt thở.

Cô gái bước lại gần tôi, nhìn tôi một lúc lâu, không nói gì.

“Xin lỗi, tôi không cố { làm phiền nhưng ” – tôi lại áy náy nói.

Cô ấy ẫn nhìn tôi, ói một ánh mắt lạnh lẽo. Và bỗng nhiên, tôi nói ra những điều mà lẽ ra chẳng bao giờ tôi dám mở miệng.

“Nhưng tôi thấy cô khóc đẹp quá. Tôi muốn chiêm ngưỡng một chút!”

Ánh nắng chiều dần tắt. Tôi mỉm cười trước câu nói của người con gái kia. Quay lưng đi.

Và tôi bắt đầu kể ề tôi à người bạn tôi ừa quen được một tuần.

Lá thư đến từ thiên đường

Hoa tuyết.

Mùa đông đến cùng những cơn gió Bắc. Mùa đông đầu tiên kể từ khi em bỏ lại tôi.

Ngọn gió nào ô tình nở bứt lá lìa cành?! Lá tung mình theo gió, sao mà thanh thản, nhẹ nhàng đến thế?! Còn lại một mình trơ trọi, cây có đau không khi từng phần thân thể bị tách lìa?!

Tôi ngơ ngẩn đuổi theo ngọn gió, chỉ để nhặt lại chiếc lá àng ủa gió ừa thả xuống lòng đường.

Đứng lên ới chiếc lá trên tay, tôi tự cười mình ngốc. Nhặt lại chiếc lá thì đã sao? Có trả lá

ề cho cây được đậu. Lá ào ào mỗi độ thu sang, lá lìa cành khi đông tới, để rồi xuân về, sự sống mới lại đâm chồi nảy lộc. Cây chắc sẽ không ỉ lá mà đau buồn, tiếc nuối như tôi. Giờ này, em đang làm gì? Ở nơi đó, em có hạnh phúc không?

Tôi đã giữ lời hứa ới em. Không còn em, tôi vẫn sống, vẫn làm việc, vẫn lang thang trên những con đường quen thuộc một mình. Tôi vẫn cố để mỉm cười, để có thể yêu thêm lần nữa, để lại được hạnh phúc như khi em còn bên tôi, em ạ!

Nhưng sao khó quá!

Tôi vẫn đang cố để giữ lời hứa, còn em, còn lời hứa của em Đến bao giờ em mới thực hiện? Cho tôi một dấu hiệu, dù là mơ hồ, để tôi an tâm rằng ở nơi mới, em vẫn ổn. Em quên rồi sao? Quên những gì chúng ta đã giao hẹn? Hay là em đã quên tôi?

Lá khô xào xạc theo từng bước chân tôi. Tiếng lá ỡ ụn giòn tan như tiếng cười của em.

Trong túi áo khoác, bàn tay tôi da diết nhớ bàn tay em. Không còn em, chiếc túi chật chội hôm nào bỗng trở nên trống hoác, lạnh lẽo.

Mùa đông này vẫn chưa có tuyết rơi em ạ! Bên tai tôi còn ăng ẳng giọng nói trong trẻo của em. “Em thích nhất là mùa đông. Anh biết tại sao không? Vì chỉ mùa đông mới có tuyết. Đó là những bông hoa trên Thiên đường, được các Thiên thần thả xuống thế gian.”

Tôi đã từng trêu chọc suy nghĩ đó của em. Nhưng giờ, tôi ao ước được nhìn thấy tuyết! Vì lúc hoa tuyết xuất hiện, tôi biết dù đang ở đâu, em cũng sẽ ui lăm à em sẽ mỉm cười. Nụ cười sưởi ấm cả mùa đông quanh tôi.

Lời hứa.

Tôi âm thầm theo sau anh trên con đường ngoại ô quen thuộc, nơi hò hẹn của anh chị mỗi ngày Chủ nhật. Kể từ ngày chị đi, anh vẫn giữ thói quen đến đây tản bộ, một mình. Cũng từ đó, tôi có thêm một thói quen mới, lặng lẽ đếm bước phía sau anh. Nhìn theo bóng dáng cô độc của anh, không biết đây đã là lần thứ bao nhiêu tôi muốn chạy tới ôm chầm

lấy anh. Tôi rất muốn được thay chị gái mình nắm lấy đôi bàn tay anh lạnh lẽo, làm ấm lại trái tim anh, mang lại hạnh phúc cho anh. Đó không còn ì lời hứa ới chị. Không biết từ khi nào, nó đã thật sự trở thành mong ước của tôi.

Nhưng liệu tôi có thể không?!

Tình yêu của tôi liệu có đủ lớn để lấp đầy khoảng trống chị để lại trong trái tim anh?!

Tôi phải làm sao?

Chị đi rồi, anh ẫn thường đến tìm tôi ới những lời thăm hỏi, động iên. Anh chưa bao giờ từ chối gặp tôi, chưa bao giờ từ chối tiếp chuyện tôi nhưng tôi biết, tâm trí anh đang ở một nơi khác. Anh ẫn cười nhưng hiếm hoi lắm à tôi biết nụ cười đó không thuộc ề tôi, không dành cho tôi. Anh chỉ thật sự nhìn tôi khi câu chuyện của chúng tôi có liên quan đến chị. Chỉ trong những khoảnh khắc ấy, đôi mắt anh mới lại bừng sáng, cái nhìn của anh tràn đầy triu mến à nụ cười của anh là chân thật.

Có lần anh làm tôi đỏ bừng mặt, đánh rơi cả suy nghĩ của mình khi ô tình phát hiện anh đang nhìn tôi chăm chú à mỉm cười. Nhưng ngay sau đó, tôi có cảm giác như người bước hững khi anh thản nhiên buông lời nhận xét: “Hai chị em thật giống nhau!”. Tôi chợt hiểu ra lị do thỉnh thoảng thay ì gọi Ella, anh lại gọi tôi bằng tên của chị. Cũng từ khi ấy, tôi có mặc cảm, anh miễn cưỡng chấp nhận tôi bên cạnh cuộc đời anh chỉ ì tôi là em gái của người anh yêu, ì ở tôi, anh nhận ra những nét thân thuộc, ì lời hứa sẽ thay chị chăm sóc cho tôi.

Lẽ nào ới anh, tôi chỉ là cái bóng của chị?!

Anh ô tâm hay tôi đòi hỏi quá nhiều?!

Có giây phút nào anh ì tôi mà mệt mỏi?!

Anh à tôi phải chăng chỉ có lời hứa gấn kết?!

Những suy nghĩ đó ngày ngày đeo đẳng tâm trí tôi, đêm đêm dày ò trái tim tôi.

Anh đâu cần phải giữ lời hứa?! Tôi có phải là cô bé nhỏ dại nữa đâu.

Những gì tôi cần, những gì tôi mong mỏi ở anh đâu phải chỉ là sự quan tâm, chăm sóc.

Phải chăng tôi nên rời xa anh khi tôi còn có thể?!

Nhưng còn lời hứa của tôi ới chị?! Lời hứa mà anh không hay biết.

Còn trái tim tôi?!

Đâu mới là con đường thích hợp cho anh à cho tôi?

- Sao em lại ở đây?

Tôi giật mình nhìn lên. Anh đã ở ngay trước mặt tôi. Những { nghĩ quẩn quanh ô tình đã đẩy tôi lại quá gần anh. Lẽ ra tôi nên chú { giữ khoảng cách ới anh như tôi ần thường làm. Lẽ ra tôi nên tránh những đám lá khô để khỏi phát ra tiếng động. Anh ần nhìn tôi, chờ đợi. Ánh mắt anh hay cơn gió nào mới thổi qua làm tim tôi tê buốt? Tôi khẽ rùng mình ới cảm giác lạnh ngắt cả bàn tay.

Tại sao tôi lại ở đây?

Ở trước mặt anh, tôi là cái bóng của chị. Ở sau lưng anh, tôi lại lặng lẽ làm cái bóng của anh.

Anh không biết ì sao tôi luôn quanh quẩn bên anh ư?!

- Em em đến đây ì em nhớ chị quá! – Tôi ấp úng nói dối cho qua chuyện, cũng là để biện minh cho đôi mắt mọng nước của mình. Quay mặt sang bên, gạt nhanh giọt nước mắt mới trào khỏi bờ mi, rồi quay lại nhìn anh ới nụ cười gượng gạo, tôi hỏi:

- Anh cũng ậy phải không?

Thay cho câu trả lời, anh quay đi, đáp lại tôi bằng một tiếng thở dài. Hai chúng tôi lặng lẽ sánh bước bên nhau Vô tình bàn tay tôi khẽ lướt qua bàn tay anh. Cảm giác thật mơ hồ nhưng cũng đủ khiến trái tim tôi đập rộn lên háo hức. Tôi liếc mắt nhìn trộm anh. Anh dường như chẳng hề để {, ần hướng cái nhìn xa xăm ề phía cuối đường.

Anh ở gần tôi là thế nhưng trái tim anh lại ở rất xa.

- Em có tin là khi nhớ hay thường xuyên nghĩ tới một ai đó thì sẽ mơ thấy người ấy không? – Anh bất chợt phá ỡ bầu không khí yên lặng giữa chúng tôi.

- Có chuyện đó sao? – Tôi thăm thì tự hỏi chính mình. Đó là lý do anh xuất hiện trong giấc mơ của tôi hàng đêm? Thấy anh lại im lặng, tôi gọi chuyện:

- Anh nằm mơ thấy chị em à?

Anh lắc đầu à một lần nữa thở dài.

- Anh gần đây đã tập cho mình thói quen ngủ sớm. Em biết tại sao không?

- Tại sao?

- Anh mong giấc ngủ dài hơn, để có thể gặp cô ấy trong mơ Nhưng cô ấy chưa một lần tới tìm anh. Có lẽ cô ấy quên anh rồi Anh giữ lời hứa, còn cô ấy thì không.

Giọng anh mới chua chát làm sao! Giá mà tôi có thể làm gì đó nhưng làm gì?

- Chị ấy sẽ sớm liên lạc ới anh thôi.- Tôi uột miệng. Tôi cũng chẳng biết tôi lấy đâu ra cái { nghĩ kz quặc ấy nữa.

- Bằng cách nào? Gọi điện hay gửi thư? – Anh hỏi ới nụ cười chế diễu à cốc nhẹ ào trán tôi.

Có lẽ anh nghĩ tôi là một con ngốc. Phải. Tôi có thể ì anh mà làm cả những iệc ngốc nhất.

Chỉ cần anh ui lên, chỉ cần anh tìm lại được nụ cười hạnh phúc mà anh đã đánh mất gần một năm qua. Chỉ như ấy, may ra tôi mới có đủ quyết tâm rời xa anh.

- Dù sao cũng cảm ơn em đã an ủi!

Anh nói trong khi ẫn bước tiếp, không hề nhận ra tôi bị bỏ lại ở phía sau.

- Chị ơi, đến bao giờ chị mới thả những bông tuyết xuống? Em cần sự giúp đỡ của chị! –

Ngước mắt nhìn lên bầu trời mùa đông ảm đạm, tôi đã biết tôi có thể làm gì cho anh.

From: Thiên đường.

Chàng trai trẻ đứng trước gương, sửa lại cà ạt ới khuôn mặt buồn bã. Hy ọng để rồi lại thất ọng. Thêm một đêm nữa người chàng yêu không tới tìm chàng. Bất ngờ tiếng chuông cửa lạnh lạnh ang lên, phá ỡ không gian im ắng trong căn phòng nhỏ.

- Tôi tới đây – Chàng đáp à đi tới cửa, tự hỏi không biết ai lại đến ào lúc sáng sớm thế này.

Có lẽ là nhân iên chuyển phát thư. Chàng đoán ày khi nhận ra một lá thư trên nền nhà mới được thả ào qua khe cửa.

Tim chàng đập nhanh hơn ài nhịp, làm lá thư trên tay chàng run lên khe khẽ khi ánh mắt chàng dừng lại ở địa chỉ nơi đến.

Không có con dấu của bưu cục. Chỉ ỏn ẹn một dòng chữ trên bao thư

“From: Thiên đường.”

Trò đùa gì thế này?!

Chàng trai nhú mày, đưa tay lên nới lỏng nút thắt cà ạt. Nét chữ này hình như đã thấy ở đâu đó. Chàng lưỡng lự trong giây lát trước khi xé bao thư. Từng dòng chữ iết tay nắn nót hiện ra trên trang giấy trắng.

Anh yêu!

Anh có l là người duy nhất may mắn nhận đư c thư từ một Thiên thần.

Em đùa thôi. Anh biết đấy, một Thiên thần tập sự như em rất khó khăn trong việc thu xếp thời gian. Vì thế, anh đừng giận nhé, khi hôm nay, em m i liên lạc!

Anh không cần lo cho em! nơi này, em luôn vui vẻ v i những bông tuyết không bao giờ tan.

Anh thì sao? Em đã giữ lời hứa nên anh cũng phải giữ lời hứa v i em đấy. Em s luôn dõi theo anh. Vì em, vì lời hứa của chúng ta, anh hãy sống thật hạnh phúc nhé! Đừng bắt một Thiên thần phải bận lòng lo lắng vì anh!

.....

Em xin lỗi vì không thể viết dài hơn! Và đây cũng là lá thư duy nhất từ Thiên đang em dành cho anh. Có rất nhiều người cần được giúp đỡ nên em sẽ luôn bận rộn. Chúa đã gọi em rồi kia.

Thiên thần của anh.

P/s: Lá thư này em gửi cùng với những bông tuyết. Anh đã nhận được chưa?”

Vn nắm chặt lá thư trong tay, chàng trai mở tung cánh cửa, chạy vội ra ngoài. Xung quanh chàng, tuyết đang nhẹ nhàng bay trong gió, nhuộm trắng cả mùa đông. Bàn tay chàng từ từ xòe ra đón lấy những bông tuyết đầu mùa. Chàng cần một dấu hiệu và chàng đã nhận được. Ngồi lên nhìn bầu trời, lần đầu tiên sau một năm, chàng mỉm cười thanh thản vì nghĩ, ở đâu đó, trên kia, Thiên thần của chàng cũng đang cười vui vẻ khi rải những bông hoa của Thiên đường xuống thế gian.

một góc khuất cách đó không xa, cô gái trẻ với mái tóc ngắn và khuôn mặt thánh thiện đã không còn chú ý tới những bông tuyết. Cô lặng người ngắm nhìn nét mặt rạng rỡ của chàng trai. Từ trong đôi mắt nâu sâu thẳm của cô, cảm xúc lắng đọng lại thành những giọt lệ tuôn rơi, trong suốt như bông tuyết vừa tan.

- Chị ơi, chị cũng thấy, đúng không? Trông anh ấy thật hạnh phúc! – Ngồi xuống nhìn trời, cô reo lên khe khẽ. Nhìn lại chàng trai lần nữa, cô quyết định lặng lẽ cất bức thư.

Có lẽ Thiên thần của họ không muốn cô làm vậy. Một cơn gió bất ngờ cuốn phăng lá thư trên tay chàng trai, nhẹ nhàng thả nó xuống ngay phía trước cô gái.

Dừng bước, cô cúi xuống, nhặt lá thư lên rồi từ từ uay lại.

Chàng trai đã đến sát bên cô.

Không một lời nói, cả hai chỉ lặng lẽ trao đổi ánh mắt...

Trao lại lá thư cho chàng trai rồi, đôi chân cô gái bất chấp sự sai khiến của lý trí, vẫn lưu

luyện không nở rời xa. Đôi mắt ngân ngân lệ, cùng cái nhìn chan chứa yêu thương đã thay cô thổ lộ. Tất cả uá rõ ràng, chỉ là chàng trai chưa bao giờ thật sự chú ý.

Ngập ngừng... rồi ngư ng nghịu, lần đầu tiên những ngón tay chàng kh chạm vào dòng lệ ấm nóng trên khuôn mặt cô gái, chạm vào nỗi niềm thầm kín của cô.

Cô gái vừa thoát ra khỏi cái bóng của một người con gái khác.

- Ngốc! – Chàng nói v i giọng trầm ấm áp, cùng ánh mắt trù mến trư c vẻ ngỡ ngàng, e thẹn của cô. – ... Cả hai chúng ta.

Mặc kệ đôi bờ mi v n còn đ m lệ, cô gái bật cười thành tiếng. Chàng trai cũng cười theo.

Hạnh phúc khe kh hát trong tim họ.

... Hai kẻ ngốc đứng sát bên nhau ngắm tuyết rơi trong thình lạng. Hai bàn tay không đ i sự cho phép đã tự tìm đến nhau. Những ngón tay đan lại, nối liền hai trái tim.

Những bông tuyết trắng muốt – loài hoa đến từ Thiên đường – v n nhẹ nhẹ bay trong gió, vương lại trên tóc, trên vai áo họ thay cho lời chúc phúc. Mùa đông dần ấm lại.

Đừng ngăn trái tim yêu khi nó chưa ngừng đập! Đừng từ chối cơ hội đư c yêu thương lần nữa!

Tình yêu là thật. Thiên đường cũng là thật và không uá xa xôi, nếu bạn tin và muốn tin như vậy.

Thiên Thần Và Đôi Cánh

Có một truyền thuyết về Thiên Đàng.

Ngày xưa ngày xưa, bắt đầu là một thế giới trong suốt, một nơi thanh khiết mà con người không bao giờ nghĩ được rằng nơi đó thật sự tồn tại. Nhưng có điều gì đó thật mãnh liệt đã khiến họ tin. Họ gọi đó là Thiên Đàng.

Thiên Đàng là nơi mà Thiên Thần trú ngụ, là nơi mà Thiên Thần được sinh ra. Chỉ có điều, chính Thiên Thần nào biết mình được sinh ra như thế nào. Cũng như chính Thiên Thần nào để đến Thiên Đàng thật sự ra sao.

Mỗi một sinh linh bé nhỏ vì tâm hồn thanh khiết là một hóa thân của Thiên Thần.

“Thế con có phải Thiên Thần không Min?” Ly hỏi.

“Con là một Thiên Thần. Và con gọi mẹ là mẹ chứ đừng gọi Min nữa.” Thư trả lời.

“Min có sinh ra con đâu mà gọi mẹ, nói hoài à.” Ly ngúng nguẩy rồi ụt chạy ra khoảng sân trắng.

“Ly, đừng chạy nữa. Xuống, không được leo cây. Xuống ngay!” Thư gần như hét lên khi thấy Ly leo tót lên một cái cây gần đấy.

Ly tuột xuống, hí hửng chạy lại chỗ Thư à nở một nụ cười mà Thư cho là đáng yêu nhất.

“Cười gì mà cười hả?” Thư cau “mẹ sợ muốn chết.”

“Thôi mà, Min, giận mất xinh đấy! Min đẹp thế kia, giận lên xấu lắm.” Ly nịnh nọt.

“Về uống thuốc nào!” Thư bật cười trước sự láu lỉnh của cô bé à kéo tay Ly.

Thư 20 tuổi, còn bé Ly 12 tuổi, thế mà là mẹ con đấy. Đương nhiên không phải mẹ con ruột, mà bản thân Ly chưa gọi một tiếng mẹ ới Thư. Thư à Ly đều lớn lên từ trại mồ côi, một trại mồ côi khắc nghiệt đến khôn lường. Một trại mồ côi luôn có những người cầm gậy sắt để đánh đập những đứa trẻ hư. Ly là đứa bé bị ăn đòn nhiều nhất, à không, Thư chứ. Thư rất ngoan, nhưng mỗi lần Ly nghịch ngợm bị đòn, Thư đều lấy thân mình ra che chở.

Trên lưng cô gái xinh đẹp giờ đây hằn rõ những ết đánh đập tàn bạo. Hai năm trước, Thư dắt Ly trốn khỏi trại thú đó à đi lang bạt. Ly bị bệnh ở mắt bẩm sinh, bác sĩ bảo là gần như mù rồi, chưa kể đến biến chứng ở đường hô hấp. Hai năm qua, Thư đã cực nhọc hết mình, làm bao nhiêu iệc để chi trả cho tiền iện phí.

Không ít lần bé Ly bảo Thư thôi đi, mù thì cũng mù, chữa chạy làm gì nhưng bị Thư mắng cho một trận. Rồi không thềm nghe Ly nói, Thư nhất quyết quăng cô bé ào bệnh iện à đến thăm mỗi ngày sau giờ làm.

Ly nhất quyết gọi Thư là Min, không hiểu con bé lấy từ đó đâu ra, nhưng luôn tự cảm thấy tâm đắc ới từ đó. Ngày ra khỏi trại, Ly đã ôm lấy Thư à nói:

“Min làm mẹ em nha!”

“Ừ, Ly kêu Thư là mẹ đi!”

“Thôi, kêu Min. Khi nào mắt con sáng như mọi người, con sẽ kêu Min là mẹ.”

Ly có những suy nghĩ khó ai hiểu được, có lẽ thế giới mà ánh sáng chỉ là những mảng mờ ảo không chút hy ọng thì suy nghĩ cũng khó có chút nào tươi tắn. Ly luôn cười, dù rằng cô bé suy nghĩ già trước tuổi thật, nhưng nụ cười chưa bao giờ tắt trên môi.

“Thiên Thần có cánh bay không Min?”

“Có chứ!”

“Vậy sao con không bay như chim được hả Min?”

“Vì sao nhỉ? Chắc là ì ở Thiên Đàng không cho phép bay lung tung. Khi Ly lớn lên, Ly sẽ bay được.”

“Con thích bay lắm, nhất định sẽ bay được. Con chưa được nhìn thấy Thiên Đàng bao giờ, Thiên Đàng có thật không hả Min?”

“Có thật mà.”

“Khó tin quá Min ời, nếu con là Thiên Thần, Min là con người, ày sao Min lại khỏe mạnh

hơn con?”

Thư áp úng, tim hơi thất lại.

“Vì con là Thiên Thần của mẹ, sứ mệnh của Thiên Thần là bảo vệ, con yếu ỉ con đã bảo vệ cho mẹ nhiều quá nên mất sức đó mà.”

Ly khẽ mỉm cười.

Có một truyền thuyết về Thiên Thần, những người sinh ra để bảo vệ.

Có những người sinh ra để làm đôi cánh của Thiên Thần.

“Ly ơi, dậy ăn sáng nào!” Thư khẽ gọi.

Im lặng

“Ly, dậy đi con.”

Giật mình, Thư quay phắt lại nhìn máy điện tim rồi hốt hoảng hét lên tìm bác sĩ.

Cả khu bị tiếng hét của Thư kinh động. Òn ào à tán loạn.

Thư lấy hết sức chạy như bay ra cửa để tìm bác sĩ.

Vị bác sĩ tất tả chạy ào kiểm tra, không kịp trấn an cô gái. Khóc. Cô khóc chẳng thể ra tiếng, chân như khuyu đi mà cũng không ịn ào một thứ gì, chỉ cố gắng đi lại phía giường Ly.

“Ly ơi!” Thư khẽ gọi trong tiếng nghẹn ngào.

Những ngón tay gầy gò của cô bé khẽ nhúc nhích nhưng mắt ẫn nhắm nghiền. Máy điện tim có chút gợn sóng. Bác sĩ ẫn miệt mài bóp ống truyền oxy cho Ly.

Dòng điện tim lại thẳng băng. Cả căn phòng nghẹt thở dõi theo từng nhịp tim chạy qua của chiếc máy.

Thư khẽ nâng đầu Ly à bắt đầu hát:

“À ời ” nhưng chỉ ừa đến tiếng à ời thì cô im bặt, trong đầu Thư lúc này làm gì còn tâm trạng để nghĩ ra giai điệu nào được.

Sao không gian lại tĩnh lặng đến đáng sợ như vậy. Chỉ có những tiếng lầm rầm cầu khẩn xung quanh. Những tiếng từ ống thở ọc ra thều thào.

“Con ngoan của mẹ, không sao đâu, mẹ đây!” Thư khẽ nói trong tiếng mũi.

Ai đó đã nói...

Sức mạnh của Thiên Thần là đôi cánh.

Ngón tay của Ly lại khẽ nhúc nhích. Máy điện tim lại nhảy sóng. Bác sĩ mặt giãn ra, nhưng vẫn bóp đều ống truyền oxy.

Thư khẽ mỉm cười.

Dòng điện tim lại là một đường thẳng oan nghiệt.

“Cố lên Ly, con là một Thiên Thần cơ mà.” Giọng Thư lại khẽ khàng ang lên, khàn đặc.

Như một phép màu khó ai lị giải được, cứ một lần Thư nói, là một lần nhịp tim của Ly trở lại như cũ. Cứ một lần chất giọng khàn đặc ì khóc của Thư ang lên, là một lần những ngón tay của Ly lại khẽ động đậy.

Đôi cánh hiểu rõ sức mạnh của Thiên Thần có từ đâu.

Thư bắt đầu nói nhiều hơn, dù mụi ngột đến dường như chẳng thể thở. Cô tự bắt bản thân hô hấp bằng miệng, cứ mỗi lần nói là một lần hít lên thật sâu.

Thư sợ.

Giọng nói chẳng có chút gì trong trẻo nữa, khàn đặc giọng mũi, à sục sục những tiếng hít hà, rồi những từ ngữ bắt đầu rơi tung lên. Rối lên đến nỗi Thư chẳng thể nghĩ ra được một chữ nào trong tâm trí. Hình ảnh Ly đang thở một cách khó nhọc hiện ra trước mắt làm Thư cảm thấy sợ ô cùng.

Cảm giác bất lực nổi lên tràn ngập cả suy nghĩ cô.

Cô lại khóc.

Những giọt nước mắt của Thư rơi xuống ướt đầm gối Ly. Những tiếng nghẹn ngào ẫ cồ thoát ra khỏi thanh quản của Thư.

Thời gian như không thềm chạy nữa, thời gian như nằm yên à ngủ quên đời. Căn phòng chỉ còn mỗi âm thanh của Thư.

..

Dòng điện tim trở ề trạng thái bình thường, đều đều gợn sóng.

“Qua nguy hiểm rồi!” bác sĩ quệt mồ hôi à dịu dàng nói.

Thư đặt nhẹ đầu Ly lên gối à bắt giấc khuyu xuống. Chẳng bao giờ Thư dám nghĩ rằng sẽ có ngày thấy Ly không thể thở. Những giây phút nghẹt mũi ừa qua chẳng so được ới cơn hiểm nghèo mà Ly chịu đựng.

“Ư c gì, con có thể thở cả phần của mẹ.”

“Min làm gì mà khóc dữ ậy hả? Nghe mấy chị y tá nói Min sắp chết ì ngạt bởi nước mũi đó.” Ly lại tươi cười sau khi tỉnh dậy.

“Vì sợ mà.”

“Thiệt tình, làm con phải cố gắng thở nhiều thiệt nhiều giùm Min, chứ nhớ Min ngạt thở thì chả ra sao cả.”

“Rồi, cô nương à. Sợ quá đi, dữ quá!” Thư mỉm cười.

“Min này, con có iết cho Min một lá thư, ngày mai Min đọc nha.”

“Sao không phải bây giờ?”

“Vì con muốn Min đọc lúc con không còn nữa.”

“Bậy bạ!” Thư giận đỏ mặt.

“A, xin lỗi, con không cồ {, đùa mà!” Ly lè lưỡi sợ hãi. “Min này, tối nay Min ngủ ới con

nha, dọn ra hành lang ừa ngắm sao ừa ngủ.”

“Không, lạnh lắm, con sẽ cảm!”

“Con còn sợ gì cảm nữa.” Ly tỏ ẻ cương quyết.

..

Người ta đồn rằng, có một số người cảm nhận được cái chết trong những giây phút cuối đời.

..

Đêm sao giăng đầy khắp bầu trời đen, làm mảng đen tối trở nên rực sáng hẳn.

“Con muốn được bay! Và sẽ có một ngày mắt con sáng hơn.”

“Ừm.” Thư cùng ngắm sao ới Ly à trả lời.

“Con muốn được bay bằng đôi cánh mà một Thiên Thần có.”

“Lớn lên, con sẽ bay được.” Thư trả lời giọng kiên quyết. “Thôi, ngủ đi. Ly ngủ ngon!”

“Ngủ ngon, Min!” Ly mỉm cười nói.

Cô bé nhắm mắt lại à khẽ mấp máy môi cho Thư không nghe:

“Con muốn đư c bay v i mẹ.”

Hôm sau

Đó là một buổi sáng yên bình, trời sáng à ấm áp. Bầu trời trong xanh đến nỗi người ta khó mà tin được rằng, có lúc nó đã đen như mực. Một góc trời đầy nắng ấm, những chú chim hót ríu rít à những tia sáng mặt trời chen chúc nhau xuyên qua những kẽ lá. Bình yên, không một chút buồn.

Cảnh đẹp như Thiên Đàng ậy.

Thiên Thần sinh ra từ Thiên Đàng, và chết đi cũng ở nơi Thiên Đàng.

Chiếc giường Ly nằm được thay drap khác, trắng xóa. Trên chiếc bàn nhỏ cạnh giường, một lá thư được dựng ngay ngắn dựa ào chiếc cốc mà Ly hay dùng.

Thư nhẹ nhàng lau nước mắt à cầm lá thư lên đọc.

Trời dịu nắng. Chim hót nhỏ dần, gió thoang thoảng. Mọi thứ đều dịu đi khi Thư chạm ào lá thư.

“Nói ra Min đừng buồn, lúc đầu con không tin có Thiên Đàng đâu. Con nghĩ thật là nhảm nhí! Nhưng...

Min nh ngày trư c con phải cấp cứu không? Con đã nghĩ rằng con chết ngay lúc đó rồi.

Lúc Min kêu con dậy, con nghe rõ lắm mà ch ng thể trả lời đư c. Cứ như con đang nhìn Min từ một nơi xa xăm nào đó vậy. Con s và tuyệt vọng. Min à, lúc đó con đã buông xuôi rồi.

Min tin không, ngay lúc đó, con đã chết rồi. Thế nhưng, khi tiếng “à ời...” v ng về và đầy nư c mắt của Min vang lên. Như một phép màu vậy, Min à, nó kéo con về v i trạng thái lạ lùng. ời lúc Min nói liên t c mà ch ng chữ nào vào chữ nào ấy, con nhận ra một điều Min à.

Thiên Đàng đó. Từng tiếng nói của Min, từng tiếng khóc của Min, từng giọt nư c mắt của Min, bất kể thứ gì của Min lúc đó, đều làm con thấy đư c Thiên Đàng. Đẹp lắm! Trong suốt. Thiên Đàng là chất lỏng. Thiên Đàng làm ư t cả gói cả mặt của con. Thiên Đàng làm mắt Min nhòe nư c. Nhưng mà đẹp vô cùng.

Thiên Đàng bảo rằng Min là đôi cánh. Thiên Đàng nói rằng Thiên Đàng không phải là nư c mắt, mà là điều gì đó vô hình, điều gì đó mà Min cho con. Con là một Thiên Thần. Min là đôi cánh. Thiên Thần phải bảo vệ đôi cánh, và đôi cánh thì luôn bên cạnh Thiên Thần, Min nhĩ? Dù sao Thiên Thần thì phải về Thiên Đàng chứ ha.

Min ời, ai cũng nói con suy nghĩ già trư c tuổi hết. Nhưng như vậy có gọi là già uá

không? Có già hơn Min không? Con mong là không, vì Min là mẹ của con mà.

Thiên Thần yêu mẹ nhiều lắm!

Thiên Thần kị tên, gửi cho Đôi cánh.”

Hạ Tử

“Độc tôi và thăm th m xa

Hoàng hôn màu nắng nhạt nhòa

Em đi ua trên triền đồi ngủ

Ánh nắng vàng mộc dịu hòa thu.”

Thu đến. Ừ đây em, thu đến đây em.

Anh gặp em ào một buổi chiều hạ nắng. Ừ, hạ nắng, không phải thu.

Nhưng em nhìn đi, lá àng đang rơi trên con dốc nhỏ này. Lá àng lặng trên từng thớ đất nâu. Rải rác những cánh bướm đầy màu sắc. Tôi lại tự hỏi, sao bướm lại ề mùa thu?

Tôi đã giấu em một sự thật quan trọng. Ấy là tôi ghét bướm cực. Nhưng tôi bảo tôi yêu bướm, ì em thích chúng.

Hôm nay, tại con dốc nhỏ này, tôi bỗng nhớ đến ngày đầu tôi gặp em. Cũng những cánh bướm bay lượn khắp bầu trời, à đặc biệt, cũng ầm lán gió thoảng qua như ngày nào. Gió năm nay không mang hơi hướm thu em à. Gió chưa tan mùi hạ trắng còn ương. Gió còn hương của hè cũ.

Con dốc nhỏ, hay nói thẳng ra là đồi đất nhỏ. Tôi gọi đồi đất nhỏ, em không chịu, nên đành

gọi con dốc cho lãng mạn, theo { của em. Tại đồi đất này, tôi gặp em. Em đừng cười ì cái sự lập đi lập lại của tôi như thế. Tôi thiết nghĩ rằng gặp được em là phúc lớn cả đời. Gặp được em là điều kx diệu nhất mà tôi có. Gặp em, tôi tin rằng trên đời này có phép màu, có tiên, à có ma.

Tôi gọi em là Hạ Tử, tôi chẳng biết tên, ì em nào có nói cho tôi nghe đâu. Tôi ẩn gọi em là Hạ Tử. Vì sao ư?

Vì lần ấy, khi tôi ẩn lang thang trên đất khách quê người này, ẩn lằm bằm miệng rửa thời tiết nơi đây. Xứ gì mà không thoáng lấy chút gió cho người ta ừa lòng, thế mà bảo là xứ lạnh. Lạnh đâu tôi không biết, chứ mùa hè, nắng gắt, nóng đến kinh người. Rồi tôi bỗng gặp em, ô tình thôi em à, nhưng tôi bảo là định mệnh đấy. Tôi đã không ghét em.

Em ngồi dưới đám cỏ xanh rì, dựa sát ào gốc cây đầy bóng tỏa. Em thần thơ nhìn xung quanh, đôi lúc miệng em lẩm nhẩm gì đó rồi cười. Em đang nghe nhạc, tôi thấy cái earphone trắng trắng trên lỗ tai của em, rồi thì em đung đưa người theo tiếng nhạc nào đó, nên tôi chắc chắn rằng, đấy không phải máy trợ thính.

Em không đẹp, chẳng thể nào đẹp bằng những cô gái từng ấy lấy tôi thời trung học. Em cũng chẳng mộc mạc như những cô gái quê, tôi lại càng chẳng thể tìm ra xứ sở của em nơi đâu, ì như em biết đấy, em chẳng nói ới tôi bao giờ. Tôi chẳng thể nghe giọng mà đoán được, ì cũng như em biết đấy. Tôi có còn khả năng nghe nữa đâu.

Em nghe nhạc, nhưng tôi không ghét em. Trước đây, ai nghe nhạc trước mặt tôi, tôi đều khó chịu. Vì tôi chẳng thể nghe được những giai điệu ngọt ngào ấy, chẳng thể tận hưởng à lắng lư theo tiếng nhạc ấy. Tôi khuyết tật. Tạm thời, có lẽ là tạm thời thôi, nhưng ẩn là khuyết tật.

Tôi rút rề đưa em mảnh giấy tôi hí hoáy iết ội:

“Chào em, tôi không thể nghe đư c, nhưng tôi muốn làm uen v i em, em đồng {

không?”

Em mỉm cười đọc tờ giấy à iết lại:

“Chào anh, làm uen không khó, chỉ s anh chán thôi. Anh hình như không phải người xứ này.”

Tôi ui ẻ ngồi xuống cạnh em:

“Tôi đến đây chữa trị, tai nạn xe hơi đã làm tôi mất khả năng nghe rồi. Em là người ở đây?”

Em lại cười à iết:

“Vâng, em là người ở đây, anh có biết sử dụng cử chỉ nói chuyện không? Em thấy anh viết chữ càng ngày càng... rồi đó nha.”

Tôi bật cười khi đọc mảnh giấy em đưa lại, à tôi bắt đầu dùng tay nói chuyện ới em. Em bảo rằng em có một người cô bị điếc bẩm sinh nên từ nhỏ em đã biết cách giao tiếp này.

Rồi tôi biết em thích nghe Blues, tôi lại bảo tôi yêu Blues. Em ạ, tôi xin lỗi, tôi lại dối em mất rồi, ì tôi không thích loại nhạc ảo não ấy. Khi người ta yêu, người ta hay cố thay đổi mình cho “phù hợp hoàn cảnh”.

Em kể cho tôi nghe những giai điệu, những âm thanh mùa hạ trắng nơi con dốc nhỏ. Đây tiếng chim đâu đó xa xa, riu rít. Đây tiếng gió loang thoang đâu đó thổi ề. Đây tiếng lá xào xạc. Tôi khâm phục cả tài giao tiếp bằng tay của em. Tôi chỉ học cách đây ài tháng, còn chật ật.

Nắng hạ gắt phía trên cao.

Thơ. Em thích thơ, em tặng tôi cơ man nào là thơ, toàn thơ mùa hạ. Em bảo bây giờ mùa hạ nóng, nên em chỉ làm thơ ề mùa hạ. Em làm thơ theo mùa. Tôi thích thơ em, nhẹ nhàng mà đầy { nghĩa.

“Hạ chiều hạ vắng hạ không tên

Hạ giết xuân đi hạ lỗ lằm

Hạ chờ thu về, buồn không đến

Hạ v i đông tàn, lạnh triền miên.”

Thơ em ề hạ ần còn chút gì cay đắng.

Tôi bảo, tôi gọi em là Hạ Tử, em bỗng cười buồn.

“Có l vậy anh à!” – em nhẹ nhàng ghi cho tôi mảnh giấy.

Ở nơi xứ người, có em bầu bạn, tôi đỡ cô đơn. Rồi tôi yêu. Ừ đấy, tôi yêu em. Tôi ngỏ lời mời em ề gia đình tôi ra mắt. Em nhè nhẹ lắc đầu:

“Mình uen nhau có bao lâu đâu anh, ra mắt s m uá, ba mẹ anh không đồng { đâu!”

Tôi khẳng khẳng giữ em bên mình. Tôi cảm thấy hạnh phúc biết bao khi em ở bên chăm sóc tôi từng chút một. Rồi tôi như thấy được rằng, em biến thành tôi, em tặng tôi cả khả năng nghe của mình.

Ta đi xem phim, tôi chỉ xem phụ đề, mà như thấy được cả toàn âm thanh bộ phim, nhờ em.

Nhẹ nhàng mà sống động, tôi yêu em lúc nào không hay. Nhưng sao em không cho tôi biết tên, lại buồn khi tôi gọi em bằng cái tên mà tôi trân trọng nghĩ ra.

“Nếu anh cứ khẳng khẳng xem em là Hạ Tử, thì ch ng phải thu sang em và anh ch ng còn gặp nhau?” – em buồn buồn.

Tôi lại bật cười, chẳng ngờ em lại có suy nghĩ ngốc nghếch thế. Từ ngày đó, trong lúc chờ cuộc giải phẫu cho đôi tai của tôi, em làm thơ cho tôi hàng ngày.

“Hạ xanh mur t hạ vàng

Bình minh nặng ánh tan

Hoàng hôn ư t màu nắng

Chờ anh về trở khoan.”

Tôi hỏi em “trở khoan” là gì.

“Em không biết, em bỗng muốn viết như vậy. Có l , trở trong từ “trở về”, khoan trong từ “khoan thai”. Chắc em mong anh về uê trong vui vẻ và nhẹ nhàng.”

Tôi không hỏi nữa, tôi hài lòng ới câu trả lời em đưa ra.

“Sắp thu rồi, em ghét thu.”

“Thu s đẹp hơn, thơ em s hay hơn.”

“Không, thu đến, em phải xa anh rồi. Vì em là Hạ Tử.”

Tôi cố nhẹ lên đầu em vờ hờn trách. Nắng gắt trên đầu.

Tôi phẫu thuật thành công. Trong lúc chờ tôi có thể nghe, em ẩn ở bên tôi trong mùa hạ đẹp.

“Em nói gì đi! Nói bằng miệng ấy!”

Em mấp máy môi.

“Em nói gì đấy?”

“Anh có nghe đư c đâu, em bảo mong anh s m hồi ph c.”

Tôi cười, tôi sắp mang máy tr thính. Có thể nghe em hát rồi.

“Em yêu anh.” – em iết cho tôi mảnh giấy.

“Anh yêu em.” – tôi trả lại mảnh giấy ới ba chữ tôi nắn nót ghi.

Em cười.

“Sau này, anh nghe đư c, em nói ra lời nhé!”

Em mỉm cười.

Thu sang. Tôi nghe được.

Chờ em tại gốc cây cũ, tôi sẵn khoái tận hưởng âm trời. Âm thanh mà tôi đã không thể nghe cả nửa năm rồi. Những tiếng chim riu rít, gió thổi thu sang. Tôi cố nhớ lời em diễn tả tôi nghe à thâm phục tài giao tiếp bằng tay của em.

Em đến, mặc chiếc áo àng hạ. Vàng hạ, không phải àng thu.

“Anh yêu em!” – tôi nói lớn, trong ngập ngừng mà tràn đầy yêu thương ụng ề.

Em mỉm cười, ôm chầm lấy tôi.

“Nói em yêu anh đi!” – tôi nài nỉ.

Em cười nhẹ, à đưa cho tôi một bài thơ kèm lời gửi:

“ bên anh lâu không nói, em bỗng không uen vì âm thanh tiếng người anh ạ. Em tặng anh một bài thơ nhé.

Thu lạ

Hạ không xa

Thu sang

Hạ giận tàn

Thu đến

Hè không tiền

Thu về

Hạ tử xa.”

Tôi giận em không nói, hay em không yêu tôi. Tiếng yêu khi nói ra trang trọng à thiêng liêng, hay em sợ? Rồi bài thơ của em, làm tôi hoang mang. Nhưng em đã cho tôi ma lực cảm nhận âm thanh.

“Thu rồi anh. Anh về uê “trở khoan” nhé!”

Em ghi cho tôi mảnh giấy như thế. Em muốn chia tay sao? Thu cũng àng như hạ. Nhưng thu không có em. Sao em cứ đắm chìm trong thế giới lặng câm đấy, trong cái thế giới chẳng hề có lấy 1 chút âm thanh ngoài cảm nhận sột soạt của đầu bút đi trên giấy. Tôi buồn.

“Chia tay nhe anh! Em là Hạ Tử thôi anh à, thu đến rồi, Hạ Tử phải ngủ thôi.”

Em iết cho tôi mảnh giấy. Tôi kinh hoàng làm rơi cả bó hoa tôi ừa mua. Em đi. Em không còn nơi gốc cây cũ.

Ngõ ngang, thần thờ. Tôi chẳng ề quê một cách “trở khoan” được. Thu buồn hơn hạ.

Thu buồn, tôi nhớ hạ. Ngày ngày ngồi tại gốc cây chờ. Chỉ ài ngày thôi, rồi tôi lại phải ề quê tôi.

Ngày tôi đi, tôi ra nơi tôi gặp em lần cuối, bỗng thấy nhói đau.

Dưới gốc cây cũ, tôi phát hiện ra ết đào bới. Dưới lòng đất, một lá thư dành cho tôi. Của em. Đọc thư em tôi thấy mình chẳng thể nghe thật sự dù đã phẫu thuật, tôi thấy khoảng thời gian tôi thật sự biết nghe, chính là lúc bên cạnh em. Em xa, tôi lại khuyết tật. Bỗng mong một chút mưa hè.

“Em tên Hạ Tử thật anh à. Tên em đoản mệnh, chỉ sống trong mùa hè mà thôi. Em yêu anh. Thật tiếc em ch ng thể nói ra. Em thích nhạc Blues, nhưng em ch ng thể hát. Từ khi sinh ra, em đã ch ng thể bập bẹ đư c tiếng nào anh à. Em khuyết tật. Nhưng không tạm thời. Thế gì i của anh và em uá nhiều âm thanh tuyệt diệu. Em ch ng dám phá đi. Âm thanh của tim em khi bên anh, của tim anh khi bên em, âm thanh của ta yêu nhau. Ta yêu nhau phải không anh?

“Trở khoan”, “trở” trong từ “trăn trở” anh à, em nói em đấy. Lần cuối đọc thơ em nhé. Anh đi bình an.

Nắng lay nắng động nắng hương hè

Hoàng hôn in ngả bóng chiều nghe

Tiến bư c người đi trong lạc bóng

Đêm lại im lặng giấc mơ về

Hạ trắng vương mềm, trong đến lạ

Sao nữ đi tìm đến mùa xa

Thu lơ thu lửng thu nhàn nhạt

Có bằng hạ vì tấm tình ta

Thu hạ ch ng h p nên ch ng tan

Chỉ có tình ta chút nồng nàn

Để h p mau tan tình là thế

Có lạ đâu gì lệ hai hàng.

Hạ Tử”

Nắm Tay Em

Hôn, ta yêu nhau.

Nhưng anh ơi, em chỉ cần một cái nắm tay.

Nắm tay nhau, để em cảm nhận rằng mình đư c yêu, nha anh!

Để anh biết rằng, em đang chờ anh đến.

Chút ánh sương đêm

Nhàn nhạt ngủ

Tiếng gió êm đềm

Cuối mùa thu

Hoàng hôn thâm nếp

Vị men cũ

Ta đón thu về

Có cần ru...

Mùa thu năm đó, trời àng thu, một màu rực nắng. Ngấp nghé trước cửa nhà tôi, mắt em tròn xoe nhìn chăm chú cây mận. Tóc em đen nhánh, duỗi thẳng à dài qua gáy khiến tôi nếu không trông kỹ sẽ nghĩ rằng em là một cô nữ sinh nào đấy.

“Cây mận phải không anh?” – em hỏi hă hởi khi thấy bóng tôi bước ra ngoài ườn.

“Ừ!” – tôi gật đầu.

“Trái dâu hết rồi anh?” – em lại hỏi, nhìn tôi đầy háo hức.

“Mận nhà anh đặc biệt không có trái, có hoa thơm ậy thôi! Mà có trái cũng không cho em dâu!” – tôi chọc.

“Dâu có xin anh trái nào dâu mà nói thế chứ!” – em chun mũi – “Không có trái thì thôi, có trái thì tối nay em hái trộm!” – em nhìn tôi, cười toe.

“Trộm gì lộ liễu ậy?” – tôi phì cười.

“Lộ liễu mà ẫn trộm được mới tài.” – em hất mặt lên – “Mà không có trái, anh thấy cho em mấy bông hoa đi.”

“Mận này đặc biệt, có hoa mà không có trái, nên hoa của nó đắt giá lắm, không phải muốn cho là cho dâu.” – tôi cũng lên mặt chảnh.

Em phụng phịu, đập cửa nhà tôi như thể đã quen thân từ lâu:

“Bây giờ có cho không?”

“Không thì sao?” – tôi đùa nhây.

“Em hỏi, giờ anh có hái mấy bông hoa cho em không?” – em dậm chân.

“Không!” – tôi thích thú nhìn em giận dỗi.

“Được rồi, anh sẽ thấy!” – em chu mỏ bĩu môi – “Hãy đợi đấy!”

Kết thúc bằng một câu đầy tính “hoạt họa”, em ụt chạy đi. Tôi phì cười, em đến tôi không biết, giờ em đi, như cơn lốc cuốn. Tự nhủ thầm xem em sẽ làm gì nếu tôi không hái cho em mấy bông hoa.

Và sáng hôm sau, tôi thấy thật. Không biết từ khi nào, em ặt trĩu cả hoa cả lá của cây mận nhà tôi, sạch bách.

Tôi ngơ ngàng nhìn cái cây không phải mùa đông mà xơ xác trơ cành rồi tiếc ngẩn ngơ. Em chạy ụt ngang nhà tôi, le lười rồi gào toáng lên:

“Mọi người lại xem cây mận này! Mận đặc biệt không quả, không lá, không hoa. Cành đẹp đến dễ sợ!”

Tôi điên tiết đập cửa bay ra ngoài à rượt theo em như một thằng nhóc lên năm.

Em nhỏ hơn tôi nhiều, còn tôi thì già rồi, chạy làm gì nổi. Đến nửa đường thì tôi làm bầm chửi rửa quay ề. Chân trần không giày sao so ới án trượt được cơ chứ!

“YUNHO!” – giọng mẹ tôi lãnh lút thét lên khi nhìn ào cuốn lịch trên tường.

“Dạ?” – tôi giật bắn à quay người hỏi.

“Trễ mất 1 ngày rồi!” – mẹ tôi hốt hoảng gào lên.

“Trễ gì mẹ?” – tôi mắt tròn, mắt dẹt nhìn mẹ đầy long lanh.

Mẹ tôi lập tức quơ sẵn cái chảo gần đó à phang thẳng ào mặt đứa con trai độc nhất ô nhị đầy nam tính mẹ đã sinh ra.

“Hôm trước mẹ nói ới mày là phải đi đón em họ từ sân bay ề cơ mà!” – mẹ tôi gằn giọng, mặc cho tôi đang té bật ngửa ra sàn à lồm cồm bò dậy – “Hôm qua là ngày nó ề!

Sao hôm nay mày còn ngồi đây nhìn tao?”

“Hôm qua?” – đến lượt tôi trở mắt à gào lên – “HÔM QUA? SAO MÀ HÔM QUA ĐƯỢC? HÔM NAY MỚI THỨ HAI!”

“Phải rồi thằng đàn!” – mẹ tôi đập cái chảo xuống bàn – “Hôm nay thứ hai, hôm qua chủ nhật. Thằng em họ mày nó đập máy bay ào chủ nhật.”

“TUẦN NÀY CHÚ!” – tôi ưỡn gào lên.

“TUẦN TRƯỚC!” – mẹ tôi hét kiên nhẫn, hét ào mặt tôi à cầm cái chảo lên lần nữa.

Tôi giật bắn à phóng người ra phía sau.

“ĐI TÌM NÓ VỀ ĐÂY!” – mẹ tôi gằn giọng.

Không đợi thêm một phút nào, tôi nhe răng cười à tót ra cửa.

Em đứng ngoài cửa, nhịp nhịp chân:

“Giọng mẹ anh tốt thật!”

Tôi lờ đi, cố như không quan tâm đến em.

“Anh mấy tuổi rồi? Em 16 nè.” – em hỏi.

“22.” – tôi gắt gỏng.

“Gì, 22 hả?” – em tròn tròn mắt, thét lên – “Xạo đi chú! Mặt chú phải cỡ 30.”

Tôi ngơ ngàng nhìn em, miệng cứng đơ. Mặt hầm hầm, tôi lại im lặng bước tiếp.

“Chặc!” – em đi theo tôi – “Cái thứ họ hàng gì mà lại quên em mình ở sân bay kia chứ!”

Thấy tôi im lặng, em không nản lòng, thậm chí còn hăng nói hơn:

“Chậc!” – em lại tắc lưỡi – “Cái thứ người gì mà không biết tuần này hay tuần trước em mình ề chứ!”

“Cái thứ người gì mà chỉ lo hết nhìn trời rồi ngắm mặt!” – em tiếp tục nói.

“Cái thứ người ”

“Đủ rồi!” – tôi gằn giọng, cắt ngang lời em trước khi em kịp phỉ báng tôi thêm câu thứ tư.

Em giật bắn, mở tròn mắt nhìn tôi đầy hoảng hốt. Vẻ mặt non choẹt của em làm tôi muốn phì cười, nhưng thế thì khác nào đem cái uy nghi của mình ban nãy ra thả xuống đường mà chà lầy chà để.

“Cái thứ người gì đi hù dọa con nít hả!” – em tuy sợ, nhưng ưỡn bướng bình cong miệng lên nói một câu.

“Vậy cái thứ con nít gì mà cứ leo đẹo theo người ta rồi chọc hết câu này đến câu nọ?” – tôi nhướn mắt nhìn em.

“Trả thù mà!” – em nhón nhón chân lên à chun mũi.

“Trả thù gì? Vụ cây mặt chưa xử lý à!” – tôi hừ mũi.

“Cây mặt không ra quả được có bị ặt trụi thì ăn nhằm gì.” – em lại chun mũi, trông dễ thương tộ.

“Sao không? Công sức người ta nuôi trồng bấy lâu!” – tôi lừ mắt.

“Vậy chứ công sức em ngủ ngoài đường từ hôm qua đến giờ thì sao, hả ông anh họ đáng mến?” – em dựa người ào tường, nhướn mày hỏi tôi.

Á khẩu.

Đưa em ề nhà cùng hành lý ở một hốc nhỏ người ta đặt điện cao thế, tôi đã phải năn nỉ lay lục em đừng nói ới mẹ gì ề mấy chữ “điện cao thế” cả. Tôi ạch ra một câu chuyện hoàn hảo cho em học thuộc ề sự cố sân bay. Nào là em có một người quen ở đây, họ cho

em ở nhờ, nào là em tình cờ thấy tôi trên đường, nào là ân ân à ân ân.

Mẹ tôi không quan tâm lắm câu chuyện ra sao, bà chỉ cần biết em không chịu khổ, an toàn về đến nơi là mừng rớt nước mắt rồi. Em nói dối như thật, nào là nhìn xa xa thấy tôi còn ngờ ngợ, ì trước nay chỉ toàn trông hình, không trông rõ mặt. Em giấu bẻm chuyện em có địa chỉ nhà tôi à đương nhiên là cả ụ cây mận bị rơi sạch bách lá hoa. Còn mẹ tôi cứ xuýt xoa khen em giỏi, rồi quay sang sỉ vả con trai độc nhất của mình không chịu xem hình để đi đón.

Em sống ở Mỹ về nên phong cách thoải mái thái quá đôi lúc khiến tôi bực mình, mà em thì cứ nhơn nhơn. Ba mẹ em phá sản, họ không có khả năng nuôi con, thế là gửi con cho mẹ tôi nuôi giúp một vài năm. Em sống ở gia đình tôi thoải mái, vui vẻ à hòa đồng.

Tôi à em không khắc khẩu với nhau như lần đầu gặp mặt, cả hai khá hợp tính à đồng quan điểm. Xung quanh mối quan hệ khép kín ngoài xã hội của tôi chưa có ai hiểu được những gì tôi muốn. Giờ có em, tôi dễ dàng rơi vào một thứ mà người đời xưng tụng rằng đó là “tình yêu”.

Tôi dẫn em đi gặp bạn bè trong trường sau vài tháng, em lỡ làm rớt một chiếc bông tai.

Một tên nhặt được, hắn giữ rịt lấy, chọc em à đòi em phải hẹn hò với hắn.

“Gì chứ?” – em nhướn mắt nhìn – “Đi với anh thì thà tôi đi chơi với thứ chán ngắt này còn hơn.” – em chỉ chỉ vào tôi – “Trả đây!”

“Không!” – hắn đùa nhây.

Em không nói nữa, lập tức lột sạch những chiếc hoa tai đủ kiểu à đập xuống bàn:

“Bố thí cho anh!” – rồi kéo tôi ra khỏi quán.

Tôi đếm được tổng cộng 9 cái hoa tai đã từng lủng lẳng trên vành tai em. Công nhận em thật táo gan, em biết tôi nổi tiếng giang hồ trong vùng, bạn tôi cũng không kém, vậy mà em dám lớn lối như thế. Em còn cần nhần tôi chơi với cái thứ ra vào đồn cảnh sát mỗi

năm chục lần. Tôi thầm nghĩ, mỗi năm chục lần thì ăn thua gì, tôi mỗi tháng một chục lần ấy chứ.

Bước ra khỏi quán nước, em xoa tai nhìn tôi:

“Lột một lúc ra đau tai chết được!” – mặt em xịu xuống, trông đến tội.

“Ráng chịu, ai biểu ham!” – tôi phì cười.

“Ham gì mà ham!” – em bĩu môi – “Anh không hiểu gì hết! Anh coi nè, em bị mất hết bông tai rồi.”

“Thì sao?”

“Thì mua cái mới cho em đi chứ sao mà hỏi!” – em chun mũi.

“Trời đất!” – tôi trợn tròn mắt – “Thì ra thôi, không mua!”

“Anh không mua, em ề méc mẹ anh là anh bắt nạt em rồi làm rớt hết bông tai.” – em nhếch mép lên.

“Mẹ anh không ủng hộ mấy cái bông tai này đâu!” – tôi cười cười.

“Để rồi coi! Hãy đợi đấy!” – em lại đe dọa tôi à chạy tọt ề nhà.

“YUNHO!” – mẹ tôi hét lên.

“Dạ?” – tôi giật bắn người, theo phản xạ, phóng ra sau.

“Sao lại bắt nạt Jae Jae thế?” – mẹ tôi cầm cái chảo à quơ quào.

“Đâu có đâu mẹ!” – tôi gào lên, núp sau cái ghế.

“Bông tai của bố mẹ nó tặng làm kỷ niệm, mày đánh thẳng nhỏ sao rớt hết, nó khóc quá trời đây này!”

“Gì ?” – tôi sượng trân, không ngờ em cao thủ hơn tôi gấp mấy lần.

Vậy là tôi phải móc tiền túi ra à mua cho em gần một tá bông tai khác. Em hí hửng lựa hết cái này đến cái kia, rồi chọn một cặp thánh giá đính hột nhỏ, xỏ ào lỗ tai tôi một chiếc.

“Ủa? Anh cũng có lỗ hả?” – mặt em trợn tròn khi thấy một dọc lỗ trên tai tôi – “Hóa ra anh

cũng ăn chơi dữ! Thôi, đeo một cái ào cho nó thành cặp ới em này!” – em nói như thể

tôi là một học sinh gương mẫu đó giờ ậy.

“Cặp làm gì, em không có bồ được thì sao?” – tôi hỏi, tim đập thình thịch.

“Bồ bịch làm gì!” – em xua tay – “Bồ bịch rồi anh sẽ phải một mình, đáng thương lắm. Để em làm phước, ở cạnh anh cho anh đỡ buồn.”

“Thôi, làm phước mà không có tình cảm gì cũng ậy.” – tôi phẩy tay.

“Vậy anh có tình cảm không mà bày đặt.” – em chu mỏ ra nhìn tôi.

“Có!” – mặt tôi nóng bừng.

“Có sao không nói?”

“Giờ nói nè!” – tim tôi như muốn nhảy ra ngoài.

“Nói đi, em nghe!” – mặt em háo hức.

“Ờ thì ” – tôi gãi đầu – “ thì anh yêu Jae Jae.”

Mặt em từ hồng hào chuyển sang đỏ rực:

“Ờ !” – em ậm ừ.

“Yêu anh không?”

“ .” – đến lượt em lúng túng ò đầu.

“Hôn em một cái nhé!” – tôi đề nghị.

Em hoảng hốt xua tay. Tôi mặc kệ, cúi người kéo em lại à hôn lên trán. Mặt em đỏ bừng như gấc chín.

“Em méc mẹ anh bây giờ!” – em lí nhí nói.

“Em sẽ không méc đâu!” – tôi ôm em ào lòng, em còn nhỏ, chỉ đứng đến ngực tôi –

“Đừng méc, anh hôn em hoài.”

“Gì chứ!” – em lại lí nhí, úp mặt ào ngực tôi – “Ai thèm !”

“Anh thèm được rồi!” – tôi khẽ cười.

Em bảo tôi đừng hôn em nhiều quá, em không thích ẬY, gần gũi quá.

“Nhưng, yêu em mới hôn chứ!” – tôi cãi.

“Thôi đi, đừng có lợi dụng!” – em cười – “Ôm em được rồi, nắm tay được rồi.”

“Người gì mà kz cục ẬY? Có phải em ở bên Mỹ ề không đó? Hay từ thời phong kiến bước lên?” – tôi nhăn nhó, nghĩ đến iễn cảnh không hôn em được nữa thì quả thật là bực mình.

“Em có cấm anh hôn em đâu. Chỉ là đừng có làm ẬY hoài!” – em phì cười – “Em thích được nắm tay à ôm hơn.”

“Tại sao?”

“Feel lo e!” – em khẽ cười.

Tôi ôm em ào lòng, khẽ siết tay em:

“Ừ thì feel lo e!” – mặc dù tôi muốn lo e cơ, chỉ feel lo e thôi thì biết bao giờ mới xong, nhưng đương nhiên tôi không dám nói ra. Nói ra rồi em sẽ hỏi: “Xong cái gì?”, lúc đó thì coi như tôi chính thức tự đào mồ chôn mình. Im là tốt rồi!

Cho đến ngày tôi đọc được nhật k{ của em tôi mới hiểu em thích ôm à nắm tay đến chừng nào.

_____ *Flashback* _____

Tôi trốn gia đình đi prom của trường anh và đương nhiên vô tình gặp anh ở đó. Nhạc ồn ào, người người đang nhảy, hàng đông cô bu uanh anh làm tôi để { . Anh cũng có đẹp hơn tôi đâu mà sao đư c nhiều người thích đến vậy chứ! Tôi vênh vào chạy đến và nháy mắt v i vài cô. Họ nhìn tôi trằm trồ vài tiếng rồi tiếp t c uay sang bám lấy anh. Tôi điên tiết.

Nhạc dance ồn ào, tôi không thích, bực dọc bỏ ra ngoài, mặc kệ đám bạn réo gọi. Ch ng biết anh ra từ hồi nào, đứng dựa ngay góc tường và hỏi:

“Nhạc ôn uá hả?”

“Dở!” – tôi trả lời cộc lốc.

”Ừ! Cậu thích nghe thể loại gì?”

“ ock.”

“ ock?” – anh kh cười, lấy mp3 ra khỏi túi và một bên earphone vào tai tôi – “Tôi cũng vậy.”

Anh đang mở ballad của Dark Moor. Đột nhiên, anh sắm soi cái earphone của mình rồi nhẹ nhàng đổi bên cho tôi, kh cười. Tôi hiểu lũ con gái đó thích anh điều gì, sự ân cần.

Earphone bên trái, nhạc và lời đều to rõ hơn, earphone bên phải anh đeo, chỉ là bè ph .

Đêm hôm đó, ngay đêm đầu tiên tôi gặp anh, một cái siết tay nhẹ từ anh, ấm lòng.

Tôi chính thức uen anh sau một tháng tìm hiểu. Bạn bè tôi cứ gi c:

“Sao? Hai người hôn nhau chưa?”

“Chưa!” – tôi thành thật.

“Trời, mà có chắc Young Woung yêu mà không? Quen nhau chừng ấy thời gian, chưa hôn nữa!”

“Nhưng mà, tao nghe nói...” – một đứa bạn khác chen vào – “Tình yêu bắt đầu bằng một n hôn không bền đâu, s chia ly đó.”

ôi mặc chúng nó cãi nhau, tôi im lặng tách ra ngoài.

Tôi hỏi anh sao không chịu hôn tôi đi, anh chỉ trả lời rằng anh tôn trọng tình yêu của mình.

Tôi giận dữ rằng anh không yêu tôi, anh chỉ kh cười.

“Năm tay nhau, em cảm nhận đư c anh yêu em chứ!” – anh nói – “Ôm nhau, anh cũng cảm nhận đư c em yêu anh, vậy là tốt rồi. Mọi chuyện cứ từ từ thôi!”

“Em ch ng cảm thấy gì cả!” – tôi bư ng bình.

“Thì anh nói từ từ thôi, feel love mà!” – anh đùa, chêm một chữ tiếng anh sắc mùi Mỹ vào.

“Không, feel love hoài chừng nào m i love đư c?” – tôi cũng vắn lại bằng một câu y thế.

Anh không trả lời, chỉ kh cốc đầu tôi.

Anh hay đưa đón tôi đến trường và bắt k z đâu tôi muốn. Anh lúc nào cũng ở bên cạnh tôi khi tôi cần đến, anh hoàn hảo. Chỉ là, anh không hôn tôi. Còn tôi, bị ám ảnh bởi những lời của bạn bè xung uanh rằng anh không yêu tôi. Thâm tâm, tôi biết không phải như thế nhưng có một thứ gì đó cứ l n c n trong đầu.

Cãi nhau. Cãi nhau từ những chuyện v n vặt trở đi. Toàn là tôi gây chuyện.

Lần đó, tôi giận anh khi đón tôi ở trường uá trễ, để bạn bè đư c dịp chọc phá tiếp t c rằng anh có bạn gái rồi. Tôi không giận anh trễ, chỉ bực bạn bè, bực tất cả, rồi đổ dồn lên đầu anh. Anh không nhịn như mọi lần. Tôi bỏ đi.

Tôi tránh mặt anh mấy ngày liền, giận dỗi. Gần nhà tôi có một bãi đất trống, rất nhiều cây cổ th lâu năm mọc đâm vút lên tận trời xanh. Sở thích của tôi là leo lên cái cây cao nhất rồi ngồi trên đó xả stress, hay... chờ đ i.

Điện thoại reng, anh bảo anh đang đứng dư i gốc cây, rằng bạn tôi nói tôi chỉ làm hòa v i anh nếu anh hôn tôi một cái. Tôi cúi xuống nhìn, anh đeo bluetooth vào tai và bắt đầu nói:

“Anh ch ng tin vào cái thứ mê tín như nếu hôn nhau thì không bền vững. Anh cũng ch ng uan tâm đến việc bạn em nói như thế nào. Anh chỉ biết anh yêu em. Và nếu điều đó làm em ám ảnh đến vậy, hãy để anh bắt đầu lại mối uan hệ của t i mình, bằng một n hôn.

Chờ anh, anh lên đón em về!”

ôi anh bắt đầu leo lên, mặc cho tôi nói rằng tôi s xuống, nguy hiểm lắm. Nếu tôi không phải là dân leo trèo từ nhỏ thì hiển nhiên ch ng thể nào trèo đến tận đây. Anh, một lần cũng chưa chạm đến cành đầu tiên của thân cây cổ th nào, đang hỏi hả leo đến chỗ tôi.

Dù tôi biết rằng nguy hiểm, nhưng v n im lặng nhìn anh leo. Chờ đ i. Chờ đ i anh đón tôi về.

Chỉ một chút nữa thôi, anh s đón tôi về. Chỉ một chút nữa thôi.

“Đưa tay cho em!” – tôi lo lắng chìa tay ra.

*“Anh đã nói mình bắt đầu lại bằng một n hôn, không phải cái nắm tay.” – anh vừa thở
mệt nhọc vừa nói.*

“Đưa tay cho em đi, Young Woung!” – tôi cảm thấy bất an.

*Anh lì bư ng tiếp t c leo. Tay tôi v n kiên nh n chìa ra. Cánh gẫy, anh trư t chân. Tôi hốt
hoảng cúi người ch p lấy tay anh. Lơ lửng.*

Feel

love.

Cảm nhận anh, từng nhịp đập.

“Anh yêu em!” – anh khẽ mỉm cười – “Buông tay anh ra!”

Tôi nư c mắt chảy dài, lắc đầu nguầy nguậy. Sức vóc không đủ níu anh.

Trư t nhẹ. Anh rơi. Trư c mắt tôi. Tôi ở lại, anh không đón tôi về.

*Anh không chết, chỉ là sống đời sống thực vật. Gia đình anh rút ống thở ra trư c khi tôi
dần vật thêm ngoài phòng bệnh.*

*Ba tháng trời nhốt mình trong phòng, tôi không biết ba mẹ tôi phá sản. Họ gửi tôi về Hàn
Quốc để dễ sinh sống và thư thả hơn.*

Để quên anh. Để quên đi rằng, anh đã không đón đư c tôi. Anh đi.

_____ End flashback _____

Tôi khép quyển nhật k{ lại thật nhẹ.

“Đọc rồi có ngộ ra điều gì không?” – giọng em đột ngột ang lên từ phía sau, thật nhẹ.

“Uhm ” – tôi lúng túng.

*“Anh khờ quá!” – em cất quyển sổ – “Phải nhận ra l{ do ì sao chỉ cần một đêm em đã xử
đẹp được cây mận nhà anh.” – em mỉm cười – “Chuyện qua rồi, không sao đâu!”*

“Tình yêu bắt đầu bằng một nụ hôn không dễ tan ỡ!” – tôi đột nhiên nói, dáng em từ sau lưng trông trống trải quá – “Anh khẳng định!”

Em mỉm cười:

“Em biết mà!”

“Jae!” – tôi gọi khẽ – “Để anh nắm tay em, đến khi anh cảm nhận được em, nhé Jae!”

Em lại mỉm cười:

“Tùy anh thôi. Yunho này, năm nay đón thu ới em nhe! Như năm đầu tiên mình gặp nhau.”

Tôi gật đầu. Năm nay tôi lại đón thu ới em, bằng những cái nắm tay à ôm nhau, chỉ ậy thôi.

Ngày đó khi tôi quên đón em ở sân bay, em đã lo không biết có chuyện gì xảy ra, phải chạy ngay đến nhà tôi để kiểm chứng. Rồi ngày tôi nhớ ra đi tìm em, em đi theo, chỉ ỉ “mong anh an toàn”. Chẳng cần nắm tay, tôi ẫn cảm nhận được em.

Nhưng mỗi ngày nắm tay em, tôi đều cố gắng cảm nhận một điều gì đó. Một thứ gì thật mơ hồ.

Chuyện tôi à em ỡ lờ, không ai chấp nhận kể cả khi em không là em họ tôi đi chẳng nữa. Nhất là ba tôi, ông rất phong kiến. Em nói rằng kệ họ, em ẫn cứ yêu tôi, em không cần nghe ai hết.

Họ gửi trả em ề bên Mỹ. Ngày em đi, tôi không tiễn, chỉ nói:

“Em đi đi, anh chờ đón em ề!”

“Anh không chờ em cũng chờ anh mà!” – em khẽ cười.

Em đi.

Gần đến mùa thu năm sau, em lại ề, cùng gia đình. Họ trốn nợ, chẳng tốt lành gì, nhưng cũng cấm không cho tôi gặp em. Ngày em ề, tôi ngồi tại nhà, thấp thỏm.

“Còn yêu nó không?” – mẹ hỏi.

Tôi không trả lời mẹ, chỉ khẽ thở hắt ra.

“Đi đón nó đi!” – mẹ tôi nhìn thẳng ào mắt tôi, nói.

“Được sao mẹ?” – tôi mở tròn mắt nhìn.

“Đừng để nó chờ con, đón nó đi!” – mẹ nhẹ nhàng nói – “Kệ ba con!”

Tôi khẽ mỉm cười rồi chạy ụt đi. Tôi chẳng sợ ba, chỉ sợ em quên.

Em không quên.

Mặc kệ gia đình, tôi à em lại nắm tay nhau hàng ngày, để chờ một mùa thu mới. Em à

tôi hạnh phúc bên nhau, không biết gia đình em đang bị truy đuổi.

**Ba mẹ em ay nặng lãi, họ tìm đến nhà gia đình em trọ đòi đủ thứ. Em nói rằng em không
bất hiếu đến mức bỏ mặc cha mẹ trong lúc này. Em ề nhà trọ cùng họ gánh nạn. Ba mẹ tôi
lại nhốt kín tôi trong phòng, thậm chí còn cho người canh cửa.**

**Đến ngày thứ ba, tôi chịu hết nổi, năn nỉ được nhắn tin cho em. Mẹ tôi lên thấy điện thoại
ào. Tôi gọi em.**

“Không sao.” – em nói qua ống nghe – “Chuyện sắp xong rồi!”

“Em ở đó đi, anh tới!” – tôi nói nhanh.

**“Đừng!” – em chặn lại – “Tới làm gì, bày hầy lắm, em đang bận bịu thu xếp, thu xếp xong
em qua chỗ anh.”**

**“Thôi, tụi nó giang hồ mà, nguy hiểm lắm có anh đến nhiều khi gặp người quen giúp cho
em được! Để anh đón em!” – tôi nói.**

“Thôi, chú à!” – em chọc – “Chú già rồi, ngồi yên một chỗ đi cho lớp trẻ đến đón!”

“Này ”

**“Yunho!” – em cắt ngang lời tôi, đột nhiên giọng trầm xuống – “Để em đón anh một lần,
được không anh?”**

Tôi im lặng.

“Được không anh?” – em lại hỏi, đầy chờ đợi.

“Jae !” – tôi thở dài – “Chỉ một lần này thôi. Anh chờ em!”

Và nhờ em, tôi ngoan ngoãn nằm trong phòng, chờ đợi. Tôi chờ em đón tôi đi.

Em đã chờ ta

Trong ánh chiều thu nhỏ

Lá tôi la đà

Dư i bóng vàng thơ

Một buổi chiều tà...

Ta nằm...

Ngờ ng ...

Lả lả cảnh buồn

Tình liêu u t

Lá thu rơi.

Ngày hôm sau Hôm sau nữa Và hôm sau nữa Bất an.

Không thấy em. Đó là lần đầu tiên tôi không đón em, chỉ chờ em đón.

Tôi điên tiết, đập tung cửa, chạy ra ngoài. Chẳng ai cản tôi.

Họ nói rằng hôm nay xô xát ghê lắm. Em bị đánh nhiều hơn ai hết, ừa được đưa ào cấp cứu, nhưng không rõ tình trạng ra sao. Em nằm trên giường bệnh. Trắng xóa, em sắp bỏ tôi đi.

Ba mẹ em ngồi cạnh giường mắt dại đi. Tôi hỗn hào đuổi họ ra ngoài:

“Cút đi cho khuất mắt!”

Em chỉ toàn gánh chịu nỗi đau mà nguyên nhân là do người khác.

Em tỉnh, dờ dẫm nhìn tôi, khó nhọc hỏi:

“Yêu em không anh?” – mắt nhòe đi.

Tôi siết nhẹ tay em thật lâu:

“Sao lại không !”

“Em xin lỗi không đón được anh ” – em lại thở nhẹ.

“Đừng! Để anh đón em, anh đã nói là để anh đón em!” – nước mắt tôi chạy òng quanh.

“Đưa em ề cây mận đi anh ” – em lại nói qua làn hơi nhẹ – “Về mùa thu lần đầu tiên em gặp anh ”

Ừ, ề mùa thu lần đầu tiên ta gặp nhau. Tôi đưa em ề. Bế em trên tay, gạt ngang tất cả mọi người, đưa em ề nơi cây mận. Có lá, có hoa, chẳng có trái.

Tôi à em dựa ào bậc thềm, nhìn cây mận, thở đều. Tay em lạnh. Tôi lại khế siết tay em.

Nắm tay em, cảm thấy nhịp đập của em mỏng manh đến chừng nào. Nắm tay em, để cảm nhận tim em mỗi ngày đập nhanh hơn khi ở gần tôi. Nắm tay em, để em thấy rằng tim tôi đập cũng nhanh như thế.

Ôm em, cảm nhận rằng hơi thở em nhẹ hơn mọi hôm. Ôm em, để nhận thấy rằng em gầy và trơ trọi. Ôm em, để cảm nhận rằng em yêu tôi nhiều đến đâu. Ôm em, để em thấy rằng tôi yêu em còn nhiều hơn thế.

“Bông tai này tuy em không biết có Chúa trời hay đáng quyền năng gì không ” – em khó nhọc nói – “Nhưng em sẽ thay ông ta ở bên anh, cho anh quyền năng tốt bậc. Anh không sợ ai nhé, ì có quyền năng của em rồi!” – em khế cười.

Tôi ấn đang ôm em, chẳng thể nói một tiếng nào. Hình như tôi đang khóc.

“Một tình yêu bắt đầu bằng nụ hôn, dễ chia ly không anh?” – em hỏi, à bắt đầu thở dốc, nước mắt ướt người tôi.

“Không!” – tôi nén tiếng nấc, dứt khoát trả lời.

“Ừ!” – em nói – “Vì em lúc nào cũng ở bên anh mà!” – em lại mân mê chiếc hoa tai của tôi,

khẽ trả lời – “Cho anh hôn em đó!”

Nhẹ nhàng, tôi cúi xuống hôn lên môi em. Một nụ hôn sâu, nồng ấm.

Em

Nhẹ nhàng thở. Nhẹ nhàng ra đi. Tay em nắm gọn trong tay tôi, khẽ nâng niu một bông hoa mận. Tay em lạnh. Người em không còn run.

Tôi cũng không cần kiềm tiếng nấc. Vỡ òa!

Chỉ một lần không đón em, tôi mất em mãi mãi. Chiều tan mây.

Em về chưa

Trong thu khuya đ m mư t

Ngọc xanh trời

Lạ lòng uá

Ánh tà dương

Ta ch ng chờ thêm

Một phút...

Ch ng thể trông hoài

Một giây...

Có biết đâu...

Em ngừng hay đi mãi

Đến bao giờ...

Em về...

Ta đón

V i ánh mắt mềm

Đôi môi đỏ em mang

Của tình thu êm...

...

Trong đêm khuya đ m ngọc.

.

Ngày hôm đó, tôi tìm ra tung tích của bọn cho ay. Lần cuối cùng tôi nhờ bạn bè, kéo đến càn quét. Tôi chẳng cần luật pháp, chẳng cần ai.

Lần đầu tiên, tay tôi ẩy máu. Vì lần đầu tiên, tôi không đón được em.

Tôi không cho họ chôn em quá sớm. Chờ tôi báo tin ui rằng mọi chuyện đã được giải quyết.

Em nằm trong phòng, trơ trọi.

Em à, tình yêu bắt đầu bằng một nụ hôn chẳng thành ấn đề gì cả, chỉ cần ta yêu nhau, thì mãi bền ững mà em.

Nắm tay em. Tôi nắm tay em, nhớ lại những ngày tim em đập nhanh khi ở cạnh tôi.

Không cần em mãi mãi ở cạnh tôi, chỉ cần tôi mãi mãi ở cạnh em, thế là đủ.

Và bây giờ, đang là một lần trong rất nhiều lần, em chờ tôi đón.

Jae của anh! Chờ anh đón nhe em!

Tôi nhẹ nhàng rút con dao nhỏ ra khỏi túi.

Nắm tay em, để biết rằng, tim em đập mạnh như tim anh vậy.

Nắm tay em, để hiểu rằng, nhịp đập của em không chậm chạp.

Nắm tay nhau, để biết rằng, ngày hôm nay không im ắng hơn ngày hôm ua!

Tôi nắm tay em, để em biết rằng, nhịp đập của em không cần chờ đợi.

Ngày hôm nay không im ắng hơn ngày hôm ua!

.

Ngày hôm nay, anh đón em ề.

Tin nhắn một chiều

Đôi khi người ta vô tâm đến nỗi quên mất những cảm xúc của người khác. Đôi khi người ta bận rộn uá đến nỗi quên mất những điều tưởng chừng như đơn giản nhưng lại vô cùng quan trọng. Mở rộng lòng mình để nghĩ t i người khác, liệu chúng ta có làm đư c không?

Đêm muộn. Ánh đèn ở góc phố cũng trở nên cô độc ới màu sáng àng đục của mình. Anh phóng xe nhanh qua đoạn đường, nơi ban ngày là chợ cóc.

Con gái anh sáng nào trước khi đi học cũng chạy ra nhặt mấy thứ ề nhét tủ lạnh. Nó lị giải, con sợ đi học thêm ề muộn, nếu bố ề trước cấm nôi cơm giúp con, con ề nấu thức ăn sau. Anh cũng thường ề muộn.

Cuộc sống của con người là tham gia một trò chơi đuổi bắt. À trò chơi mèo ờn chuột. Anh nghĩ thế. Anh tuổi mèo, Qu{ Mão. Một con mèo àng. Anh đủ kinh nghiệm à từng trải để biết đối phó ới những nàng mèo cô đơn, à cả những nàng chuột bạch ngây thơ nữa.

Ngây thơ thì cũng tốt, nó khiến người ta được thanh thản chút ít ì không phải mãi lo đối phó à đề phòng. Tất nhiên hai mặt của một ấn đề, ngây thơ đôi khi cũng thành ra làm mình nhúc đầu. Điều gì xảy đến cũng phải chứng kiến đôi mắt mở to à chẳng thể chia sẻ nhiều cách giải quyết ới mình. Tóm lại, ngây thơ cũng chỉ là một khoảnh khắc làm mình dịu lại chút ít tâm hồn đã mỏi mệt.

Điện thoại của anh rung lên báo có tin nhắn. “Anh có khi nào biết chờ đợi là như thế nào không? Là khi không có bất cứ dấu hiệu nào để suy đoán, cứ hoàn toàn phó mặc cho thời gian đưa đẩy mình đến gần sự hoài nghi à lo lắng”. Gửi nhầm tin nhắn. Chắc là cô nàng nào đó đổi người yêu ì sai hẹn. Anh lắc đầu cười.

“Đêm Giáng sinh rồi anh có ui không? Anh uống bia hay rượu ang? Rượu ang đỡ thì rất tốt cho phụ nữ. Đêm Giáng sinh em cũng uống, một mình thôi. Và say. Say đến tận bây giờ”. Lần đầu tiên anh à cô gặp nhau ào đêm Giáng sinh. Hà Nội mưa bụi bay mịt mờ như khói. Anh bàng hoàng bởi nét đẹp cổ điển của cô. Đặc biệt là đôi mắt. Sâu thẳm, đượm buồn, xa xăm mà lại bắt cần. Trong cái sâu thẳm dịu dàng của cặp mắt ấy ánh lên một ngọn lửa ấm áp làm sáng bừng cả khuôn mặt đẹp cân đối.

Vẫn chẳng có người đàn bà nào mang lại cho anh sự thanh thản à niềm khao khát khi kề bên. Sự sắc sảo à toan tính của họ làm anh ừa sợ ừa ngán ngẫm. Anh thêm một sự dịu dàng đích thực, thêm một tiếng cười nũng nịu cần anh che chở Nhưng ngày ấy cô đã từng tìm đến nhờ cậy anh sự che chở rồi đấy thôi. Anh đã từ chối cô bằng im lặng. Anh muốn tốt cho cô. Muốn cô hãy quên anh đi, muốn cô được an toàn à hạnh phúc. Cô không giống ới những người phụ nữ khác. Không giống kể cả khi bị phụ bạc. Ba năm trời,

tình cảm trong anh có lúc tưởng như khô cứng lại rồi, k{ ức ề cô đã xoá bỏ được hẳn rồi thì nó lại bùng lên, nhức nhối à dần ặt anh.

2. Hà Nội mùa này có đủ nắng, đủ gió, đủ mưa à những nỗi nhớ. Cô biết trong suy nghĩ của anh, cô là người thông minh, phải chăng ì thế mà anh hoàn toàn yên tâm à không lo lắng gì cho cô nữa. Quay trở lại Hà Nội, cô loay hoay tìm iệc làm mãi không được. Anh sẽ không hình dung được cô đã chịu đựng thế nào. Sự chịu đựng, cô cũng không đưa ra được khái niệm ề điều này. Những lời mĩa cay độc của bà chủ bỏ chồng, bị ăn chặn tiền công, cái nhìn hau háu của những gã đàn ông nơi quán ăn cô làm công , cô ẫn chịu đựng được trong im lặng. Sự im lặng mà anh đã rèn cho cô.

Trong k{ ức mờ nhạt của cô ề những món ăn, những bữa ăn đặc sản mà anh đưa cô đi, cô ước giá như bớt lại được một góc thì bây giờ sẽ có mấy trăm nghìn để trả tiền nhà tháng này. Hình như cô cũng đã bắt đầu biết tính toán. Nhiều khi sự ắng lặng à cô độc làm cô muốn nổi loạn, cô muốn ùng ầy. Lúc đó nhớ ề anh là cách tốt nhất để cô nguôi ngoai đi.

“Trước đây khi nghe anh nói ề nỗi sợ phải trở ề nhà một mình sau ngày làm iệc em chưa cảm nhận được hết, còn bây giờ em mới thực sự thấm thía à thấy sợ khi sau một ngày làm iệc phải trở ề nhà một mình, lặng lẽ à cô độc”.

Đêm ề là lúc mà cô ừa sợ lại ừa mong ngóng. Cô có cảm giác mình được chở che à tìm được sự đồng cảm trong những lúc đêm ề thế này nhưng cô cũng lại sợ sự ắng lặng, ắng lặng đến nghẹt thở trong đêm tối. Cô khao khát có một tổ ấm bình yên, khao khát được làm mẹ. Bản năng người phụ nữ trong cô luôn hồi thúc cô có được đầy đủ xúc cảm như ngày bên anh. Nhưng sự uể oải à mệt mỏi là thứ giết dần mòn cảm xúc đáng sợ nhất.

Cô đọc lại thơ Xuân Quznh, cô thích sự giản dị mà nồng nàn trong những câu thơ của nữ sĩ

bạc mệnh. “Nhưng lúc này anh ở bên em/ Niềm vui sướng trong ta là có thật/ Như chiếc áo trên tường như trang sách/ Như chùm hoa mở cánh trước hiên nhà” Ngày xưa, khi bên nhau, cô hay thắm thì đọc những câu thơ ấy. Anh nằm im trong lòng cô, lim dim mắt, tận hưởng. Cô gọi anh là mèo lười. Anh thấy mình giống một con mèo thật.

3. “Sáng nay ô tình em gặp anh trên đường đi làm. Anh đi nhanh quá. Trời có nắng nhưng rét à buốt. Sao anh không đội mũ len? Bao người đàn ông đi trên đường đều nhìn em.

Sao anh không thấy em?”. Con phố dài của buổi sáng cuối đông đẹp à buồn như người chinh phụ chờ chồng. Con phố dài thành ra – dù đông người mà vẫn hoang vắng. Và người đi trên đó dù có chủ đích nhưng lại vẫn lạc lõng à cô độc. Có lần cô nói ới anh như thế.

Anh bảo cô tiêu cực, suốt ngày nghĩ lẫn thẩn rồi nỗi buồn sẽ ám ào mình. Lúc ấy, cô không phản đối. Rồi cô cười, rất nhẹ, tiếng cười như gió trải dọc suốt con phố dài.

Sang tháng Ba, trời mưa dai dẳng. Những cơn mưa kéo dài ẩm ướt. Cả đêm cô thức cùng ới tiếng gió lùa quen thuộc, tiếng mưa rơi trên mái nhà. Chị dâu cô gọi điện nói rằng từ hôm em đi, mẹ khóc suốt, dạo này bố cũng hay nhắc em hơn. Mỗi một lời nói của chị dâu làm tim cô quặn lại. Cô đã rời xa gia đình à mẹ yêu thương. Cô tìm mọi cách quay lại đây, ì cô không muốn lúc bất ngờ anh nhớ đến cô, hỏi thăm cô thì cô lại đang ở quá xa. Nhiều lúc có cảm giác không thể thở được.

Có phải ì cô đã chịu đựng quá sức không? Có phải ì cô đã tin quá sức không? Đã hy vọng quá sức không? Sự mệt mỏi ì chờ đợi làm cô đôi lúc dự định rời khỏi đây, cô sẽ xa anh, thật xa. Ngày xưa, cô nhớ, hơn một lần anh bảo sẽ không bao giờ để cô phải bơ ơ. Cô đã quay lại đây từ ngày ấy à chờ đợi lời anh hứa. Nhưng lâu quá. Cô thấy mình có lỗi ì đã không chờ được. Anh luôn giữ đúng lời hứa. Vì cô không chờ được đến dịp thuận lợi để anh thực hiện lời hứa của mình. Cô là người có lỗi.

4. Nhiều lần anh đi qua quán ăn nằm ở góc phố đấy. Anh không thích ào những nơi nhìn

tối tối như thế. Không hiểu sao mỗi lần đi ngang qua quán ăn à liếc nhìn ào khoảng tối đó anh thấy tức ở ngực, tựa hồ có một bàn tay đặt lên ngực anh ấn nhẹ xuống, một cảm giác rất lạ. Anh nhớ đến cô. Cô không giống ới những người phụ nữ xung quanh anh. Một điều gì đó đặc biệt, là cách cô hay nhìn ngược lên, bất chợt à đột ngột, như thảng thốt, như chờ đợi, như thắc mắc. Là cách cô nép người ào anh.

Không bao giờ cô chủ động đòi hỏi, cô bảo em sợ anh mệt, anh đã có tuổi, anh phải giữ sức khỏe. Anh đọc thấy ẩn trong đôi mắt ngược lên của cô một tình yêu mãnh liệt mà ghìm nén, sự quan tâm à thấp thỏm, lo sợ Đôi mắt đọc được sự cô đơn của anh, đọc thấy sự khao khát của anh, thấy những mong muốn nhỏ bé à ích kỷ của anh nữa. Cô ít hơn anh một thế hệ, ậy thì điều gì đã giúp cô hiểu anh như thế, không phải là cách chứng tỏ mình của thế hệ 8X được quảng bá rầm rộ. Cô sâu sắc, đắm thắm à sức chịu đựng cũng kz lạ.

“Em hiểu rằng mỗi lúc đi xa/ Tình anh đối ới em là xứ sở/ Là bóng rợp trên con đường nắng lửa/ Trái cây thơm trên miền đất khô cằn ”. Những câu thơ quen thuộc làm anh rã rời. Nhất định không thể là cô ấy được. Cách làm này không phải là tính cách của cô ấy. Anh hiểu cô, tự tin, như chính bản thân anh ậy. Ngày bên nhau, anh đọc được mong muốn của cô, nói đúng được suy nghĩ của cô kể cả khi cô đang đọc thơ cho anh nghe. Anh nghĩ à tin cô không bao giờ gửi tin nhắn mơ hồ như ậy.

Anh không quen ới suy nghĩ rằng cô đang trở lại tìm anh. Anh nghĩ có người đang trêu anh. Càng ngày anh càng nhận thấy rõ hơn cảm giác bồn chồn à lo lắng của mình. Anh thần thờ nghĩ ề cảm giác đó. Cảm giác như mình dễ quên hay đánh mất điều gì đó rất quan trọng, anh không thể nhớ nổi. “Tại mình già rồi”, anh nghĩ ậy.

5. “Sáng nay gió mùa lại ề, trời se lạnh. Anh có thích tiết trời hôm nay không? Em thấy thật dễ chịu. Là đợt rét cuối rồi đấy anh ạ. Ngày hôm nay anh phải thật ui nhè ì không có

ai lại buồn trong ngày sinh của mình cả”. Mỗi lần gần nhau, anh thầm thì ào tai cô “Em chỉ là của anh thôi. Chỉ là của riêng anh thôi”. Và cô cũng thế, cũng mê mải nhắm lại câu nói ấy.

Đúng như lời anh, cô rất biết giữ lời hứa. Nhưng ẩn có một lần, gã đàn ông ấy tạo ra sự ngoại lệ bằng một ly nước đầy chủ {. Một chút chênh mảng làm cô khóc ùi suốt tháng trời ới { nghĩ ám ảnh “Mình đã phản bội anh”. Nỗi nhớ nhưng à dần ặt lại bắt cô làm iệc như điên. Cô bắt mình phải bận rộn à ất ả để quên đi.

Gần hai tháng trễ kinh, dăm dút đau bụng à ra máu, cô giật mình. Bước ra từ phòng khám cô đứng không ứng “Cái thai này yếu lắm”. Tai cô ù đi. “E là không giữ được nữa. Lần sau chị phải thật cẩn thận nhé”. Cô tê dại cả người. Vẫn là một cảm giác trống rỗng xâm chiếm toàn bộ cơ thể giống như ngày anh rời xa cô, nhưng lần này, cô thấy một cái gì đó như ỡ oà trong cô.

Cô không bao giờ giữ được điều gì cho mình cả. Ngày còn bé, có gì trong tay, có đồ chơi, có đồ ăn ngon, bạn bè đến năn nỉ cô lại mủi lòng à chia ra. Cô ẫn thế, lớn lên rồi cô ẫn không giữ được gì cho mình cả. Không giữ được gì cả

Chiều thứ bảy có tràn trề ánh nắng hanh hao. Rét à buốt. Cô nằm bất động trên giường, cảm nhận từng giọt máu chảy ra khỏi cơ thể. Cô gọi con. Cô gọi tên anh. Cô khao khát được làm mẹ, những hồi ức của tuổi thơ dội ề Cô tự hỏi ì sao anh lại có thể quên đi kỷ niệm dễ dàng như thế? Vì sao trong anh, cô lại mờ nhạt như ậy? Đã hết sức mình níu gọi ậy mà anh ẫn không nhận ra cô.

“Con em chết rồi. Nó bỏ em đi thật rồi. Anh sẽ không bao giờ tin được, đúng không? Em biết anh đang nghĩ gì, nhưng người ta không bao giờ có thể nói dối ào ngày mà con họ chết, anh có hiểu không, anh Phong?”. Anh giật mình. Lần đầu tiên Bí hiểm gọi tên anh. Như một tiếng nấc nghẹn.

Anh gọi người đó là Bí hiểm. Mỗi lần đọc tin nhắn của Bí hiểm anh ừa hồi hộp ừa thích thú, anh rất muốn được tham gia ào trò chơi mới lạ lắm à hứa hẹn nhưng lại có điều gì đó làm anh ngần ngại, gần như là sự mệt mỏi. Thế nhưng, sự tự tin ào phán đoán của mình hay chính là sự nghi ngờ trong anh đã phủ nhận thông tin từ những tin nhắn anh nhận được. Anh thấy mơ hồ à mâu thuẫn ới chính mình, cũng như ngày xưa, lị trí anh bảo hãy rời xa cô ì hạnh phúc à tương lai của cô, tình cảm trong anh thúc bảo hãy giữ cô lại bên mình, không được để mất cô.

Con gái anh dường như cũng cảm nhận được điều gì đấy. Nó thấy dạo này anh hay trầm ngâm à thần thờ hơn. Sang năm nó sẽ đi du học, ậy là chỉ còn lại mình anh. Ngày trước nó phản đối anh à cô âm thầm theo cách của riêng nó. Cô là người trẻ nhất, chỉ hơn nó bảy tuổi à xuất hiện muộn nhất trong số những phụ nữ xung quanh anh nhưng lại là người duy nhất làm cho anh thay đổi nhiều đến thế. Lần đầu tiên anh giờ tay tát nó ì xúc phạm đến cô. Sự bướng bỉnh à ích kỷ trẻ con trong nó ngày ấy không chấp nhận cô dù nó biết cô là người tốt à cũng như nó, cô rất nhạy cảm.

6. Ảnh hưởng của bão sớm, trời xám như mùa đông đã ề nhưng lại thiếu đi sự lạnh giá. Có sao đâu, sự gợi nhớ đối ới con người ề mùa đông đã là một thành công rồi. Cô muốn ùi sâu ào giấc ngủ sau những mệt nhọc của một ngày làm iệc căng thẳng nhưng giấc ngủ cũng quay lưng lại ới cô.

Con trai, cô đoán thế. Cô không bảo ệ được nó. Cô không giữ gìn được nó. Cuộc sống là gì? Số phận là gì? Ngày xưa cô tin rằng tình yêu là một sợi dây ô hình cột chặt hai người ới nhau. Mỗi khi người này nhớ mong hay có chuyện gì xảy ra sẽ làm rung lên sợi dây à người kia sẽ biết. Cô tin ào sợi dây đó.

Cô cũng tin là sợi dây đó không thể đứt, trừ khi một trong hai người chết. Nhưng bây giờ cô đã nghĩ khác, cô biết rằng, ngoài sợi dây ấy còn có thêm rất nhiều sợi dây khác nữa, còn

rung mạnh hơn sợi dây tình yêu của cô rất nhiều.

“Anh ấy không nhận ra em thật sao? Ai là người biết anh thích ăn dưa cải muối chua, biết anh thích ăn tôm đồng, thích cá chép om dưa, biết anh thích nghe khúc Hành âm, biết anh thích được ôm từ phía sau thật dịu dàng, biết mỗi lúc gần nhau hãy nằm ào phía trong ỉ anh thuận tay trái?”

Anh điếng người. Những người phụ nữ xung quanh anh, người nào cũng sắc sảo ả làm kinh tế tốt, biết bàn luận ề chính trị ới giọng giấu cợt theo đúng cách anh thích. Những nàng nghệ sĩ chơi nhạc cụ dân tộc mắt lúng liếng được anh mời để phục ụ khách Vip Anh bàng hoàng. Chỉ có thể là cô thôi. Cô tinh tế ả hiểu anh từ những sở thích nhỏ nhất, không một người phụ nữ nào quanh anh để { ả nhận biết được những sở thích đơn giản đó. Nhưng ngày ấy cô đã ề quê ả yên ổn rồi cơ mà Vậy là cô đã trở lại ả tiếp tục chờ đợi anh.

Tại sao cô không nói ra ới anh tất cả, tại sao cô lại chơi trò trắc nghiệm ới anh qua tin nhắn như ậy? Anh bỗng lặng đi. Phải chăng ỉ cô sợ một lần nữa anh từ chối cô bằng sự im lặng. Nhưng có khác gì nhau đâu, kể cả khi cô tha thiết nín gọi anh bằng lời ả đau đớn khắc khoải mong anh nhận ra mình bằng những tin nhắn ô danh thì đáp lại cô ẫn là một sự im lặng quen thuộc đó.

Nếu đúng trong mỗi con người đều có hai mặt ậy thì ta sẽ suy nghĩ như thế nào ới từng mặt? Anh nhớ cô, cả ở hai mặt đó. Nhớ ả yêu cô trong khắc khoải ỉ biết không thể làm được điều gì tốt lành mang đến cho cô. Vừa nhớ ả nghĩ ề cô qua những giây phút gần gũi, ẫn ích kỷ ham muốn cô có được cô. Cả hai mặt sáng tối trong con người anh đều hướng đến cô nhưng lại bị chặn lại không thể bộc lộ ra ngoài.

Bây giờ thì anh hiểu ỉ sao anh có cảm giác đó khi đi qua quán ăn, có linh cảm kz lạ khi đi qua khoảng tối đó. Một bước chân thôi, anh ả cô ở cách nhau như thế. Anh có thể bỏ

tiền bao hết thực khách trong cả quán ăn đó nhưng lại không lo được cho cô một bữa ăn ra trò.

7. Hà Nội những ngày nóng nằng 38 độ. Ở trong căn phòng trọ mái tôn hầm hập, lúc nào cô cũng như lên cơn sốt. Đầu óc nhức nhối, căng thẳng. Cô đã gửi rất nhiều tin nhắn cho anh, những tin nhắn một chiều. Đôi lúc cô thắc mắc ỉ sao anh không rung động khi đọc những tin nhắn ấy. Hay ỉ anh là người quá bản lĩnh, đến nỗi, không một nỗi đau nào, không một tình yêu nào xâm phạm đến anh được.

Những ngày này cô tưởng như mỗi hơi thở của mình cũng chậm hơn ấy. Thật khó khăn ới cả chút khí thở. Sao mà cô thấy ngọt ngào quá. Làm thế nào để đỡ đau đớn hơn? Chỉ cần đỡ hơn một chút thôi. Là trái tim cô đang đau bệnh lị trở lại hay là nỗi đau âm ỉ của tinh thần suốt bao ngày tháng qua làm cô lầm tưởng. Cô thêm một giấc ngủ yên bình nhưng hễ cứ nằm xuống là nghĩ ngợi, là quá khứ dội ngược ề đến nghẹt thở. Thuốc ngủ cũng ô tác dụng.

Cô lại thấy lo lắng à hồi hộp. Cô sợ cho nhịp đập của trái tim mình. Cô thấy dường như trái tim mình đang phải cố gắng lắm để làm tròn trách nhiệm của nó. Tất nhiên rồi, phải cố gắng chứ. Cô không biết đến khi nào cô sẽ được thanh thản, để cô không ùng dậy trong đêm sau mỗi giấc mơ, không ám ảnh, không dằn ặt, không đau đớn nữa ? Yêu là gì? Với cô là một trò đuổi bắt của những người quan tâm đến nhau. Người mà cô không yêu cứ hiện ra trước mắt mong được cô tóm lấy. Người cô yêu cứ lặng lẽ đi bên cạnh cô, thật gần, mà dù cô đã cố gắng hết sức đưa tay ra ới ẫn luôn không chạm đến.

8. “ Đó là tình yêu em muốn nói cùng anh/ Nguồn gốc của muôn ngàn khát ọng/ Lòng tốt để duy trì sự sống/ Cho con người thật sự Người hơn”. Tình yêu cũng phải có những đòi hỏi của riêng nó. Yêu anh, cô lại không đòi hỏi gì cả, phải chăng ỉ ậy mà cô đã không có được gì cho mình. Phải chăng ỉ cô quá ngốc nghếch nên thậm chí không nhận lại được

một điều dù là nhỏ bé nhất, dù là một tin nhắn phản hồi.

Không có ai bên cô cả. Ngay cả lúc tưởng như kiệt sức cô vẫn phải cố gắng đi lại, làm việc như một người bình thường, thậm chí hơn cả một người bình thường. Làm sao mà cô biết được con người lạnh lùng à tàn nhẫn như thế. Làm sao mà cô lại vẫn có thể tin à dang hiến đến thế. Cô thấy mình mệt mỏi lắm.

Cô ao ước tìm lại được phút giây bình yên của ngày nào, lúc đó quá khứ không trở dậy, nỗi đau nguôi đi à cô sẽ thấy dễ thở hơn rất nhiều. Cô cảm thấy mình nhẹ bẫng dần. Cô thấy hư ảo của khói hương lúc cô hoá con. Cô thấy mình thật thanh thản. Cô lại gọi con, cô gọi tên anh Cô không còn nghe thấy tiếng rung của điện thoại báo có tin nhắn mới.

“Bình, em đang ở đâu? Nói cho anh biết đi em”

Có một nỗi nhớ không phải là tình yêu

Đến tìm ta để nói lại những lời đã cũ...

Ư u đã nhạt còn rớt vào chén vỡ... làm sao mà ta say.???

Họ đã từng yêu nhau. Một tình yêu bắt đầu ới những cái nhìn đầu tiên trong phút chốc, diễn ra khá nhanh, thật chóng ánh, tiến triển khá đẹp, khá lãng mạn. Nhưng kết thúc cũng thật mau à cũng khá ội àng.

Cuộc sống đã cách xa, ngày tháng cũng đã qua à mọi chuyện đã dần như trở nên ào quên lãng. Mỗi người trong bọn họ đều đã có một cuộc sống riêng à cũng chẳng thể ngó ngang đến cuộc sống của nhau. Thế nhưng đến một ngày ô tình đi ề qua lối cũ, anh bắt gặp lại bóng dáng của cô thấp thoáng ở phía cuối con đường Anh chợt thấy có một cái gì đó bỗng lạnh, chợt thoáng qua thật mau. Và như thấy lòng mình đang đứng lại Anh tự trấn an, cười thầm à tự nhủ : “Không phải ! Có lẽ, chỉ là cảm xúc thôi ”

Đêm hôm ấy, trở ề nhà sau một cuộc ư à men bia nồng nặc. Một mình trong căn phòng tĩnh lặng. Nhìn chiếc bể cá, nhìn những sỏi đá, anh thấy lòng mình sao băng giá, cô lạnh,

đơn độc đến tái tê Quá khứ chợt ùa ề, anh mơ màng chìm mình trôi ào trong nỗi nhớ.

Nơi mà trong tiềm thức có một khoảng lặng ới một cảm giác thật yên bình. Nơi mà chỉ có mỗi hai người, tay nắm tay, ai kề ai chạm khẽ, miệng tươi cười à ánh mắt xôn xao lúc đó, anh hiểu rằng – anh đang nhớ. Một nỗi nhớ..không có mấy ngọt ngào

.

..

.. ..

“Anh...

Em thấy nh anh...

Hãy đến đây ! Và nắm lấy tay em...”

Cuối cùng thì anh cũng đã đến để gặp lại cô. Người mà đã từng rời bỏ anh để ra đi theo những gì mà cô cho là hạnh phúc. Anh ấn đến dù lòng đã mang nhiều trĩu nặng, Vẫn đến dù chỉ là một lời nhắn được gửi gắm từ phía cô Và đôi khi anh đến ì lòng trót mang một lời hứa, lời hứa rằng sẽ mãi không bỏ cuộc một lời hứa tự thừa bao giờ

Chiều nhạt nắng, quán café nhỏ – tiếng nhạc trầm du dương buồn lặng lẽ. Họ ngồi đối diện nhau, không tiếng nói, không tiếng nấc, lặng im đau, lặng im bên nhau. Không còn những ngón tay chạm khẽ, chỉ còn ánh mắt ngược nhìn, như lặng lẽ, như chẳng nói lên câu. Anh nhìn cô, nở một nụ cười gượng gạo. Cô im lặng ngoảnh mặt nhìn ra phía cửa sổ, ngoài trời gió thổi, những ngọn gió xôn xao Những ngọn gió..không có mấy ngọt ngào

“Anh... chúng mình đừng gặp nhau nữa nhé...

Thật sự, em không yêu anh đâu, em chỉ thích anh thôi

Chỉ là em thấy nhớ anh thôi ”

Anh đưa tay xóa cái tin nhắn ừa nhận. Chân bước đi môi nở một nụ cười dùm đó. Bạn

biết chuyện, bạn trách bạn bảo “Cứ như trò chơi, không hiểu gặp làm gì?” Anh nheo mắt

nhìn bạn rồi thở dài quay đi không nói. Tay châm điều thuốc khẽ hút một hơi thật dài. Anh nhả khói ra, những làn khói mong manh bay cao dần rồi trôi theo làn gió. Gió xôn xao, cơn gió chẳng ngọt ngào

“Có hay xem phim không ?”

“Có ! Mà sao ?”

“Có thấy có những người suốt cả bộ phim, suốt cả cuộc đời cứ đứng đưng lẳng lẳng.

Nhưng đến lúc sắp chết lại ội ã đi tìm, hoặc làm mọi điều gì đó chỉ để nhìn thấy, để gặp gỡ một người có thấy không?”

“Ừh... có...”

“Đấy, cuộc sống là thế. Bình thường có mấy ai là người muốn tỏ ra mình là không mạnh mẽ. Nhưng rồi sẽ đến một lúc nào đó, trong một góc khuất của chính họ, họ sẽ làm mọi thứ, mọi điều để được sống thật ới lòng mình. Dù chỉ là một cái nhìn từ xa, một cái nhìn lặng lẽ thì họ vẫn muốn, ì đó là cái khoảng lặng mà họ muốn kiếm tìm. Và thường thì họ sẽ chẳng bao giờ hối hận ì điều đó. Cho dù họ thừa biết rằng đó chỉ là nỗi nhớ. Một nỗi nhớ chẳng phải là tình yêu. Một nỗi nhớ..không có mấy ngọt ngào ”

“ ... ”

“Ai nói rằng tình cảm lưu luyến là điều khiến người ta đau khổ

Ai nói rằng biển đời chìm nổi, chỉ có tình yêu là vĩnh cửu

Dù có lúc chia ly, có khi gặp lại

Dù có khi xum họp ,có khi tan

Chỉ mong đư c bình thản nắm tay nàng đi giữa nhân gian... trọn đời...”

Trà Duyên

Hắn là con một của phủ giàu nhất thành, tổ tiên che chở, tích lũy ba đời, đến khi có hắn đã là inh hoa phú quý ô tận.

Con cái phú gia nhưng gấm lụa là, hưởng chi trên đã có phụ thân thúc bá chường quản gia nghiệp, chẳng đến lượt hắn hao tâm tổn trí. Vì thế, cứ yến oanh mộng thanh lâu, phiêu hương nơi tiểu thiếp, mơ màng say khước mắt, khoái hoạt tiêu dao.

Phụ thân cũng không ngăn cản, chỉ cần mai này hắn tuân theo bốn phận mà cưới ợ sinh con, kế thừa gia nghiệp, chuyện hoan nhạc hôm nay cũng chẳng tính là bao. Niên thiếu phong lưu, ai mà không có chút chuyện hoang đường?

Hắn ung dung tự tại, cứ thành thực mà hưởng thụ một phen. Nhưng bách hoa nếm mãi cũng tận, mỹ cảnh xem dần cũng hết, còn người có đẹp nữa chẳng cũng đã thành tầm thường son phấn.

Nhưng một sớm mai sương phủ, thức tỉnh giữa mùi hương ấm dịu, hắn mông mông lung lung rũ đi hương phấn hương son, mơ màng rời khỏi một con ngõ giăng giăng hoa khói. Từ ban đêm, mưa phùn đã rơi miên man không dứt, trên mặt đất đã ướt át một miền, mang theo ngậy nồng hơi đất.

Có lẽ, đã tỉnh dậy quá sớm, phố phường vắng lặng không một bóng người lại qua, ngay cả tửu gia khách điểm cũng là đại môn đóng chặt, toàn một ể say ngủ.

Bụi mưa nhuyễn như kim châm đầu không đến nỗi làm thấm ướt tán ô giấy dầu, nhưng cũng đậm ào nhột nhật, khiến người buồn bực.

Ngả mắt trông sang, kia có một trà tứ nhỏ nhỏ, dường như có một thân ảnh cần mẫn quét tước nơi bàn ghế. Hẩn thở ra một hơi nồng rượu, ngả ngả nghiêng nghiêng đi đến.

Noãn { an hòa, thanh hương dẹt sợi, tựa trên ghế gỗ đơn sơ mà sạch sẽ, quả là thỏa lòng dễ chịu không thể nói nên lời. Dường như có một âm thanh nào đó dễ nghe phảng phất bên tai, hẩn ngược lên muốn nhìn, nhưng mà mi mắt không thể chịu được mà dần dần khép kín.

Một giấc ngủ kia miên trường trầm ổn, lần thứ hai tỉnh thức, trên đường đã nô nức người lại kẻ qua, ết tích cơn mưa đã dần tan biến. Trên người không biết bao thuở đã phủ lên một lớp miên sam*1+, phẩm chất dầu cho không tinh tế nhưng cũng là êm mềm dễ chịu.

“Công tử tỉnh?”

Thanh âm sáng dịu thấp lên ùng k{ ức trước khi say ngủ, hẩn nhìn tiểu thị*2+đang phụng trà trước mắt, hơi nheo lại nét mi.

“Công tử khi này ừa đến đã gục ở trên bàn không động đậy, khiến cả cha lẫn ta một trận sợ hãi ” Tiểu thị kia nhoẻn miệng, khoe môi tự nhiên cong cong, “Ta lấy hết á gan đi đến nhìn xem, mới hay công tử chỉ là ngủ mà thôi ”

Hẩn lướn mắt ra phía sau ai tiểu thị, quả nhiên thấy một ông cụ hiền lành đứng trước quầy hàng thu dọn những túi trà, thấy hẩn đang nhìn mình liền mỉm cười hân hậu. Hồi đáp bằng một nụ cười lễ tiết, ánh mắt hẩn một lần nữa lại dờn ề trên người tiểu thị.

“Miên sam này là người đắp cho ta ư?”

“Sáng sớm ướt lạnh, công tử lại dầm mưa mà tới ” Tiểu thị kia ngượng ngập cười, “Công tử không chê đã là tốt rồi ”

“Sao?” Hẩn mỉm một nét cười, “Ngủ lâu như vậy, ta lại có chút khát, mang một ấm trà lên

thông cổ đã ”

Tiết trời đã sang trưa, nhưng sinh { trà tứ kia ẩ ẩ ẩ ể đến thương tiếc, ài chiếc bàn gỗ ghé mộc, tường đất lợp ngói, tuy nói chỉ là nhà của người thường, nhưng sao không chịu xây ững thêm một chút.

Chỉ có điều, trà lại ngon đến lạ lùng. Sắc trà àng óng trong eo, hương trà ngân nga tinh khiết, tư ị đậm đà, nhấp môi một ít lại mang theo một ết hậu ị ngọt ngào.

Thấy hấn đã thưởng thức xong một chén, những ngón tay trắng nõn mảnh gầy lại cầm lấy ấm trà, nhu mềm mà chuyên chú rót trà ào chén nhỏ một lần nữa. Giữa làn khói mỏng tang, mơ hồ hé lộ một gương mặt không xuất chúng nhưng ẩ là thanh tú.

“Hảo trà.” Hấn dừng lại trong hương khí đang phiêu tán, khẽ giọng cười.

~

Mấy ngày qua, mưa phùn tan biến không còn gặp nữa. Sắc trời đã quang đãng như xưa.

Vườn nhà mọc đầy hoa, cây cối xanh thắm. Nghiêng người tựa ào ghé mây trong nhà mình, hấn cầm lấy chén nhỏ Tử sa*3+ mà thổi đi hơi nóng, khẽ nhấp môi một chút.

Ông cụ quì trên mặt đất lạnh run, nước mắt đã sớm rơi dàn dụa.

Hấn than khẽ một tiếng, ra hiệu bảo hạ nhân điu lão đứng lên. “Cho người ngồi nhưng lại không chịu, quì ở đây làm gì ”

Ông cụ ẩ quì dưới đất không chịu đứng như cũ, khóc không nên tiếng: “Tiểu nhân già sắp chết, nội tử cũng không còn trên nhân thể, bao nhiêu ất ả đắng cay mới nuôi lớn được tiểu nhi. Bây giờ chỉ còn phụ tử hai người nương nhau mà sống . Thỉnh công tử mở lòng từ bi mà buông tha cho tiểu nhi ”

Giữa trán hấn cau lại, lập tức cười nhẹ mà nói: “Lão bá nói quá rồi. Nói chứ, iệc này cũng là một mỹ sự, sao lại khiến người nói như thể bất kham đến ậy. Người cầm một trăm lượng bạc kia hồi hương, làm ruộng cũng được, tiểu thương cũng tốt, còn hơn ở nơi này

chịu đựng rét lạnh Về phân lệnh lang, bản công tử sẽ hảo hảo chiếu cố y, ngươi cứ yên tâm ”

Hắn thấy ông cụ cả người run rẩy, như thể còn muốn nói gì, liền rút lại nụ cười, lạnh lùng nói: “Từ xưa có câu, “Rượu mời không uống chỉ uống rượu phạt”, cũng tiện để hình dung người nào đó thì phải ngươi phải hiểu cho rõ chứ.”

Ông cụ ngậy người một lát, bỗngưng cúi đầu lấy ài cái thật mạnh, rồi im lặng cầm lấy túi ngân lượng kia rời đi.

Hắn đắc { cười cười, buông chén trà, không đợi đến đêm đã ội ã đi ề phía sương phòng nơi hậu iên.

Trong nhà hắn thực ra cũng dưỡng ài tiểu quan mỹ mạo, chỉ có điều ôn xuất thân thanh lâu, nhu mị có thừa mà thanh tú không đủ. Nhưng còn người kia, dầu chưa thể gọi là điểm lệ, nhưng lại có một loại tư ị ngậy ngô khác biệt.

Mỹ tửu ủ dầu có nồng, uống mãi cũng thành thừa mứa, một chén thanh trà xuất hiện ừa ận biết bao.

Đẩy cửa phòng ra, người bên trong như thể hoảng sợ mà ngẩng đầu, sau khi trông rõ là hắn bèn chậm rãi cúi xuống.

Hắn đóng cửa lại, cười cười đến bên giường, nhẹ nhàng nắm lấy chiếc cầm y, khiến y ngẩng mặt lên. Vẻ ngượng ngùng mà sinh động nơi trà tứ ban đầu đã thiếu ắng, chỉ trở thành một ẻ kinh hoàng sợ sệt đọng đầy trong mắt.

Nhẹ nhàng đặt lên bờ môi nhu mềm một cái hôn, hắn khẽ cười: “Ta sẽ hảo hảo đối đãi ngươi ”

Lớp lớp màn trướng bỗng bành buông xuống, tựa như suối tóc đen thẫm của thiếu niên kia, tầng tầng chậm chậm, rũ rũ ấn ương.

Vừa chớm tỉnh giấc, tịch dương đã chẳng khắp bốn bề, trong phòng không biết khi nào đã

thấp lên một ngọn đèn lưu ly, ánh lửa tỏa ra dịu dịu, phủ ánh sáng lập lòe lên gương mặt của người đang ở trong lòng.

Thân thể trần trụi của thiếu niên cuộn lại thành một khối, thế nhưng lông mi run khẽ lại tiết lộ bí mật rằng y vẫn còn chưa ngủ.

Hắn cười, đưa tay xoa lên tấm lưng trắng mịn tinh tế, hơi lạnh từ lòng bàn tay phủ xuống da thịt quả nhiên gây ra một cơn lạnh bầy.

“Người tên gì?”

Nhưng thiếu niên vẫn không dám mở mắt, đôi môi bị mút đến đỏ hồng dăm dăm mím chặt, tựa như hai mảnh ỏ trai khó bề cạy mở.

“Mà thôi, có nghĩ đến hắn cũng chẳng phải cái tên dễ nghe gì, chỉ sợ là “Tiểu Ngũ”, “Tiểu Lục” các kiểu”. Ngón tay lướt qua làn mi tựa một chiếc quạt con, hắn nghiêm ngẫm nhìn đôi mắt kia bất lực run rẩy, “Theo ta, ề sau người gọi là “Trà*4+ nhi” là được Nói xem, có biết iết hay không?”

Hắn cười, đưa đầu ngón tay ẽ nhẹ trên lưng thiếu niên, sau cùng, không ngờ lại lướt đến chôn tư mật ấy. Thiếu niên nhắm nghiền mắt lại, hai gò má bắt đầu nhuộm đỏ. Và thế, thừa cơ kéo y ào lòng, lại thêm một phen điên loạn đảo phượng, điểm lệ sắc xuân.

Hắn ôn tự nhủ rằng, này chỉ là một món đồ mới mẻ, chẳng quá mấy ngày sẽ chán mà thôi. Nhưng chẳng ngờ đâu cả một tháng qua, hằng đêm vẫn chỉ tưởng đến thiếu niên ấy. Có lẽ, một chén trà kia còn phải uống lâu hơn một chút, mới có thể gột đi cơn ngán ngấy trước đây.

Chỉ là, tuy iệc thân cận thịt da làm ngày một nhiều, thiếu niên vẫn cứ thế mà không thể dứt bỏ tính khí trẻ con. Đối tư thế khác đã xấu hổ kinh khiếp, phản ứng càng thêm trức trặc đến ô cùng.

Hắn lại chẳng hiểu sao mà yêu thích ẻ muốn cự tuyệt mà chẳng dặng dừng ấy, nhất định

phải quần quít lấy y mà làm đến tận húng mới có thể ngừng.

Thiếu niên đối ới hấn lúc ban đầu còn có chút e sợ, một thời gian sau, ngày ngày thân mật, sau cùng cũng đã an tĩnh trở lại. Lúc thư nhàn sẽ dạo quanh hậu iên đôi chút, ngắm hoa đùa cở. Bất quá, không biết là an tâm nhiều hơn, hay tuyệt ọng nhiều hơn.

Hấn trông tâm tính thiếu niên như thế, chỉ sợ bọn tiểu quan khác sẽ khi dễ y, bèn tự mình ban cho y một tòa tiểu iện, ra chỉ thị chỉ có bản thân mình cùng tiểu tư tâm phúc mới có thể ào trong.

An bài như thế, rốt cuộc mới yên lòng.

~

Cứ như ấy, ài tháng trôi qua, phụ thân bắt đầu dạy hấn nhúng tay ào sinh { của gia tộc.

Sổ sách chất chồng như núi, các hiệu tư lự, các tiền trang rải khắp thành, mọi thứ khiến hấn như sứt đầu mẻ trán.

Bận bịu một hồi rốt cuộc cũng có thể thông thả mà thở, iệc đầu tiên là đi đến độc iện kia.

Hôm qua có một trận thủy tuyết*5+ rơi xuống, giờ đã phủ thành một lớp tuyết trắng dày, bước lên nghe sột soạt. Nhìn một ùng trắng tinh chỉ in dấu chân mình, hấn mỉm cười đi qua cổng òm bằng đá.

Một làn hương thơm đã lâu không thấy mang theo mùi hương thanh u của tịch mai*6+ hư hao lan tỏa. Thiếu niên lẳng lặng ngồi trên ghế đá trong sân, chỉ mặc một kiện miên sam dày, chén nhỏ trước mặt tỏa hương hư ảo.

“Trời rét như ấy, sao không chịu mặc thêm y phục ” Nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay buốt lạnh của thiếu niên, hấn phả nụ cười ào tai y, “Có nhớ ta không?”

Mặt thiếu niên ửng hồng, nhưng dường như cũng không dám nhìn hấn, chỉ rũ mắt xuống nhìn hai bàn tay đang nắm lấy nhau.

Hắn thâm biết thiếu niên da mặt rất mỏng, cũng không còn kiên nhẫn mà đùa giỡn, bèn nhắc chén trà trên bàn lên uống một hơi cạn sạch, cười nói: “Công Hy*7+?”

Thiếu niên lúc này mới ngẩng đầu, nhãn thần đột nhiên rạng rỡ, lộ ra ẻ đôi chút kinh hãi. “Nhìn không ra một tiểu thị trà tứ lại tinh thông ề trà, xem ra còn rất thích nữa.” Hắn cười đem thiếu niên ôm ào lòng, để y ngồi trên đùi mình. “Nhưng ngươi nói một chút xem nào, là thích ta hơn, hay thích trà hơn?”

Thiếu niên ngậm chặt miệng, do dự mà dăm dăm nhìn hắn, như thể rất sợ nói sai điều gì. Hắn cố { nhíu nhíu chân mày, tạo ra bộ dáng tức giận, thanh âm cũng trầm xuống: “Còn phải đắn đo lâu như ậy?”

Khóe mắt thiếu niên nhất thời hoe đỏ, hai cánh môi mỏng tang dần dần mở ra, lúc này mới rụt rè mà nói ra hai chữ: “Công tử.”

“Cái gì công tử?”

“ Thích công tử.” Thiếu niên bị bức bách, hai mắt rung rung ứ nước, ngay cả đôi môi cũng đã có đôi phần ửng đỏ.

Hắn kìm lòng khôngặng mà hôn xuống, ừa hôn ừa ôm lấy thân thể mảnh khảnh kia ào phòng. Chỉ chạm a mấy lượt, y phục của thiếu niên đã bị cởi ra, hắn tràn đầy tiểu { lau đi giọt lệ trên khóe mắt y. “Vậy để công tử hảo hảo thưởng cho ngươi ”

Thân thể quện ào nhau, ôn nhu ô hạn. Rõ ràng đã ùi ào nơi sâu nhất, đã kết hợp chặt chẽ ô cùng, nhưng cảm giác dù thế nào cũng không đủ. Một lần hoan hảo, thiếu niên đã mệt mỏi muốn ngủ từ lâu, nhưng hắn ẫn cứ cứng rắn bảo y gọi hơn mười từ “Thích” mới bắt đắc dĩ mà chấm dứt.

Sáng sớm ngày thứ hai, hắn đâu có không muốn chẳng nữa cũng phải đi học hỏi quản lý sinh { trong nhà. Người đang tại hàng tư lự kiểm kê hàng hóa, tâm lại không biết đã bay đến nơi nao.

Nghĩ tới nghĩ lui, ấ là sai người mua một tấm áo lông thủy điều đem trở ề cho y. Người kia đơn bạc đến thế, mặc ấ một chút sẽ không nhiễm lạnh.

Trở lại tiểu iện, thiếu niên ấ ăn mặc như xưa, hắ không khỏi có chút khó chịu: “Sao không mặc áo lông ta đưa cho ngươi?”

Niên thiếu lắc đầu, khế giọng nói: “Quý giá như ậ, ta không xứng ”

Phiền muộn tan biến, hắ thở dài kéo y ào lòng. “Công tử đã thưởng cho ngươi, ngươi cứ iệc nhận. Nếu ngươi không muốn, ta sẽ nổi giận ” . Rồi lại ngẫm nghĩ mà nói: “Có cái gì mà không xứng? Bất quá chỉ là một tấm da mà thôi, Trà nhi của ta ngay cả ới công tử ta còn xứng nữa là .”

Thiếu niên ấ luôn trầm mặc lúc này lại bất giác ngẩng lên, thẳng thốt nhìn hắ, ánh mắt nhu thuận nhìn ào lòng hắ. Tim hắ ấ lên, nhẹ nhàng nghiêng qua mân mê cánh môi y, rồi cười nói: “Nhìn xem, ta mang ề cho ngươi cái gì ”

Nói đoạn, lấy từ phía sau ra một bộ Trà thất tứ bảo*8+, đặt ào lòng thiếu niên.

Hắ ốn tưởng rằng thiếu niên dẫu không ui mừng ra mặt, lòng cũng sẽ chan chứa hân hoan, nếu ận khí đang may, không chừng còn có thể được y một hồi ngưng ngừng chủ động. Nhưng chẳng ngờ, thiếu niên nhận xong hồi lâu cũng chỉ lặng im.

“Không hợp { sao?”

Thấp thỏm mà hỏi một câu, hắ nhẹ nhàng kéo gương mặt thiếu niên qua. Thế nhưng y lại cuống quýt cúi mắt xuống, hơi mím môi lại, “Đa tạ công tử.”

Mặc dù như thế không hề giống trong tưởng tượng, nhưng hắ cũng không nhìn ra rằng không thích hợp chỗ nào. Hắ cười, uốt mái tóc dài của thiếu niên. Y chậm rãi nằm lên chân hắ, nhu thuận ghẹo người thương yêu.

Hắ thường xuyên nghĩ, trong lòng thiếu niên kia rốt cuộc đang nghĩ điều gì, nhưng thủy chung ấ không đoán ra được. Nhưng y đối ới hắ luôn luôn có chút gì đó khác lạ.

Việc quản lý sinh tử thực mỗi một đến tột cùng, nhưng mỗi lần đến nơi của thiếu niên lại luôn có sẵn một ấm thanh trà khiến hắn có thể thư thái. Thi thoảng Ngọc Lộ, lúc thì Vũ Hoa.

Đôi khi hắn cũng áy náy, trong nhà, thiếu niên kia chỉ biết mỗi chính mình. Nhưng nếu sinh tử bắt đầu bận rộn thì đến mấy ngày cũng không thể gặp được. Những ngày ấy, y sẽ làm gì? Như thế đã giam cầm y trong một thế giới bé nhỏ, cách biệt ới thế gian.

Vì thế, hắn bèn nói ới y, rằng nếu nhàn rỗi ội thì xuất môn dạo chơi cũng không phải là bất khả. Hắn không sợ y trốn đi, nhưng lại không biết ỉ sao lại như thế.

Thiếu niên nhẹ nhàng âng lời, nhưng cũng chẳng xuất môn được mấy bận, như thế tất thấy ngoài kia đã không còn gì hấp dẫn.

Hãy còn may, thiếu niên ấy chưa trầm cảm. Hắn ại lần lạng lẽ thăm dò nhưng bị phát hiện ra. Thiếu niên hoảng hốt giấu đi ật gì đó, đỏ mặt mặc cho hắn truy ấn thế nào cũng không chịu lộ ra.

Hắn không kiên trì truy cứu, dù có là gì đi nữa cũng kém Trà nhi của hắn, kinh diễm động nhân.

~

Sang năm mới, hắn cũng đã gần đôi mươi, cũng có thể gọi là tuấn mỹ phiêu dật, tài hoa phong lưu.

Không ngoài dự liệu, phụ thân đã lo cho hắn một iệc hôn nhân, là nữ nhi của Triệu iên ngoại ở cùng thành, bảo rằng nàng hiền lương thực đức, tinh thông tất cả cầm kz thi họa. Trong lòng hắn dẫu có không muốn, nhưng cũng không cách nào cãi lời. Đã được dung túng nuông chiều nhiều năm như thế, cũng phải đến lúc hồi tâm dưỡng tính. Sản nghiệp gia tộc sớm muộn gì cũng đặt ào tay mình, chung quy ẫn không thể nào ham mê hoan nhạc nhất thời mà khiến hương hỏa đứt đoạn.

Còn nữa, bất quá chỉ là cưới ợ mà thôi, còn chưa nói đến hấn không nhất thiết phải đêm đêm gần gũi bên thê tử. Trong những công tử thế gia, có kẻ nào mà nhà không tam thê tứ thiếp, nàng hầu tiểu quan?

Tuy nói là thế, nhưng mỗi lần gặp thiếu niên lại không biết phải mở miệng thế nào.

Trong phòng đã nhóm sẵn lò sưởi, hấn tựa ào đầu giường, ngón tay ô thức đùa trong mái tóc dài đen thẫm của thiếu niên, quán lại mấy òng rồi lại buông ra.

Cứ thế chẳng biết đã bao lâu, thiếu niên ẩn luôn an tĩnh đột nhiên mở miệng: “ Công tử muốn thành thân rồi sao ”

Hấn ngẩn người, mơ hồ mà “Ô” một tiếng.

Thấy thiếu niên lại không chút động tĩnh nào, hấn lại nói thêm: “Ta ẩn sẽ đối đãi ới ngươi như trước ”

Thiếu niên chậm rãi quay lại, đáy mắt trong eo ánh lên ẻ nhu thuận, nhẹ giọng nói: “Ta hiểu.”

Khởi ứ nghẹn trong lòng đã mất đi, hấn thở hắt ra, rồi lại muện phiền rằng có sao y đáp ứng nhanh đến ậy. Vừa trông mong y đừng quá chú {, nhưng lại không muốn y không thêm quan tâm.

Chẳng bao lâu sau, đèn lồng chấp chới treo cao, nến đỏ lung linh thấp, giữa hoan hỉ đầy nhà, tân nương yêu kiều thướt tha đi đến. Lòng hấn không động nhưng thiên địa đã bái, thân hữu đã kính xong, tiệc rượu náo nhiệt cũng dần dần thừa thớt.

Đã nhuộm say ngất ngư, hấn hư hao nhớ đến một chớm mai ngày nọ, mình cũng là thế này mà chênh chao bước ào trà tứ bé nhỏ. Từ ậy ề sau, một hồi mộng đẹp.

Mất ngủ nhìn tân phòng, nhưng chân lại quen bước mà đi ề phía tiểu iện.

Băng tuyết tuy đã tan, nhưng cái lạnh mùa xuân hầy còn. Trong tiểu iện thanh lãnh chẳng đèn chẳng đóm, đen thẫm như thể chủ nhân đã ngủ say. Hấn lẳng lặng đứng trước cửa,

mãi đến khi thân thể rét đẫm mới quay gót rời đi.

Người người đều ao ước như hấn mà cưới được một người đẹp, tấm tắc ngợi khen.

Nhưng sau cùng hấn ẫn nghĩ rằng đã thiếu ắng đi gì đó. Không sai, kiều thê xinh đẹp tú lệ, tri thư đạt lễ, thi từ ca phú không gì không biết, tài hoa cảm họa lại càng bất phàm.

Nhưng hấn tâm tâm niệm niệm, ẫn là một ấm trà thanh.

~

Sau khi thành thân, phụ thân đối ới hấn cũng đã an tâm đi nhiều, thi thoảng còn khen hấn ải câu, iệc quản lĩ sinh { giao cho hấn càng lúc càng nhiều.

Ban ngày bận rộn, nhưng tối đến hấn ẫn tranh thủ thời gian lặng lẽ lui tới độc iện, tựa hồ như làm nũng mà kể khổ ới thiếu niên. Mà y chỉ luôn mỉm cười, pha cho hấn một ấm trà mới, nhỏ giọng khuyên giải: “Lão gia chính là coi trọng công tử mà ”

Bích Loa Động Đình*9+ tươi mới ngọt dịu, hương thơm thoang thoang. Cho dù đã từ trong iện trở ra nhưng hương ị ẫn nung theo tay áo mà chấp chới quần quanh, miên man không dứt.

Qua một năm, giữa một miền hân hoan cười nói, trưởng tử của hấn cất tiếng khóc chào đời. Nhìn thân thể bé bỏng tròn trịa trong lòng, mặt mũi giống mình như đúc, lòng hấn ừa kinh ngạc ừa mừng rỡ.

Hấn hưng phấn kể ới thiếu niên, nói nào là cánh tay trắng nõn trông như củ sen, nào gương mặt mịn màng, lúc nào cũng chứa chan hạnh phúc làm cha.

Thiếu niên mỉm cười lắng nghe, à không nói thêm gì nữa.

Dần dần, thời gian hấn ở lại bên cạnh thê nhi càng lúc càng dài. Và tòa độc iện kia cũng đã bắt đầu hoang lạnh.

~

Rồi thì, phụ thân nhiễm bệnh qua đời, sinh { gia tộc toàn bộ đặt lên ai hấn. Bây giờ mới

biết, khi trước iệc quản lý của mình chỉ là một hạt cát giữa sa mạc*10+, giờ đây cả nhà cùng toàn bộ sinh { mới là gánh nặng thật sự của hắn.

Làm sao để trấn an thúc bá biểu huynh, di nương tử muội, làm sao mới ổn định được bọn quan lại gian thương, sự ự to lớn đến đâu đều phải trông cậy ào hắn.

Muốn hưởng thụ niềm vui đùa con trẻ cũng chẳng được, còn nói đến phong hoa tuyết nguyệt làm chi?

Chỉ là, giữa canh khuya mỗi một, thỉnh thoảng lại bắt đầu hoài nhớ một mảnh hương thanh thấm đẫm ruột gan. Tưởng tượng đến thiếu niên kia lúc này ở bên mình, phụng trà mài mực, tiểu { đầy sức sống, mới là hân hoan biết mấy.

Nhưng nếu là như thế, trong nhà sẽ không an tĩnh hòa hợp được như hiện nay. Độc luyện tiểu quan là một iệc chỉ khiến mình phải đứng ở một nơi không thể nào ngẩng mặt nhìn trời.

Cũng đã mấy độ xuân qua thu đến, sinh { cuối cùng cũng đã an bài thỏa đáng, bắt đầu càng thêm náo nhiệt. Trong nhà cũng là tốt đẹp hết thấy, thể hiện tử thiếu, vui ẻ thuận hòa.

Niên kỷ đã nhiều hơn, đối ới chuyện rong chơi hưởng nhạc càng thêm phai nhạt. Các tiểu quan nơi hậu iện đa phần đã được tiến đi, mỗi người phân cho một trăm lượng bạc, cầm khế ước bán thân, từ nay ề sau không còn là phận nô bộc nữa.

“Còn người trong độc iện thì sao?” Hạ nhân cẩn cẩn dục dục thăm dò.

Hắn ngăn người trăm tư một lúc, chậm rãi mở miệng, “Cứ giữ lại đi đã.”

Một lần lưu lại, chẳng biết đã bấy nhiêu ngày tháng.

~

Hắn biết, bản thân mình ẫn muốn nhìn thấy người kia. Chỉ là đã cách xa nhường ấy, dững khí để gặp lại đã mất đi.

Nhưng cuối cùng, hắn ẩn đứng dưới cổng ồm bằng đá xám xịt. Tường iện bằng đá đã bị tháng năm bào mòn, từ lâu không còn nguyên ẹn. Những bụi dây leo khô quắt rũ đầy bên trên, như thể chỉ cần gió thốc qua sẽ tung thành bụi.

Ta... đã bao lâu ch ng đặt chân đến nơi này?

Hắn không dám tự hỏi mình.

Cỏ khô ảm đạm, lá úa đầy sân. Giữa gió thu se sắt, một người áo xám quay lưng ề phía hắn, lẳng lặng ngồi trên ghế đá trong ườn. Từng khắc trôi qua, cũng chẳng có mảy may cử động.

Một trận gió lạnh thổi qua, người kia bắt đầu ho khan dữ dội, ho đến nổi như thân thể mong manh kia chực ỡ.

Lòng hắn nhói lên một chút, không khỏi bước thêm một bước.

Có tiếng cành khô gãy ụn, mắt nhìn thấy người kia quay đầu lại.

Một nỗi sợ hãi phi lý bỗng dung tràn ứa trong lòng. Hắn cuống quýt xoay người, ội ã rời đi, trong lòng hẫng còn thấp thỏm. Liệu người kia đã phát hiện ra mình?

Hắn ẩn là sợ.

Hắn sợ nhìn thấy đôi mắt u buồn ấy, sợ nhìn thấy đôi má hồng đã nhạt phai.

Vì ậy, đã không còn đến gần nơi ậy nữa.

Hắn lại cưới thêm một tiểu thiếp. Tựa như những phú ông thương gia. Chẳng phải ì thích, mà là chỉ cưới thể thôi.

Thích một người là tình cảm ra sao? Hắn không biết, hoặc giả, đã không còn nhớ rõ.

Hắn nghĩ chính mình đã quên đi rất nhiều chuyện. Thật sự, đã quên bằng đi.

Nhi tử nhỏ nhất đầy tháng, khiến cái rét mùa đông có thêm một chút ui mừng. Nhìn bọn hạ nhân nha hoàn náo náo nhiệt biệt chẳng đèn kết hoa, hắn phát hiện ra cõi lòng hoang ắng của mình đã từ lâu không còn gì ui ẻ.

Tùy tiện thong thả dạo bước trong iện, nhưng lại đi đến một nơi hoang ắng âm u. Cũng chính ì thế, mà tuyết phủ trên nền sân mới có thể trắng muốt như thể chưa từng bị ai giẫm lên, tự nhiên tinh khiết.

Hai gã hạ nhân một trước một sau đang khiêng cái gì đó đi đến, khi nhìn thấy hấn thì ngăn người, lập tức cúi đầu: “Lão gia.”

Hấn gật đầu, nhìn tám chiếu cuộn tròn trong tay hai người, thuận miệng hỏi: “Khiêng gì ấy?”

Hai gã hạ nhân liếc mắt nhìn nhau, do dự thật lâu ẫn không trả lời.

Hấn đột nhiên lại bị một cơn hoảng hốt không nguyên có tràn đến, im lặng nhìn cuộn chiếu kia, ngón tay nhè nhẹ run.

“Khiêng xuống đi ”

Hấn nghe thấy thanh âm bất lực của mình phát ra.

Chénh choáng từ miền âm u ấy đi ra, ánh mặt trời chiếu soi rực rỡ. Hấn bình tĩnh hít sâu một hơi, như thể muốn xác tín lại điều gì đó, từng bước một hướng ề tòa độc iện kia.

Hấn hy ọng, chỉ cần bước qua cửa tòa iện sẽ thấy ngay thân ảnh người kia ngồi trên ghế đá.

Nhưng trong iện chỉ là hoang liêu, một phiến lá khô trên cây cũng chẳng còn lại, chỉ có ết chân in loạng choạng trên tuyết nói ới hấn, ở đây đã từng có người đến.

Không biết đã chết lặng trước cửa phòng bao lâu, hấn run rẩy vươn tay, khẽ khàng đẩy ra hai phiến cửa đã tả tơi đôi chút.

Theo một âm “kéo kẹt”, hấn dọ dẫm đi ào.

Bày biện trong phòng từ lâu đã không còn ngăn nắp như năm nào, mỗi một phân một tấc đều chất chồng năm tháng. Đèn lưu ly đã ỡ miệng, rồi lại được người tỉ mỉ dán lại. Tầng tầng màn trướng ẫn nguyên ẹn trên giường, chỉ là sắc thanh tao đã trở thành u tối.

Hắn rút cuộc không kềm chế được nữa, đưa tay kéo bỏ tấm màn lụa, chẳng còn bóng người nào trên giường. Chỉ có một ũng máu cạn khô, nhìn thấy mà thẳng thót.

Hắn vươn tay chạm đến, rồi lại như bị đâm mà nhanh chóng lui về sau vài bước, rơi xuống nơi chiếc ghế bên bàn.

Người đâu? Người trong phòng này ở đâu?

Thiếu niên tràn đầy sợ hãi, nhưng lại dịu dàng bình yên kia đã đi đâu?

Một ệt hương trà thoảng xa thoáng đến, hắn kinh hãi đứng dậy, tìm kiếm mọi nơi. Trà hương hãy còn, người kia nhất định không iệc gì, sẽ không có iệc gì.

Liếc mắt thấy bộ Trà thất tứ bảo trên bàn, hắn giật bắn mình, sau đó chậm rãi cúi xuống.

Hương trà là phát ra từ đây, chỉ là những trà cụ im lặng kia đã lạnh lẽo.

Đã đốt trà bao lần mới từ đồ ật ôn ôn tri ôn ị mà tự nhiên thoảng ra loại khí tức ôn không thuộc về chúng? Hắn bỗng dưng nhớ đến, những buổi đêm xưa cũ không báo trước mà đến, bất luận là khi nào, khiến mình an tĩnh lại luôn luôn là một ấm thanh trà.

Hắn như thể phát rồ, cuống loạn tìm kiếm trong phòng, trên giường, dưới giường, tủ y phục, giá sách, những nơi có thể chứa được một người, cả những nơi không thể chứa, nhưng hết thảy đều không có gì.

Hắn bỗng nhiên dừng lại, thẳng thót nhìn chiếc rương gỗ mở toang. Hắn nhớ lại, khi ấy thiếu niên đã hốt hoảng giấu gì đó vào chính chiếc rương này, mặc kệ hắn khẩn cầu thế nào cũng không chịu mở ra.

Chân đã không còn đứng vững, hắn chậm rãi quỵ xuống trên nền đất, cầm lên một xấp giấy Tuyên thành. Trên mỗi một trang, chỉ có hai chữ được iết ra từng nét cẩn trọng như ghi khắc.

Trà nhi.

Đó là tên hắn đặt cho y, là lần đầu tiên họ hoan hảo, hắn đã mỉm cười về lên tấm lưng y.

Hắn tựa hồ nhìn thấu qua những trang giấy đỏ mà thấy được những đêm dài ô tận cô đơn, thiếu niên không biết chữ kia dưới ánh nến lu mờ, ẫn liên tục iết.

Một trang giấy iết không đẹp, thiếu niên nhú mày, nhẹ nhàng xé đi. Một trang khác iết thật đẹp, khoe môi y cong lên, tỉ mẩn cất ào trong rương.

Ngực hắn ỡ òa ra, đau đớn. Hắn dăm dăm nhìn những phiến giấy Tuyên thành, những trang trên cùng còn lưu lại lấm tấm máu đỏ.

Đã cho rằng, người kia chẳng hề để { đến mình. Đã cho rằng, người kia chỉ ì bị bức bách mà phải bao dung cùng đón nhận. Nhưng hắn chưa từng quan sát, rằng đã tinh tế nghiêm cẩn giấu kín trong trà trong chữ một mảnh chân tâm.

Hắn bức phụ thân của y bỏ đi, trở thành điểm tựa duy nhất trên đời của y, rồi lại quyết định từng chút từng chút một mà út bỏ y. Cái ngày hao gầy lá rụng ấy, y hắn đã thấy hắn sao? Thấy hắn như thế nào hốt hoảng xoay người, như thế nào ruồng bỏ quay đi
Mà chính hắn, có hay rằng sau khi hắn quay đi, đã có ệt máu đỏ u buồn ấy?

“Trà nhi ” Hắn nhỏ giọng gọi tên y.

Trong gian phòng trống trải lạnh lẽo, không một âm thanh hồi đáp.

“Người đi ra nào Công tử không tìm được người mất ” Hắn nhoẻn một cái cười, dịu dàng gọi giữa miền trống rỗng.

Chỉ nghe thấy, ngoài phòng tiếng gió thét gào, như khóc như thương, xót xa không dứt.

~

Bọn hạ nhân mới ào trong phủ đều lấy làm kz quái.

Lão gia nhà này chưa đến bốn mươi, lại không biết ì sao mà không còn quan tâm sinh {, giao cả cho đại thiếu gia ừa mới thành niên, còn bản thân lại trú ngụ giữa độc iện hẻo lánh trong phủ.

Ai cũng bảo, nơi ấy ừa cũ ừa hư, có kẻ còn nói rằng đã có người chết trong đó, nhưng

lão gia không hề kiêng kỵ chút nào, tựa hồ như hoàn toàn thỏa nguyện.

Bọn họ thường nghe lão gia ở trong phòng nhỏ dường như đang thì thầm độc thoại, không ngừng nói: “Hảo trà, thật thơm quá ”

Thỉnh thoảng lại si ngốc mà gọi tên một người, “Trà nhi, Trà nhi ”

Nhưng khi bọn hạ nhân ào trong dọn dẹp, lại phát hiện ra cái gọi là hảo trà chỉ là một ít cặn lưu cữu nhiều năm, mà trà cụ từ lâu đã ngấm lên hoen ố.

Có một hạ nhân đến sớm biết chuyện lặng lẽ kể lại rằng, người đã chết đi là tình nhân của

lão gia. Chỉ là, đã bị lãng quên ở nơi ấy nhiều năm, cho đến chết.

~

Những năm ấy, người kia tiết kiệm iệc ăn iệc dùng, tiền để dành được tất cả đều dùng để mua loại trà thượng đẳng, hằng đêm pha một ấm trà thật ngon, chỉ sợ rằng một ngày kia lão gia đến chẳng có trà thơm chiêu đãi.

Như thế, như thế, rất nhiều năm. Trà thừa cạn khô theo gió, tích tụ, thành cặn.

Tựa như người ấy, một đoạn tình, một phận duyên.

-Hoàn-

.

Chú thích **

***1+ Miên sam: áo bằng ải bông mềm.**

***2+ Tiểu thị: Thực ra có thể dịch là “tiểu nhị”, nhưng mình bỗng dưng lại nhớ đến cụm từ: “người hầu bé nhỏ”, tiếc là không dùng được, đành để nguyên :”)**

***3+ Chén Tử sa: một loại chén uống trà, làm bằng đất tử sa, ảnh:**

***4+ Nguyên tác là âm “**

**” (Minh, Mính). Nghĩa là lá trà non. Nhưng mình quyết định bám
anh QT gọi là Trà nhi, cho đẹp.**

***5+ Tịch mai (**

**): Hoa mai àng, nhưng không phải mai theo kiểu của Việt Nam ta heng,
nó như thế này:**

Vì thích âm tiết của hai từ “tịch mai” nên đã giữ lại ^^

***6+ Thụ tuyết (**

): Thụ: tốt đẹp, điềm lành. Thụ tuyết là tuyết rơi đúng lúc báo hiệu

**mùa màng năm mới tốt tươi. Nguyên nhân là tuyết xóp trở thành tấm cách nhiệt giữa đất
à khí trời buổi lạnh, giữ cho đất không lạnh theo không khí. Tuyết cũng giúp giết chết côn
trùng có hại. Xuân ề tuyết tan lại cung cấp nước cho hoa màu. Có câu “Thụ tuyết triệu
phong niên” (Tuyết rơi đúng lúc, triệu năm được mùa). Cũng như “tịch mai”, ì thích sự
trúc trắc trong âm điệu của “thụ tuyết” nên đã giữ nguyên không dịch.**

***7+ Cống Hy (**

**): loại trà hình iên sao thật lâu thành màu đen, sau khi tinh chế gọi là
Cống Hy.**

***8+ Trà thất tứ bảo: Bộ dụng cụ dùng để pha à thưởng thức trà của Trung Hoa. Bốn món**

**bao gồm Ngọc thư (ấm đun), Triều sán lô (lò đun), Mạnh thần quán (ấm pha trà) à Nhược
sâm âu (chén uống trà). Bốn ật này đi ới nhau không rời, kết nối để trà hương thăng
hoa. Minh lấy nguồn từ Hudong, các bạn có thể ào để đọc thêm.**

***9+ Bích Loa Động Đình: Loại trà Bích Loa Xuân xuất xứ từ hồ Động Đình ùng Tô Châu –
Giang Tô**

***10+ Nguyên ăn:**

**(Một sợi lông trong chín con trâu), đồng nghĩa ới “Một hạt cát
trong sa mạc”.**

Chú thích của chú thích

*** Hình ảnh à câu đề từ là bạn Như tự tìm à tự đặt, không liên quan đến tác phẩm.**

****Mọi chú thích, nhất là những chú thích ề trà, chỉ biên ra theo hiểu biết cá nhân. Mọi sơ
sót, hoan nghênh quan khách tùy tâm sửa chữa. Đa tạ.**

**-Dịch Trà Duyên, thứ nhất là để xem ăn mình liệu có hợp ới cái hư ảo trong cách iết của
Cảnh Du Nhiên. Sau nữa là để chiêm nghiệm lại một đoạn tình trầm lặng lẽ. Cuối cùng, là
để tiếc thương những duyên những phận đã đứt đoạn trong ô thanh ô tức, chẳng còn
lại để được bên nhau.**

Trân trọng.

Khi Nhan Sắc Bị Thu Hồi

Hiếu Lôi nói:

- Cuộc sống này không thực chút nào, giống như trong giấc mơ!

Tôi cười nói :

- Sau này ngày nào anh cũng sẽ mơ cùng một giấc mơ.

Sáng sớm, sau khi ngủ dậy tôi đặt ở đầu giường anh một ly sữa nóng à một lát bánh mì phết bơ.

Sau đó xuống bếp chuẩn bị món cá anh thích.

Bữa trưa, Hiếu Lôi ăn ngấu nghiến, luôn miệng tự khen lấy được ợ đảm đang sướng thật.

Tôi nhìn khuôn mặt hớn hở của anh thầm nghĩ chồng mình thật dễ thỏa mãn, đơn giản đến mức chỉ cần một bữa ăn ngon, một nụ cười của ợ.

Chỉ một chút bận rộn trong bếp là đủ làm cho anh trở thành người đàn ông hạnh phúc.

Sau khi mất đi nhan sắc, liệu sự dịu dàng, ân cần của chồng tôi có thể cứu ăn được cuộc hôn nhân của chúng tôi?

Hiếu Lôi cười, bảo tôi bây giờ đáng yêu như một con mèo ; Tôi nhân thế làm nũng:

- Anh có ưng thuận một yêu cầu của con mèo dễ thương này không?

Anh đồng { ngay không cần suy nghĩ.

- Hôm nay anh đừng đi nữa, được không? – Tôi nói.

Hiếu Lôi cười dịu dàng, nói nhất định phải đi.

Tôi biết khóc lóc, nín kéo, thậm chí dọa tự vẫn lúc này cũng chỉ đổi lại được một câu nói lạnh như tiền của anh : “Đừng làm ồn!” à sau đó là một tiếng sập cửa khô khốc.

Vậy là tôi ẫn phải cười, như một người ợ hiền thực lại ân cần chuẩn bị giày, chỉnh cà ạt lại cho anh.

Một giây trước khi anh mở cửa bước ra, tôi ẫn muốn thử lần nữa, thực sự không thể giữ nổi anh?

Tôi nhìn mặt anh, giọng rầu rĩ, cầu khẩn. Cảm thấy mình thật hèn nhất.

Hiếu Lôi im lặng.

Tôi thầm cầu khẩn trong lòng, tôi nhìn anh bằng ánh mắt ngân ngấn nước. trong khi chờ anh quyết định, tôi chăm chú theo dõi từng cử động của anh.

Hiếu Lôi thở dài, hôn ào môi tôi như để bù đắp.

- Em yêu! Anh chỉ đi công tác thôi. Ngoan nhé! Ở nhà đợi anh.

Tôi rất ít khi khóc trước mặt anh, nhưng lúc đó tôi đã tũ thân đến ứa nước mắt, lao đến ôm lấy anh, tôi biết buông tay có nghĩa là để tuột mất tình yêu.

- Đừng đi Em xin anh!

Nhưng anh ẫn đi.

Để lại tôi một mình trong căn nhà trống trải à ánh mặt trời mùa xuân đẹp như trong mộng.

Thậm chí tôi không biết làm thế nào để thu lại nụ cười như bị đóng băng trên môi.

Nếu tôi ẫn đẹp như xưa, tôi sẽ không chịu nhường bước, tôi sẽ đánh bật cô ta đang đứng chắn giữa chúng tôi.

Nếu tôi ẫn đẹp như xưa, tôi sẽ nói một cách kiêu hãnh :

- Điều anh nên làm bây giờ là ở bên em! Bên người ợ của anh!

Nhưng điều duy nhất tôi có thể làm lúc này là dùng bàn tay run run ôm chặt lấy khuôn mặt không toàn ẹn, cố kiềm nén để không bật khóc.

Anh yêu! Vợ anh đang cố xây đắp một ngôi nhà đầy ắp tình yêu nhưng ẫn không sánh được ới người bên ngoài.

Anh yêu! Khi anh đóng cánh cửa giữa chúng ta có phải cánh cửa ới cô ta sẽ mở ra?

Anh yêu! Đừng quên lời hứa ới em, đừng phản bội lời thề ới Thượng Đế.

Tôi lạnh lùng cầm con dao gọt trái cây trên bàn ăn.

Khi ra khỏi cửa, ánh sáng từ bên ngoài chiếu ào phòng, nhìn rất rõ từng lớp bụi trong không khí.

Con dao lạnh ngắt nhưng vẫn còn nóng hơn tay tôi.

II

Một năm trước, khi Hiểu Lôi gọi tôi là tiên nữ, tôi chỉ mỉm cười không nói, lòng rất đặc {.

Sau 2 năm kéo dài mối tình đẹp như trong cổ tích giữa tôi à Hiểu Lôi, đầu năm ngoái, anh đã dùng hoa hồng trải thảm cho tôi trên con đường đi tới hạnh phúc, dùng chiếc nhẫn lấp lánh ánh hào quang tạo nên tình yêu ĩnh hằng.

Hằng ngày, chúng tôi tay trong tay cũng đi làm, sau đó cùng đi chợ, nấu ăn. Chưa bao giờ cãi nhau, chúng tôi coi đó là phần bội tình yêu.

Khi tôi đang đắm chìm trong dòng sông hạnh phúc thì Thượng Đế bày ra một trò đùa tai ác.

Vụ tai nạn xảy ra 2 tháng sau ngày cưới không chỉ đem đến cho tôi nỗi đau thân xác tột cùng mà còn là khởi đầu cho những chuỗi ngày đau khổ à dần ặt tinh thần của tôi.

Vụ tai nạn đã hủy hoại đi nhan sắc của tôi. Lần đầu tiên ra phố sau khi xuất iện, nhiều người tròn mắt nhìn tôi kinh ngạc Có một đứa trẻ còn khóc thét lên, mẹ nó ừa bế con ừa khó chịu lườm tôi.

Tôi đã làm người ta tròn mắt nhìn, tôi đã làm đứa trẻ phát khóc Người ta đã làm tổn thương tôi nhưng tôi cố làm ra ẻ bình thường.

Bởi ì tôi có Hiểu Lôi bên cạnh.

Một thời gian dài tôi suy nghĩ rất nhiều, tìm cách tự giải thoát.

Hiểu Lôi theo sát tôi từng bước

Anh nói, trên trời có rất nhiều ị thần, chúng tôi đã nhận được lời chúc phúc của thần Tình Yêu, nhận lễ rửa tội của Tử Thần, bây giờ lại chịu thử thách của thần Đồ Kỵ.

- Khi suýt mất em, anh cũng không muốn sống nữa. Thượng Đế đã trả lại em cho anh. Ông ấy có thu hồi lại nhan sắc của em hay không anh không quan tâm, trái tim anh luôn tràn ngập tình yêu.

Để báo đáp chân tình của anh, tôi tiếp tục sống.

Dưới sự tận tụy của anh, dần dần mọi iệc trở lại bình thường.

Nhưng nhan sắc của tôi đã ỉnh ỉễn không còn nữa.

Thỉnh thoảng, ào những đêm không ngủ được, tôi lại hỏi Hiếu Lôi:

- Có còn yêu em không ?

Anh trả lời có không chút do dự.

- Vẫn yêu như trước đây ư?

Anh trả lời bằng một cái ôm chặt cứng. Tôi tiếp tục hỏi :

- Em còn đẹp không? – Dù biết hỏi thế là thừa, tôi đã cố nói ới một giọng hết sức bình thường nhưng ẫn không được trả lời.

Hiếu Lôi không biết nói dối, điều duy nhất anh có thể làm là ôm tôi ào lòng đầy xót xa.

Sau bao đêm dài mất ngủ, tôi bị dày ò bở nổi tự ti chưa từng có từ lúc 24 tuổi đến giờ.

Nó đến một cách lặng lẽ ngoài { muốn, không thể nào xua đi được.

III

Tôi ít khi khóc trước mặt Hiếu Lôi. Nếu tôi khóc, anh sẽ buồn hơn tôi. Cho nên chiếc áo gối dẫm nước mắt, bao giờ tôi cũng giặt sạch sẽ. Hiếu Lôi chỉ nhìn thấy chiếc áo gối trắng lóa dưới ánh mặt trời. Anh ẫn tưởng lòng tôi trắng tinh như chiếc áo gối nọ.

Và tôi ẫn luôn là người ợ lạc quan, dững cảm trong mắt anh.

Trước đây, tôi cứ tưởng Hiếu Lôi là một thánh nhân, thánh nhân có thể không quan tâm đến hình thức, nhưng Hiếu Lôi không thế.

Khi Hiếu Lôi hớn hở bê ề một tập tư liệu chính hình của Hàn Quốc, tôi biết anh không

phải là thánh nhân, nhiều nhất cũng chỉ là hiền nhân.

Thì ra hiền nhân cũng quan tâm đến hình thức, chỉ có điều không nói ra.

Hiếu Lôi hào hứng giới thiệu tư liệu ới tôi, liên hồi nói :

- Bà xã! Mặt em có hy ọng rồi!

Tôi nhìn khuôn mặt phần khích, run run xúc động của anh, đột nhiên cảm thấy sự bực mình đầy khinh bỉ ới anh. Anh đã quên lời thề trang trọng là không quan tâm đến hình thức của tôi ? Anh quên anh đã cảm tạ Thượng Đế chỉ cần cho tôi sống, đẹp hay không anh không quan tâm ?

Tôi lẳng lặng đi ào phòng trong. Hiếu Lôi một mình trong hy ọng, mơ tưởng.

Anh nhìn chăm chăm ào những cô người mẫu trong tạp chí, giống như một đóa hoa hướng ề mùa xuân.

Anh yêu! Mùa xuân của anh ở trong căn phòng này. Nang xuân định tạo cho anh một mảnh ườn đầy hoa à ong mật nhưng rồi cuộc lại trao cho anh một ngôi mộ âm u à lạnh lẽo.

Buổi tối, Hiếu Lôi mò mẫm lên giường.

Hôm nay tôi ẫn ít lời. Có lẽ anh đã nhận ra tâm tính tôi thay đổi.

Anh nịnh tôi, âu yếm gọi tên tôi, dịu dàng hôn tôi, e uốt tôi. Sau đó cởi quần áo tôi một cách thành thạo.

Phút giây anh đi ào cơ thể tôi, đột nhiên tôi thấy mắt cay sè. Chỉ giây phút này, tình yêu của tôi à Hiếu Lôi mới là có thực. Chỉ có cái ôm trong bóng tối, mới khiến tôi thực sự giao hòa ới người chồng quen thuộc của tôi. chỉ có tắt đèn, giao hoan trong bóng tối, tôi mới hoàn toàn thoát khỏi mặc cảm tự ty.

- Bà xã! Anh yêu em! – Hiếu Lôi thở dốc, thì thầm.

Anh cuống qu{t tìm giấy. Không thấy phải bật đèn. Lúc đèn sáng, tôi quên không che mặt,

để khuôn mặt mình trần trụi dưới ánh đèn trước mắt Hiếu Lôi đang sôi sục ham muốn.

Trong tích tắc, có lẽ không kịp chế được nỗi sợ hãi bất ngờ đó, anh đột nhiên kêu lên à lù ề phía sau.

Tôi đã làm anh sợ.

- Xin Lỗi! Xin Lỗi! – Sau khi { thức được iệc đã làm, anh ội xin lỗi tôi.

Thì ra chồng tôi không phải thánh nhân, cũng không phải hiền nhân, anh chỉ là người đàn ông bình thường!

Khi anh tìm thấy tôi trong nhà tắm, hai mắt tôi đã sưng đỏ ì khóc.

Anh ôm tôi, ân hận tự trách mình, ra sức xin lỗi tôi.

Anh yêu! Anh làm gì có lỗi!

Tôi cố kìm nước mắt, thổn thức suốt đêm.

IV

Khi sự tự tin của tôi đã hoàn toàn bị hủy hoại bởi ụ tai nạn thì các tật xấu của đàn bà lại bộc lộ : Tôi trở nên miễn cảm, đa nghi, dễ nổi nóng, ui buồn thất thường.

Khi tôi ngày càng lún sâu trong mặc cảm, chán chường thì Hiếu Lôi trái lại càng trở nên đường hoàng, tuấn tú, complet chỉnh tề, mặt mày tươi tỉnh.

Gần đây anh có nhiều điện thoại. Nghe giọng, tôi biết là cùng một người gọi.

Anh ngày càng ít ề nhà, bảo là công iệc bận rộn.

Khi tôi ẫn còn là tiên nữ, thỉnh thoảng anh ề muộn là tôi gửi đến anh tín hiệu bóng gió cho anh biết : đừng quên có người ợ đang ở nhà chờ chồng.

Bây giờ sắc đẹp không còn, tôi đã không còn tư cách nói như ậy nữa.

Bạn có hình dung con tinh tinh cáilàm nững thế nào không ?

Hiếu Lôi lại ba ngày không ề nhà. Ngay cả con nhện cũng biết căn nhà này càng ngày càng trở nên ảm đạm, dệt xong mạng nó cũng chẳng buồn đi.

Điều duy nhất tôi có thể làm là chờ đợi. Ngồi trên đi ăng lạp đi lạp lại một điều: Anh đã có người tình, cô ta nhất định là rất đẹp.

Một hôm, cuối cùng không nhịn được nữa tôi chạy đến công ty anh. Định dành cho anh một bất ngờ sau khi hết giờ làm iệc.

Tôi đã nhìn thấy chồng mình như { nguyện.

Chỉ có điều, bên cạnh anh có một người phụ nữ. Người có mái tóc quăn màu hạt dẻ, đi chiếc xe hơi sang trọng. Chồng tôi đang hoàng ngời ào ị trí của người lái.

Anh yêu! Em muốn dành cho anh một sự bất ngờ, anh cũng dành cho em một bất ngờ phải không ?

Ánh mặt trời chiếu lên mái tóc của cô ta, lóng lánh, tuyệt đẹp.

Ở một góc khác, mặt trời cũng không quên dành phần cho tôi. Cũng chiếu lên tôi, chỉ có điều ới một thứ ánh sáng thê lương.

Trời hôm ấy tối nhanh hơn.

Buổi tối, tôi nói bóng gió đến chuyện nhìn thấy ban chiều, anh tỉnh bơ giải thích, bảo đó là con gái tổng giám đốc, ừa du học Hàn Quốc ề, do cần bàn iệc nên họ phải ăn cơm ới nhau.

- Anh thề! Nếu anh phản bội em, thì mặt anh cũng bị hủy hoại – Để tôi tin, anh giờ tay, 5rình trọng thề.

Rất kz lạ, khi Thượng Đế đã không công bằng ới tôi như ấy, tôi ẫn đầy tin tưởng ào ông ấy. Tôi cảm thấy khi đã thề trước mặt Thượng Đế, tất phải thực lòng.

Hoặc nói khác đi, ngoài Thượng Đế, trái tim bé bỏng của tôi đã không còn tin ào ai nữa.

V

Nhưng hiện thực ô tình lại lần nữa giáng cho tôi một đòn chí mạng.

Lần này Hiểu Lôi đã lừa gạt cả Thượng Đế à tôi.

Tôi ô tình đọc được mẩu tin nhắn đó, tôi ớn không bao giờ động ào điện thoại cầm tay của anh, đó là nguyên tắc à lòng tự trọng của tôi ới tư cách người ợ.

Cho nên, khi điện thoại có tín hiệu tin nhắn, tôi cầm nó lên. Có một cuộc giằng co mãnh liệt trong tư tưởng. Trực giác của phụ nữ khiến tôi nhìn đắm đắm ào hàng chữ trên màn hình “có tin nhắn mới”. Chiếc điện thoại trong tay tôi nóng dần, không chỉ là sự bồn chồn có nên đọc tin nhắn hay không mà còn là sự bồn chồn ề lòng tin giữa ợ chồng.

Cuối cùng, tôi gạt bỏ mọi nguyên tắc à sự tự trọng sang một bên.

Ngày mai bốn giờ, ẫn ở chỗ cũ – Tin của một người phụ nữ.

Tôi nắm chặt chiếc điện thoại, đầu óc trống rỗng.

Anh yêu! Anh đã có chỗ cũ rồi ư ?

Anh yêu! chúng ta đã ở bên nhau bằng ấy năm mà ẫn chưa có chỗ cũ.

Tôi xóa mẩu tin, để điện thoại lại ào chỗ cũ, làm như không có chuyện gì.

Buổi chiều, quán nhiên Hiểu Lôi nói có iệc cần ra ngoài.

Tôi hỏi là iệc công ty phải không ?

Anh chần chừ mộtlúc rồi gạt đầu.

Khi tôi nhìn thấy họ trong một quán cà phê, cả thế giới như sụp đổ.

Tôi đứng ở một góc khuất bên kia đường, qua khung cửa kính nhìn thấy họ bên nhau, nói nói cười cười.

Quả là tôi đã lấy được một người chồng ân cần à lịch lãm. Lúc đó, anh đang khuấy sữa trong ly cho cô gái có mái tóc màu hạt dẻ.

Cô gái cười ới anh, trẻ trung, xinh đẹp.

Tôi sẽ chạy sang kéo chồng tôi đi, nói bằng giọng nghiêm khắc : “Về nhà ới tôi” nếu mặt tôi không thảm hại thế này.

Cuối cùng, tôi lặng lẽ bỏ đi.

trước khi đi, tôi còn ngoái lại nhìn quán cà phê. Tên quán thật ấn tượng : “Quán Bình Yên”.

Quán bình yên! Nờ cũ

VI

Tôi không tin Hiểu Lôi nữa. mọi cử chỉ, lời nói của anh đều gợi cho tôi biết bao liên tưởng.

Một sợi tóc vương trên áo anh, tôi cũng thận trọng lấy xuống ngắm nhìn, so sánh.

Cơ hồ muốn chứng minh điều gì nhưng lại sợ kết luận rút ra.

Tôi đã không nói gì ới Hiểu Lôi. Tôi yêu anh. Tôi biết, nếu sự iệc bị phơi bày, tôi sẽ ãnh iễn mất người yêu à người chồng của tôi. Thậm chí tôi không có tư cách tra hỏi, trước một cô gái đẹp, tôi lấy gì để cạnh tranh?

Nhưng trong lòng tôi ẫn ngấm ngấm hy ọng ào may mắn nào đó. Tôi đang cho anh cơ hội trở ề bên tôi. Tôi âm thầm cầu nguyện, âm thầm chờ đợi.

Kết quả chờ đợi là cô gái kia sắp trở ề Hàn Quốc. Hiểu Lôi, thật trùng hợp cũng phải đi công tác Hàn Quốc mấy ngày.

Lúc đầu, cũng như AQ, tôi tự nhủ anh có iệc phải đi công tác mấy ngày.

Đêm trước chuyến đi, tôi bỗng cảm thấy mình sắp mất anh. Tôi bắt đầu hoảng sợ.

Tôi ra sức chiều chuộng, lấy lòng anh, tận tụy như một người ợ hiền thực.

Nhưng anh ẫn ra đi, bất chấp lời cầu xin của tôi.

Tôi đuổi theo anh, tay cầm con dao gọt hoa quả, tôi đã mất đi lự trí.

Tôi nhìn thấy họ ở phòng đợi, trông thật đẹp đôi, cả hai đều cao lớn, đẹp đẽ.

Đúng lúc anh cúi người lấy hành lý cho người tình, tôi bất ngờ xuất hiện khiến Hiểu Lôi không kịp trở tay. Khi ợ à người tình đứng cùng một i độ, tôi muốn cười ào cái tình yêu mà tôi kz ọng ở đời.

Không cho anh ta có thời gian trấn tĩnh, không cho anh ta giải thích, tôi nắm chặt con dao,

lao đến.

Rạch một nhát từ mí mắt đến tận cằm – Anh yêu! Em yêu anh!

Một nhát nữa – Anh yêu! Không ai có thể cướp anh đi!

Nhát thứ ba – Anh yêu! Anh là của riêng em.

Không hiền lương thực đức, không lương tâm, không nghĩa ợ chồng.

Người ta hét lên ngăn cản.

Khi tôi chuẩn bị rạch nhát thứ tư, tay tôi bị ai đó nắm chặt, dao bị ai đó giằng mất. Hiểu Lôi ngã lăn ra nền, hai tay ôm lấy mặt, đau đớn kêu lên, máu từ các kẽ ngón tay túa ra như nước.

Xe cấp cứu hú còi inh ỏi.. Tôi định leo lên xe nhưng bị người ta ngăn lại. Cảnh sát đến, tôi bị giải đi.

Do ết thương của Hiểu Lôi rất nghiêm trọng tòa án quyết định khởi tố. Anh xin giảm tội cho tôi. Tôi bị kết án tù giam ba tháng.

Ba tháng sau tôi ra khỏi nhà giam, lại nhìn thấy ánh mặt trời.

Trong ba tháng này, tôi đã nghĩ rất nhiều ề cuộc hôn nhân của chúng tôi, ề lòng tốt của Hiểu Lôi à công sức của anh bỏ ra ì gia đình này.

Còn tôi, ì ghen tuông ích kỷ, đã đem đến cho anh nỗi đau khổ không thể nguôi ngoai.

Không có cách nào cứu ãn tình yêu, sau khi mất đi nhan sắc, tôi đã mất cả lị trí à nhân cách.

Tôi biết cái gì đang chờ mình phía trước. Ngoài ánh mặt trời xa ắng bấy lâu, còn một tờ giấy màu xanh chứng nhận mãn hạn tù.

Tôi nhìn thấy Hiểu Lôi, anh cũng nhìn thấy tôi, từ xa giơ tay ầy.

Nhưng ết rạch khủng khiếp trên mặt anh, nhắc tôi nhớ rằng tôi là người đàn bà độc ác.

Khi mắt tôi bắt gặp ánh mắt quen thuộc của anh, nghĩ rằng ánh mắt này sẽ xa tôi mãi mãi,

tôi không kìm được bật khóc.

- Hiểu Lôi! Anh hận em lắm phải không ? – Tôi lí nhí hỏi. Định chạm ào tay anh nhưng lại thôi.

- Lúc đầu anh hận. Sao em nhẫn tâm đến thế ? Sao có thể ra tay ới anh ? nhưng bây giờ anh không hận nữa.

- Cảm ơn ! – Tôi gạt đầu, chớp chớp mắt, nước mắt chực trào ra – Em đã nghĩ rồi, chúng ta ly hôn thôi.

Tôi lau nước mắt, ngẩng đầu cười ới anh.

Lúc đó, lòng tôi đã như nước đọng.

- Tại sao phải ly hôn ? – Anh ngạc nhiên hỏi.

- Lẽ nào anh muốn cả đời này em đánh cắp tình cảm của cô ta ?Lẽ nào em không có quyền yêu, không có quyền bỏ cuộc ? – Tôi kêu lên ới tất cả nỗi đau đớn, oán hờn tích tụ bấy lâu nay.

- Sao em lại không có quyền ?

- Bởi ì Bởi ì em xấu

Đột nhiên khóe mắt anh thoáng cười, anh chỉ ào mặt mình :

- Bây giờ chúng ta cùng xấu. Em có quyền yêu rồi !

Tôi không hiểu { anh, nhìn anh nghi hoặc.

- Em có tin chồng em không ?

Tôi gạt đầu, nghĩ tới cô ta, lại lắc đầu.

Hiểu Lôi mắng tôi ngốc, nhẹ nhàng kéo tôi ào lòng, kể hết sự thật ới tôi.

Thì ra cô gái đó quen một bác sỹ người Hàn Quốc nổi tiếng ề kỹ thuật cấy ghép da. Nghe câu chuyện của tôi à Hiểu Lôi, cô ấy rất cảm động, chủ động giúp chúng tôi liên hệ ới ì bác sỹ đó. Hiểu Lôi quyết định đích thân mang hồ sơ bệnh án của tôi đi gặp ì bác sỹ đó.

Nhưng sợ tôi tự ty, hay mãi cảm ới chuyện thắm mỹ chinh hình, nên đã giấu tôi, không cho tôi biết. Không ngờ sơ suất đó lại tạo nên bi kịch.

- Anh không cảm thấy đó là bi kịch, mấy nhát dao trên mặt lại khẳng định tình yêu của chúng ta. Như vậy cũng đáng lắm ! – Hiểu Lôi nói ề ết thương trên mặt ới một ẻ bình thản khiến tôi ân hận không còn chỗ dung thân.

Hai con người xấu xí đi trên phố, thu hút bao ánh mắt tò mò, ngạc nhiên.

Tôi à chồng ôm hôn nhau trong ánh mắt ngỡ ngàng của người qua đường.

Sau khi nhan sắc bị mất đi, chúng tôi ôm nhau rất chặt.

Vậy là chúng tôi đã học được cách tri ân.

Yêu trọn một đời

Năm ấy, cô mười sáu tuổi, lần đầu thích một chàng trai. Anh không cao lắm, nho nhã thư sinh nhưng lại thích chơi đá bóng, có một giọng nói rất trầm, thành tích học tập tốt, thường đứng nhất trong lớp. Tuy lúc ấy, ắn đề yêu sớm đã không còn là chuyện gì to tát, nữ sinh theo đuổi nam sinh cũng không còn là tin tức nóng hổi, cô càng không phải là dạng con gái hướng nội, nhưng cô chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ tỏ tình ới anh, chỉ nghĩ rằng, nếu được mãi mãi đứng xa xa dõi theo anh là đã tốt lắm rồi.

Khi ấy cô thường xuyên gặp anh trên đường, chào hỏi một tiếng cũng ui sượng cả ngày trời, tan học rồi cũng không ề nhà mà đến sân ận động chạy chậm chậm từng òng từng òng chỉ để nhìn anh đá bóng. Cô còn học cả cách xếp sao may mắn, mỗi ngày iết một

câu cô muốn nói ới anh lên một mảnh giấy, gấp thành một ngôi sao may mắn nho nhỏ, ui sướng đặt ào trong một chiếc lọ to. Cô thường nhìn anh à nghĩ, một chàng trai như anh, chắc sẽ thích một cô gái dịu dàng ân cần chẳng, đó là cô gái có mái tóc dài đen nhánh, một đôi mắt long lanh, lúc ui ẻ sẽ mím môi cười nhẹ nhàng. Tóc của cô rất đen nhưng lại chỉ ngắn đến ành tai, cô có một đôi mắt to nhưng mỗi khi cười sẽ híp lại thành một đường chỉ. Cô ẫn soi mình ào gương thầm nghĩ, nếu một ngày nào đó cô trở thành mẫu người con gái ấy, có khi nào anh sẽ thích cô? Nhưng nghĩ thì nghĩ thế thôi, mỗi tháng cô ẫn chạy ra tiệm cắt tóc để xén gọn mái tóc ừa hơi hơi dài ra của mình lên đến mang tai, ẫn cười ha ha thật to mỗi khi gặp chuyện ui, đến nỗi đôi mắt to híp lại thành một đường nhỏ.

Năm mười chín tuổi, cô thi đậu ào một trường đại học tầm tầm bậc trung. Anh phát huy khả năng của mình, đậu ào một trường đại học nổi tiếng ở một thành phố khác. Khi cô ngồi trên tàu hỏa rời khỏi thành phố nhỏ đã nuôi nấng cô từ thuở mới lọt lòng này, tràn ngập trong đầu là những hồi ức nhỏ nhoi của cô à anh. Cuộc sống đại học đã mở màn bằng mười mấy ngày tập huấn quân sự gian khổ. Buổi tối trước khi ngủ, những bạn gái khác đều trốn trong chăn lén lút gọi điện thoại ề tâm sự kể lể ới bạn trai, còn cô đã mấy lần bấm xong dãy số quen thuộc nhưng cuối cùng cũng không nhấn nút gọi. Mười mấy năm rồi, cô mới biết được lần đầu thế nào gọi là nhớ nhung, thì ra, nhớ nhung là một loại sức mạnh khiến con người có thể ô { rơi nước mắt lúc nào không hay.

Cuộc sống bốn năm trong trường đại học cũng không quá dài, một cô gái dễ thương hoạt bát như cô không thiếu những kẻ theo đuổi, nhưng cô ẫn lựa chọn độc thân. Nhiều người tò mò hỏi cô ì sao, cô luôn mỉm cười nhẹ nhàng, đáp: “Học tập là quan trọng mà.” Quả thực cô cũng rất cố gắng học tập, chỉ để thi đỗ nghiên cứu sinh trường anh. Trong bốn năm, mái tóc cô không ngừng dài thêm, cô cũng không cắt ngắn đi nữa. Có một lần khi họp

lớp cũ, mọi người thấy cô thì đều choáng áng, một mái tóc dài suôn thẳng đen nhánh, một đôi mắt to long lanh ới màu kẻ mắt thật đẹp khiến đôi mắt ấy càng thêm sinh động, làn da trắng hồng, luôn mím môi cười khế, không ai nhận ra cô bé lém lỉnh ngày xưa nữa. Lúc anh nhìn thấy cô cũng không khỏi rung động, nhưng khi ấy tay anh đang òng quanh chiếc eo thon của một người con gái khác. Cô nhìn thấy cô gái dịu dàng xinh đẹp hơn mình bên cạnh anh, nhưng che giấu rất giỏi sự hụt hẫng trong lòng, chỉ cười nhẹ ới anh, nói: “Lâu quá không gặp.”

Hai mươi hai tuổi, cô đậu ào nghiên cứu sinh trường anh ới thành tích cao nhất. Anh không tiếp tục học lên mà ào một công ty nước ngoài, công iệc xuất sắc, lương mỗi năm nhanh chóng tiến đến bảng sáu người cao nhất. Cô tiếp tục trải qua cuộc sống học sinh đơn điệu thậm chí héo mòn, ẫn sống độc thân. Một lần nghỉ phép ề nhà, ừa ào đến nơi thì mẹ cô đã kéo sang một bên, lo lắng xót thương, “Con gái à, học là iệc tốt. Nhưng phụ nữ luôn phải cưới chồng sinh con, đó mới là đúng đắn.” Cô gật đầu, bước ào phòng sắp xếp đồ đạc mang ề. Lấy chiếc lọ to đựng đầy những ngôi sao may mắn ra trước hết, đặt trên giá sách. Trên giá là một dãy những chiếc lọ đựng sao, đều đầy ắp, ừa đúng sáu bình.

Hai mươi lăm tuổi, ới học ị thạc sĩ của một trường đại học danh tiếng à bằng thành tích ưu tú, cô nhanh chóng tìm được một công iệc tốt, lương tháng trên ạn tệ. Lúc ấy anh đã tự mở công ty riêng, làm ăn rất thuận lợi. Khi chi nhánh công ty thứ ba được khai trương, anh kết hôn ới thiên kim tiểu thư của phó thị trưởng, song hỷ lâm môn. Cô xuất hiện trong buổi hôn lễ linh đình ấy, nghe thấy người cạnh bên nhắc đến chú rể tuổi trẻ tài cao, cô dâu gia thế hơn người, ừa du học ề, tướng mạo như hoa, đúng là một đôi trai tài gái sắc. Cô ngấm nụ cười phơi phới mãn nguyện của anh, trong lòng chột dậy lên một cảm giác hạnh phúc, một cảm giác thật kz lạ, như thể cô gái đang nở nụ cười tươi như hoa

đứng bên cạnh anh chính là cô ấy.

Hai mươi sáu tuổi, cô kết hôn ới một đồng nghiệp trong công ty, từ khi quen nhau đến khi kết hôn không đến nửa năm, gần gũi đến mức cô không biết hai người có yêu nhau hay không. Hôn lễ của họ tổ chức rất đơn giản dưới sự yêu cầu kiên quyết của cô, chỉ mời vài người bạn thân thiết đến dự. Đêm ấy cô uống rất nhiều rượu, lần đầu tiên uống nhiều đến thế, không say nhưng lại nôn đến ruột gan đảo lộn. Cô đứng trong nhà vệ sinh ngắm gương mặt bị hơi nước bao phủ dần trở nên mờ hồ trong gương, lần đầu có cảm giác muốn khóc một trận thật dữ dội. Nhưng phút cuối, cô ấn dậm lại son phấn, bước ra ngoài tiếp tục đóng ai một cô dâu hạnh phúc tốt bậc. Trong túi áo khoác ngoài của cô có một ngôi sao may mắn mà sáng nay cô đã gấp ội àng, bên trong iết, “Hôm nay, em đã trở thành ợ của người khác. Nhưng em biết, người em yêu là anh.”

Năm ba mươi sáu tuổi, cuộc sống của cô giản dị êm đềm. Một hôm trên đường đi ô tình gặp được một người bạn cũ, nhắc đến anh, bất ngờ biết được iệc làm ăn của anh thất bại, cú shock nặng nề này khiến anh cứ lang thang ở các quán bar, ợ con xa rời. Cô tìm đến mấy ngày trời mới thấy anh trong một quán bar nhỏ. Cô không mắng anh, chỉ đưa cho anh một phong bì dày, bên trong là tất cả những gì cô tích lũy được, sau đó nói rằng, “Em tin anh sẽ bắt đầu làm lại được từ đầu.” Anh mở phong bì ra, một dãy số cực lớn đập ào mắt khiến anh không thể nào tin nổi, những người bạn “thân thiết” khi xưa đều lạnh lùng trốn tránh khi nghe anh nói đến hai chữ “mượn tiền”, cô chẳng qua chỉ là một người bạn cũ mà anh su{t nữa đã quên tên, nhưng lại khẳng khái rộng lượng đến thế ư? Cô ẩn cười nhẹ nhàng, nói, “Bạn bè chẳng phải nên giúp đỡ lẫn nhau sao?” Đêm ấy khi chồng cô biết được sự tình, một tát tai thật mạnh đã giáng xuống mặt cô, gầm lên: “Hơn triệu đồng mà đưa hết cho hấn không nói tiếng nào, có phải cô có tình { gì không hả?” Cô bị đánh ngã sóng soài xuống đất, không rơi lệ cũng chẳng nói năng gì, càng không trả lời chất án của

chồng mình. Tuy cô chưa từng thừa nhận cô yêu anh trước bất kỳ ai, nhưng cô cũng quyết không phủ nhận rằng cô yêu anh.

Năm cô bốn mươi tuổi, công ty của anh đã trở thành một trong những công ty có sức cạnh tranh lớn nhất trong cùng ngành nghề. Đêm ấy anh gửi đến nhà cô hai triệu tệ cùng mười phần trăm cổ phần công ty. Chồng cô ừ ừ hể hể ừ ừ nói, “Không cần khách sáo như vậy, bạn bè giúp đỡ nhau là chuyện nên làm”, ừ ừ ký tên lên giấy tờ chuyển nhượng cổ phần. Cô không nói gì, chỉ bảo một câu, “Thôi thì ở lại ăn bữa cơm đi.” Anh không có lý do gì để từ chối. Khi các món ăn được dọn lên, anh sửng sốt khi nhận ra những món anh thích đều có đủ. Nhưng khi anh ngẩng đầu lên nhìn thấy cô đang điềm tĩnh gấp thức ăn cho chồng con, trong lòng bỗng hụt hẫng, cảm thấy mình đã suy nghĩ quá nhiều. Trước khi ra về, anh lấy một tấm thiệp mời từ trong túi ra, cười nói: “Hy vọng các bạn có thể đến chung vui.” Cô tưởng rằng anh lại khai trương một công ty con mới nên cũng không để ý nhiều, đón lấy rồi để tạm trên ghế salon. Tiễn anh xong rồi quay người vào nhà bếp dọn rửa bát đĩa, cô chợt nghe thấy tiếng chồng mình kêu to: “Câu nói ‘Con người hể có tiền là phong lưu’ quả không sai. Nhìn người bạn cũ của em đây này, đã kịp cưới vợ hai nhanh đến thế rồi.” Tay của cô chợt run lên, một mảnh bát vỡ sượt qua, máu thoáng chốc tuôn chảy, từng giọt từng giọt tí tách rơi xuống. Cô nhìn khoảng nước bị nhuộm hồng, chợt nhớ đến áy cười trên người cô gái dung nhan như ngọc của mười mấy năm về trước, hình như cũng chính là màu sắc ấy.

Năm cô năm mươi lăm tuổi, một hôm nọ bỗng ngã xuống ngất đi ngay tại nhà mình, rồi được đưa vào bệnh viện. Sau một đợt kiểm tra, sắc mặt bác sĩ nặng nề, gọi chồng cô ra một bên nói chuyện. Cô ớn lạnh, một phụ nữ thông minh, gọi bác sĩ lại rồi hỏi nghiêm túc: “Tôi còn sống được mấy ngày nữa?” Ba tháng!

Bạn bè, họ hàng lần lượt đến thăm cô. Anh là người cuối cùng. Cô nằm trên giường, đã

bắt đầu mê loạn, nhưng ờa nhìn thấy ngôi sao may mắn trong tay anh, cô lập tức tỉnh táo. “Cái này cho em phải không?” Cô chỉ ào ngôi sao ấy, trên gương mặt lộ ra nét cười thấp thoáng. Anh ội ã trả lời, “A, phải. Đúng thế. Đây là anh mang đến cho em.” Đúng là mèo mù ớ cá rán, đây ỏn do một cô bé gây quỹ cho Hội chữ thập đỏ tặng anh khi tình cò gặp ở sân bay, lúc ấy anh đang cuống lên để đi gặp cô, lúc nhận lấy cũng chưa kịp nhìn rõ là thứ gì thì đã ội lên xe ngay, trên đường đi cứ giữ chặt lấy mà cũng không biết. Cô đón lấy ngôi sao may mắn ấy, giữ chặt đặt trước ngực một lúc lâu không buông rời.

Cuối cùng, cô chỉ chiếc bàn bên cạnh đó, bên trên cũng đặt một ngôi sao may mắn, đêm qua cô đã tốn hơn một tiếng đồng hồ mới gấp xong, chậm rãi nói ới anh: “Trong căn nhà em ở trước kia, ấn còn ba mươi chín lọ đựng sao may mắn, đợi khi em đi rồi, anh đặt chúng à cả hai ngôi sao này cùng hỏa thiêu ới em, được không?” Anh ấn chưa kịp trả lời thì cô đã nhắm mắt, gương mặt an lành. Hôm hỏa táng cô, anh làm theo di nguyện của cô, rải những ngôi sao may mắn lên khắp trên người cô, ba mươi chín lọ, không cẩn thận đã làm rơi ra một hai ngôi sao mà không phát hiện thấy. Khi anh quay người bỏ đi, chợt nhận ra trên đất ấn còn hai ngôi sao. Lúc nhật lên, anh nghĩ, thôi kệ, xem như giữ lại làm kỷ niệm ậy.

Anh bảy mươi tuổi.

Một hôm nọ, khi anh đeo cặp kính lão ngồi đọc sách trong ườn hoa, đứa cháu nội bốn tuổi bỗng mang hai mảnh giấy nhỏ ra, khoái chí chạy đến trước mặt anh, hét lên, “Ông ơi, ông ơi, dạy cháu đọc chữ.” Anh đẩy đẩy gọng kính, nhìn kỹ dòng chữ trên mảnh giấy nhỏ đó, “Kiệt, hôm nay bộ áo đá bóng màu xanh anh mặc rất đẹp. Còn nữa, con số 6 này em cũng rất thích, ha ha.” Anh cau mày, hỏi cháu mình, “Hai mảnh giấy này cháu tìm ở đâu ra thế?” “Đâu phải giấy đâu ạ, đó là hai ngôi sao ông đặt trên bàn sách ấy. Cháu mở nó ra, thì thấy bên trong có chữ nè!” Anh ngẩn ra, lại nhìn ào mảnh giấy thứ hai, “Kiệt, có một hạnh

phúc là có một người có thể khiến mình bất chấp tất cả để yêu người đó trọn một đời.”

Có một hạnh phúc là có người có thể khiến mình bất chấp tất cả để yêu người đó trọn một đời. Anh nhắm đi nhắm lại, nước mắt đã chảy tràn.

Anh sẽ gọi cho ai khi say

**Câu hỏi đó của cô bỗng ang lên ăng ẳng trong đầu lúc anh đã ngà ngà men rượu nhưng
ẩn đủ tỉnh để lái xe về nhà. Tính anh là vậy, chỉ uống đến độ kiểm soát được, không bao
giờ quá chén bởi anh biết lúc quá chén, anh chỉ ngồi lặng im, không nói câu nào khiến bàn
bè nhiều phen thất kinh.**

**Anh rút điện thoại, bấm số 3 rồi “dial”. Đã chia tay nhau được cả tháng trời nhưng anh
vẫn giữ thói quen đó, rút điện thoại, bấm số 3 cho người mình yêu.**

**Khi đang cô đơn, anh để số 3 trống, khi có người để tán tỉnh, anh cài số của cô gái đó ào
số 3, khi đã không còn gì anh lập tức xóa. Nhưng ới cô, anh không xóa hay anh chưa tìm
được một số điện thoại khác để thay thế, đơn giản vậy thôi, anh thầm trả lời mỗi khi con
tim anh thất lạc.**

**Tiếng nhạc chờ quen thuộc bên tai: Tell me when will you be mine? Tell me Quando,
Quando, Quando**

- Alô, em nghe đây.

- Em à, em đang ở nhà à?

- Vâng, em ở nhà. Em ngoan mà, lúc nào cũng thế. Anh đang ở đâu? Giọng này chắc lại đang uống đúng không?

- Hi hi, trúng phóc. Em à

- Vâng, anh nói đi, em nghe đây

- Anh Anh có thể quay lại yêu em được không?

Chẳng khó khăn gì để anh nói ra câu nói đó ới sự hỗ trợ đặc lực của thần rượu trong dạ dày đang thiếu đốt. Mà trước khi bấm số 3 trên phím điện thoại, anh cũng đã suy nghĩ chán rồi. Nếu cô nói “Được”. Tốt quá, anh khỏi phải lăn tăn nhiều, anh sẽ lại được cô chăm sóc như cái ngày xưa chưa quá xa ấy, sẽ lại ôm cô trong lòng tay à tận hưởng những cảm giác bình yên mà cô đem lại, sẽ lại được dỗ dành cô mỗi khi cô ghen bóng ghen gió trước cái thói ong bướm của anh Ôi chao là dễ dàng

Nếu cô nói “Không”, thì cũng chẳng sao, anh sẽ đổ tội cho rượu nói, chứ nào phải anh nói cho nên cô không nên coi những lời đó là thật. Anh ẫn là anh, ẫn ngẩng cao đầu, dương dương tự đắc.

Một khoảng trống im lặng qua điện thoại đủ để anh thấy hơi hồi hộp đón nhận câu trả lời của cô. Như sợ cô nói “Không”, anh bổ sung thêm một lời mời chào hấp dẫn à có phần nũng nịu:

- Em nói đồng { đi. Mình đồng { thì anh phi ề nhà ới mình ngay, mình à

“Mình” – anh ẫn dùng đại từ nhân xưng đó để gọi những cô gái anh yêu bởi anh biết nó đem lại hiệu ứng kì lạ. Cô ấy sẽ cảm thấy gắn bó ới anh như một người ợ, sẽ cung phụng anh hết lòng, sẽ trao cho anh hết cả tâm hồn lẫn thể xác, chỉ đơn giản ì anh đem đến cho cô ta cái ai trò làm ợ. Nhưng rồi hình như họ đều nhận ra, đó chỉ là ảo. À không, là anh nhận ra họ không xứng đáng nên anh bỏ họ lại chơ ợ.

Có ẽ như cô ấ đang suy nghĩ ề lời đề nghị này nên không nói gì thêm một lúc nữa. Anh thì mừng thầm, thế là em sắp nói “OK” rồi, suy nghĩ lâu thế cơ mà, khả khả

- Anh à (giọng cô ấ ngọt ngào à nhẹ nhàng như mọi khi), anh ề nhà đi nhẽ, lái xe cẩn thận đấy.

- Không, anh không ề đâu, anh sẽ dừng xe ở đây nếu em không trả lời anh ngay bây giờ.

Em nói “Đồng {” đi, anh sẽ ề nhà ngay ới mình

- Em không thể

Giọng cô yếu ớt đến tội nghiệp à anh biết cô đang phải cố lắm mới thốt ra được 3 chữ đó.

- Tại sao không? Anh biết em ấ yêu anh mà (Anh quát lên qua điện thoại).

- Không, anh nhầm rồi. Em không thể. Anh ề nhà đi. Bao giờ ề đến nhà thì gọi điện cho em yên tâm. Tút Tút Tút

Cô gác máy thật. Anh điên loạn như một con thú hoang bị đánh trúng ào ết thương cũ.

Cô là ai, cô có gì mà tôi phải cầu xin cô? Cô không cần tôi thì tôi cũng không cần. Anh lái xe ề nhà. Trong cơn cuồng phong tức giận, anh không à chưa bao giờ nghĩ đến những cảm xúc thật của chính mình.

Anh là một gã trai tham ọng à đầy mâu thuẫn. Đã từ lâu rồi anh không chịu đặt mình ngoài ị trí trung tâm của ữ trụ. Mọi thứ anh làm, mọi mối quan hệ anh xây dựng, chúng có thể chồng chéo, phức tạp à đan cứng ào nhau nhưng anh luôn ở tâm điểm nên anh biết anh phải làm gì. Cũng đã từ lâu rồi, tình yêu ới anh không mang hai từ “cảm xúc”.

Anh chỉ biết cô này nhìn “ngon”, lại “ngoan hiền”, nhà cửa không đến nỗi nào thế là tiến.

Đã từ lâu rồi anh quen là kẻ chủ động đến à chủ động đi. Anh đến khi anh thấy thích à anh đi khi anh cảm thấy đã khám phá hết, đã không còn gì. May thay trời cũng phú cho anh một ẽ bề ngoài không quá đẹp trai nhưng không quá xấu ì thế chỉ cần anh chĩn chu

trạng phục cộng ới cái duyên ăn nói, mọi cô gái đều có ấn tượng tốt ới anh. Còn cura của anh thì sắc khởi nói, các loại cây non đều đổ rầm rầm.

Anh đến ới cô cũng không khác nhiều so ới những cô gái khác. Cô ngoan hiền, thông minh, chu đáo à rất tình cảm. Thế nên không ít lần anh ngạc nhiên ề tình cảm cô dành cho anh. Nó vượt ngoài những gì anh mong đợi. Cô luôn chân thành ới anh, luôn lo lắng à quan tâm anh thật lòng, không bao giờ đòi hỏi anh bất cứ iệc gì trừ phi anh cố tình muốn làm cho cô. Cô nhẹ nhàng ở bên anh, đem lại cho anh bình yên à một cảm giác an tâm hiếm có. Cô luôn ở bên khi anh cần, luôn như một con mèo ngoan ngoãn để anh uớt e, luôn chiều anh mọi thứ. Và đặc biệt cô biết ề anh rất nhiều. Cả những cái tốt lẫn những mặt xấu nhưng không bao giờ cô đem chúng ra cân đong đo đếm trước mặt anh. Anh không bao giờ có thể đoán được cô đã biết những gì ề anh. Anh đã quen sống nông cạn như thế nên ề cô, anh cũng chẳng thêm quan tâm. Anh không biết cô cần gì, cô muốn gì, cô dành cho anh những gì Tất cả những gì anh làm cốt là ừa đủ để giữ cô bên cạnh anh đến khi nào anh chán à anh luôn tự kỉ ám thị chính anh à cô mỗi khi anh làm iệc gì đó cho cô: “Anh chiều em thế còn gì”. Mỗi lần như thế, cô chỉ cười nhẹ.

Và rồi một ngày, cô bỏ anh đi nhẹ nhàng như mỗi lần cô xuất hiện. Anh không hiểu chuyện gì đang xảy ra à cũng chẳng thêm hiểu. Kệ, cô không cần anh thì thôi anh cũng đếch cần, anh luôn tự nhủ như thế mỗi khi thất mắ hay thấy nhớ cô.

Cuộc sống của anh không có cô ẫn diễn ra bình thường, anh chỉ thấy khác mỗi lần anh say. Đó là lúc anh buồn nhất ì biết đã mất cô, khi anh không còn cảm giác có cô sẵn sàng nhắc máy lúc anh gọi, sẵn sàng đến bên anh khi anh cần, ru anh ào giấc ngủ bình yên trong cơn say Anh nhớ cô đến còn cào mỗi khi anh say, à hôm nay anh đã gọi cô, ới hy ọng cô sẽ ề bên anh, dỗ dành anh như mọi khi. Nhưng cô thật quá đáng khi từ chối anh. Anh biết cô ẫn yêu anh nhiều lắm lúc cô quyết định ra đi, anh biết lúc đó chỉ cần anh nín

cô lại thật nhẹ, cô sẽ ở lại. Nhưng anh đã coi thường tình cảm đó, anh kệ cho nó đi bởi anh chắc rằng nó ẩn ở quanh đây bất cứ lúc nào anh cần.

- Anh lại say à? Lần sau say đừng có gọi điện cho em nhé. Lè nè em không ngủ được. Sáng mai em còn phải đi làm chứ.

Cô ấy sáng giọng ới anh qua điện thoại, cô ấy khác cô nhiều quá. Không hiểu sao sau lần từ chối của cô, anh lại chọn cô ấy để thay thế. Cô ấy không xinh bằng cô, không ngoan bằng cô, không khéo léo như cô, không chăm lo cho anh như cô. Cô ấy chỉ biết đòi hỏi à không biết nghe lời. Anh chán cô ấy chỉ sau 4 tuần. Và rồi anh lại nhớ đến cô, anh gọi cô nói cô đang đi xa, không ề để gặp anh được. Cô nói sẽ gọi cho anh khi cô ề. Và cô gọi cho anh khi cô ề – ản là cô không bao giờ thất hứa, nhưng anh hững hờ: “Em ề rồi à? Uh, tốt, anh sẽ gọi cho em sau”.

Một ài cuộc tình nữa trôi qua, anh tự nhận thấy mình có quá nhiều thay đổi rồi anh muốn tìm lại chút bình yên, một chút gì đó là của anh ngày xưa. Anh rút điện thoại, anh gọi

- Alô, anh X ah. Anh khỏe không?

- O? Sao em cầm máy của chị em? Chị đâu em, cho anh gặp.

- Anh không biết à? Chị em đi rồi. Cả nhà em đưa chị ra sân bay đêm qua. Em tưởng anh dự tiệc chia tay chị em ới bạn chị em rồi chứ, tiếc quá.

- Uh, chắc hôm đó anh bận gì đó nên không đi được. Cảm ơn em nhé. Anh sẽ gặp chị trên mạng ậy.

- Vâng. Chào anh.

Anh bản thân, cô đã đi thật rồi, anh sẽ mãi mãi không thể gặp lại cô được nữa. À không, có thể sẽ gặp lại nhưng là rất lâu nữa à sẽ có nhiều thay đổi Anh biết cô sẽ đi, chỉ không nghĩ là sẽ nhanh đến thế à lại càng không nghĩ cuộc điện thoại mà anh trả lời hững hờ hôm nào là những lời cuối cùng anh dành cho cô. Anh là một kẻ tệ hại, khốn kiếp, một kẻ

luôn không biết thế nào là đủ, luôn chạy theo những mục đích xa xôi mà không biết anh đã đánh mất quá nhiều thứ quý giá trên đường chạy của mình. Những tình bạn chân thành à những trái tim chân thành như của cô.

“Hãng hàng không quốc gia Việt Nam xin trân trọng thông báo, quý khách”, anh quyết đi miền Nam một thời gian. Công việc yêu cầu như thế à anh cũng muốn thay đổi không khí một chút. Trong đầu anh ẩn là rất nhiều dự tính à những kế hoạch mới để có thật nhiều tiền, nhiều tình à công danh. Anh ẩn luôn là anh – sẽ có một cô gái khác như cô sẵn sàng nghe điện thoại lúc anh say, đơn giản thôi mà: “Alô, em ah ”

Em là tình yêu duy nhất

Đêm tháng Hai lạnh. Tôi đứng bên cửa sổ trong căn phòng ấm áp, nhìn mọi người đi lại như những đốm nhỏ trên các con phố, cảm thấy tiếc cho họ. Tại sao họ không trở về nhà? Họ định đi lang thang suốt đêm như vậy sao?

Một cô y tá thở dài: “Làm thêm giờ ào ngày Valentine! Thật không công bằng”.

- “Cô ẩn còn may mắn” – Cô y tá khác lên tiếng – “Có người còn không có ai đợi ề nhà ”.

- “Cô đang muốn nói đến bác sĩ Tâm sao?”

Tôi giật mình khi nghe thấy tên mình.

- “Cô có nhớ cô ấy đã mất hết lý trí như thế nào ngày này năm ngoái không?”.

- “Tất nhiên là có chứ” – Một y tá thốt lên giọng run run. “Tôi chưa bao giờ thấy bác sĩ Tâm

nư ậ. Khóc à kêu la như một người điên”.

- “Không thể đổ lỗi cho bác sĩ Tâm. Nếu bạn trai tôi chết ngay trước mắt tôi, tôi cũng sẽ điên như ậ”.

- “Nói nhỏ thôi. Cô ấy ẫn chưa ề đâu. Cô ấy có thể nghe thấy những gì chúng ta nói”.

Hai người y tá đó không hề biết tôi đã tình cờ nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện của họ qua một tấm rèm chắn bằng ải. Tôi đang quyết định xem có nên lộ ra hay không thì một y tá khác đã phát hiện ra tôi. “Chị Tâm, chị ẫn chưa ề ạ?”. Tôi bước ra. Hai cô y tá ừa nói chuyện ề tôi liền đỏ hết cả mặt.

- “Tôi đang chuẩn bị ề nhà” – Tôi ờ như không nghe thấy gì hết.

- “Bác sĩ Tâm, chị thật tận tụy ới công iệc. Giờ làm iệc của chị đã hết rồi mà. Hẹn gặp lại chị ngày mai nhé. Chúc mừng ngày Valentine!” – Cô ấy ẩy tay tạm biệt.

- “Chúc mừng ngày Valentine” – Tôi đáp lại à nhìn hai cô y tá ội ã đi.

Dù thế nào tôi cũng ề nhà, cho dù chẳng có ai đợi mình trừ con mèo lười cả.

Về đến nhà, điều đầu tiên là tôi cho con mèo ăn. Chẳng nhớ tôi có nó từ khi nào. Có thể là từ Valentine năm ngoái. Lúc đó, tôi như một con mèo bị bỏ rơi, ánh mắt tràn đầy nỗi tuyệt vọng. Những con mèo thì không khóc còn tôi thì có. Đó là sự khác biệt duy nhất.

Tên của nó là Christine. Tôi không biết ì sao tôi lại đặt tên nó là Christine.

Ngày này năm trước, tôi ăn trưa cùng bạn trai à có cơ hội làm nũng anh ấy:

- “Hôm nay là Valentine. Sao anh chẳng tặng em bông hoa nào?”.

Anh ấy nhú lông mày: “Vì sao anh nên tặng hoa cho em? Em không phải như những người khác mà”.

- “Nhưng ít nhất anh cũng nên tặng em một tấm thiệp chứ!” – Tôi bĩu môi, buồn ì giọng nói của anh.

- “Anh biết. Anh biết mà. Anh sẽ gửi cho em một tấm thiệp qua mail nhé”.

Một tấm thiệp. Đó là lời nói bằng quơ. Anh ấy ấ ấ ấ.

- “Anh phải gửi cho em đó. Em sẽ đợi” – Tôi cười khoái chí à định lên ề nhà sau bữa trưa để kiểm tra mail.

- “Anh không thể hiểu nổi phụ nữ. Tại sao em thích điều đó?” – Anh càu nhàu trong khi đang ăn. Tôi lại tranh luận ới anh lần nữa:

- “Anh chẳng lãng mạn chút nào cả. Anh đã xem kịch của Nhật chưa?”.

- “Kịch của Nhật? Anh chỉ xem kênh Disco ery thôi!”.

- “Cuộc sống của anh thật tẻ nhạt” – Tôi nhìn ào anh. “Một ở kịch gần đây rất hay. Anh nên xem”.

- “Vở kịch đó tên gì?” – Anh ấy không tin ào tình yêu được ẽ trên ti i à trong các bộ phim. Anh ấy luôn nghĩ chúng là một lũ lừa lọc.

- “Câu chuyện của một thế kỷ” – Tôi hứng khởi trả lời.

- “Có loại rác rưởi gì trong đó?”.

- “Rác rưởi? Anh tôn trọng chút đi nào!” – Tôi tức giận. “Vở kịch đó rất cảm động à bài hát trong phim cũng rất hay, bài Only lo e mà Nana Mouskouri hát”.

Anh liếc nhìn đồng hồ: “Anh sẽ cho em 5 phút để kể cốt chuyện. Sau đó anh đi”.

Tôi rất khó khăn để tóm tắt một ở kịch kéo dài 6 tiếng chỉ trong 5 phút.

- “Điều gì cảm động nhất ề nó?” – Anh ấy hỏi sau khi nghe câu chuyện.

- “Em ề đây! Anh gửi mail nhanh lên nhé”. Tôi đi ngay lập tức.

Ngay khi ào nhà, tôi bật máy à ào mạng. Nhìn chăm chăm ào hộp thư trống, tôi bắt đầu nhớ lại chúng tôi đã gặp nhau như thế nào.

Có thể không ai tin nhưng bạn trai tôi à tôi là những người hàng xóm. Nhà chúng tôi chỉ cách nhau một bức tường. Khi còn là những đứa trẻ, chúng tôi ấ ấ tranh cãi ới nhau cả ngày. Còn nhớ khi chuyển đến đây ào năm đó, tôi không thể quen được cuộc sống giản dị

ở cùng quê. Sau khi tan học, tôi chỉ về nhà à không làm gì cả. Bất cứ khi nào có thể, anh ấy sẽ đi ngang qua à chọc ghẹo tôi:

“Vì sao em nhìn ô định ào không gian như ấy? Em trông rất xấu nếu không làm gì đó. Nhưng em cũng không đẹp khi em cười”.

- “Anh cũng là một người rất xấu” – Tôi đáp lại. “Mà nếu anh nghĩ tôi rất xấu, tại sao còn đến thăm tôi?”.

- “Không thể làm khác được. Nhà anh ngay cạnh nhà em” – Anh tranh luận.

Ngày hôm sau, tôi dùng phấn trắng ạch một đường lên mặt đất, cấm anh ấy đi qua.

Năm đó, cả hai chúng tôi đều mới học lớp 5. Rồi chúng tôi ào cùng một trường trung học à được xếp trong cùng một lớp. “ Các bạn là một cặp”, tất cả đều nói ấy mỗi khi nhìn thấy chúng tôi. “Tiêu chuẩn của tôi không thấp thế đâu” – Anh ta nói. “Ai mà muốn cô ấy làm bạn gái cơ chứ? Chẳng lẽ tôi không có mắt sao!”.

“Đúng ấy, tôi biết mắt của anh ở trên đỉnh đầu {” – Tôi thực sự không thích anh ta chút nào. “Còn hơn mắt của em để sau gáy” – Anh ta muốn ám chỉ tôi không hiểu gì ề đàn ông.

Hồi đó, tôi còn phải lòng một anh bạn lớn tuổi hơn. Tôi không nghĩ rằng sự chế nhạo của anh ta còn ẩn chứa một { nào đó. Sau đó, tôi biết được rằng chàng hơn tôi tuổi có rất nhiều bạn gái. Khi tôi khóc lóc ề điều đó, anh lại nhẹ nhàng đi qua tôi, đưa cho tôi một chiếc khăn tay à ghì tôi thật chặt ào ai. Tôi đã gục ào ai anh khóc suốt một đêm. Và tôi bắt đầu nhìn anh bằng một con mắt khác.

Chúng tôi ẫn tranh luận nhiều nhưng anh ấy đã bắt đầu nhìn thẳng ào tôi một cách khác thường. Tôi đã đổ mặt, trái tim của tôi đập nhanh hơn khi anh lại gần tôi. Cả hai chúng tôi đều biết rằng, chúng tôi đã yêu nhau. Nhưng không ai trong chúng tôi thổ lộ.

Thời gian nhanh chóng qua đi, chúng tôi chuẩn bị ào đại học. Tôi chọn học ngành dược còn anh ấy chọn ật lị. Tuy ấy chúng tôi ẫn không thể tách khỏi nhau. Bố mẹ lo rằng

chúng tôi không có bà con nào ở thành phố nên buộc hai đứa trọ cùng một khu nhà. Một lần nữa chúng tôi lại trở thành hàng xóm. Chúng tôi ỉn hay tranh luận, đôi khi cả trên giường ngủ – Tất nhiên, chúng tôi đã trở thành một đôi tình nhân.

Chúng tôi chưa bao giờ có một ngày Valentine cùng nhau, cho đến khi anh thấy tôi ăn tối ới một người đàn ông ào 14/2. Tối đó, anh đợi tôi ngay trước cửa nhà à nói rằng từ giờ anh sẽ đưa tôi đi ăn tối ào các ngày Valentine. Và cứ mỗi dịp Valentine, dù ở xa nhau chúng tôi ỉn cùng ăn tối.

Sau khi tốt nghiệp, tôi trở thành bác sĩ thực tập nội trú. Anh bắt đầu công iệc tại một công ty máy tính nhỏ ới ài người bạn à trở thành lập trình iên máy tính. Chúng tôi bận rộn ới cuộc sống riêng của mình à không còn thời gian cho nhau. Ba năm sau, tôi trở thành bác sĩ à công iệc của anh bắt đầu phát đạt. Chúng tôi ỉn có những ngày Valentine cùng nhau nhưng hình như chúng nhạt dần.

Nhìn thấy hộp thư đến trống không, đột nhiên tôi tức giận ô cùng. Anh ấy sẽ chẳng bao giờ gửi thiệp cho tôi. Anh đang có { gì ấy? Anh nghĩ tôi là ai cơ chứ? Tôi gọi điện cho anh.

“Chào em” – Anh nghe máy.

“Em không nhận được tấm thiệp nào cả” – Tôi đã bày tỏ ngay thái độ không hài lòng của mình.

“Em không nhận được?”. (Dường như anh đang rất bận). “Nhưng anh đã gửi rồi mà”.

Tôi chẳng thềm để { : “Em không nhận được. Anh gửi lại đi nhé”.

“Được rồi mà. Anh sẽ gửi cho em cả trăm lần luôn. Thế đã đủ chưa nào?” – Anh nói ới một giọng không kiên nhẫn.

“Đừng quên gửi cho em đấy nhé. Và anh không cần phải đón em tối nay đâu. Em sẽ ăn tối một mình”.

“Đừng trẻ con thế, anh thực sự đang rất bận”.

“Em trẻ con!” – Tôi gác máy à nước mắt cứ trào ra.

Tại sao anh ấy không để { đến iệc này? Chúng tôi đã xa nhau nhiều năm như ấy à đã cùng bên nhau không biết bao nhiêu ngày Valentine. Tôi chưa bao giờ nhận được một bông hoa hay một tấm thiệp nào từ anh ấy. Giờ đây tôi chỉ muốn một cái thiệp qua mail thôi. Đó là một yêu cầu quá lớn sao?

Tôi tắt hết cả điện thoại bàn à di động. Tôi không muốn nghe bất kz lời giải thích nào nữa. Sau khi quay trở lại bệnh iện, tôi nói ới nhân iên trực là đừng chuyển bất kz cú điện thoại nào cho tôi. Tôi muốn tập trung ào công iệc.

Vì có quá nhiều ca cấp cứu ngày hôm nay, tôi rất ội nên đã quên cuộc tranh cãi.

- “Bác sĩ Tâm, làm ơn hãy xem bệnh nhân này”.

- “Có chuyện gì xảy ra ới anh ta ấy?” – Tôi hỏi.

Người anh ta dính đầy máu. “Tai nạn ô tô”, một bác sĩ trả lời. “Rất nghiêm trọng. Anh ta có thể chết”. Tôi gật đầu à chạy nhanh ề phía phòng phẫu thuật cùng họ

Nhưng khi nhìn thấy người nằm trên bàn phẫu thuật, tôi đã mất bình tĩnh. Đó là bạn trai của tôi.

“Không!” – Tôi đứng như trời trồng. “Không!” – Tôi chớp ngay lấy cái sốc điện à sốc liên tục. Thân thể anh nảy lên nảy xuống ì những cú sốc. Các y tá đi tìm một bác sĩ khác, họ bảo ông ấy tôi bị điên.

Tôi cũng không thể biết lúc đó tôi có điên không nữa. Tôi chỉ muốn cứu người yêu mình cho dù chúng tôi có hay cãi nhau đi nữa, cho dù anh ấy chưa bao giờ bày tỏ tình yêu ới tôi, tôi vẫn muốn cứu anh. Anh ấy ấn nợ tôi một tấm thiệp mà. Anh không thể chết.

Tôi ném ngay cái máy sốc điện đi à bắt đầu ấn liên tục ào tim anh ới tất cả sức mạnh, hy ọng tôi sẽ cứu sống anh, nhưng anh vẫn không hề tỉnh lại. Anh thậm chí còn không nói

iệc đó làm đau anh. Anh chỉ nằm đó, đôi mắt khép lại, trừng phạt tôi bằng cách im lặng.

Bác sĩ Giang tức giận đẩy tôi ra. Lúc đó tôi không thể nhận thức rõ ràng ề bất cứ điều gì nữa. Tôi khóc. Tôi thét lên. Tôi rên lên cho đến khi tôi không thể khóc thành tiếng được nữa.

“Đã quá muộn rồi bác sĩ Tâm ạ. Tôi rất xin lỗi” – Bác sĩ Giang ồ nhẹ ào ai tôi. Họ biết nhau à họ đã cùng ăn tối một lần. Tôi đã giới thiệu họ ới nhau.

- “Anh ấy không thể chết” – Tôi lắc lắc đầu. “Anh ấy không thể chết được!”.

“Bác sĩ Tâm, hãy bình tĩnh”. Bác sĩ Giang đập ào ai tôi. “Tôi hiểu những gì cô đang phải trải qua, nhưng cô là một bác sĩ”.

Tôi là một bác sĩ, nhưng tôi không phải là người sắt đá. Làm sao bác sĩ Giang có thể hiểu được cảm giác của tôi cơ chứ. Tôi đã yêu anh bao nhiêu năm. Nó đã trở thành một thói quen. Tôi có thể út bỏ thói quen đó bằng cách nào đây? Hơn nữa anh ấy ẫn còn nợ tôi một tấm thiệp cơ mà. “Tôi muốn anh ấy sống! Tôi muốn anh ấy sống!”. Tôi lại chạy đến chỗ anh à đập liên tục ào thân thể anh.

“Hãy đưa cô ấy đi!” – Hôm đó, tôi đã mất hết kiểm soát à trình độ chuyên môn của mình. Và iệc đó xảy ra đúng ào ngày Valentine.

Sau đó, tôi hỏi các đồng nghiệp của anh ì sao ngày hôm đó anh lại nghỉ làm sớm ậy.

Họ nói rằng tôi tắt máy, anh ấy đã cố gắng gọi cho tôi rất nhiều lần nhưng không thể liên lạc được. Vì lo lắng, anh lái xe đến bệnh iện để tìm tôi à đã đâm ào một chiếc xe tải lớn trên đường

Như con mèo bị bỏ rơi, thậm chí tôi không thể khóc được nữa. Sau khi anh ấy chết, tôi không thể khóc nữa kể cả khi xem hay chứng kiến câu chuyện cảm động, làm người ta phải rơi lệ như thế nào. Nó không hề ảnh hưởng gì đến tôi cả.

Giờ tôi chỉ còn sống ới một con mèo à một chiếc máy i tính rất ít khi sử dụng. Bước qua

con mèo, tôi bật máy tính lên. Thậm chí tôi biết rằng sẽ chẳng ai gửi thư cho tôi, tôi vẫn hy vọng một ai đó sẽ nhớ đến tôi nhân ngày này.

Tôi có 100 thư. Ai mà chịu đựng được sự buồn chán mà gửi cho tôi những 100 bức thư như vậy? Tôi định xóa luôn tất cả khi tôi nhận thêm một thư nữa. Bức thư nói rằng: “Vì sự cố mạng chúng tôi không thể gửi những bức thư này cho đến hôm nay. Chúng tôi xin lỗi về sự cố đó”. Người gửi là ISP của tôi.

Tôi nhìn bức thư đầu tiên. Ngày gửi là ngày Valentine năm ngoái. Tim tôi bắt đầu đập mạnh. Phải chăng anh ấy đã gửi những thư này?

Tay run run, tôi mở thư ra. Bất ngờ xuất hiện đầu tiên là một bông hồng đỏ thắm rực rỡ với những chiếc lá màu xanh. Sau đó là một giai điệu tuyệt hay, bắt đầu bài “Only love”. Tôi không thể tin vào nó nữa. Bông hồng rất đẹp à bản nhạc cũng rất mơ màng. Tôi đang lâng lâng tưởng tượng. Cảm động nhất là những từ ở bên dưới bông hồng bởi những từ đó giống như một bài thơ hay vậy.

“Tim”

Đó là tên của tôi.

Biết em bao nhiêu năm như vậy mà anh chưa hề tặng em một bông hoa nào. Hôm nay anh gửi tặng em bông hồng này.

Nó thật là đẹp.

Anh biết chúng ta luôn tranh luận. Chúng ta không bao giờ thực sự mở trái tim của mình để nói cho nhau biết tình cảm của chúng ta. Đúng vậy, đó tất cả là lỗi của anh, bởi vì chúng ta ở quá xa nhau.

Anh biết anh luôn luôn làm em giận bởi những lời nói của mình

Nhưng hôm nay anh muốn nói với em rằng: Anh xin lỗi, anh rất yêu em.

Tôi đã chờ đợi những từ đó biết bao nhiêu năm.

Và anh muốn thông báo cho em một tin ui. Cuối cùng anh đã tiết kiệm đủ tiền.

Anh đã có đủ tiền. Tại sao anh lại cần nhiều tiền như vậy?

Do ẬY mà, chúng ta hãy lấy nhau đi! Anh không dám cầu hôn ỚI em bởi Ì anh không tin anh có thể mang lại cho em một cuộc sống tốt đẹp mà em đáng được hưởng. Nhưng bây giờ anh đã có đủ tiền, anh không thể chờ đợi thêm một chút nào nữa.

Ai s muốn lấy anh chứ? Đồ ngốc! – Tôi khóc.

Hôm nay, anh dùng tấm thiệp này để cầu hôn em. Em sẽ lấy anh chứ? Em sẽ đồng {, đúng không?”.

Như một con ngốc, tôi đọc liên tục những dòng chữ à còn nói chuyện ỚI anh ấy nữa. Cứ như tôi có thể lại nghe thấy anh à lại có thể nhìn thấy anh.

Khi anh còn sống, thế giới của em thật tuyệt. Mỗi ngày, em có thể tìm được một điều gì đó để tranh luận ỚI anh. Nhưng sau khi anh rời xa, cuộc sống của em chỉ còn là những kỷ niệm à sự lạnh lẽo chẳng bao giờ xua tan.

Sẽ lấy anh chứ? Tôi sẽ làm ẬY. Do đó tôi chuyển con trở đến chỗ “trả lời” thư à hỏi đáp rằng tôi đã chuẩn bị rất nhiều năm. “Em sẽ lấy anh”. Tôi mở từng bức thư một, lại nhận được một bông hồng à trả lời lại cùng một tin: “Em sẽ lấy anh”.

Tôi trả lời cả trăm lần à bài “Only lo e” cũng ngân lên trăm lần. Trong đêm Valentine lạnh lẽo này, cái mà tôi đánh mất một năm nay cuối cùng cũng lấy lại được. Em đã trả lời anh rồi đó. Còn anh thì sao?

Hãy đợi em, em sẽ đến ngay

Chúng tôi gọi đó là tình yêu thâm kín. Một thứ tình yêu sét đánh. Ngày đó chúng tôi đang là sinh viên năm cuối.

Em..

Tôi gặp anh trên bãi biển.

Tôi à anh có rất nhiều điểm chung. Chúng tôi cùng tuổi. Thích ăn mỳ, thích nghe nhạc, thích trời mưa, thích cafe à ghét trường học. Anh thích tôi à tôi cũng thích anh.

Và chúng tôi cùng là trẻ mồ côi.

Tôi chuyển đến ở cùng ới anh. Về mặt nào đó, anh như cha mẹ của tôi. ở nhà anh như mẹ, ở chỗ làm anh như cha, khi tôi buồn, anh giống như một người anh luôn biết làm tôi vui. Cũng có khi anh đối ới tôi như một người tình. Tôi không thích cái tên của anh. Vì vậy, tôi gọi anh là K.

Phòng của anh bên trái. Phòng của tôi bên phải. chúng tôi cùng nằm xem film trên salon.

Anh nằm hướng ề bên phải, tôi nằm hướng ề bên trái à 4 con mắt hướng ào cái ti vi.

Tôi luôn muốn hỏi anh mọi điều. Anh là một đạo diễn chương tình thành công.

Có lần ừa khóc tôi ừa hỏi anh:

“Nếu được sống lại một lần nữa, anh muốn thành gì?”

“Ngoài con người đúng không?” – Anh luôn làm tôi phải bật cười ì những câu hỏi ngây thơ như thế.

“Bất cứ thứ gì.”- Tôi nói.

“Nếu được sống lại một lần nữa, anh muốn được thành một cái nhẫn, một cặp kiềng, cái giường, cuốn nhật ký.”

“Hồi sinh thành những thứ như thế sao? Có gì ui chứ?” – Tôi ngạc nhiên hỏi anh.

“Em có thể mua anh. Anh luôn thấy ui khi được ở bên cạnh em”. – Anh đã nói như thế.

“Anh ăn chưa?”

“Anh ăn rồi.”

“Em chưa ăn.”

“Anh có điều gì muốn nói ới em không?” – Tôi hỏi.

“Điều gì?”

“Điều gì sâu kín trong lòng {.”

“Anh thích em.”

K luôn là một gã ngốc như thế.

“Anh có ước muốn gì không?” – Tôi ẫn tiếp tục hỏi một cách ô thức.

“Hãy cưới một người đàn ông tốt.”

“Em không thể lấy anh sao?”

“Anh không phải là người tốt.”

Tôi đã biết K là người đàn ông của đời mình. Nhưng anh lại bảo tôi đi tìm một người đàn ông khác. K nói đó là ước mơ của anh ấy.

Một ngày, tôi gặp gỡ một người con trai khác, anh ấy là một bác sĩ nha khoa tuyệt ời, đẹp trai, nhà giàu, kiếm được nhiều tiền.

Anh là ị khách mời của chương trình khác, hàng tuần, ào mỗi tối thứ 5. Chúng tôi chưa bao giờ nói chuyện.

Hôm đó, tôi mượn anh cái cốc để lấy café ì ở đó chẳng còn cái cốc nào cả.

Ngày hôm sau, tôi đến phòng khám của anh để khám răng. Vừa cầm chiếc cốc súc miệng tôi ừa quay sang anh nói:

“Chúng ta hôn nhau ngay từ lần đầu tiên (chỉ là uống chung cốc café thôi).”

“Cái gì?” – 4 con mắt tròn thật tròn (anh cận)

Anh nhìn thấy bên trong của tôi trong ngày thứ 2 (chỉ là anh ấy khám răng cho tôi :”>)

Vậy ngày thứ 3 chúng ta sẽ làm gì?”

“Cái gì?” – thêm một sự ngạc nhiên cùng cái nhìn ái ngại ề phía cô y tá cũng đang tròn mắt hết cỡ.

“Chúng ta sẽ quyết định khi nào thì đến thời điểm đó”. – Tôi nói rồi đứng lên ra ề.

“Em đang yêu” – Tôi nói ới K như thế.

“Đưa cho anh cái bàn chải” – Thật là 1 câu trả lời lạc đề.

Và chúng tôi không nói tới chuyện đó nữa.

Tối đó, tôi có hẹn ới anh chàng bác sĩ nha khoa,, chúng tôi tới một quán bar, ngồi à nói lảm nhảm 1 mình, có lẽ thế. Hình như ị bác sĩ của tôi hơi ít nói.

“Anh đã bao giờ yêu chưa?”- Không hiểu sao những câu hỏi của tôi luôn làm ị bác sĩ hào hoa này ngạc nhiên.

“Giống như một iên đá bị ném ào dòng sông ậy.” – Tôi nói tiếp.

“Đưa chiếc nhẫn của anh cho tôi.”

Không 1 câu trả lời, chỉ lẳng lặng đưa chiếc nhẫn theo lời tôi nói. Tôi thả chiếc nhẫn ào ly rượu đang uống dở, đưa lên miệng à uống cạn. Rồi từ từ lôi chiếc nhẫn từ trong miệng

ra, đeo ào tay của mình.

“Xin lỗi, đó là nhẫn đính hôn của tôi.”

Tôi tỏ ẻ lúng túng, hơi cười rồi nói: “Không sao, chúng ta uống tiếp nào”. Anh ta nghĩ tôi quan tâm tới iệc anh ta đã đính hôn sao. Người tôi yêu đang hấp hối. Và tôi làm những iệc giả tạo này là ì K. Tại sao lại thế? Tôi cũng không biết nữa.

Ngày hôm sau, K đưa tôi tới một quán bar. Ở đó có rất nhiều người, hầu hết là những đồng nghiệp cùng phòng thu, có cả “ị bác sĩ của tôi” ở đó. Tôi hơi ngạc nhiên nhưng không sao, toàn người quen cả.

Ngồi được 1 lúc K bỏ ề trước, anh chưa bao giờ bỏ tôi lại như thế. Bất giác quay lại, tôi thấy anh loạng choạng, rồi su{t ngã, hình như anh không khoẻ. Phản xạ, tôi đứng bật dậy, xô cả bàn ghế làm mọi người cuống cả lên. Tôi cũng bỏ ề trước, đi theo K. Lúc đó tôi đã nghĩ, nếu K quay lại, tôi sẽ chạy tới à ôm chặt lấy anh. Tôi sẽ nói rằng tôi yêu anh.

Nhưng .K đã không quay lại.

Bác sĩ à ị hôn phu của cô ấy đã huỷ hôn. Anh ấy nói muốn kết hôn ới tôi. Nhanh. Bất ngờ. Và tôi đồng {. Tôi nói ới anh ấy là muốn đi chọn áy cưới cùng K. “Vị bác sĩ của tôi” không phản đối.

Ngày hôm ấy, chúng tôi đi chọn áy cưới, tôi đã ước người sẽ trao cho tôi chiếc nhẫn là K. Nhưng tôi đã giữ kín suy nghĩ đó cho riêng mình. Ngày mai tôi sẽ lấy chồng à sẽ phải dòi xa anh mãi mãi.

Bước ra khỏi cửa hàng áo cưới, tôi lững thững đi ề. K bỏ tôi ở lại, đây đã là lần thứ 2.

Tôi đang chuẩn bị bữa tối thì K ề, anh kiểm có gây sự ới tôi à chúng tôi đã không nói chuyện ới nhau cả tối.

Tôi ề phòng, cầm chiếc điện thoại định nhắn cho anh thì nhận được tin nhắn: “Chúc ngủ ngon à có những giấc mơ đẹp”. Rồi chúng tôi ngồi ăn tối, cạnh nhau, không nói, chỉ nhắn

tin. Tôi đã rất muốn nói rằng tôi yêu anh ấy, nhưng tôi biết nước mắt sẽ trào ra trước khi tôi kịp nói, nên tôi lại im lặng, chỉ dám nhìn anh, những cái nhìn ụng trộm như một đứa trẻ mắc lỗi. Tôi thật sự rất yêu anh. Ngày mai tôi sẽ lấy chồng, ngày mai, rồi tôi sẽ phải xa anh mãi mãi.

Ngày mai cũng đã đến. Anh đưa tôi đến nhà thờ, đưa tôi đến ới người sẽ làm chồng tôi suốt quãng đời còn lại. Nhưng tôi cần anh. Tôi cứ nắm chặt bàn tay anh, để anh không thể đẩy tôi sang một con đường khác. Tôi mỉm cười ới suy nghĩ “Chúng tôi đã là một cặp”. Tôi à anh đã làm đám cưới trong giáo đường. Đó là đám cưới của tôi à anh. Anh buông tay tôi. Nhưng tôi không cho phép anh dời xa tôi. Tôi chạy lại, siết chặt tay anh, không nói, chỉ kéo anh đi, kéo anh thật xa khỏi cái nơi sẽ chia rẽ chúng tôi.

Anh nói phải đi tu nghiệp 3 năm. Vắng anh, tôi ùi đầu ào sáng tác nhạc, đầu óc như muốn nổ tung. Tôi tìm thấy trong áo khoác của K có một lọ thuốc. Anh nói đó là itamin ABC, nó làm anh thấy mình mạnh hơn. Tôi uống, cảm giác không tốt chút nào, đầu óc bắt đầu choáng áng. Bác sĩ nói đó là thuốc giảm đau cho những người ung thư giai đoạn cuối. Khi nghe tin K bất tỉnh, tôi chạy thật nhanh đến bệnh iện, sợ rằng mình sẽ phát điên lên mất. Nhưng tôi, ngay cả phát điên cũng không thể. Đến lúc này K ẫn muốn giấu tôi, anh ấy sợ tôi buồn, sợ tôi khóc, sợ tôi sẽ thấy bơ ơ.

K

Tôi gặp em trên bãi biển. Em đến, bất ngờ gọi tên tôi, rồi quay lưng đi rất nhanh. Dù chưa một lần gặp em, không biết cả tên em, nhưng tôi thấy bên trong mình có 1 thứ cảm giác rất lạ. Và tôi tin rằng giữa chúng tôi có thứ tình yêu sét đánh.

Em chuyển đến ở cùng tôi. Tôi gọi em là cream. Về khía cạnh nào đó, em lạnh lùng như kem, mát

lạnh
như
kem
à
cũng
ngọt
ngào
như
kem.

Em gọi tôi là K. không phải A,B,C,D,E,F. Không gì cả. Chỉ là K.

Tình yêu à ngục tù, khi bạn uống ào thì sẽ rất khó thoát ra. Chúng tôi bên nhau à tôi yêu cream. Cô ấy thật đáng yêu nhưng tôi lại không thể nói tôi đã yêu cô ấy.

Cream thường hỏi tôi những câu thật ngớ ngẩn kiểu như: Nếu được sống thêm lần nữa, anh muốn làm gì? Hôn nhân là gì? Phải làm gì ới hôn nhân? rồi ghi âm lại.

Rồi cream gặp gỡ một người, anh ta là một bác sĩ. Tôi cảm giác trái tim mình đau ới tần suất nhiều hơn, tôi phải uống thuốc liên tục.

Tôi ra sức tìm hiểu những thông tin, từ nhỏ nhất của ị bác sĩ. Hồ sơ tuyệt đẹp. Khỏe mạnh, không bệnh tật, là một bác sĩ nổi tiếng, gia đình giàu có, kiếm được rất nhiều tiền. Tôi đã từng nói, em cần phải tìm được một người đàn ông giàu có à tốt bụng để lấy làm chồng. Tôi đã nói thế, tôi, thời gian sắp hết, em cần có người che chở, à tôi nên ui ì em sẽ hạnh phúc.

Nhưng

Anh ta sắp kết hôn. Không phải ới cô ấy. Một sự đính ước theo sắp đặt giữa hai gia đình. Và tôi nghĩ mình cần phải làm một điều gì đó.

Tôi đến gặp ợ sắp cưới của anh chàng bác sĩ, xin cô ta hủy hôn. Đúng là một lời đề nghị khiếm nhã à tôi nhận được một cái bạt tai. Kế hoạch ấy là thất bại.

Thật là xấu hổ. Nhưng tôi không còn thời gian để xấu hổ. Tôi sắp chết, cũng như cha tôi ậy. Mẹ tôi đã bỏ đi 1 năm sau khi cha tôi chết. Không phải bởi bà ghét bỏ tôi. Vì sao? Tôi cũng không biết nữa. Khi bà bỏ đi, tôi cảm thấy mình thật cô đơn. Mọi người, chẳng ai chịu nổi sự cô đơn. Tôi buồn. Nhưng không muốn khóc. Và cũng không muốn thêm một ai phải khóc ì tôi. Thế là tôi có kế hoạch thứ 2.

Tôi gửi thư cho Zenda (ợ sắp cưới của người tôi yêu đang yêu) cùng ới bệnh án của mình. Chúng tôi hẹn gặp nhau. Lần này có ể cô ấy không bạo lực như lần trước. Mọi chuyện có ể khả quan hơn. Cô ấy sẽ từ bỏ ị hôn phu của mình ới điều kiện, tôi phải làm người mẫu những bức ảnh trong triển lãm sắp tới của cô. Và, tôi không có cơ hội lựa chọn.

Tối đó, tôi cùng cream tới một quán bar, có rất nhiều các thành iên trong phòng thu, à có cả ị bác sĩ đó. Tôi cầm ly, uống cạn rồi xin phép mọi người ề trước. Con đau lại xuất hiện, tôi gần như ngã xuống, may mà những cơn đau chỉ chột đến rồi chột đi, à tôi cũng đã ề được đến nhà.

Cream sắp kết hôn. Cô ấy muốn cùng tôi đi chọn áy cưới cho hôn lễ sắp tới. Và tôi đồng {.

Tôi luôn đồng { ới tất cả những yêu cầu của cô ấy, dù nó có ngớ ngẩn tới đâu.

Chiếc áy cưới trắng muốt để lộ đôi ai thon mảnh khảnh, nhìn Cream như một nàng công chúa. Tôi nói rồi mà. Cream lúc nào cũng ngọt ngào à đáng yêu. Cô ấy bắt tôi thử bộ est của chú rể. Mọi người khen chúng tôi đẹp đôi. Và tôi đã ước

“Chị chụp cho chúng tôi 1 kiểu nhé!” – Cream nói.

Giá như thời gian có thể ngừng trôi ào lúc này nhỉ.

“Anh ra ngoài đi, em muốn thử thêm ài bộ nữa.”

Có lẽ cảm xúc chẳng kìm nén nổi nữa, tôi bỏ chạy, như một thằng hèn, một thằng thua cuộc. Tôi khóc oà như một đứa trẻ, mọi thứ xung quanh như ngừng lại, có lẽ tất cả đang nhường lại không gian à thời gian cho những cảm xúc thật nhất được dịp tuôn trào.

Trời sắp tối, tôi tới chỗ Zenda. Tôi muốn nhờ cô ấy một iệc à cũng để thực hiện nốt một công iệc đã hứa. Tôi đưa Zenda tới một cửa hàng sương rồng à nhờ cô ấy mỗi năm gửi một cây ào ngày sinh nhật cho Cream. Tôi biết, không nhận được quà của tôi, Cream sẽ thất mắ, rồi sẽ khùng, rồi sẽ chạy đi tìm tôi.

Về nhà, tôi kiểm có nỗi khùng ới Cream, có thể ì mong tìm kiếm chút nhẹ nhõm trong lòng, có thể không. Cũng chẳng hiểu ì sao. Và chúng tôi không nói chuyện ới nhau. Tôi ề phòng, ngồi một góc, buồn thiu. Mai Cream sẽ đi lấy chồng.

“Ngủ ngon à có những giấc mơ đẹp” – A message sent.

“Anh ăn tối chưa?” – Cream.

.

Tôi quay sang cảm ơn Cream ề bữa tối.

Tít tít

“Tôi không nói chuyện ới anh.”

Tít tít

“Tôi xin lỗi”

Tít tít

“Vì điều gì?”

Tít tít

“Vì mọi thứ”

Tít tít

“Tôi cũng xin lỗi anh”

Tít tít

“Vì điều gì?”

Tít tít

“Vì mọi chuyện”

Tôi đã soạn tin “Anh yêu em” nhưng rồi lại xóa đi. Có lẽ ới Cream, tôi sẽ chỉ được phép dùng 3 từ “Anh thích em”.

Tít .tít

“Em cũng thích anh”

Ngày ấy cũng đã đến. Tôi đưa Cream đến nhà thờ, nỗi đau làm cho đôi chân thật nặng nhọc. Tôi không muốn trao người con gái tôi yêu cho bất cứ ai nhưng nếu đó là điều tốt đẹp cho cô ấy thì tôi buộc phải biến những điều không thành có. Tôi đưa tay Cream cho hôn thê của cô ấy, quay lưng à cô bước đi thật nhanh. Nhưng. Có một bàn tay ai đó kéo tôi chạy thật nhanh ra khỏi nhà thờ, bàn tay quen thuộc, là Cream.

Đã đến lúc tôi phải ào cái nơi giành cho những kẻ hấp hối. Tôi nói ới Cream rằng tôi phải đi tu nghiệp 3 năm. Tôi không thể nói rằng tôi đang bệnh bởi cô ấy không như những người con gái khác, Cream cần có ai đó ở bên cạnh. Tôi không thích nói dối nhưng tôi ẫn phải làm ậy ì Cream, ì em là người con gái tôi yêu.

PS: K à, em đã nói v i anh rồi đấy. Anh mà chết trư c em, em s giết anh. Cho dù anh đang ở đâu, em cũng s tìm thấy anh nhanh thôi. Nếu có gặp lại em thì cũng đừng tức giận nhé! Em luôn tin rằng, anh mãi là chỗ dựa vững chắc nhất cho em. Sau tất cả những gì em đã làm cho anh, anh mà tức giận v i em, em s khóc.

*Khi chúng ta gặp lại nhau ở thế gi i bên kia, đừng khóc nữa. Em s là Juliet để anh là omeo
nhé!*

Hãy đ i em, em s đến ngay.

Yêu một người là khi

Yêu một người là chấp nhận bước đi khi người ấy không cần mình nữa

Yêu một người là chấp nhận buông tay người ấy ra khi người ấy muốn nắm chặt lấy một bàn tay khác

Yêu một người là chấp nhận lừa dối người ấy rằng: Tình yêu của mình đã chấm dứt để cho người ấy không phải bận tâm suy nghĩ

Và yêu một người là chấp nhận thay thế những giọt nước mắt bằng tất cả nụ cười của mình cho dù con tim mình có đau đến bao nhiêu

Chính ì thế mong bạn đừng bao giờ đi yêu một người chỉ ì bề ngoài diện mạo đẹp đẽ của họ tại ì cái đẹp đó rất dễ bị phai tàn.

Và đừng bao giờ yêu người ta chỉ vì tiền tài danh vọng, tại vì những cái đó đều sẽ tan theo mây khói.

Bạn hãy chọn một người mang lại được nụ cười trên môi của bạn tại vì chỉ có nụ cười mới có đủ quyền lực xua tan màn đêm u tối trong bạn. Bạn sẽ không thể nào tiếp tục sống vui vẻ nếu như bạn không chịu bỏ qua những đau đớn từng xảy đến trong đời.

Bạn nên có nghị lực để làm những gì bạn cảm thấy là đúng và tốt cho những người bên cạnh bạn, nhất là chính bản thân bạn.

Nếu bạn để cho một mối tình không vui vẻ luôn nếu kéo bạn thì bạn sẽ càng bị nhiều đau khổ, tan nát con tim và cay đắng của sự chia tay.

Chính vì những thứ nói trên, bạn đừng bao giờ ngần ngại nói lên những gì bạn đang suy tư và những gì đang đến trong lòng bạn.

Những lời nói mà không thể nói được, lúc nào cũng mang đến những bất hạnh cho chính bản thân.

Những lời không nói đó có một lực rất mạnh mẽ và nó sẽ làm ảnh hưởng đến bạn rất nhiều nếu bạn không nói ra. Có những lúc trong cuộc sống khi bạn thật sự nhớ nhung một người và chỉ muốn lấy người đó ra khỏi giấc mơ và mong muốn có thể ôm lấy họ trong thực tại.

Bạn hãy mơ những gì bạn muốn mơ và đi tới những chỗ nào bạn muốn tới.

Bạn hãy làm những gì bạn muốn làm, tại vì bạn chỉ có một cuộc đời và một lần cơ hội để làm những gì bạn muốn.

.

Tình yêu bắt đầu từ một nụ cười, chớm nở bằng một cái hôn và cảm nhận được từ những cái ôm ấp dịu dàng.

Một tình yêu thật sự không thể xây dựng từ những mâu thuẫn đổ vỡ của quá khứ mà phải

bằng những gì trong sáng ở tương lai.

Bạn nên hướng nhìn thẳng về phía trước chứ đừng bao giờ ngoái nhìn lại dĩ vãng.

Yêu một người là khi bạn trân trọng món quà người ấy tặng dù món quà đó chẳng đáng giá bao nhiêu.

Yêu một người là khi bạn nhận ra rằng người ấy không chỉ thuộc về bạn mà còn thuộc về cả thế giới này, và dù thế thì người ấy vẫn quan trọng à { nghĩa ới bạn biết bao.

Yêu một người là khi bạn nhận ra rằng trước mặt nhau, bạn à người ấy luôn là chính bản thân mình.

Yêu một người là khi bạn thức dậy ào mỗi buổi sáng bạn cảm thấy rất hạnh phúc ì mình có thêm một ngày nữa để yêu à được yêu.

Yêu một người là khi bạn nhận ra rằng người đó có { nghĩa ới bạn như một món quà của cuộc sống trao tặng. Và, món quà ấy muốn cùng bước đi bên cạnh bạn trọn cuộc đời này.

Người ấy sẽ chia sẻ ới bạn ngày à đêm, từ giấc ngủ đến những nỗi lo toan trong cuộc sống. Người ấy sẽ tìm thấy những bí mật trong bạn mà trên đời này chỉ có riêng hai người biết mà thôi. Và dù bạn có trốn đến tận phương trời nào thì người ấy cũng sẽ tìm ra bạn, để cho bạn một chỗ tựa an toàn ững chãi nhất ới tất cả tình yêu thương độ lượng.

Yêu một người là khi bạn nhận ra rằng mỗi ngày, người ấy sẽ cho bạn nhiều điều mới lạ hơn. Người đó sẽ mỉm cười ới bạn bằng nụ cười chân thật, nói ới bạn bằng giọng nói ngọt ngào, nhìn bạn bằng ánh mắt trìu mến à chăm sóc bạn bằng những cử chỉ gần gũi, yêu thương.

Bên cạnh bạn, người ấy sẽ biến những thứ tầm thường, nhỏ bé trở thành vĩ đại. Người ấy sẽ cùng bạn mở rộng cánh cửa đến một tương lai hạnh phúc Bạn đã bao giờ yêu một người như thế chưa?

Kiếp sau lại làm chồng của em

Cô ôn không bị điên. Năm đó cô 23 tuổi, rất trẻ. Người ta nói nhan sắc cô ào loại bình thường. Năm đó cô đem lòng yêu anh. Anh 23 tuổi, có chút danh tiếng, rất tài hoa à là người tình lị tưởng của rất nhiều cô gái trẻ.

Cô ưa hay làm iệc cùng cơ quan ới anh. Giờ nghỉ trưa, đồng nghiệp thích chơi bài, nhưng cô thì không. Tuy ấy, cô ẩn ngồi giữ chỗ, chờ anh ăn cơm xong sẽ nhường lại cho anh.

Anh chưa từng để { đến cô, giữa anh à cô không hề có một sự ràng buộc nào. Cô là một cô gái tốt bụng à biết quan tâm đến người khác, nhưng lại rất ít cười. Cô chỉ cười khi ở bên cạnh anh. Mặc dù anh không quan tâm đến cô, nhưng cô ẩn yêu anh tha thiết.

Buổi tối hôm đó, cô hẹn anh cùng đi tản bộ, à rồi thẹn thùng cô nói lời yêu anh. Anh ô cùng ngạc nhiên, nhưng rất nhanh anh tìm ra cách để khéo léo từ chối. Anh nói ới cô rằng người con gái anh yêu không yêu anh, giờ anh không muốn yêu ai khác nữa ì trái tim anh đã chết, anh không thể làm bạn của cô được nữa, mong cô đừng tìm anh.

Cô khóc ròng một đêm. Khi đi làm, cô cũng khóc, đồng nghiệp nhìn cô ới ánh mắt lạ lùng, còn anh thì ngồi ngây ra đó không biết làm gì. Những ngày sau đó cô ẩn không ngừng khóc. Anh bắt đầu động lòng, xem ra cô thực sự rất yêu anh. Rồi cũng đến một ngày, anh hẹn cô ra ngoài. Anh nói sẽ thử đến ới cô nếu cô không bận tâm đến iệc anh chưa thể

quên được người con gái cũ. Cô đồng ý, cười rạng rỡ. Cuối cùng anh cũng đã chấp nhận cô.

Tình yêu của anh à cô rất giản đơn, không có những lần hẹn nhau ra ngoài xem phim hay đi ăn. Anh luôn thờ ơ ới cô. Những lúc uểnh nhất, họ thường ngồi dưới chân cầu bên cạnh bờ sông. Anh sống trong một căn hộ độc thân. Cô thường đến đó giặt quần áo giúp anh. Anh bị ốm cô quan tâm chăm sóc anh. Anh quên mất ngày sinh nhật cô, cô không trách anh. Đến sinh nhật anh, cô tặng anh một chiếc cà ạt thật đẹp à không quên tạo cho anh một bữa tiệc sinh nhật thật lãng mạn.

Một năm sau đó, hai người kết hôn. Mọi iệc trong gia đình cô đều lo liệu chu đáo. Anh đi làm ề có cơm ngon canh ngọt, xem ti vi xong có nước nóng để tắm, quần áo của anh cũng được cô giặt sạch sẽ. Anh có thể chuyên tâm ào sự nghiệp. Năm đó anh được thăng chức giám đốc, còn cô thì gầy đi nhiều. Hai năm sau cô có thai. Khi bụng to dần, iệc cúi người ngồi xuống đối ới cô khá khó khăn. Nhưng ngày nào cô cũng chăm chỉ giặt quần áo. Mọi iệc trong gia đình ẫn do cô lo liệu. Một tháng sau, cô trở dạ. Bác sĩ trấn đoán cô khó để do vị trí thai nhi quá cao, phải mổ để. Vì con, cô chấp nhận, bé gái sinh ra nặng 3 cân. Ba mẹ anh muốn bế cháu, nhưng khi cháu là một bé gái thì không thêm đến thăm cô nữa. Những tháng năm cũ, cô không có ai chăm sóc, người thân bên ngoài lại ở quá xa, mỗi tháng chỉ đến thăm được một lần à mỗi lần mang theo được một ít đồ tắm bỏ. Buổi tối, bé hay quấy, một mình cô phải thay tã, cho bé uống sữa. Anh không chăm sóc cô. Chưa hết cũ, hông cô bắt đầu đau nhức.

Bé rất xinh à đáng yêu. Cô âm thầm dõi theo sự lớn khôn của con, lòng ngập tràn hạnh phúc. Mặc dù sự thờ ơ của anh làm cô đau lòng, nhưng cô ẫn yêu anh. Cũng có những lúc cô trách anh, nhưng sau đó cô lại tha thứ cho anh. Có lẽ anh mãi mãi không biết quí trọng những thứ mình đang có, bởi ì trong quãng thời gian đó, anh luôn thờ ơ đối ới sự tồn

tại cửa cô.

Cô nhìn con lớn lên từng ngày, con những tiếng đầu tiên con bé gọi mẹ. Cứ như thế, thấm thoát, bé đã lên năm tuổi. Trong một lần cô đưa bé đi chơi công viên, chiếc xe buýt chở hai mẹ con gặp tai nạn, cô bị ngất đi sau cú a chạm. Khi tỉnh lại mặt cô đầy máu, nhưng cô không hề để ý đến vết thương của mình mà nhìn xung quanh để tìm con. Bé bị thương rất nặng, khi đưa đến bệnh viện, bác sĩ nói bé đã ngừng thở. Cô ngất lịm, đến khi tỉnh lại, miệng không ngừng gọi tên con. Anh ngồi bên nhẹ nhàng an ủi cô mà lòng xót xa ô hân. Cô lại khóc ngất đi.

Đến lần thứ ba cô tỉnh lại thì luôn miệng lẩm bẩm một mình. Bác sĩ nói cô đã bị điên. Anh từ chức à tìm một công việc theo giờ để có thời gian chăm sóc cô. Những lúc anh đi làm đành nhờ hàng xóm. Cô ẫn lẩm bẩm gọi tên con hay ôm gối cười ngây dại. Thấy đứa trẻ nào cô cũng đuổi theo à gọi đó là con mình. Anh chỉ còn cách khóa cô ở trong nhà. Cô lúc thì cười, lúc lại khóc nhưng khi nhìn thấy ảnh con cô lập tức bình tĩnh lại, lấy tay vuốt nhẹ lên khuôn mặt trên ảnh. Ánh mắt sáng lên nét hiền từ.

Thời gian dần trôi. Có những lúc nửa đêm, cô đột nhiên gọi tên con. Mọi người trong xóm đều biết đến người ợ điên, có người cảm thông, có người thương hại, có người lại xem đó như là trò đùa. Đáng nhẽ anh sẽ có một tiền đồ sáng lạn nhưng chính ỉ người ợ điên mà anh mất tất cả. Anh hân cô. Anh bắt đầu nghiện thuốc lá à rượu, ngày nào cũng say mềm, tính khí trở nên nóng nảy.

Cô lờ mờ nhận ra sự thay đổi của anh. Anh hút rất nhiều thuốc. Nhân lúc anh không để ý, cô giấu thuốc đi. Không thấy thuốc, anh hỏi, cô chỉ cười ngây dại. Anh hân giọng: “Nếu cô không đưa ra đây tôi sẽ đánh chết cô”. Cô giật mình sợ hãi, thu mình ào góc tường. “Cô có nghe thấy không, mau đưa ra đây”, anh ẫn quát tháo. Cô run rẩy rút điều thuốc từ gầm giường đưa cho anh, anh giật lấy à lại gất lên ới cô: “Nếu lần sau cô còn giấu thuốc

đi tôi sẽ đánh chết cô”.

Cô ấy có thói quen giặt quần áo mỗi khi anh ra ngoài, thường là lấy quần áo của con ra giặt. Cô uớt nhẹ quần áo con, ngửi mùi hương trên đó à lại cười ngây dại.

Cô đổ bệnh, bác sĩ bảo cô không sống được bao lâu nữa.

Anh hút thuốc, nhìn chằm chằm ào người ợ đáng thương. Cô ấy điên như trước, chỉ là giờ đây dễ mệt hơn, quấy một lúc đã lẫn ra ngủ. Để cứu cô anh đã bán hết những gì có thể, cuối cùng anh phải bán cả ngôi nhà đang ở.

Cô đau đớn nhìn anh, tay chỉ ào họng mà nói không thành lời. Cô thở khó nhọc, run rẩy nói ới anh: “Em rất đau”. Sự đau đớn của cô khiến lòng anh tan nát. Từ trước đến nay anh chưa từng thương yêu cô, nhưng đến hôm nay, anh đã rơi nước mắt. Anh nói ới cô, anh không còn cách nào nữa, những gì anh có thể làm được anh đã làm hết rồi. Đường như cô cũng biết mình không thể sống thêm được bao lâu nữa, không còn lấy tay ra hiệu mà gắng gượng thở, nước mắt cứ thế tuôn trào.

Cô ra đi ào sáng ngày hôm sau khi anh còn đang ngủ. Đến lúc anh tỉnh dậy, cô đang nép ào lòng anh, mắt ương lệ. Trên giường đặt lại một bức thư, iết: “Gửi anh yêu”.

Anh ội àng mở thư, những dòng chữ rõ ràng như in sâu trong mắt anh. Cô đã iết cho anh lúc cô tỉnh lại:

Anh yêu!

Em đang khóc khi viết cho anh những dòng chữ này. Em biết mình sắp không ua nổi. Hôm nay, em bỗng dừng tỉnh lại, có l là do sức tàn trời dậy, có l là do ông trời thương hại em, cho em cơ hội cuối cùng để nói lời từ biệt v i anh. Em v n còn nh con của chúng ta, nh lúc con gọi... Khoảnh khắc đó, anh biết không? Khoảnh khắc đó em đã khóc. Em ôm lấy khuôn mặt nhỏ bé của con. Tại sao? Tại sao ông trời lại nh n tâm v i con của chúng ta, nh n tâm v i em như vậy. Nằm dư i l p đất đó có l con mình cô đơn lắm vì không có ai

chăm sóc. Con đang đi em. Em phải đến bên con, chăm sóc con.

Anh yêu! Cảm ơn anh vì anh đã mang đến cho em một gia đình, một đứa con, giúp em hoàn thành thiên chức của một người phụ nữ. Mặc dù anh chưa từng nói với em rằng anh yêu em nhưng em vẫn yêu anh, yêu anh đến cả khi chết đi rồi. Những ngày tháng ở bên anh mặc dù rất đau khổ vì anh chưa từng quan tâm đến em, yêu chiều em, nhưng em vẫn đi đến ngày anh nói lời yêu em. Giờ em không thể đi đến ngày đó nữa rồi.

Anh yêu! Anh là người đầu tiên và cũng là người cuối cùng mà em yêu. Khi em rời xa thế giới này, anh sẽ là người đàn ông duy nhất của em.

Anh yêu! Cảm ơn anh vì tất cả, em đã khiến anh phải vất vả rồi. Xin lỗi anh, em phải đi đây, em không thể cùng anh đi hết quãng đời còn lại được nữa.

Anh yêu! Em hôn anh lần cuối. Đó là nụ hôn nồng ấm và vĩnh hằng. Hãy để những giọt nước mắt đau khổ suốt bao năm qua tuôn trào trong giờ phút này. Em đi đây. Anh yên tâm, em sẽ chăm sóc con thật tốt.

Mãi mãi yêu anh!

Anh khóc. Lần đầu tiên trong cuộc đời anh biết thế nào là đau khổ tột cùng. Anh ôm chặt cô trong lòng, nhớ lại những khổ đau mà cùng từng phải chịu đựng, nhớ lại những điều tốt đẹp về cô. Từng giọt nước mắt anh rơi xuống khuôn mặt nhợt nhạt gầy gò của cô.

Anh để cô nằm bên cạnh con. Trước mặt cô, hai mắt anh mọng nước, ôm lấy mặt, anh thì thầm: “Em yêu! Em biết không? Cho đến tận hôm nay anh mới biết anh yêu em đến nhường nào. Anh yêu em, thật đấy, rất yêu em. Trước đây anh không tốt với em, giờ nghĩ lại anh thấy mình thật đáng hổ thẹn. Kiếp này anh nợ em, kiếp sau mong được đền đáp. Em yêu, anh yêu em, em có nghe thấy không?” Anh gục đầu lên mặt cô khóc nức nở.

Nhưng cô mãi mãi không thể nghe thấy được.

Kiếp sau nếu anh lại được làm chồng của em, anh sẽ chăm sóc em, yêu em suốt đời, được

không em?

Kiếp sau bạn có còn nhớ mình từng yêu ai không

Tôi không biết nên tự coi mình yêu quái hay thần tiên .

Tôi có một cái tên không được trẻ trung cho lắm – Mạnh Bà, Tuy trên thực tế tôi chẳng qua chỉ là một cô gái dịu dàng ít nói.

Công việc chính của tôi là đun canh, thế tục gọi là “canh Mạnh Bà”.

Ngày ngày đều có ô số người tìm tới đây để được húp một ngúm canh. Trong số họ có người đến là tự nguyện, mặt mày rạng rỡ cười nói hớn hở, nói rằng cuối cùng đã thoát khỏi được bể khổ, làm lại cuộc đời rồi. Nhưng cũng có người là bị tiểu quỷ bắt giải tới, ừa khóc ừa gào muốn tiếp tục được sống, xin tôi buông tha cho bọn họ.

Đương nhiên tôi không thể thu bát trở ề không, nhưng tôi cũng rất tò mò, là điều gì đã khiến bọn họ quyến luyến như vậy, lại còn có thể kháng cự lại được sự quyến rũ của mùi hương từ bát canh Mạnh Bà kia.

Có người nói thức đó là Tình Yêu.

Vậy tình yêu là gì, nó liệu có ngọt như mật mía không? hay là có đắng như trái hoàng liên

không?

Có lúc, tôi đã nhận lúc bọn tiểu quỷ không chú ý lật xem ghi chép về bọn họ khi còn trên trần gian. Đọc nhiều rồi, tôi mới biết ở dương thế, người ta đều từ một đứa trẻ con rồi mới dần dần trưởng thành, sau đó thì theo sự chuyển dời của năm tháng mà từng bước đi tới cái chết, hoặc do gặp phải nạn tai mà phải sớm tới nơi này.

Hình dáng của tôi ừ sao từ trước tới nay chưa hề thay đổi? đôi mắt tôi ừ sao từ trước tới nay không phải rơi lệ giống như đàn bà trên dương gian.

Lẽ nào là ừ tôi là Mạnh Bà đun canh.

Tôi không nhớ là năm nào nữa, tháng nào nữa, chỉ nhớ đó là một chiều hoàng hôn, tiểu quỷ áp giải cậu ta tiến ào, hất đổ bát canh tôi bưng

“Tiểu Nhu, dừng đi” cậu ta ra sức níu lấy tôi.

Tôi không hề động dậy. Là ừ tôi sợ hãi, đôi bàn tay ấy ừn còn lại một chút hơi ấm, thì ra tay của con người là như ậy.

“Tiểu Nhu, không ai có thể mang rời xa anh, em đừng sợ, anh sẽ bảo vệ cho em” Cậu ta ừn không ngừng nói

“Tiểu Nhu là ai?” tôi cuối cùng cũng cất lời hỏi.

“Em làm sao ậy, Tiểu Nhu, em chính là Tiểu Nhu mà” Tay của tôi như sắp bị cậu ậy bóp nát tới nơi rồi, ậy mà tôi ừn không thể nhận biết được cảm giác đau đớn.

“Người sai rồi, ta là Mạnh Bà, từ trước tới nay ừn ậy” tôi lạnh lùng nhìn cậu ta à nói.

Ồ, thì ra ở dương gian ừn là bộ dạng này, ách đất, áo ải, cơm canh đậm bạc, sách , còn có cả một cô gái giống tôi nữa, nụ cười thanh thoát, đôi mắt lúng liếng, gọi cậu ta là Một sách, cậu ta gọi cô ậy là Tiểu Nhu.

“Một sách, người chết rồi, Lự bá vương thôn người cướp dâu còn đánh người tới chết.”

Tôi đem những gì tôi nhìn thấy nói cho cậu ta. Rất kz lạ, tôi bỗng nhiên trở thành nhiều

chuyện.

“Không đúng, em lừa anh. Tiểu Nhu, em là Tiểu Nhu” Cậu ta lại níu lấy cánh tay tôi ừa rút được ra.

Tôi nhìn thấy có nước rơi ra từ mắt cậu ấy, rơi ào trong bát canh tôi đang bung trên tay.

“Uống nó đi, uống nó rồi cậu sẽ có thể có một bắt đầu mới.” Nói xong tôi thi triển pháp lực để canh chảy ào trong miệng cậu ta.

Ánh mắt cậu ta từ từ tiêu tán, nào là thư sinh bần hàn, nào là người con gái yêu kiều, trong tíc tắc, tất cả đều biến mất.

Cậu ta rời đi theo tên tiểu quỷ, không gắng gượng cũng không phản kháng.

Tôi lẩm bẩm nói “Một sách, chỉ một bát canh mà đã quên Tiểu Nhu rồi sao?”

Lẽ nào, đó gọi là tình yêu. Không chịu nổi đến một nhát đâm, nhưng ỉ sao ỉn khiến người ta cam tâm tình nguyện ỉ nó mà mang ạ.

Tôi ỉn đun nồi canh của tôi, ỉn nhìn chộm những mảnh ký ức cuối cùng trong mắt những người tới. Chỉ là phải cẩn thận hơn để người ta không níu được tay tôi nữa

Một ngày, tôi đối mặt ới một người đàn ông già nua tóc bạc trắng.

“Một sách, chắc người ỉn nhớ kiếp trước, Tiểu Nhu của người?” Tôi hỏi.

Ông ta bình tĩnh ngoài hẩn dự liệu của tôi. Tôi nhìn thấy từ trong mắt ông ta là một mảng trắng. Lẽ nào mấy mươi năm kiếp này của ông ta đều trống rỗng.

“Nói cái gì mà kiếp trước kiếp sau, đời người chẳng qua là một chuyến đi ội ỉ. Có thể giữ lại được cái gì thì giữ, không nên cưỡng cầu, giữ không được, cuối cùng cũng phải buông thôi.” Ông ta quay lưng bước đi, chỉ còn mình tôi thất ọng nhìn bát canh đã cạn.

Lại một kiếp luân hồi nữa, cậu ta lại đứng trước mặt tôi

“Một sách, người còn nhớ Tiểu Nhu không? người từng ỉ bảo ệ cho cô ỉy mà bị người ta dùng gậy đánh chết ngay trong ngày thành thân” Tôi hỏi.

“Tiểu Nhu là ai?” cậu ta ngơ ngàng nhìn tôi.

Chiến tránh loạn lạc, tra tấn cực hình . Kiếp này, cậu ta trải qua không biết bao nhiêu khổ đau, người con gái đó là một người con gái lạ, cậu ta gọi cô ấy là “Tĩnh Nhi”.

“Người quên Tiểu Nhu rồi, người đi đi” Tôi dơ bát canh ra.

Tĩnh Yêu là như vậy

Dù rằng thề nguyện sống chết, chung quy vẫn không địch nổi được ời thời gian. Người

bạn yêu nhất ở kiếp này, đến kiếp sau, ngay cả một chút dấu ết cũng không thể giữ

lại. Đang yêu người nào đó, cố gắng mà nắm chặt tay người ấy. Kiếp sau người bên cạnh

bạn không còn là người ấy nữa đâu.

Bạn còn nhớ kiếp trước mình đã yêu ai không? Cho nên cái gọi là ĩnh hằng trên thế gian, chắc chắn không có tình yêu ở trong đó.

=====

Truyền thuyết nói rằng lúc cuối cuộc đời chết đi sẽ đi qua năm ải luân hồi, trước lúc đi qua

cầu nại hà làm người trở lại sẽ phải uống một thứ canh gọi là canh Mạnh Bà, sẽ quên đi k{

ức của kiếp trước, kiếp này sẽ khởi đầu trở lại bằng ui ẻ.

Con người thường bảo là có Tiền sinh Hậu thế (kiếp trước thế nào thì kiếp sau nhận báo

ứng thế), nhưng thực ra làm gì có trước à sau, chỉ có kiếp này ở đây thôi

Mặc dù em muốn yêu anh

Ở một nơi tuyết rơi.

Tôi đến Nhật trong một màu đông lạnh lẽo. Tuyết phủ rất nhiều làm băng giá trái tim cô đơn, yếu đuối của tôi. Thành phố – nơi mà tôi ở, không còn nhớ nổi tên nó là gì, không còn hiểu nổi vì sao tôi ở đó. Chỉ còn khuôn mặt tôi nhăn nhó, nắm chặt từng bông tuyết tan ra trong bàn tay đầy hơi giá.

Ở một nơi tuyết rơi, ngập ngừng nhìn lên bầu trời ới những đám mây thưa thớt lơ lửng. Tôi thở dài. Hơi thở hát ra những làn khói mờ ảo. Tôi đuổi đôi mắt mình dõi theo hơi thở đang bay lên ấy.

Ở đây, tôi một mình Ở một nơi tuyết rơi.

Chúng tôi yêu nhau hai năm, thời gian không dài cho hai chữ “xa cách”. *Người ta yêu nhau 20 năm, còn có thể chia tay, làm v chồng nhau biết bao nhiêu ngày, còn có thể dễ dàng ký vào đơn ly dị. Có v i nhau vài mặt con, v n có thể đường ai nấy đi... Vậy thì thử hỏi, hai năm trôi ua, nào có nghĩa l{ gì?*

Tôi không hiểu vì sao chúng tôi chia tay. Bây giờ không hiểu, khi đó không hiểu, à có lẽ sau này cũng sẽ không hiểu. Thật dễ dàng tìm ra quá nhiều lý do cho sự tan vỡ. Nhưng không dễ dàng để chấp nhận nó. Chính vì thế, tôi đối phó ới khó khăn à đau đớn lúc này bằng cách cố tình không hiểu mọi thứ.

Bằng cách “cố tình” đó, tôi đã trốn chạy nỗi đau rất tốt. Tôi chạy từ chỗ này sang chỗ khác. Từ không gian mà chúng tôi sống tới nơi này, nơi hoàn toàn không có một hình ảnh hay ký ức nào về mối tình ấy Tôi “tẩy chay” quá khứ của mình, “tẩy chay” tình yêu đã từng rất đẹp mà bây giờ tôi không còn nữa.

.

Những ngày tôi – còn – có – người – yêu. Chắc đã lâu lắm rồi. Vào mùa đông, tôi hay quắp lấy người anh ào mọi lúc. Khi chúng tôi đi bộ trên đường, tôi cũng lấy 2 tay ôm anh từ đằng sau, bước chân của chúng tôi cùng một nhịp. Vì thế mà, cả hai chúng tôi đều

đi rất chậm. Một đoạn đường ngắn. Mãi không ề nhà.

Mùa hè, chúng tôi cũng không buông tay nhau ra, cho dù trời có nóng. Bàn tay chúng tôi đan vào nhau, ngay cả khi mồ hôi ướt đầm cả đôi

Nói chung, chúng tôi đã từng quấn quýt nhau không rời.

Tôi nhớ rằng anh rất yêu tôi. Anh đã từng đi bộ giữa đêm đông lạnh cóng, suốt 5 cây số, để đến ới tôi chỉ ỉ tôi đổi.

Bây giờ, anh biến mất khỏi cuộc đời tôi không lị do.

Điều đó quá sức chịu đựng của tôi.

Nhưng quá sức chịu đựng thì đã sao nào?

Chẳng sao cả, tôi ẫn phải chịu đựng cho dù có quá sức đi chẳng nữa.

Vẫn phải chịu đựng!

Chịu đựng hoặc giết chết quá khứ đó!

Bằng cách này hay cách khác!

Nhiều ngày tuyệt ọng, tôi đã quá mệt mỏi.

.

Tôi có một huấn luyện iên Yoga. Anh là người khá trầy trụa ới cuộc đời à thừa thãi kinh nghiệm sống, hơn tôi tới 15 tuổi. Ngày tôi ủ dột tại phòng tập, anh đã tới bên tôi à nói rằng: “Hãy quên đi! Khi một con chó chết đi, ta rất buồn. Nhưng cách tốt nhất để quên con chó đã chết, là kiếm một con chó khác ề nuôi.”

Vậy đấy, anh ấy coi tình yêu như iệc nuôi chó. Và khuyên tôi nên relax ài ngày, tìm một con chó cho ra trò à nuôi chó cho tốt, để nó đừng có đột ngột biến đi.

Thế là tôi đến đây. Giữa mùa đông lạnh giá đơn độc nơi tuyết chẳng thể tan. Nắm chặt từng phút giây đơn lẻ để những tiếng thở dài trở nên xa ắng quá đổi.

Và chúa trời . đã ban cho tôi một cuộc chơi mới, ở chính nơi này, tôi đã có “con chó” mới

của mình.

.

Tình cờ, tôi gặp bạn của người yêu cũ tại đây. Sự tình cờ này, rõ ràng là đã được sắp đặt sẵn. Chẳng lẽ sau cái lần tình cờ này, giống như trong phim, chúng tôi sẽ yêu nhau. Mỗi tình sẽ đề lên những mối tình, những mối quan hệ sẽ chồng chất bon chen cùng ghen tuông, tình yêu à thù hận?

Không hề, tôi gặp Tony ào ngày thứ hai khi đến nơi này. Trời có nắng. Một ngày nắng hiếm hoi trong mùa tuyết lớn. Nắng tuy rất nhạt thôi, không thể làm tuyết tan trôi nhưng cũng có thể làm người ta thêm ấm áp.

Đang lang thang trên đường, đi ề hướng ô định, lấy chân hất từng bông tuyết lên trời cao à dùng tay chộp lia lịa chúng, tôi y hết một đĩa nhãi con ham chơi, nghịch những bông tuyết trắng muốt rồi lấy làm thích thú hả hê quá đỗi.

Bỗng nhiên, có tiếng ai đó gọi tôi rất to. Lạ lắm trước một giọng nói cùng ngôn ngữ hiếm hoi bên trời xa xứ, tôi giật mình quay lại.

Là Tony, anh ta mặc một chiếc áo jacket rất dày, đi đôi boots Gucci y chang đôi tôi tặng người yêu cũ. Điều đó khiến cho mắt tôi nheo lại, khuôn mặt hơi co ào. Mới lạ lòng làm sao, sau khi giật mình quay lại, điều đầu tiên tôi dõi mắt ào, chỉ là đôi boot Gucci, chứ không hề nhìn ào người đang nói chuyện ới mình. Tôi không còn nhớ Tony nói gì ngay lúc đó. Hoàn toàn không nhớ.

Chúng tôi hình như đã chào hỏi nhau sơ sơ. Tony có nhắc gì đó tới chuyện tôi à bạn trai chia tay. Anh ta tỏ thái độ ngỡ ngàng ề điều đó.

À ừ, cũng phải thôi, tôi cũng ngỡ ngàng, à tất cả mọi người, không chỉ riêng anh ta à tôi, tất cả mọi người biết chúng tôi, đều ngỡ ngàng cơ mà

.

Tối hôm đó, Tony tới khách sạn mà tôi đang ở. Anh ta hẹn tôi đi ăn tối.

Vẫn đôi boot Gucci đó, tôi cứ cặm cụi đăm đuối nhìn nó miệt mài.

Khi chúng tôi ngồi trong nhà hàng, trước lò sưởi. Tony cởi áo khoác cho tôi, ấ↑t lên sau ghế, bỗng dưng tôi a người ào ngực trái của anh ấy. Tim Tony rõ ràng đang đập rất nhanh.

Không hiểu ì sao lại thế!

Tôi ấ↑n nhìn mãi cái đôi giày Gucci.

Tony là một chàng trai không hề tốt. Anh ta khác hẳn ới người tôi yêu. Suốt ngày chỉ biết chơi bời gái gú. Anh ta có một nhan sắc hạng A, nhưng trái tim hạng bét. Anh ta luôn dùng nhan sắc hạng A để tán tỉnh các cô gái à rũ bỏ họ bằng cái trái tim hạng bét của mình.

Thường thì, Tony luôn có con gái đi cùng. Việc anh ta đi một mình thực sự là một điều rất lạ lùng.

Khung cảnh chẳng khác nào đôi boots Gucci, ì tôi cứ chỉ chăm chú nhìn ào nó mãi. Đôi boots này tôi mua tặng người yêu trong một đợt sale off, nó là đôi duy nhất còn lại trong một đợt hàng tồn. L{ do là ì size của đôi này là size to nhất, có lẽ rộng thênh thang so ới quá nhiều đôi chân. Người yêu tôi khá cao, đôi bàn chân rất to nên rất khó tìm giày cho anh ấy lúc đó.

Rõ ràng, đôi boots này quá đỗi thân quen.

- Em à thằng bạn anh sao rồi?

- Anh chưa biết sao mà còn phải hỏi

- Ủ, nó hơi trẻ con

- Người lớn hơn thì có len lỏi thêm được gì không?

- Chắc em buồn lắm!

- Buồn thì có luôn lách thêm được tí hy ọng nào không?

- Nghe em nói thì có ẻ em buồn lắm

- Em biết chuyện của Tuấn chứ?

- Chuyện gì?

- Em không biết à?

- Ý anh là chuyện gì?

Tonny tỏ ẻ ngạc nhiên, rồi không nói gì thêm nữa. Khi Tonny nhắc tới tên người yêu mình, tôi chỉ có một cảm giác duy nhất là rùng rợn. Có điều gì đó rất lạnh lẽo ở đây. Lạnh lẽo tới nỗi, tôi bỗng đứng co mình lại.

Thấy tôi có ẻ run rẩy, Tonny ội ả đứng dậy lấy áo khoác của mình choàng ào người tôi.

- Cảm ơn, em ỏn

- Hừm, trông em chẳng có ẻ gì là ỏn cả.

Chúng tôi ỏn ỏn à trò chuyện dăm ba câu chuyện lẻ tẻ. Tonny không nhắc thêm ẻ người yêu tôi thêm một lần nào nữa. Tôi cũng không tò mò, chẳng muốn biết “chuyện đó” mà Tonny đề cập tới là chuyện gì. Dù sao, đau khổ ở đây cũng quá đủ rồi.

Cuối buổi, chúng tôi đi bộ ẻ nhà. Trên con đường tuyết phủ lún chân, Tonny bỗng nhiên rút máy chụp hình trong túi áo khoác ra, quay người ẻ phía tôi, chụp liên tục.

Tôi chau mày, ánh sáng của đèn flash làm tôi chói mắt.

- Trông em như thế này mà anh cũng chụp!

Tôi ỏ tay dằng lấy cái máy ảnh. Chúng tôi rượt nhau trên con đường phủ đầy tuyết. Mãi một lúc sau, khi cả hai chạy đến một phờ, rồi ngã xuống đám tuyết trắng xóa, tôi mới có thể cầm được chiếc máy ảnh trong tay.

Tonny nằm sõng trên tuyết, thở hổn hển. Tôi lụi cụi cầm chiếc máy ảnh, xem lại hình, nhăn nhó à xóa lia lịa.

Bỗng nhiên, mặt tôi tái mét, tay tôi run rẩy. Chiếc máy ảnh tưởng chừng như chỉ muốn rớt

xuống ngay lập tức. Ngón tay trỏ của tôi lập cập bấm phím chuyển để xem hết những hình ảnh mà mắt tôi không dám tin. Môi tôi bắt đầu mím chặt, chặt tới nỗi tôi đã khiến nó chảy máu lúc nào không hay.

Tonny hí hửng ngồi dậy, quay sang phía tôi đang định nói điều gì. Thấy mắt tôi đầm nước, anh ta giật mình nhìn ào chiếc máy ảnh rồi ội ã dăng lại.

- Anh xin lỗi!

Tôi im lặng. Tonny chẳng có lý do gì phải xin lỗi, chẳng có lỗi gì để mà cho anh ta xin. Chẳng qua chỉ là dăm ba tấm hình, mà anh ta đã chụp được. Có phải lỗi của anh ta đâu, khi họ đi chơi ới nhau à chụp hình?

Chỉ là trong tấm hình đó có người tôi yêu. Và chỉ là trong tấm hình đó, có người tôi yêu đang quấn quýt bên người con gái khác.

Đầu óc tôi choáng áng nhưng có lẽ nỗi đau đã trong giấy lát bị trời lạnh làm cho đóng băng. Chẳng phải tôi đã nói rằng, mối tình của tôi không hiểu ỉ sao mà tan ỡ đó chẳng?

Giờ thì tôi đã hiểu, phải chăng tôi nên mừng? Mừng rằng cuối cùng mình cũng biết lý do cho sự kết thúc đột ngột của một chuyện tình dài hàng năm. Mừng ỉ cuối cùng mình cũng không phải ăn năn, ỉ mình đã không làm gì sai cả. Mừng ỉ

Vậy là, hóa ra, trên thực tế thì . tôi đã bị phản bội . Từ rất lâu rồi! Bởi . người mà . tôi tin tưởng nhất trên đời.

Tôi cứ ngồi đó, bất động mỉm cười, mặc cho trời bắt đầu nổi gió. Cái lạnh len lõi làm tím tái đôi môi tôi run run bé nhỏ.

Tony nắm lấy tay tôi, kéo tôi đứng dậy. Nhưng tôi ẫn ngồi đó, bất động mặc cho gió ờn.

Tony không nói gì, quàng hai tay tôi lên ai cổng tôi ề trên suốt một quãng đường dài

Tony im lặng, tôi cũng im lặng, chỉ có gió tuyết là ồn ào.

Tony công tôi lên tận phòng. Đặt tôi lên giường. Nhìn tôi thở dài:

- Giờ thì em nói gì đi chứ?

Tôi cười.

Tony quát

- Đừng cười nữa, nói gì đi chứ!

- Em phải nói gì đây?

- Nói bất cứ thứ gì, không phải im lặng, không phải cười, em khóc đi

- Khóc à? Con bé đó xấu hơn em không?

- Xấu hơn!

- Được gì chứ, xấu hơn nhưng ả hơn em nhiều đúng không?

Lại cười

- Anh không ngờ rằng Tuấn đã giấu em lâu như vậy. Đến bây giờ cậu ta ả chưa nói ra.

Anh bất ngờ ề điều đó Anh tưởng hai người đã làm rõ từ lâu.

- Đừng nói nữa.

Tôi im lặng co mình lại, o tròn người cuộn như một con ốc sên đang run lên. Tôi đổ xuống giường. Nằm, nhắm mắt, gôi ướt đầm môi rất mặn.

- Đôi giày của anh đang đi, giống ới đôi em đã mua tặng Tuấn.

Tony im lặng.

- Giống lắm!

- Tuấn đổi nó cho anh lấy một đôi giày của anh mà cậu ta thích.

Cười, cười cười càng cười nước mắt càng rơi .

- Thảo nào. Tình yêu bây giờ rẻ biết bao. Giống như đôi giày, ch ng mang nỗi bao kỷ niệm.

Quà tặng, v n thể đem đổi chác đư c sao....Tình cảm... ch ng đáng giá chút nào....

Tony nắm chặt lấy tay tôi:

- Quên cậu ta đi Không xứng đáng ới em đâu.

Tôi co người lại, cố cuộn chặt mình trong nỗi đau.

- Vậy thì ai xứng?

Tony nắm chặt tay tôi thức trắng bên tôi đêm đó.

..

Bình minh đem nắng len qua từng khe cửa. Tôi đứng dậy kéo rèm, nhìn ra cửa sổ dường như hôm nay sẽ là ngày tuyết tan.

Tony đứng dậy, đi ề phía tôi, ồng tay qua eo tôi ôm chặt.

Bất giác, tôi quay lưng lại.

Môi chúng tôi tình cờ a chạm rồi hòa ào nhau.

..

- Em

- Sao anh?

- Làm bạn gái anh nhé!

- Vì sao?

- Vì anh nghĩ rằng anh yêu em mất rồi

Cười.

- Em cười gì? Anh không đùa đâu

- Em có thể ở bên anh, đi chơi ới anh, ngủ ới anh, làm mọi iệc như là chúng ta đang yêu nhau. Nhưng em không thể làm người yêu của anh, bạn gái của anh

- Vì sao?

- Vì trái tim em đã không còn chỗ cho yêu đương ở lại nữa rồi..

- Chẳng lẽ, em chỉ muốn có tình cảm qua đường thôi sao?

- Đừng cố gắng ràng buộc em bằng iệc đặt tên cho mối quan hệ của chúng ta. Anh à em,

có thể có mọi thứ mà anh muốn, trừ iệc, nói rằng ta yêu nhau.

- Không! Anh không muốn kiểu friends with benefits

- Nhưng em giờ đây chỉ có thể thôi.

.

Không phải ì em còn yêu anh ta, không phải ì em còn nhớ anh ta. Cũng không phải ì em không thích anh, mà chỉ tại em lúc này . chưa thể yêu thêm .

Thời gian có thể trôi qua êm đềm . Nhưng tổn thương thì ẫn sẽ ở bên chứ chẳng trôi đi đâu cả .

Như mùa băng tuyết này cần nắng để tan ra.... Em cần điều gì cho trái tim mình hồi sinh trở lại?

Đó là cách trái tim chúng ta bị hủy hoại sau những yêu thương sâu sắc.

Đó là sự đổi thay sau khi bị hứng chịu những đòn mạnh.

Người ta có thể yêu nhau uá đổi mà v n cứ phản bội.

Người ta có thể có kỷ niệm uá chùng mà v n để nó trôi?

Người thì mãi miết đi tìm tình yêu trong đời. Người đã có tình yêu rồi thì như ai kia.... nh n tâm vút bỏ...

Trải qua ngàn đó chuyện . đôi khi em bị mất quá nhiều à rất lắm niềm tin

Đừng ràng buộc em bởi những hứa hẹn à “danh phận”. Hãy chơi đùa thôi à quên đi .

Không phải không muốn yêu anh . đơn giản ì . em chẳng thể yêu thêm . Ngay lúc này!

Hy ọng chỉ là ngày lúc này thôi!

(truyện ngắn , Gào, ngày 5/7/2010)Chúng ta nh gì về một tình yêu phản bội?

Nh những nỗi đau, nh những vết thương sâu...

Em có phải người anh yêu

“Bước đi, nước mắt không biết từ lúc nào đã lăn dài trên má. Và khi ừa khuất khỏi tầm nhìn của anh, cô gục xuống bên đường khóc tu tu như một đứa trẻ. Những người đi đường đều quay lại nhìn cô nhưng có còn quan trọng nữa đâu khi cô đã mất đi anh_ tình yêu duy nhất của mình.”

“Nghĩ đến cô, đau đớn có, xót xa có à cả tiếc nuối. Anh thực sự muốn út bỏ cảm giác nhớ cô, nhớ nụ cười à giọng nói của cô! Muốn nhưng không thể làm được. Đó lại là một nỗi đau khổ khác”.

- Tại sao lại ậy hả? Cô đã là người mà tôi tin tưởng nhất. Tôi đã cho rằng cô sẽ không bao giờ lừa dối tôi. Nhưng .thế này là thế nào! Tất cả chỉ là giả. Tôi cô chúng ta tất cả Anh ừa nói ừa cười lớn, tiếng cười đục khàn mang theo trong đó cả sự hằn học à đau thương.

Cô lặng lẽ đứng đó, cúi đầu. Nước mắt không rơi. Trông cô ẫn bình tĩnh. Bình tĩnh một cách lạ lùng. Bởi cô đã biết, đã biết ngày này sẽ đến. Đã biết từ 2 năm trước, từ khi cô út bỏ tự trọng, lương tâm chỉ để yêu anh.

Anh nhìn cô đứng đó, yêu thương, tức giận tất cả cảm xúc

- Sao cô không nói gì? Nói đi

Cô ngẩng lên nhìn anh, mấp máy môi muốn nói điều gì đó nhưng rồi lại cúi đầu xuống à chỉ đơn giản thốt ra “ Em xin lỗi!!”.

Phải! “Em xin lỗi”. Câu nói này cô đã nói thầm ới anh không biết bao nhiêu lần. Những khi anh đối xử tốt ới cô, những khi anh nói yêu cô, hay những khi anh cười ới cô. Tất cả, trong lòng cô đều là câu nói này.

Nhưng cô không hề hối hận. Nếu giả như thời gian có quay trở lại thì cô vẫn sẽ làm vậy.

Chấn chấn là thế. Vì ông trời chỉ cho cô có một cơ hội đó. Cơ hội để yêu anh .Và ì cô rất yêu anh.

Yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên à ngay ngày đầu tiên cô ào nhập học. Mãi cảm cúi bước đi cô đâm sầm ào một người. Khi ngược đầu nhìn lên thì cô đã bị choáng ngợp. Do mặt trời đang sau anh hay ì anh cô không rõ. Và anh đã làm trái tim đứa con gái mới bước chân ào một trang mới của cuộc đời đập liên hồi. Có lẽ tại anh khác biệt quá, lạ lẫm quá ới cô_ người chỉ quen tiếp xúc ới bọn con trai cùng lớp, một bọn còn trẻ con hơn cô. Ở anh có chút gì đó kiêu ngạo, chút gì đó phớt đời à có cả cái xa xăm, tưởng như cô sẽ không bao giờ chạm được ào anh.

Cô đã yêu anh như vậy. Tình yêu sét đánh, thứ tình yêu mà cô đã từng mĩa mai khi nghe đến.

Từ ngày đó, đôi mắt cô cứ bắt giác dõi theo anh.

Anh là sinh iên khoá trên, hơn cô hai lớp. Tên là Hải. Anh đã có bạn gái rồi. Cô nghe nói vậy. Nhưng điều đó có lẽ không quan trọng lắm ì cô ốn không phải muốn چرا cảm anh, cô chỉ đơn giản muốn nhìn thấy anh.

Anh ở trong Ban chấp hành Đoàn trường. Cô cũng xung phong à tích cực hoạt động ở lớp để được bầu ào ban chấp hành ở lớp, để mỗi lần đi họp lại được nhìn anh, nghe anh nói chuyện. Thấy anh hay ngồi cố định một chỗ trong căn tin, cô cũng cố gắng đến sớm hơn để ngồi bàn gần đó.

Lần đầu được nói chuyện ới anh là trong cuộc họp giữa bí thư các lớp à Ban chấp hành

Đoàn trường. Hôm đó cô đã đi hơi sớm. anh đang đứng đó nói chuyện ới bạn. Cô chỉ dám lí nhí chào rồi chạy đến chỗ ngồi. Vậy mà tim đã đập thành thịch rồi. Bất ngờ anh lại gần à để trên bàn cô mấy iên kẹo:

- Em ăn kẹo sôcôla không?

Giọng anh trầm à ấm. Anh đã đi ra chỗ cũ từ lúc nào rồi mà tiếng cảm ơn ẫn chưa thể thoát ra khỏi miệng cô. Cô cứ trân trối nhìn theo anh rồi lại nhìn xuống mấy iên kẹo. Có lẽ đây là ngày hạnh phúc nhất của cô, anh cười ới cô à lại còn cho cô kẹo.

Những iên kẹo đó, cô đã dành cả buổi tối để ngắm chúng à chỉ dừng lại khi đem chúng cất ào tủ lạnh. Sau năm năm những iên kẹo đó bây giờ ẫn ở trong tủ lạnh nhà cô, trong một chiếc hộp mà mẹ cô đã nói bao lần ề nó. Cô ẫn giữ nó có lẽ bởi chỉ có duy nhất những iên kẹo đó là anh thực sự dành cho cô. Dành cho một cô mà anh biết.

Tình yêu hồi đó còn trẻ con quá, nó gần như sự ngưỡng mộ à si mê. Tình cảm dành cho những người mình không bao giờ có được. Chính ì ậy mà nó đẹp. Chứ không như bây giờ. Cô đã quá tham lam.

Vào năm thứ hai đại học, gia đình cô chuyển ào Nam , cô cũng phải theo gia đình ào đó.

Chia tay ới những chiều ngồi ẫn ơ nghĩ ề anh, những lúc lang thang trên sân trường ra ề thành thoi để ngắm anh chơi bóng. Xa Hà Nội, cô rất buồn à không được nhìn thấy anh, cô cũng rất buồn.

Cứ tưởng tình cảm kiểu trẻ con như ậy sẽ biến mất nhanh chóng nhưng cô ẫn không thể nào không nhớ ề anh, nhớ ề anh à tự hỏi “Không biết dạo này anh như thế nào nhỉ?”

Trong suốt 2 năm như ậy.

Cuối cùng cô cũng được gặp lại anh nhưng trong một tình huống chẳng hề mong muốn.

Trong bệnh iện, cô ào thăm một đứa bạn ừa mổ ruột thừa, một chiếc băng ca lướt qua, cô giật mình khi nhìn thấy gương mặt trên băng ca. Là anh! Hay là ảo giác? Cô cũng đã

hiều lần tưởng như nhìn thấy gương mặt của anh trên phố. Dụi mắt nhìn lại một lần nữa.

Đó là anh. Cô thực sự mong rằng lúc này đang nhìn thấy ảo giác thật ỉ người nằm đó, khắp thân thể chỗ nào cũng có máu, cả bộ quần áo như nhuộm đỏ bởi máu.

Thần người ra nhìn rồi lại ô thức chạy theo. Cô chạy theo chiếc băng ca đến cửa phòng cấp cứu. Trong đầu ẫn không hiểu mọi chuyện là sao? Đó là anh sao? Anh bị sao ấy?

Một người phụ nữ trung niên ngồi trên băng ghế, gục đầu ào tay, ai rung lên tiếng nấc.

Còn cô, cô ẫn đứng đó. 30 phút rồi một tiếng trôi qua. Cánh cửa ẫn đóng im lìm như thử thách sức chịu đựng của hai người ngoài đó.

Ngập ngừng nhưng rồi cô cũng ngồi lại gần người phụ nữ à ngập ngừng đưa chai nước cho bà. Bà ngẩng lên nhìn cô, ánh mắt mỗi mệt à đầy đau đớn như muốn hỏi mà không cất nổi lời. Đôi mắt bà rất giống anh. Rất sáng, pha chút xa xôi, khó hiểu. Chắc chắn bà là mẹ anh.

Cô mỉm cười trấn an bà à trấn an cả bản thân mình “Anh sẽ không sao đâu! Chắc chắn là ậy” Có lẽ anh không biết tình cảm của cô! Có lẽ anh đã quên mất cô sinh iên khoá dưới không mấy ẫn tượng này nhưng lúc này đây cô ẫn muốn dùng hết tấm lòng à cả những gì mình có để đổi lấy sự bình an của anh.

Dù là đến giờ cô ẫn không thể quên được cảm giác đáng sợ khi từng giây từng phút lặng lẽ trôi qua à cái cảm giác hạnh phúc như mọi gánh nặng trên ai đều được đổ đi khi bác sĩ nói anh đã qua cơn nguy hiểm. Mẹ anh thở ra rồi quy xuống. Chắc chút sức lực cuối cùng của bà cũng đã trôi đi theo cái thở ra đó

Đã hai ngày rồi, anh ẫn còn hôn mê. Hai ngày, cô ngồi nhìn ngắm anh như ậy. Trông anh gầy hơn, chứng chạc hơn chút ít những ẫn là gương mặt mà cô ẫn thường nhìn trộm đó.

Đây là lần đầu cô được nhìn anh một cách trắng trợn như ậy. Nhìn chăm chăm . Hoá ra anh chuuyển ào đây ỉ được cử làm đại diện ở trong này. Có phải duyên phận đã cho cô

gặp lại anh không nhỉ?

Cuối cùng anh cũng tỉnh dậy, sau ba ngày, trong niềm hạnh phúc của mẹ anh à cả của cô.

Anh từ từ mở mắt nhìn cảnh vật xung quanh, anh muốn nhồm dậy nhưng có lẽ cảm giác nặng nề lại khiến anh nằm xuống à lấy tay sờ lên chiếc băng quấn đầu. Mẹ anh chạy lại ôm anh, miệng cười nhưng mắt lại long lanh đầy nước. Cô đứng đằng xa à nước mắt cũng rơi tự lúc nào. Đúng là khi vui mừng quá con người ta cũng muốn khóc.

Anh nhìn xung quanh rồi cất tiếng hỏi:

- Đây là đâu vậy? Và bác là ai đây?

Mẹ anh sửng sốt nhìn anh rồi lại cười: “ Con mới tỉnh dậy mà đã nói đùa được rồi? Xem ra tinh thần cũng khá đấy!”

Nhưng anh không hề cười chút nào, gương mặt hoang mang nhìn mọi thứ xung quanh, nhìn mẹ anh, nhìn tôi rồi lấy tay đập đập ào đầu, muốn bứt chiếc băng quấn đầu ra: “ Sao lại thế này? Sao tôi không nhớ gì cả thế này? Sao tôi lại ở đây? Tôi là ai? ”Anh cứ liên tục nói những điều như mộng du. Cô chạy ội ra ngoài đi tìm bác sĩ trong khi mẹ anh giữ tay anh lại.

Mất trí nhớ! Nghe như trong phim. Không ai có thể nghĩ đến cả. Nhưng đó lại là kết luận của bác sĩ.

Anh ừa được tiêm một liều thuốc an thần à đang ngủ yên lành.

Não anh đã bị chấn động khi anh ngã đập đầu xuống đất. Mẹ anh sau một lúc choáng áng thì cũng đã bình tĩnh lại à cứ lầm bầm: “ Không sao cả! Chỉ cần còn sống là được”

Nhưng có lẽ ông trời muốn làm khổ thêm người phụ nữ đó. Vì đó chưa phải là điều tồi tệ nhất. Đôi chân anh đã mất đi cảm giác, không thể cử động được. Dây thần kinh ở đùi đã bị tổn thương, cần tiến hành một cuộc phẫu thuật nữa à tập vật lý trị liệu phục hồi một thời gian dài mới có khả năng bình phục.

Bác sĩ ấy nói giọng đều đều, có lẽ ông đã gặp rất nhiều trường hợp như ấy, ông đã không nhận ra rằng từng lời ông nói là nhát dao đâm ào tim hai người phụ nữ đứng đó.

Mẹ anh đã gục ngã thực sự. Những chuyện kinh khủng cứ lần lượt kéo đến làm bà không đủ tỉnh táo để đối diện tất cả. Bà đã khóc rất nhiều ..nhưng trước mặt anh ấy cứ mỉm cười.

Cô cũng ấy. Nhưng không hẳn là khóc. Chỉ là nước mắt cứ rơi khi nghĩ đến anh.

Cô ngày nào cũng đến bệnh viện.

“Cháu trước đây từng học cùng trường đại học ới anh Hải ạ”. Đây là câu trả lời cho mẹ anh khi bà hỏi về mối quan hệ của cô à anh. Đúng ậy? Ngoài iệc là đàn em học cùng trường ra. Cô đâu có mối quan hệ gì ới anh nữa nhỉ?

Bà nghe câu trả lời, có phần ngạc nhiên nhưng rồi như hiểu ra điều gì đó bà không nói gì, chỉ mỉm cười à cảm ơn cô rất nhiều.

Và dù không phải là chủ { của cô nhưng cô đã xuất hiện ới tư cách là bạn gái của anh như ậy. Đã lừa dối một người không còn khả năng nhận biết mọi iệc xung quanh như ậy. Đã 2 năm rồi. Đã đến lúc sự thật được phơi bày. Vỡ kịch hạ màn. Cô đã được hưởng hạnh phúc không phải của mình lâu quá rồi, đã nắm lấy đôi tay không thuộc về cô lâu quá rồi. Bước đi, nước mắt không biết từ lúc nào đã lăn dài trên má. Và khi ừa khuất khỏi tầm nhìn của anh, cô gục xuống bên đường khóc tu tu như một đứa trẻ. Những người đi đường đều quay lại nhìn cô nhưng có còn quan trọng nữa đâu khi cô đã mất đi anh_ tình yêu duy nhất của mình.

Nhìn bóng cô bước đi, trong lòng anh những cảm xúc hỗn độn cứ thi nhau lên tiếng. Trong anh hoàn toàn là sự rối bời.

Một phần muốn giữ cô lại, ôm bóng hình nhỏ bé đó ào lòng. Một phần lại căm ghét ì sự

lừa dối của cô à phần còn lại đó là sự hoang mang, hoang mang không biết cái nào mới thực sự là anh. Có lẽ là phần tức giận. Đúng vậy! Bởi vì phần yêu cô đó, thương cô đó chỉ là giả, là sự đánh lừa của cảm giác à thói quen. Đó không phải là anh!

Vậy rốt cuộc anh là người như thế nào? Anh không biết! Anh không nhớ! Mỗi lần cố gắng nhớ lại chỉ là một khoảng trắng mơ hồ, mờ ảo.

Nhưng dù vậy thì có một điều anh rất rõ. Đó là anh ghét sự dối trá. Từ trong tiềm thức của anh đã nói vậy. Anh luôn ghét sự dối trá. Vậy mà cô. Người anh tin tưởng nhất đã lừa dối anh trong suốt từng đó thời gian.

Có lẽ đây là lý do khi anh muốn cô nhắc lại chuyện ngày xưa, cô à anh quen anh như thế nào? Yêu nhau như thế nào? Tất cả? Cô đều thoái thác không nói? Cô bảo muốn chờ anh tự nhớ ra. Cô không nói được. Và lúc đó anh còn cảm thấy có lỗi ới cô rất nhiều. Có lỗi vì không nhớ được những kỷ niệm đó. Vậy ra làm gì có gì để nói. Tất cả chỉ là lừa dối mà thôi. Chính là tại tai nạn đó. Tai nạn đó đã làm anh mất đi trí nhớ. Làm anh trở thành một kẻ không hơn không kém. Thật khó chịu.

Vậy mẹ thì sao? Mẹ có biết gì về chuyện này không? Mẹ rất quý cô ấy mà. Mẹ mà biết chắc là shock lắm.

Cầm điện thoại gọi cho mẹ. Giọng anh không còn bình tĩnh được nữa. Anh đã tưởng rằng mẹ cũng bị lừa dối như mình nhưng câu trả lời của bà làm anh thật không hiểu nổi nữa.

- Đương nhiên mẹ biết. Vì chính mẹ là người đưa ra quyết định này. Là chủ ý của mẹ. Con đừng có trách nó.

Ngạc nhiên. anh gần như hét vào điện thoại:

- Mẹ! Sao mẹ lại làm như vậy?

Giọng mẹ anh vẫn bình tĩnh, không hề thay đổi:

- Sao mẹ lại làm như vậy à? Vì thằng con trai duy nhất của mẹ còn gì. Vì nó sau tai nạn đã

chấn nản đến mức chẳng thiết sống nữa. Nó đã không chịu tập luyện lần điều trị gì cả.

Mình thì ừa chuyển ào đó được hai tháng, người thân không có. Chính Ngọc là người đã giúp con rất nhiều. Hơn nữa chính con là người đã tưởng Ngọc là người yêu của mình. Con hãy nhớ lại lúc Ngọc không đến bệnh viện thái độ của con như thế nào đi. Mẹ biết mình đã đưa ra yêu cầu ô lị ới nó nhưng ì mẹ đã nói nhiều quá nên nó đã đồng ý. Con phải cảm ơn Ngọc mới đúng. Không có Ngọc thì có lẽ con không được như bây giờ. Ngọc đã đối xử rất tốt ới con.

- Nhưng cô ấy đã có thể nói ra mọi iệc sau khi con bình phục. Cô ấy cũng rõ là con ghét người nói dối như thế nào?

- Chính ì biết nên nó mới không dám nói. Không phải sao. Hơn nữa, không phải lời nói dối nào cũng xấu cả. Con phải rõ điều này chứ. Nó được lợi lộc gì từ iệc lừa dối con chứ.

Anh im lặng, không nói gì à:

- Có lẽ mục đích của cô ấy không xấu nhưng nó đã làm tổn thương con. Bây giờ con đang rối lắ, con không nghĩ được gì cả. Xin lỗi mẹ. con cúp máy đây.

Không điều gì được sáng rõ hơn cả. Tất cả ẫn như một mớ bòng bong trong đầu anh.

Anh có thể đã quên đi quá khứ. Nhưng những chuyện từ lúc tỉnh dậy trong bệnh viện mà không biết mình là ai, người ngồi cạnh mình là ai thì anh nhớ rất rõ. Không thể quên được nó. Những ngày tháng ô cùng khó khăn. Đầu óc thì lung tung, cứ cố gắng nhớ lại thì đầu lại đau buốt không chịu được. Chân thì không thể động dậy được. Không có cả cảm giác.

Sau khi phẫu thuật ngày nào cũng phải đi tập ập lị trị liệu, mỗi bước đi là như có cả ngàn cây kim châm ào người. Ngày nào mồ hôi cũng ã ra như tắm. Đã có lúc thực sự muốn từ bỏ tất cả, thậm chí cả cuộc sống này. Anh không muốn phải chịu đựng sự rỗng tuếch của đầu óc à sự dày ò thể xác này nữa. Và thực sự thì chính cô là chỗ dựa cho anh, là nguồn động iên anh. Khi anh thấy mình ô dụng thì cô đã ã nói là cô thực sự cần có anh. Khi

anh thấy nản lòng thì cô là người tiếp sức cho anh. Có lẽ mẹ nói đúng. Chính anh là người đã làm tưởng ẽ mối quan hệ của cô à anh trước. Sự xuất hiện quá thường xuyên của cô đã khiến anh nghĩ ậy.

Những ngày cô đến muộn, anh bồn chồn không yên. Những y tá thì luôn miệng bảo: “Anh có phúc thật đó! Người yêu ừa dễ thương ừa chu đáo. Lại yêu anh hết lòng.” Cho đến lúc đấy cô chưa từng nhận mình là người yêu của anh. Còn anh thì đã tự mặc định ẽ điều đó.

Đợt đầu đi điều trị ật lị trị liệu. Mọi iệc tưởng như đã không thể khi anh không thể thực hiện những bài tập, anh đã tưởng mình sẽ không bao giờ có thể bước đi trên đôi chân của mình nữa.

Và cô thì đã 3 ngày không đến thăm anh. Anh bỏ tập, điên cuồng à tuyệt ọng khi nghĩ cô đã bỏ kẻ ô dụng là anh. thuốc không uống, quát tháo mọi người, cơm cũng bỏ Cho đến khi cô xuất hiện, gương mặt xanh xao nhưng ánh mắt trong trẻo nhìn anh à nhẹ nhàng hỏi:

- Em nghe nói anh không chịu uống thuốc à bỏ tập! Sao ậy?

Hoá ra cô đã bị kiệt sức, ngất xỉu, ốm nằm nhà mấy hôm nay. Cũng phải thôi! Cô đã chăm sóc anh suốt ngày đêm cũng gần tháng rồi. Cô đã gầy hơn rất nhiều so ới lần đầu anh nhìn thấy cô. Cứ ậy anh đã tự tin cho rằng anh à cô có một tình yêu ô cùng sâu đậm à đã từ lâu lắm rồi. Và anh cũng cho rằng ánh mắt trong trẻo đó đó sẽ không bao giờ lừa dối anh.

Mọi chuyện cứ như ậy cũng đã 2 năm. Anh được cử đi công tác ở Hà Nội. Anh cũng rất muốn đi. Muốn quay ẽ chốn cũ để biết đâu có thể nhớ lại điều gì đó. Anh muốn lập đầy cái đầu trống rỗng của mình. Cô cũng đã lâu không ra Hà Nội. Anh rủ cô đi để ẽ thăm họ hàng luôn. Cô đã đồng { à không phản đối.

Lang thang quanh ngôi trường cũ, ô tình gặp một nhóm người, họ sững sờ nhìn anh à chột hét toáng lên: “ Hải! Có phải mày đấy không?” Anh ngơ ngác nhìn họ rồi quay sang nhìn cô như ngằm hỏi, cô nhắm mắt, run run đứng đó như chờ đợi à như chấp nhận.

- Sao mày tự nhiên cắt đứt liên lạc ới bọn tao ậy. Vào đấy làm hai tháng rồi không thấy im hơi lặng tiếng luôn. Vào đấy có bạn mới rồi không thềm đếm xỉa đến bọn tao hả_ một anh chàng to cao ới mái tóc rẽ ngôi giữa nói ới anh.

Một cô gái trong nhóm đó đứng trân trối nhìn anh. Trông cô ấy khá xinh đẹp.

- Xin lỗi .

Anh giải thích cho họ ề tình trạng của mình. Họ tròn mắt ra nhìn.

Cuối cùng anh chàng kia nói:

- Ra là ậy. Mày đã gặp phải chuyện kinh khủng như thế. Nhưng giờ thấy mày không sao ậy là được. Bọn tao đã thấy lạ rồi. Bỗng nhiên không liên lạc được ới mày. Cả Lan cũng ậy. Bọn tao tưởng mày ào đấy đã có bồ mới nên mới ậy.

Anh hỏi: “Lan là ai?”

Bọn họ trả lời: “Là bạn gái mày chứ ai!”

Anh xua tay cười à đẩy cô lên: “ Các bạn nhầm rồi, Ngọc mới là bạn gái của tôi. Chúng tôi yêu nhau lâu rồi mà. Trước lúc tôi bị tai nạn cơ” Cô cứ cúi gằm mặt xuống, không cách nào ngẩng lên.

- Làm gì có chuyện đấy! Cho đến trước khi mày ào Nam , Lan ẫn là bạn gái mày mà. Trừ khi mày bắt cá hai tay.

Anh hoang mang quay sang nhìn cô, không hiểu họ đang nói gì? Sao lại như ậy? Anh à cô đã yêu nhau từ hồi học đại học mà. Anh là mối tình đầu của cô mà. Lẽ nào anh bắt cá hai tay thật à? Nhưng anh không có cảm giác là mối quan hệ của cô à anh lại là mối quan hệ tồi tệ như ậy. Và sự thật thì đúng là như ậy. Đúng là không tồi tệ như ậy ì anh à cô

không có mối quan hệ gì cả.

Họ cũng không nói gì nữa mà chỉ ào cô gái xinh đẹp nọ à bảo rằng cô ấy là Lan. Khi anh nhìn cô gái đó. Ánh mắt cô ấy trở nên kì lạ à cô bắt đầu khóc. Mọi chuyện cứ thế rối tung lên.

Đúng là ra Hà Nội anh đã có được một phần kí ức. Nhưng điều này có nên không thì anh không biết. Chỉ biết giờ anh đang rất đau à hoang mang, sau khi nghe cô nói mọi chuyện. Anh cứ tưởng cô là người rất đáng yêu, rất biết nghĩ cho người khác, nhưng rốt cuộc ấ là như ậy.

Giờ anh phải xử lị sao đây ới chuyện của cô, quá khứ của anh à cả . những cảm xúc trong lòng anh nữa.

Đi trong ô thức, lạc lõng, đau khổ à cô đơn. Cô trở ề. Vào miền Nam . Một mình cô. Cứ tưởng đã xác định được mọi iệc, đã biết trước rồi thì sẽ ổn nhưng chẳng ổn chút nào cả.

Cô đau khổ lắm! Cứ nghĩ đến anh là cô lại đau khổ? Tại cô đã tham lam quá! Khi anh bình phục, lẽ ra cô nên nói tất cả. Nhưng cũng đã bao nhiêu lần cô muốn nói, cô định nói nhưng rồi lại thôi. Cô bảo ới mình rằng mai sẽ nói “ Chỉ cần thêm một ngày bên anh ” Cô đã tham lam nghĩ ậy. Không nghĩ đến sự đau khổ của người yêu anh, của chị ậy. Không suy nghĩ à cảm nhận của anh. Cô đã ích kỉ như ậy.

Nằm trong nhà 10 ngày, bố mẹ không hỏi gì hơn mà chỉ bảo cô ra ngoài cho thanh thản một chút. Mẹ anh gọi điện nói chuyện ới cô. Bác xin lỗi cô ì đã khiến mọi chuyện trở thành như ậy. Nhưng đó không phải lỗi của bác. Cô hiểu rõ điều này mà. Chính cô cũng đã muốn như ậy. Và cô cũng không hối hận.

Tuần hẹn cô đi uống nước. Anh là bạn thân của cô, nhà ở gần nhà cô à anh cũng biết chuyện này. Không muốn đi nhưng không muốn bố mẹ lo lắng quá cho mình à cô cũng

muốn thử ra ngoài ngắm mọi người xem mọi thứ có khá hơn được không! Cô mang bộ mặt thản nhiên đến gặp Tuấn. Nhưng chỉ được một lúc. Và khi Tuấn hỏi cô rằng : “ Hai người đã kết thúc rồi sao?” thì cô lại chợt xúc động, trái tim thì chợt đau nhói à nước mắt thì chợt rơi:

- Không phải! Tôi à anh ấy không có sự bắt đầu thì sao gọi là kết thúc được. Chỉ là mọi chuyện trở ề như nó ốn có mà thôi.”

Càng nói nước mắt càng rơi, cô không thể kìm nén bản thân mình nữa. Bởi cô đã phải kìm nén quá nhiều rồi. Trước mặt bố mẹ ì không muốn bố mẹ buồn. Trước mặt mẹ anh ì không muốn bà áy náy. Và cả trước mặt anh để anh không coi thường cô thêm nữa. Tất cả đã hết rồi. Mọi tình đầu của cô. Niềm hạnh phúc à cả nỗi đau khổ của cô nữa.

Tuấn im lặng không nói gì, chỉ ồm nhẹ lên lưng an ủi cô.

Bỗng một giọng nói ang lên, trầm à mang theo nó đầy sức mạnh:

- Xin chào! Không muốn làm hỏng không khí của hai người nhưng tôi nghĩ đã gặp ở đây rồi thì tôi sẽ nói luôn mọi chuyện để không phải gặp cô nữa.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh. “Không biết anh đã ề bao giờ? Trông anh gầy hơn .” Cô lên lấy tay lau nước mắt, cố lấy giọng bình tĩnh nhất có thể.

- Anh .em _ ẫn như ậy. Cô không thể nói được gì.

Anh nhìn cô, ánh mắt u uẩn như chứa đựng nhiều điều. Nhưng anh lại nói:

- Tôi chỉ muốn xin lỗi ì hôm trước đã nặng lời ới cô. Nghĩ cho cùng thì cô chỉ là quá tốt bụng đã không nỡ từ chối lời năn nỉ của mẹ tôi. Xin lỗi ì đã bắt cô phải làm một điều kì cục mà cô không muốn như ậy. Và cũng phải nói lời cảm ơn cô nữa chứ. Cảm ơn cô đã chăm sóc tôi. Cảm ơn cô ì đã thương hại tôi. Cảm ơn cô đã chịu hy sinh từng ấy thời gian dành cho tôi. Cô quả là người tốt nhất mà tôi từng gặp.

Từng lời của anh như có dao. Từng câu từng câu đâm thẳng ào trái tim cô.

- Được rồi. Lời muốn nói cũng đã nói xong rồi. tôi đi đây. Chúc cô ui ẻ.

Anh quay lưng bước đi nhưng rồi lại quay lại.

- Quên mất Tôi thực sự muốn khen ngợi khả năng đóng kịch của cô đấy. Nó như là thật

Anh bước đi. Mạnh mẽ à dứt khoát bỏ lại cô ới sự đau đớn. Cô muốn nói to ới anh

rằng: “ Không phải như thế. Tất cả đều là thật. Tình cảm của em. Tất cả chỉ trừ thân phận

mà thôi. Em không phải là người tốt đến mức như ấy đâu .” Nhưng cô không thể nói gì.

Trái tim bị bóp nghẹn. Căm ghét à coi thường_đó là tất cả những gì anh nghĩ ề cô.

Cả thế giới dường như bị đổ xuống theo bước chân của anh, mặt đất chao đảo .

Cô đã không biết, không biết rằng ì sao anh phải đi nhanh như ấy. Những lời anh nói

thật cay đắng, thật chua xót ới cô à cả ới anh. Hôm nay anh là một kẻ kém phong độ,

một kẻ tồi tệ đã dùng những lời lẽ như ấy ới một cô gái. Chỉ bởi ì anh không thể kiểm

soát nổi cảm xúc của mình. Cảm giác trong anh bây giờ không chỉ là căm ghét ì cô đã lừa

đối anh mà lớn hơn nữa, bao trùm anh lúc này là sự hoang mang, sự đau đơn khi nghĩ

rằng cô thực sự không yêu anh, cô ở bên anh chỉ ì sự thương hại à ì không thể từ chối

sự năn nỉ của mẹ anh. Đúng là như ấy rồi. Ai có thể yêu được một người không rõ bản

thân mình là ai à còn có thể mãi mãi không đi lại được nữa chứ. Có lẽ bây giờ cô ấy đang

ui mừng cũng nên. Vui mừng ì đã có thể thoát khỏi anh. Còn anh, anh đang ghen, ghen

kinh khủng. Anh ghét khi nhìn thấy cô ngồi đó ới Tuấn, nói chuyện ới Tuấn. Anh quá biết

rằng Tuấn yêu cô nhưng ì anh ta đã im lặng nên anh cũng đã không nói gì. Nhưng giờ thì

sao đây! Mọi chuyện cứ thế này mà kết thúc thật sao? Còn cô gái tên Lan nữa. Cô ta là

người yêu của anh thật sao? Sao anh không có chút cảm giác gì ới cô ta ấy? Mà cảm giác

của anh có còn chính xác nữa không? Cái tình yêu dành cho cô này có phải là thực sự

không hay chỉ là do sự lừa dối bản thân ì những ngộ nhận. Nếu là giả sao nỗi đau lại thật

như thế này?

Cô có biết những ngày qua anh đã như thế nào không, đã cảm thấy sao không ? Có lẽ anh chưa bao giờ cảm thấy tồi tệ như vậy? Kể cả lúc bị tai nạn trước kia. Cảm giác chán ghét bản thân, chán ghét tất cả à quan trọng hơn là cảm giác mơ hồ. cảm giác thì rất rõ nhưng anh lại không thể khẳng định nó là gì. Anh yêu cô nhưng nó có phải là một tình yêu thực? Nó là một sản phẩm được tạo ra, nó đã đánh lừa anh. Nó không xuất phát từ tự nhiên, từ cảm giác hai phía. Vậy nó không thể là tình yêu. Nghĩ đến cô, đau đớn có, xót xa có à cả tiếc nuối. Anh thực sự muốn vứt bỏ cảm giác nhớ cô, nhớ nụ cười à giọng nói của cô!

Muốn nhưng không thể làm được. Đó lại là một nỗi đau khổ khác.

Mấy ngày trước anh còn băn khoăn liệu mình có yêu cô không? Giờ thì anh lại thực sự muốn biết cô có yêu anh không?

Anh lại phải ra Hà Nội công tác, anh lại gặp Lan. Suốt một tuần ở Hà Nội ngày nào Lan cũng đến tìm anh, rủ anh đi đến những nơi cũ, tìm lại những kỉ niệm cũ, ăn những món ăn ngày xưa Và ngày nào anh cũng nhớ đến cô. Nhớ những nơi anh à cô từng đi. Nhớ tiệm kem cô à anh thường ăn dù anh chẳng thích quán đó chút nào ì nó dễ thương quá, không hợp ới anh anh nhớ cô nhiều lắm nhưng lại phủ nhận nó

Công bằng mà nói thì Lan thực sự là một cô gái xinh đẹp, hấp dẫn à ăn nói có duyên. Mẫu người khá lý tưởng cho những người muốn có bạn gái. Nhưng anh không có cảm giác ới cô. Là do anh mất trí nhớ. Hay anh đã không rung động nữa.

- Anh có thấy quen không? Hồi trước anh thích ngồi ở quán này lắm.

Lan nói khi anh à cô đi ào một quán cà phê nhỏ. Quán có lối trang trí theo phong cách cổ điển ới những bức tường màu xám được làm thành như những iên gạch xù xì. Đúng. Có lẽ anh thích như vậy. Anh cảm giác được điều này, thật gần gũi. Lan nói chuyện, anh chỉ mỉm cười nhẹ. Anh ẫn như vậy. Những lúc như vậy cô ẫn thường nói là anh quá đáng, để cô nói một mình trông buồn cười, xấu hổ chết được

Đang suy nghĩ miên man ,bỗng nhiên Lan cầm lấy tay anh đang để trên bàn:

- Em biết anh chưa thể nhớ ra được nhưng em tin thời gian sẽ làm anh nguôi ngoai. Nếu quá khó khăn thì chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu. Được không anh?

Anh nhìn cô, mối quan hệ giữa anh à cô, giữa anh à Lan thực sự không rõ ràng. Tất cả đều ẬY nhưng sao lại có một điều anh thấy rất rõ à anh chầm chậm nói

- Xin lỗi em. Nhưng anh không thấy mình có cảm giác đó ới em. Anh không biết nữa . Đó là điều mà anh cảm nhận được. Anh không thể yêu một người khi mà anh không có cảm giác ới người đó được.

Khi cái đầu rỗng tuếch thì hãy để trái tim lên tiếng ẬY.

Mặt Lan bỗng sầm xuống, nụ cười trên môi mất đi. Rồi bỗng nói gần như hét lên.

- Sao lại như ẬY chứ. Cảm giác. Lại là cái thứ cảm giác đó. Anh trước kia hay là bây giờ sao lại đều như ẬY nhỉ? Em thì có gì là không được cơ chứ. Cái cảm giác chết tiệt đó là gì đấy.

Sao anh không thể có nó ới em.

Cô bật khóc. Mọi người đều nhìn anh nhưng anh chỉ quan tâm đến một điều duy nhất _cô ừa nói gì ẬY:

- Em nói trước đây là sao ẬY? Anh đã từng nói điều này ới em à?

Cô ngừng khóc, ngẩng lên nhìn anh, lấy khăn lau nước mắt, giọng đã có phần bình tĩnh hơn:

- Giờ em cũng chẳng cần giấu anh nữa. Đúng ẬY. Anh đã từng nói ào ngày anh chia tay ới em. Vì lòng tự trọng em đã không nói cho ai biết rồi anh bỗng cắt đứt liên lạc ới mọi người nên em cũng không nói gì đến nữa. Những tưởng khi anh mất đi kí ức thì mọi chuyện sẽ khác, nhưng lại ẬY Dù mất đi trí nhớ thì anh ẬY cứ là anh

Những lời của Lan ..như đánh thức anh dậy từ một cơn mê dài. Anh ẬY là anh..sao anh lại không thể nghĩ được điều đó nhỉ. Anh biết mình yêu cô. Cảm giác nói ới anh như ẬY?

Vậy anh còn muốn điều gì nữa?

Anh đã sai rồi. Anh yêu cô. Đó là sự thật. Sao anh cứ mãi dằn ặt cô à cả chính mình như vậy

Mua vé bay ào Nam chuyển sớm nhất. Bước chân rời khỏi sân bay, anh gọi taxi đến nhà cô. Ngay bây giờ, Anh thực sự rất muốn gặp cô. Anh nhớ cô. Và Muốn ôm cô ào lòng Chỉ qua đoạn đường này nữa là anh sẽ được gặp cô. Bước chân một cách vội vàng sang đường.

Bỗng ánh sáng trắng loé lên bên cạnh anh. Một chiếc ô tô vượt đèn đỏ đang lao đến. Mọi thứ hỗn loạn trong đầu anh à anh ngã xuống. Chỉ nghe thấy tiếng phanh kết sát bên tai. Anh bị ngất đi.

Mở mắt tỉnh dậy. Mẹ anh đang đứng đó, nhìn anh cười. Và cô cũng đứng đó. Đứng ở một vị trí gần giống như trước đây.

Cô nhìn thấy anh tỉnh dậy thì nước mắt lại rơi. Cô tưởng anh sẽ lại một lần nữa muốn rời bỏ thế gian này. Cô tưởng rằng sẽ không thể nhìn thấy anh nữa. Anh đã bất tỉnh một ngày rồi. May tài xế phanh kịp nên anh chỉ bị ngã xuống à chấn động một chút. Sao anh phải chịu nhiều đau khổ như vậy? Những vết thương cũ còn chưa lành hẳn Ông trời muốn trừng phạt cô sao?

Cô chẳng nói gì nữa, gục đầu lên giường anh à khóc. Bỗng cô thấy anh nắm lấy tay cô. Cái cảm giác này đã lâu cô không được nếm lại. Cảm giác ấm áp như có được cả thế gian khi anh cầm tay cô. Và giọng anh cất lên thật nhẹ nhàng.

- Ngay cả khi anh nhớ được tất cả mọi thứ thì em vẫn sẽ yêu anh chứ?

Anh nhìn cô ánh mắt dịu dàng, sáng rực. Anh mắt mà cô đã yêu ngay từ lần đầu nhìn thấy.

Cô ngạc nhiên, lạ lẫm à rồi oà khóc:

- Dù là thế nào thì em vẫn luôn yêu anh._ Cô nói nhỏ trong lòng tay ôm lấy của anh.

Anh ôm cô trong lòng. Nhắm mắt cảm nhận niềm hạnh phúc này. Sao chỉ mất đi kí ức thôi mà anh lại trở nên ngốc nghếch như vậy. Anh đã yêu cô như vậy, yêu cô trong những ngày cô ở bên anh, những ngày cô chăm sóc anh yêu nụ cười, yêu giọng nói của cô. Yêu cô như vậy! Sao anh có thể nghĩ đó là giả chứ!

Cúi xuống, Anh khẽ thì thầm ào tai cô:

- Ngày xưa em hay nhìn trộm anh lắm đấy nhé!!!

Clover

Gặp người quen trên cầu Nại Hà

1. Lần đầu tiên gặp nhau ở đầu cầu.

“Đang đợi ai sao?”

“Ân”

“Việc này cũng không biết là ai khởi đầu, người nói xem, con người ta sống cả một đời, có chuyện gì khi đó còn không hiểu rõ? Cần gì phải thành quỷ rồi mà vẫn còn dây dưa, như vậy không thoải mái tí nào! Đến, huynh đệ, người nhường một chút, cho ta đứng nhờ ới, ở đây nhiều người quá, ta bị chèn thật khó chịu. Ai, đa tạ, đa tạ.”

“Không sao”

“Người ở đây chờ ai a?”

“ ”

“Hắc, không nói cũng không sao, ta chỉ là muốn tìm một người tâm sự. Ta cũng đang chờ người, kz thật ta thực sự là oan uổng a. Trên ta còn có một ca ca nữa, đối ới ta rất tốt.

Chúng ta đều tham gia quân ngũ, đã có chiến tranh sao lại không có người chết, thấy huynh đệ mình đứng bên bờ sinh tử, hấn xông ra cứu cũng đáng thôi. Thế nhưng hấn cần gì phải nói hấn thích ta a, còn nói cái gì mà sẽ ở bên Nại Hà cầu đợi ta, không gặp không đi. Ta cố gắng bảo ệ hấn, nhưng sau đó ta còn đi trước cả hấn. Ai, iệc này thật dọa người a, khiến ta đi không được, ở cũng không xong. Cuối cùng, ta quyết định đến đây ngồi đợi.”

“ ”

“Người xem ta đây là tội gì a? Ta đối ới hấn không có cái tâm tư kia! Ta chỉ nghĩ, tốt xấu gì đó cũng là huynh đệ của ta, không thể để hấn ngồi ngốc ở đây chờ đợi đúng không? Chờ hấn đến rồi nói ới hấn mỗi người đều có tương lai riêng cũng không muộn. Ai, ta thấy hấn rồi, ta đi a.”

2. Lần thứ hai, quen iệc dễ làm (nôm na là ngựa quen đường cũ =))

“Đừng chen, đừng chen! Ai? Huynh đệ người sao ẫn còn ở đây a?”

“Đã lâu không gặp.”

“Người rót cuộc đợi ai a? Cho dù là ương bát (*con rùa*) thì cũng nên tới số rồi đi?”

“ ”

“Xin lỗi, xin lỗi! Nhất thời nhanh miệng, kiếp này ta đã quen ậy rồi. Đến, người lại cho ta mượn chỗ ngồi. Ai, đám quỷ này thật đông, may mà ta cũng ượt qua được! Bằng không a, còn phải đợi thêm lúc nữa! Dù sao cũng không có iệc gì, chúng ta lại nói chuyện đi?”

“Mời nói!”

“Lần trước không phải đã có chuyện huynh đệ rồi sao? Kiếp này ta học nhớ lâu rồi, không

dám tùy tiện xưng huynh gọi đệ ới ai, ổn cho rằng có thể làm tiểu đầu *1+ thường
thường thuận thuận sống qua một đời, ai biết đâu lại chộc phải một cái phiền toái, cả ngày
bám riết lấy ta không buông. Người bảo, cửu châu tứ hải, có nơi nào mà không rộng lớn?
Lại cứ nhất quyết phải bám dính lấy ta. Ta thượng hữu lão hạ hữu tiểu nhân *2+ sao chịu
được hấn lặn qua lặn lại như vậy?”

“Huynh đài, nếu đã có ợ có con, không nên lại cùng đồng nghiệp dây dưa.”

“Người nghĩ ta muốn cùng hấn như vậy sao! Hơn nữa ta nào có a? Ta chỉ là một tay thủ hạ
lâu la! Nói đến cái này ta lại tức, ta kiếp trước chết sớm còn không tính, sống đến gần ba
mươi tuổi, cứ nhiên một lão bà còn chưa thú, toàn bộ đều do tiểu tổ tông kia ban cho!”

“ ”

“Ai, đến cuối cùng ta còn phải đợi tiểu tổ tông kia chết nữa. Khi ta nhập mộ có lo lắng
quay trở lại xem, tên kia ngồi ngay trước mộ phần ta uống rượu, nói nếu ta không ở trên
Nại Hà cầu đợi hấn, hấn sẽ đi phá nhà cha mẹ ta, đào mộ tổ tiên ta. Lòng ta thầm nghĩ, đi
được đến Nại Hà cầu đã là người chết rồi, còn có thể làm được gì nữa. Vốn định mặc kệ
không để { đến hấn, nhưng tên kia cứ nhiên còn khóc ,ta X (*nguyên văn đấy ^o^*) một
người nam nhân, nói khóc là khóc, khiến ta toàn thân nổi da gà. Lão tử ta đây cũng thật
nhẹ dạ. Người nhìn gì? Người nhìn gì? Ta không có nhiều tâm tư như vậy a, cái gì tình a ái
a, thật là phiền toái! Chờ hấn tới rồi, cùng hấn đánh một trận, sau đó đường ai nấy đi. Dù
sao cũng không thể để hấn oán đến tận kiếp sau.”

“ ”

“Nói đến cũng lạ, ta ổn không thích thiếu nợ người khác. Vừa nghĩ, nếu như ta không đáp
ứng hấn, ạn nhất, ta nói là ạn nhất, hấn cũng giống như người, ngây ngốc đứng đây chờ,
vậy cũng thật không nên a. Bất kể thế nào ta cũng phải nói rõ ràng ới hấn một tiếng đúng
không?”

“Có lị.”

“A! Ta không phải là đang chửi người người đợi, bắt quá người này cũng thật không có đạo lị a! Thật phiền phức!”

“Không sao.”

“A! Người cũng biết cười a, như ậy đẹp hơn. Lần này xem chừng phải chờ một hồi, cũng may 2 ta có thể kết bạn, cũng không tính muộn. Người không chê ta nói nhiều chứ? Ta ngồi ở đây cũng không sao chứ?”

“Xin cứ tự nhiên.”

3. Nại Hà cầu ba năm sau

“Huynh đệ, ta đi a!”

“Huynh dài đi hảo!”

“Ai, ta nói, người cũng đừng đợi nữa a, cùng ta đi đầu thai cùng một chỗ, cũng có người cùng chăm sóc, không tốt hơn sao? Đã bao lâu rồi, tên ô liêm sỉ kia nếu muốn đến đã sớm đến rồi. Giờ chắc hẳn đã tu thành lão bát tử tinh quái nào đó rồi, người đừng đợi nữa.”

“Khẩu hạ lưu đức, ta đợi một hồi nữa cũng không sao.”

“Người Được rồi, ta không quản được người! Ta đi!”

4. Lần thứ ba, thành nhân.

“Ai, nhường đường, nhường đường!”

“Đã lâu không gặp.”

“Người không hỏi ta gì sao?”

“Lại muốn chờ ai sao?”

“Ai cũng không đợi, không phải lo nghĩ gì nữa.”

“Kia, ỉ sao ”

“Ta nói, người còn dự định chờ bao lâu nữa?”

” ”

“Kz thật mà nói, ta thấy ngươi đứng đây rất chướng mắt! Vốn định đi qua rồi, nhưng cứ nghĩ đến ngươi đứng đây giống cây cột ta lại thấy phiền. Ta nói ngươi biết, hôm nay nếu ngươi theo ta đi đầu thai thì thôi, nếu không, dù có ác ta cũng phải ác ngươi đi cùng.

Không cho ngươi ở đây chờ nữa!”

“Buông tay!”

“Không buông. Ta cứ nghĩ đến ngươi cứ một mực ở đây chờ, kiếp này chưa từng sống ui ẻ. Người nọ có cái gì tốt? Có gì mà không thể buông tha? Ái tình gút mắc này khắc cốt ghi tâm đến ậy sao? Hắn đã bỏ lại ngươi rồi. Theo ta đi, lão tử mang ngươi đi ăn thịt uống rượu.”

“Ta không thể buông được.”

“Ngươi Ta ác ngươi đi thật a!”

“Ngươi có biết ta đang ở đây chờ tiền căn *3+ ?”

“Nói đi, ta cũng muốn biết là cái thứ gì.”

5. Trên Nại Hà cầu nói chuyện tiền căn

“Khi ta cùng hắn quen biết thì đã không còn là binh sĩ trẻ tuổi nữa. Ta lúc đó ẫn là cô độc, hắn thì đã có huynh đệ quốc gia. Cho dù hai người tình { tương thông, nhưng chung quy ẫn là đồng trung nghĩa tương giác, sau lại đến chết cũng không được gần nhau. Khi sắp đi hắn có dặn lại, nói chờ hắn giải quyết hết những iệc trước kia, sau đó sẽ cùng ta đòi đòi kiếp kiếp. Ta đáp ứng hắn, chờ hắn luân hồi chặt đứt tam sinh ân oán, ta lưu lại đây, ỉ hắn giữ gìn một mảnh tình ái.”

“Vậy hắn tới sao? Tới sao? Hay để mặc ngươi giống hệt kẻ ngốc đứng chờ?”

“Đã tới.”

“A?”

“Hắn mỗi lần luân hồi đều đến thăm ta, bởi vậy ta cũng không tính là tịch mịch.”

“Ta sao không nghe người nói qua?”

“Kiếp thứ nhất, hắn giải quyết xong tình huynh đệ, kiếp thứ hai tiêu tan ân oán, kiếp thứ ba được phép ước nguyện cho kiếp sau. Hôm nay cuối cùng cũng được công đức iên mãn.”

“Vì có gì cố sự này ta thấy giống như đã nghe qua? Bất quá vậy thì sao? Dù sao hôm nay người cũng phải đi theo ta!”

“Năm đó ỉ sao ta không phát hiện, nguyên lai người gốc như vậy ”

“Cái, cái gì?”

“Có thật người chỉ cần cùng ta ăn thịt uống rượu không?”

“Ta, ta, ta ”

“Như vậy cũng được! Dù sao người nói ái tình cũng không tính là gì, đi thôi.”

“Ai! Người trước đừng ội đầu thai a! Ta đều không phải ỉ sợ người còn nhớ người kia sao? Chờ ta một chút!!!”

— THE END —

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Chú thích:

****1+ tiểu thâu: trộm (đoạn này ta cũng không chắc lắm đâu)***

****2+ thư ng hữu lão hạ hữu tiểu nhân: nôm na là trên có mẹ già, dư ỉ có con nhỏ. Nhưng mà bạn { nói bạn { không v không con, ta cũng ch ng hiểu ra sao, đành để nguyên văn vậy.***

***3+ tiền căn: nguyên nhân ngày trư c**